PROCES

s vedením záškodnického spiknutí proti republice

PROCES

s vedením záškodnického spiknutí proti republice

HORÁKOVÁ A SPOLEČNÍCI

1950

Ministerstvo spravedlnosti

OBŽALOVACÍ SPIS

STÁTNÍ PROKURATURA V PRAZE Č. j. Or I/VII 65/50
2

Státnímu soudu
(p. předsedovi senátu)
v Praze

OBŽALOBA

Státní prokuratura v Praze žaluje

I. *JUDr Miladu Horákovou, rozenou Královou,* nar. 25. 12. 1901 v Praze, úřednici a bývalou poslankyni, posledně bytem Praha XVI, Zappova 3, t. č. ve vazbě státního soudu v Praze,

II. *JUDr Josefa Nestávala,* nar. 14. 12. 1900 v Praze, úředníka, posledně bytem Praha I, Valentinská 22/12, t. č. ve vazbě státního soudu,

III. *JUDr Jiřího Hejdu,* nar. 25. 2. 1895 v Praze, bývalého továrníka, posledně bytem Praha XVII, U tennisu č. 5, t. č. ve vazbě státního soudu,

IV. *Františku Zemínovou,* nar. 15. 8. 1822 v Dolních Chvatlinách, okres Kolín, redaktorku a bývalou poslankyni, posledně bytem Praha XII, Na Folimance 13, t. č. ve vazbě státního soudu v Praze,

V. *Františka Přeučila,* nar. 9. 10. 1907 v Praze, bývalého nakladatele, posledně bytem Praha-Dejvice, Srbská 1, t. č. ve vazbě státního soudu v Praze,

VI. *Jana Buchala,* nar. 30. 5. 1913 v Litavě, okres Tišnov, štábního strážmistra SNB v. v., posledně bytem Ostrava XVI, Paskovská 169, t. č. ve vazbě státního soudu v Praze,

VII. *Antonii Kleinerovou, rozenou Šteinicovou,* nar. 23. 3. 1901 v Praze, důchodkyni a bývalou poslankyni, posledně bytem Praha VII, Haškova 14, t. č. ve vazbě státního soudu v Praze,

VIII. *JUDr Oldřicha Pecla,* nar. 14. 9. 1903 v Bohuslavicích, okres Kyjov, bývalého majitele dolů, posledně bytem Praha I, Pařížská 1, t. č. ve vazbě státního soudu v Praze,

IX. *Záviše Kalandru,* nar. 10. 11. 1902 ve Frenštátě pod Radhoštěm, bývalého novináře, posledně bytem Praha I, Revoluční 5, t. č. ve vazbě státního soudu v Praze,

X. *JUDr Zdeňka Pešku,* nar. 9. 5. 1900 v Praze, universitního profesora, posledně bytem Praha XV, Doudova 15, t. č. ve vazbě státního soudu v Praze.

XI. *Vojtěcha Dundra,* nar. 25. 12. 1879 v Doksech u Kladna, pensistu a někdejšího ústředního tajemníka soc. dem. strany, posiedně bytem Praha XI, Husinecká 4, t. č. ve vazbě státního soudu v Praze,

XII. *JUDr Bedřicha Hostičku,* nar. 9. 4. 1914 v Praze, tajemníka, posledně bytem Praha XIII, Košická 23, t. č. ve vazbě státního soudu v Praze,

XIII. *JUDr Jiřího Křižka,* nar. 27. 5. 1895, bývalého advokáta, posledně bytem Praha III, Valdštejnské náměstí 2, t. č. ve vazbě státního soudu v Praze,

pro trestnou činnost, v žalobě dolíčenou.

V slavných únorových dnech roku 1948 rozdrtil pracující lid Československa svým jednotným a odhodlaným vystoupením pokus o protistátní puč, vedený politickými exponenty svržené velkoburžoasie, kteří se vetřeli do vedení některých stran předúnorové Národní fronty. Únor ukázal, že reakční pučisté byli naprosto isolováni od obrovské většiny národa, ba dokonce od většiny členstva vlastních stran.

Únor 1948 vytvořil předpoklady pro úspěšné a urychlené budování socialismu v naší vlasti, za mocné podpory Sovětského svazu.

Mohutným úsilím a obětavostí československého pracujícího lidu, vedeného dělnickou třídou, byla — po odstranění odhalených škůdců a sabotérů z hospodářství a veřejného života — úspěšně dokončena dvouletka obnovy našeho hospodářství, překonány následky katastrofálního sucha z předcházejícího roku, úspěšně zahájena Gottwaldova pětiletka a tím postupně a soustavně zvyšována životní úroveň nejširších vrstev našich národů. Budovatelské úspěchy a zlepšení životních podmínek širokých mas pracujícího lidu posílily ještě více autoritu Komunistické strany Československa, vedoucí síly obrozené Národní fronty, a vedly k stále větší isolovanosti zbytků poražené reakce.

Rozhodným vítězstvím pracujícího lidu v únorových dnech a jeho budovatelskými úspěchy byla kapitalistické reakci v Česko-

slovensku vzata jakákoliv možnost provést restauraci kapitalismu vlastními vnitřními silami. Po této porážce změnila proto formy a methody boje. Jestliže do února prováděla rozvratnou činnost a sabotovala výstavbu republiky, využívajíc svých legálních posic, zaměřila se po únoru na *jedinou možnost* návratu kapitalismu a předmnichovských poměrů v Československu, a to silami reakce *zvenčí*, intervenční válkou zahraničních imperialistů proti Československu. Exponenti kapitalistické reakce již v době před únorem konspirovali proti lidové demokracii s diplomatickými představiteli zahraničních kapitalistů, využívajíce možností, které jim poskytovala jejich účast na vládě. Po únorové porážce vstupují však již otevřeně do zrádcovských a špionážních služeb imperialistů, vedených americkými monopolisty. Vystupují jako agenti imperialistických podněcovatelů války s úkoly, zaměřit veškerou činnost zbytků reakce v Československu na válku proti Sovětskému svazu a lidovým demokraciím.

Část vůdců odhaleného a poraženého protistátního spiknutí uprchla do zahraničí ze strachu před lidem, aby tam otevřeně pokračovala v žoldu svých imperialistických chlebodárců ve velezrádných akcích proti republice. Část jejich stoupenců zůstala doma, aby tak vytvořila v Československu opěrné body pro špionáž, diversi, sabotáž a teror, proti vlastnímu státu a vlastnímu lidu.

Tak v době, kdy pracující lid Československa věnuje všechny své síly obětavé práci na výstavbě socialismu ve své vlasti, zbytky poražené, ale nedoražené reakce organisují v Československu své zločinné illegální podzemní skupiny, usilující o obnovení kapitalismu v Československu a nastolení vlády velkoburžoasie. Toto zločinecké podzemí vědomě sledovalo zničení historických revolučních vymožeností pracujícího lidu i za cenu rozbití jednotnosti státu, likvidace samostatného, nezávislého Československa, nového Mnichova a nové nepřátelské okupace.

Tato orientace na válku určuje také zločinné methody reakčního podzemí proti pracujícímu lidu Československa a lidově demokratickému zřízení.

Od své rozhodné porážky osnují zločinci, uprchlí do nepřátelské ciziny, ve službách anglo-amerického imperialismu proti Československu všechny formy škůdnictví a rozvratnictví, k nimž se propůjčují zbytky zločinné reakce a najatí agenti ze zahraničí. Potřené pučistické skupiny, špionážní a otevřené teroristické akce, sabotáže i vraždy byly inspirovány a řízeny emigrantskými skupinami na Západě, které — i když mezi sebou svádějí konku-

renční boje v závodech o přízeň a peníze svých anglo-amerických pánů — sjednotily se v jednom — v nenávisti proti Sovětskému svazu jako ochránci nezávislého Československa a v nenávisti proti vlastnímu lidu, který nadšeně a obětavě buduje socialismus. Jak bylo dokázáno řadou již provedených procesů proti pučistickým špionům a teroristickým skupinám, snažila se zrádná zločinná zahraniční emigrace pod vedením politických ztroskotanců typu Zenkla, Ripky, Majera, usvědčeného špiona Krajiny, nacistického kolaboranta Arno Haise a jiných, oslabit obranu našeho státu a připravit tak anglo-americkým imperialistům půdu pro zločinný útok proti zemím míru v čele se Sovětským svazem.

K provedení těchto cílů a podle směrnic agentů anglo-amerických imperialistů Zenkla, Ripky a dalších, měla obžalovaná skupina za úkol *soustředit reakční podzemí* v Československu a prováděním špionáží, sabotážními a teroristickými akcemi a připravovaným ozbrojeným pučem usnadnit ozbrojený útok anglo-amerických imperialistů proti Československu, útok, v němž podle válečných imperialistických plánů má být předvojem novonacistické západní Německo. V případě takového útoku měli žalovaní s vytvořenými illegálními skupinami jako pátou kolonou mařit záškodnickými činy spravedlivou obranu národů Československa.

Na této zločinné, protilidové, protinárodní a protisovětské platformě spikli a sjednotili se zažalovaní političtí ztroskotanci, patřící již dříve k nejreakčnějším živlům z vedení bývalé strany národně socialistické, sociálně demokratické pravice a strany lidové. V této směsi nechybějí ani trockisté — notoričtí agenti imperialistů. V nenávisti proti pracujícímu lidu a proti republice zaměřili svou rozvratnou činnost proti základům lidově demokratického systému. Všemi formami škůdnictví pokoušeli se brzdit rozmach socialistické výroby; organisovali přípravy na oslabení a rozložení jedné z nejdůležitějších opor pracujícího lidu — Revolučního odborového hnutí; dávali směrnice k maření nových výrobních forem na vesnici a rozvracení jednotných zemědělských družstev; organisováním zastrašovacích akcí proti lidovým funkcionářům chtěli vnést rozvrat do politického života, státní a lidové správy; prováděli rozsáhlou špionáž, aby oslabili obrannou schopnost republiky; připravovali ozbrojený puč a pro případ ozbrojeného útoku proti republice vytvořili záškodnickou síť s úkolem budovat pátou kolonu.

K jednotlivým složkám žalovaného vedení záškodnického spiknutí proti republice:

Reakční exponenti z vedení bývalé strany národně socialistické,

kteří — odhaleni — ztratili důvěru lidu, scházejí se brzy po únoru 1948 k poradám, z nichž vyšlo rozhodnutí pokračovat v boji proti lidově demokratickému režimu illegálně. Zenkl, bývalý předseda ČSNS, pověřil obžalovanou Miladu Horákovou, bývalou poslankyni, vedením této části podzemí. Na základě tohoto pověření seskupila Horáková kolem sebe několik osob, které později vytvořily illegální organisaci, jíž v čele stála Horáková a obžalovaný Nestával, bývalý člen ústředního výboru ČSNS. Pro řízení jednotlivých úseků illegální činnosti, a to pro otázky organisační, pro budování rozvratnické sítě v odborech a pro soustřeďování hospodářsko-špionážních zpráv byli pověřeni jednotliví členové illegální skupiny. Toto vedení si dalo za úkol vybudovat protistátní rozvratné a špionážní skupiny. Za tím účelem vybudovalo illegální síť tak zvaných krajských důvěrníků, kteří měli tyto skupiny zorganisovat z protistátních živlů a současně podchycovat a řídit existující již podzemní skupiny.

Tuto svou rozvratnickou a špionážní činnost proti lidově demokratickému zřízení prováděli obžalovaní v součinnosti s členy některých západních zastupitelských úřadů v ČSR, ba v mnoha případech za jejich přímého řízení. Tato skutečnost svědčí o spojení mezi zbytky poražené reakce v ČSR s reakcí mezinárodní a o totožnosti jejich cílů, snažících se o rozvrat v lidově demokratických zemích a tím usnadnění příprav k nové imperialistické válce. Domácí reakce se takto projevuje jako přímý nástroj válečných cílů imperialistických mocností.

Jsou to především členové zastupitelských úřadů vedoucího imperialistického státu — Spojených států amerických: bývalý velvyslanec USA v Praze Lawrence Steinhardt, bývalá II. tajemnice velvyslanectví USA Mary Vance Trentová, bývalý letecký pomocný attaché Jack C. Novak, bývalý sociální attaché Milton Fried a bývalá III. tajemnice Louisa Schaffnerová, kteří všichni hráli při provádění zločinné činnosti obžalovaných nejaktivnější úlohu.

Obdobnou roli hráli v tomto spiknutí členové britského velvyslanectví v Praze: bývalý první tajemník Harold C. L. Gibson, bývalý III. tajemník Anthony J. Williams a nynější vicekonsul Adrian L. McLaughlin. Je to nový důkaz, jak jednotliví členové velvyslanectví zneužívají svého diplomatického postavení a jak pod rouškou kulturní a jiné činnosti zakrývají svou skutečnou, zde již uvedenou činnost.

Dále to byli členové francouzského velvyslanectví v Praze: bývalý velvyslanec Maurice Déjean, bývalý vojenský attaché generál

Julian Flippo a další bývalý vojenský attaché plk. Georges Helliot, který byl již pro podobnou činnost vykázán z ČSR.

Je příznačné, že při tomto spiknutí, sloužícím imperialistickým válečným cílům, byl zapojen i člen jugoslávského velvyslanectví v Praze, bývalý chargé d'affaires dr. Ivo Murko. Je to další důkaz, že titovská fašistická klika je součástí válečného imperialistického tábora, používaná jím jako jeho žoldnéřská agentura, mající s ním totožné zájmy i cíle.

Pomahačem spiklenců byl i člen belgického vyslanectví v Praze, vojenský attaché plk. B. E. M. Robert Mauroys a bývalá úřednice norského vyslanectví v Praze, slečna L. Rivenes.

Kromě uvedených členů, resp. zaměstnanců západních zastupitelských úřadů byli obžalovaní ve své špionážní a rozvratnické činnosti ve spojení s dalšími cizími státními příslušníky, a to:

Vlastou Vrázovou, vykázanou z ČSR za protistátní činnost, Helenou Fisherovou, redaktorku americké tiskové agentury United Press, a D. A. Schmidtem, dopisovatelem New York Times (všichni státní příslušníci USA),

dále Mary Bakerovou, úřednici United Press, a Leslie Hillem, učitelem angličtiny (oba britští státní příslušníci),

Essertierovou a Montagniacem (francouzští státní občané),

Švédkou Posse-Brázdovou a konečně

norskými státními občany, Kindingslandem, poslancem norské sociálně demokratické strany, a Andersonem, agentem anglo-americké špionážní služby, údajně tajemníkem norského svazu politických vězňů.

Pokyny a příkazy ze zahraničí, které obžalovaní dostávali, obsahovaly konkretní příkazy k zintensivnění špionáže, k podpoře teroristických organisací, k provádění zastrašovacích akcí proti funkcionářům KSČ a lidové správy a k pasivní resistenci, zvláště ve výrobě. Illegální vedení tyto pokyny projednalo, schválilo a přeneslo do všech vytvořených podzemních skupin. Pro svou illegální činnost mělo toto vedení k disposici částku 1 400 000 Kčs, kterou z prostředků Československé strany socialistické odcizil před svým útěkem do zahraničí Hubert Ripka a dal na podporu rozvratné a špionážní činnosti.

V těsné spolupráci a úzce svázána s vedením této protistátní organisace vyvíjela rozvratnou a špionážní činnost v podstatě shodnými methodami také podzemní skupina, vedená bývalou národně socialistickou poslankyní, obžalovanou Antonií Kleinerovou. Tato skupina zaslala úředním činitelům Spojených států amerických za

zprostředkování L. Schaffnerové a M. V. Trentové různá „memoranda", v nichž lživě hanobila poměry v ČSR a žádala imperialisty o otevřenou intervenci, protože — podle jejího soudu — tábor míru, vedený Sovětským svazem, není na obranu dosud dostatečně připraven.

Četnými spoji byla s illegálním vedením tohoto podzemí spojena také obžalovaná Františka Zemínová, bývalá místopředsedkyně ČSNS, která spoluřídila činnost protistátních skupin na Karlovarsku, Mostecku, Litoměřicku a Ostravsku; v čele teroristické a pučistické skupiny v Ostravě byl obžalovaný Jan Buchal, který vypracoval plán ozbrojeného puče k násilnému svržení lidově demokratické vlády.

Další část vedení záškodnického spiknutí tvořili zapřisáhlí nepřátelé jednoty dělnické třídy, socialismu a lidové demokracie z řad pravicových sociálních demokratů. Z iniciativy Vojtěcha Beneše a obžalovaného Zdeňka Pešky — bývalých poslanců, a obžalovaného Vojtěcha Dundra, zahájili již v jarních měsících roku 1948 protistátní činnost. Jmenovaní vytvořili ve spolupráci s několika dalšími osobami podzemní organisaci, kterou nazvali „Československá nezávislá sociální demokracie", kryjíce touto firmou rozvratnickou a illegální organisaci. Cíle této organisace byly formulovány v tak zvaném „programovém prohlášení", v němž se staví tato illegální skupina proti socialismu a volá po restauraci kapitalismu a fašisaci veřejného života. Autorem tohoto záškodnického dokumentu je obžalovaný Peška. Za nejúčinnější způsoby boje proti lidově demokratické republice považovala i tato část zločinného protistátního podzemí špionáž. Spojení se západními agenturami udržovali prostřednictvím švédské státní příslušnice Posse-Brázdové a diplomatického zástupce jedné cizí moci. Pro případ imperialisty připravované války byli vybaveni dokonalou americkou vysílačkou a jinými špionážními prostředky britské tajné služby.

Další složkou protistátního spiknutí byli agenti Vatikánu z řad lidovecké reakce. K nim náleží skupina obžalovaného Bedřicha Hostičky. Ani po odhalení a zneškodnění svého prvního illegálního podzemí koncem roku 1948 nevzdali se tito vatikánští agenti svých plánů, rozvratem a špionáží zničit lidově demokratický režim v ČSR. Zbytky tohoto likvidovaného podzemí disponovaly ještě několika illegálními spoji s nepřátelskou církevní hierarchií na agenty amerického imperialismu Klimka, Chudobu a spol. a na vatikánské kruhy. Když proto žalovaný Hostička začal soustřeďovat nepřátelské živly z řad nepostižených nejreakčnějších představitelů předúnorové lidové strany v rozvratnou a špionážní organisaci, pokračoval jen ve

zločinné činnosti, již předtím započaté. Právě z této vatikánské složky illegálního podzemí došlo — jak bylo dokázáno řadou již provedených procesů — k nejpodlejším a nejzločinnějším útokům proti československému lidu, k špionážním a teroristickým akcím. Proto nepřekvapuje, že žalovaný Hostička se pokusil krýt rozvratnickou a zločinnou činnost jím vytvořené illegální skupiny za farizejské fráze tak zvaného „programu" o bohu, křesťanství atd. Tato podzemní organisace byla přímo řízena střediskem americké špionáže přes agenta CIC Ing. Žemlu, odsouzeného čs. soudy k trestu smrti in contumatiam pro zločin vraždy z amerického okupačního pásma v Německu, kam posílala pomocí agenta CIC špionážní materiál. Určité špionážní zprávy předala skupina vojenskému attaché francouzského velvyslanectví plk. Helliotovi. Tato rozvratnická skupina byla též ve spojení s bývalým vojenským attaché tohoto velvyslanectví gen. Flippo, který jí zprostředkoval spojení se zahraničím.

Toto soustředění reakčního podzemí bylo dovršeno zločinnou skupinou trockisty Záviše Kalandry. Tato skupina přes svého vůdce, obžalovaného Kalandru, byla ve spojení s anglickou státní příslušnicí M. Bakerovou a americkou státní příslušnicí, redaktorkou United Press, H. Fisherovou, a prováděla soustavně špionážní činnost ve prospěch americké výzvědné služby, a to za účasti skupiny Kleinerová—Pecl.

Zažalované vedení záškodnického spiknutí proti republice představuje komplot zločinných živlů, od vyvlastněných továrníků, přes politické ztroskotance, bezohledné kariéristy a trockistické škůdce dělnické třídy, živly, rozhodnuté z nenávisti k socialismu a republice bojovat nejzločinnějšími prostředky proti šťastné budoucnosti československého pracujícího lidu.

K jednotlivým obžalovaným:

I. *Milada Horáková*

Jako významná funkcionářka bývalé strany čs. národních socialistů ovlivňovala již před únorem 1948 politiku této strany k tomu cíli, aby republika byla přivedena do područí západních imperialistů. Zúčastňovala se v okruhu zvlášť důvěrných osob tajných porad u bývalého ministra Huberta Ripky. Na těchto poradách Ripka tlumočil pokyny velvyslanců a jiných representantů západních imperialistických států, zejména velvyslance Déjeana a Steinhardta. S velvyslanectvím francouzským a USA udržovala i osobní styk.

Po únoru 1948, kdy pozbyla poslaneckého mandátu a kdy pro svůj protilidový postoj byla zbavena i ostatních veřejných funkcí, přešla na platformu zločinné illegality, směřující k zvratu lidově demokratického zřízení a k obnově kapitalismu. Přijala spolu s obžalovaným Josefem Nestávalem pověření od zrádce Zenkla, aby k soustředění rozvratnické činnosti proti republice vešla v součinnost s elementy z řad pravicových sociálních demokratů a lidovecké reakce. Především zahájila jednání s obžalovaným Zd. Peškou a informovala Jandečku. Dojednala pak schůzku na faře ve Vinoři, kde se sešli kromě ní obžalovaný Nestával, obžalovaný Peška a Vojtěch Beneš a dnes již odsouzený Jandečka. Na schůzce se jmenovaní spikli k rozvratnické činnosti proti lidově demokratickému zřízení. Dohodli se, že budou postupovat po svých vlastních liniích, ale pro koordinování illegálních akcí zůstanou v kontaktu. Koordinaci těchto illegálních podzemí udržovala Horáková zvláště s Peškou a Jandečkou a po zatčení Peškově s jeho nástupcem Jeřábkem.

Obžalovaná Horáková zorganisovala illegální vedení národně socialistické skupiny, která se pravidelně scházela od srpna 1948 do září 1949.

Na schůzích byly projednány jednak všeobecné pokyny, které před svým útěkem dal pro illegální činnost zrádce Petr Zenkl, jednak byly vypracovány informace a pokyny vlastní. Bylo dojednáno, že bude volen postup, který nezpůsobí zbytečné ztráty sil, které si šetřili pro akce při realisování svých konečných cílů, jimiž byla záškodnická činnost proti republice při jejím ozbrojeném napadení západními imperialisty. Obžalovaná Horáková ve shodě s usvědčujícím materiálem výslovně doznala, že cílem illegální skupiny bylo vybudovat záškodnickou pátou kolonu při napadení ČSR. Horáková měla od samého počátku úzký styk s imperialistickými agenty Zenklem a Ripkou. Pokoušela se pomocí bývalého vyslance Smutného získat pro P. Zenkla cizí státní příslušnost a umožnit mu tak útěk krátce po únoru 1948. Tento pokus ztroskotal. Zato velmi účinně pomohla Ripkovi při jeho útěku za hranice. Spojení s uprchlými zrádci Zenklem a Ripkou, k nimž se později také připojila Růžena Pelantová, bylo jedním z úkolů Horákové. Podávala jim hospodářské i politické zprávy špionážního obsahu, jakož i zprávy o činnosti své illegální organisace. Nejdůležitější zprávy, obsahující podrobné údaje o obchodních stycích ČSR a SSSR, získala od F. Přeučila, sama zpracovávala politickou část zpráv a používala při jejich dodávání smluveného kodu. Jiné zprávy se týkaly dvouletky, předpokladů pětiletky a církevních poměrů v ČSR. Všechny tyto zprávy byly určeny pro anglo-americké imperialisty. Spojení se

Zenklem, Ripkou a Pelantovou udržovala různými cestami, zejména také přes uprchlici Kvapilovou v Norsku, francouzskou státní občanku Essertier a Nora Andersona. Od Zenkla a Ripky dostávala zpět pokyny k další protistátní činnosti, které sdělovala členům podzemí.

II. *JUDr Josef Nestával*

Přijal od Zenkla spolu s Horákovou pověření k uvedenému již jednání, účastnil se schůzky ve Vinoři a po zatčení obžalovaného Pešky vyjednával s jeho nástupcem Jeřábkem. Stal se vedoucím vytvořené illegální skupiny, účastnil se všech schůzí a měl rozhodující vliv na rozvíjení činnosti této skupiny. Kromě funkce vedoucího převzal funkci krajského důvěrníka pro Pražský kraj, kde zahájil další výstavbu illegálního podzemí organisováním protistátních skupin v jednotlivých částech Prahy. Dal svým důvěrníkům instrukce pro podchycení dalších osob, k udržování členů v pohotovosti pro připravovaný zvrat poměrů, který očekávali od útočné války, vedené západními imperialisty proti SSSR a zemím lidových demokracií. V případě této války připravovali illegální skupiny na záškodnickou činnost proti ČSR. Žalovaný Nestával vydal illegálním důvěrníkům přímo instrukce k vytváření protistátní nálady mezi obyvatelstvem a vyvolávání nechuti a sabotování práce. Snažil se napojit na illegální ústředí co nejvíce protistátních skupin, zejména t. zv. hospodářskou radu, která vznikla v dubnu 1948 a jejímiž členy byli bývalí významní funkcionáři reakčního vedení nár. soc. strany Pražského kraje. Nestával již na první schůzce t. zv. hospodářské rady převzal její vedení, později však, vzhledem k své činnosti v ústředním vedení, se omezil na koordinaci činnosti této skupiny, zejména pak od ní přejímal hospodářské elaboráty. Od této skupiny převzal také celkový program „Za svobodné Československo", který vyslovoval požadavek restaurace kapitalismu, vyloučení marxistických stran z politického života a fašisování země po očekávaném a připravovaném zvratu poměrů. Kromě toho obsahoval tento elaborát i materiál špionážní.

Nestával dal příkaz, aby o činnosti tak zvané hospodářské rady byla informována také F. Zemínová. Sám dával této rozvratné skupině pokyny, které illegální vedení obdrželo od zrádců Ripky a Zenkla, zvláště pak příkazy ke sbírání špionážních zpráv, které měly být doručovány prostřednictvím agentů Zenkla a Ripky anglo-americkým špionážním ústřednám. V září 1948 navázal spojení s F. Přeučilem, který ho informoval o existenci teroristických

skupin na Ostravsku a Chomutovsku a žádal o doporučení vojenské osoby, která by tyto skupiny řídila. Dále navázal spojení se skupinou A. Kleinerové, se kterou jednal počátkem ledna 1949 o dalším postupu protistátní činnosti. Skupina Kleinerové mu dávala k nahlédnutí špionážní zprávy, které odesílala za hranice Zenklovi.

V dubnu 1949 navázal Nestával spojení s Oldř. Peclem, bývalým majitelem dolů a vedoucím účastníkem skupiny Kleinerové. Nestával schválil Peclovi štvavé a špionážní zprávy, obsažené v „memorandu" na americké velvyslanectví.

Vyjednával Zenklův útěk za hranice a vybízel k útěku též další osoby. Z peněz, odcizených čs. straně socialistické, převzal 30 000 Kčs na protistátní činnost. Z jeho podnětu vypracovala Horáková s dalšími osobami zprávu pro Zenkla a Ripku, v níž žádali o zaslání pokynů a sděleni, kdy mohou počítat s válečným zásahem západních imperialistů. Od Ripky a Zenkla obdržel postupně po dvou dopisech, obsahujících instrukce.

Kromě této stále rozšiřované činnosti organisační rozvíjel Nestával též činnost špionážní. Získal od t. zv. hospodářské rady celkem 8 velmi závažných špionážních zpráv, mezi nimi i přehled průmyslové výroby ze všech krajů republiky, zprávy o výrobě určitého druhu zbraní a jiné informace. Spolupůsobil též při redakci špionážních zpráv, které vyplynuly z jednání illegálního vedení organisace, jichž dopravu obstarávala Horáková s dalšími osobami přes francouzskou státní příslušnici Essertier a úřednici norského vyslanectví sl. Rivenes, pro agenta Zenkla.

III. *JUDr Jiří Hejda*

Již v předmnichovské republice spolupracoval s představiteli průmyslového a finančního kapitálu a byl v úzkém styku se známým finančním magnátem dr. Preissem, z jehož rukou přijal místo vrchního ředitele ČKD. Za věrné služby kapitalistům byl odměněn při svém odchodu z ČKD v r. 1939 odstupným ve výši 1 400 000 Kč. To mu umožnilo, aby převzal továrnu na výrobu kuchyňského zařízení, která mu byla v r. 1949 znárodněna.

Již před únorem 1948, využívaje legální základny bývalé nár. soc. strany, prosazoval hospodářskou politiku, která by přivedla ČSR do závislosti na kapitalistických zemích, požadoval revisi znárodnění, bojoval proti dalšímu znárodňování a usiloval o změnu národních podniků na akciové společnosti s konečným cílem zvrátit vývoj v ČSR zpět ke kapitalismu.

Po únoru 1948, kdy se zhroutila legální základna jeho rozvratné

činnosti, lživě předstíral ochotu účastnit se budování ČSR. Obelstil tak pracující lid, který mu poskytl možnost odpovědné práce v ústřední plánovací komisi, kde setrval až do května 1949. Hejda však již v polovině roku 1948 navázal spojení s agentem západních imperialistů dr. Jos. Palivcem, jemuž až do února 1949 podával pravidelné zprávy o hospodářské situaci v ČSR. V těchto zprávách, počtem asi 12—15, vyzrazoval poznatky a statistická data, která získal v ústřední plánovací komisi, zejména uváděl přesná data čs. výroby v absolutních číslech i procentech, aby usnadnil imperialistickým státům provádění diskriminační politiky a snižoval obrannou schopnost ČSR. Špionážní materiál byl odesílán prostřednictvím tajemnic velvyslanectví USA Luisy Schaffnerové a Mary V. Trentové, které zneužívaly hrubě svého diplomatického pověření k špionáži proti SSSR a lidovým demokraciím. V dubnu 1949 sešel se s Horákovou, které nabídl vypracování programu. V červnu 1949 skutečně Horákové odevzdal hospodářský a politický program, který prodiskutoval s ostatními spiklenci z okruhu Horákové, zejména s Nestávalem a Kleinerovou. T. zv. program obsahoval požadavek restaurace kapitalismu ve všech oborech hospodářského života ČSR, nastolení vlády buržoasie, fašistického charakteru a potlačení dělnického hnutí.

V létě 1949 odevzdal Horákové špionážní zprávu o čs. hospodářství, určenou pro západní špionážní centrály.

Dr Jiří Hejda je typický kapitalista, který pro své třídní sobectví hluboce nenávidí režim, v němž vládne lid.

IV. *Františka Zemínová*

Po únorové porážce se vzdala na znamení nesouhlasu s vítězstvím lidu svého poslaneckého mandátu bývalé nár. soc. strany. Byla úzce napojena na vedení illegální skupiny Horákové a v neustálém styku se všemi významnými členy, jimž dávala instrukce k další činnosti.

Od léta 1948 počala sama organisovat a soustřeďovat podzemní skupiny, při čemž hledala spojení se zahraničím. Opatřil ji je Jiří Corn, agent americké špionážní služby CIC, jehož prostřednictvím Zemínová odeslala přes americké okupační pásmo do USA řadu špionážních zpráv. V listopadu 1949 potvrdil jí další agent CIC, František Ambrož, písemně, že její zprávu odevzdal imperialistickým agentům Zenklovi a Pelantové. Další spojení se zahraničím měla Zemínová se členem illegálního podzemí Vladimírem Rodovským, který počátkem roku 1949 legálně emigroval z ČSR do USA.

Z popudu Zemínové a podle jejich direktiv byly vybudovány teroristické organisace jednak na Chomutovsku, jednak na Ostravsku.

Ostravská teroristická organisace, vedená J. Buchalem, vypracovala konkretní plán pro ozbrojený puč. Z podnětu Zemínové vznikla další teroristická organisace na Mostecku. Řízením těchto teroristických skupin a koordinací jimi připravovaných protistátních pučů na data podle pokynů západních imperialistů pověřila Zemínová F. Přeučila, s nímž byla již dříve v protistátním styku a s nímž seznámila vedoucí všech teroristických organisací, k jichž vybudování dala podnět.

Dále Zemínová dala pokyny k vybudování dalších protistátních organisací na Litoměřicku, Plzeňsku, Trutnovsku a v Karlových Varech. Tyto organisace byly skutečně vybudovány a založeny na trojkovém systému.

Konečně byla Zemínová během r. 1949 v protistátním styku s různými illegálně činnými osobami, které ji informovaly o své protistátní činnosti a ona je vzájemně informovala o své činnosti, dávala rady a připomínky a souhlasem podporovala jejich rozvratnou činnost.

V. *František Přeučil*

Po únoru 1948 rozvinul rozsáhlou protistátní činnost na několika úsecích: od vedoucích činitelů protistátního spiknutí převzal pověření pro vedení illegální činnosti v kraji Hradec Králové a Pardubice a od Zemínové přijal pokyny k organisování činnosti teroristických skupin na Ostravsku a Chomutovsku. Dále navázal úzké spojení se skupinou Kleinerové a aktivně se účastnil illegální práce v t. zv. hospodářské radě.

V kraji Hradec Králové a Pardubice měl za úkol vytvořit za pomoci bývalých reakčních nár. soc. činovníků široce rozvětvenou špionážní síť a učinit přípravy pro obsazení politicky a hospodářsky důležitých míst při provedení protistátního převratu. Vytvořil řadu podskupin, jimž dal konkretní úkoly a zejména příkazy, aby všemožně organisovaly na vesnici odpor proti zakládání JZD.

Se Zemínovou měl smluvené heslo, na něž byl k němu vyslán J. Buchal, vedoucí teroristické skupiny na Ostravsku. S touto skupinou Přeučil udržoval spojení, dával jí instrukce a o její činnosti podával zprávy nejen Zemínové, ale i Nestávalovi, Kleinerové a dalším osobám a získával pro tuto skupinu vojenského velitele.

K žádosti Zemínové navázal v dubnu 1949 spojení s vedením teroristické skupiny na Chomutovsku, jemuž dával instrukce podle dopisů zrádce Ripky a informoval je o existenci teroristické skupiny na Ostravsku. Doporučil mu další společný postup. Účastnil se pravidelně schůzí tak zv. hospodářské rady, kde byl připravován podrobný plán obnovy kapitalistického hospodářství po zvratu po-

měrů, který čekali od válečného přepadení ČSR kapitalistickými státy. V tak zv. hospodářské radě měl Přeučil svěřen úsek živnostensko-obchodnický, pro který vypracoval dílčí program za účasti podskupiny, kterou vytvořil. Účastnil se porad, kde se vypracovávaly souhrnné špionážní zprávy pro Zenkla. Přeučil úzce spolupracoval jak se skupinou Kleinerové, tak přímo s illegálním ústředím, representovaným Horákovou, s nimiž si vyměňoval nejen zkušenosti, ale sjednal i výměnu zpráv špionážně důležitých a významných k dalšímu rozvíjení rozvratné činnosti. Přeučil dával již při organisování podzemí každému členu především úkoly vyzvědačské a rozvětvená síť mu pak skutečně dodávala špionážní materiál. Tak získal zprávy o stavu průmyslové výroby z různých krajů, zprávy, dotýkající se přímo obranné schopnosti ČSR, a zprávy, týkající se politického, hospodářského a zejména průmyslového života, vesměs důležitá státní tajemství. Všechen špionážní materiál odevzdával buď Kleinerové nebo Horákové i dalším osobám, které je odesílaly z ČSR buď prostřednictvím cizích vyslanectví, nebo přes agenty CIC.

VI. *Jan Buchal*

Brzy po únoru 1948 se dvakrát neúspěšně pokusil o útěk z ČSR, aby se za hranicemi spojil s nepřáteli republiky s úmyslem, řídit odtud teroristické akce na území ČSR. Pak se rozhodl pro vytvoření rozsáhlé teroristické organisace na Ostravsku. Stalo se tak v únoru 1949 po rozmluvě se Zemínovou, která ho přesvědčila o nutnosti organisování podzemního hnutí proti lidově demokratickému zřízení přímo v ČSR, k čemuž je třeba „spolehlivých" a ke všemu odhodlaných lidí. Společně s Miroslavem Sýkorou organisoval teroristickou skupinu, vybavenou zbraněmi. Koncem května 1949 Zemínovou podrobně informoval o svých přípravách a žádal, aby mu pomohla navázat spojení s jinou illegální skupinou. Zemínová ho poslala za Přeučilem a sdělila mu pro něho poznávací heslo. Buchal se na Přeučila skutečně obrátil a ten ho upozornil na nutnost podřídit skupinu rozkazům ze zahraničí. Slíbil mu, že pošle někoho k udržování styků s jeho skupinou, a opravdu také k přímému spojení vyslal Karla Wernera, který též přivezl Buchalovi opis Ripkova dopisu. Přímé spojení s americkou špionážní ústřednou v Německu navázal Buchal pomocí agenta Jaroslava Hořejše. Buchal dal příkazy dalším osobám k vytvoření samostatných illegálních skupin, spolupracujících s jeho skupinou, jejímž cílem bylo provedení protistátního puče, který měl usnadnit ozbrojenou intervenci proti ČSR a měl být s ní skoordinován. K tomu účelu vypracoval Buchal podrobný plán a řadu provolání k občanstvu.

VII. *Antonie Kleinerová*

Pro své reakční zaměření nebyla po únoru 1948 přijata do obrozené ČSS. Z nenávisti k lidově demokratickému zřízení vytvořila za spolupráce R. Pelantové protistátní skupinu, do které zapojila řadu stejně smýšlejících činovníků bývalé nár. soc. strany, a napojovala na ni postupně i další protistátní skupiny, které byly z jejího popudu vytvořeny na Hlučínsku, Opavsku a Jesenicku. Dostávala pokyny od H. Ripky, kterých používala k další instruktáži napojených illegálních skupin i osob. Cílem všech těchto skupin bylo zničení lidově demokratického zřízení a podrobení ČSR západním imperialistům. V „memorandech", obsahujících též špionážní a pomlouvačné zprávy, informovala Kleinerová západní imperialisty o své činnosti. V případě válečného útoku proti SSSR a lidovým demokraciím, s nímž počítala, měla její skupina provádět rozvratnou činnost v armádě a sabotážní i záškodnické akce ve prospěch útočníka.

Udržovala spojení s F. Přeučilem, o němž věděla, že organisuje teroristické skupiny na Ostravsku a Pardubicku, dále byla ve spojení s illegálními skupinami na Plzeňsku a v Brně. Byla zapojena na vedení protistátního spiknutí, s nímž skoordinovala činnost illegálních skupin jí vytvořených.

Od září 1948 udržovala prostřednictvím úřednice norského vyslanectví v Praze, L. Rivenes, styk s A. Kvapilovou, která jí z Norska posílala štvavé časopisy, vydávané uprchlými zrádci. Tyto pak sama dále rozšiřovala. Se zrádnou emigrací a k podávání špionážních zpráv měla spojení prostřednictvím agentů CIC. Zprostředkovala illegální útěk R. Pelantové a účastnila se dalších zprostředkování útěků z ČSR. Asi v dubnu 1949 opatřila Leont. Neumannové součástky pro vysílačku a obstarala pro tuto vysílačku úkryt. Všichni členové skupiny Kleinerové se zabývali rozsáhlou vyzvědačskou činností, již Kleinerová řídila, a shromáždila tak mnoho důležitého zpravodajského materiálu, který spolu s dr. Peclem upravovala a zasílala Ripkovi a Zenklovi do zahraničí. Některé zprávy předávala Peclovi, který je prostřednictvím Z. Kalandry dával přímo americké výzvědné službě. Mimo to zaslala prostřednictvím Norky sl. Rivenes A. Kvapilové články, ostouzející lidově demokratické zřízení a určené pro štvavou kampaň proti ČSR.

VIII. *JUDr Oldřich Pecl*

Bývalý majitel antracitových dolů, které byly v roce 1945 znárodněny, rozvinul na podzim roku 1948 illegální činnost jako člen protistátní organisace Kleinerové i jako spolupracovník trockisty

Záviše Kalandry, k provádění široké špionáže ve prospěch západních imperialistů. Od prosince 1948 do června 1949 dodal anglickým a americkým špionážním ústřednám asi 100 špionážních zpráv hospodářských, politických a vojenských, mezi nimiž byla řada zpráv, obsahujících zvlášť důležitá státní tajemství.

Všechny tyto zprávy, zejména ty, které si americká špionážní služba zvlášť vyžádala, užívali západní imperialisté k provádění diskriminační politiky vůči ČSR. Dodávání zpráv prováděl Pecl prostřednictvím Z. Kalandry i pomocí skupiny Kleinerové přes již jmenovanou Rivenes agentům Zenklovi a Pelantové.

Navázal spojení s jugoslávským diplomatem dr. Murko, jemuž podával špionážní hospodářské zprávy a s nímž jednal o možnostech rozšiřování titovské fašistické koncepce do ČSR. Jako člen skupiny Kleinerové vypracoval dr. Pecl these, v nichž jasně požaduje nastolení bezvýhradné diktatury buržoasie a dále t. zv. „memorandum čs. demokratické opozice", dodané velvyslanectví USA. Obsahovalo jednak špionážní, jednak pomlouvačné zprávy o ČSR. Obracelo se dále k západním imperialistům s výzvou o americkou intervenci pod záminkou t. zv. „svobodných voleb" a s výzvou k podpoře Titova režimu v Jugoslavii západními imperialisty v jeho boji proti táboru míru.

Posléze vypracoval Pecl za pomoci Ant. Kleinerové memorandum pro tak zv. „radu svobodného Československa", orgán, kde se sdružili zločinci, uprchlí do nepřátelské ciziny. „Memorandum" bylo zasláno přes úřednici norského vyslanectví Rivenes agentům Zenklovi a Pelantové. Obsahuje návod k vystupňování rozvratné práce zrádců v zahraničí zejména štvavými rozhlasovými relacemi.

Pomocí Kalandry navázal Pecl protistátní styk s agenty anglo-americké špionážní služby Bakerovou a Schmidtem, na něž se obrátil s podobnou žádostí jako v uvedeném memorandu.

Pecl znal celý rozsah protistátní činnosti Kleinerové, zejména její spojení s agenty CIC, a převzal od ní do úschovy bianco formuláře občanských legitimací pro potřebu protistátní organisace. Vytvořil jakýsi archiv, kde uschovával většinu písemných dokladů, jak o špionážní činnosti své, tak i jiných členů organisace.

IX. *Záviš Kalandra*

Za předmnichovské republiky jako vedoucí trockistické organisace stál v nenávistném boji proti SSSR a byl v řadách rozbiječů jednoty dělnické třídy. Po květnové revoluci záludnými methodami pokračoval v této činnosti. V listopadu 1945 se stal vedoucím illegální trockistické skupiny, vstoupil se svými přívrženci do sociálně

demokratické strany a odtud se snažil rafinovaně záškodnickým způsobem, ve spolupráci s pravicovými živly této strany rozbíjet jednotu dělnické třídy.

Dále vešel ve styk s vedoucím čs. odbočky misse C. A. R. E., Američanem Benediktem, který byl přímým zástupcem tak zv. „čtvrté internacionály", sloužící imperialistům k rozkladným akcím mezi dělnictvem. Benedikt byl do ČSR vyslán záměrně, k organisování trockismu, jehož pomocí chtěli západní imperialisté rozvracet a oslabovat lidové demokracie. Na podzim roku 1948 navázal Kalandra spojení s členem velvyslanectví USA v Praze Friedem a poskytoval mu špionážní informace o ČSR, zvlášť o politických poměrech. Žádal také Frieda, aby ovlivnil zrádce Zenkla k vytvoření jednotného bloku z pravicových soc. dem. živlů strany a bývalé národně socialistické strany k účinnější ofensivě proti lidově demokratickému zřízení v ČSR.

Od října 1948 spočívalo hlavní těžiště trockistické skupiny Kalandrovy ve špionážní službě pro imperialistické mocnosti. Obžalovaný Kalandra získával u svých spolupracovníků špionážní materiál, který prostřednictvím Angličanky Bakerové dodával agentu CIC, zaměstnanému v pražské redakci United Pressu. Na podzim roku 1949 se spolčil s Peclem, který se pak stal hlavním dodavatelem špionážních zpráv všeho druhu, hospodářského, politického i vojenského. Tak Kalandra získal a americké špionáži odevzdal čtyři důležité, přísně důvěrné měsíční zprávy čs. ústředních plánovacích institucí, z nichž každá obsahovala asi 50 stran, dále zprávy z důležitého revíru a jiné informace. Tím podporoval Kalandra útočné cíle západních imperialistů.

Spolčení Kalandrovo s Peclem znamenalo zapojení trockistických škůdců na soustředěné podzemí.

X. *Dr Zdeněk Peška*

Jako buržoasní element v sociální demokracii zastával s jejím pravým křídlem stanovisko proti sjednocení dělnické třídy a pracoval proti jejímu společnému postupu. Po únorové porážce reakce pokračoval v rozvratné činnosti tím, že utvořil illegální vedení skupiny s cílem vytvořit širokou illegální základnu pro násilný protistátní převrat. Stal se řídícím činitelem této zločinné skupiny a vedl všechny její illegální porady. Sám vypracoval i jinak spolupůsobil při vypracování konceptu štvavých protistátních a protisovětských letáků s výzvami k násilí. Navrhl, aby illegální skupina vypracovala tak zv. „program", jako základnu boje proti lidově demokratickému zřízení a k restauraci kapitalismu a vypracoval jeho konečné

znění. Iniciativně se podílel na soustřeďování jednotlivých protistátních složek, vedl předběžné porady s obžalovanou Horákovou a navrhl svolání další illegální koordinační porady, která se uskutečnila v září 1948 na faře ve Vinoři za účasti zástupců jednotlivých složek. Další činnost v soustředěném podzemí byla dr. Peškovi znemožněna jeho zatčením.

V létě 1948 navázal Peška přes jistého cizího diplomata spojení se zrádcem dr. Táborským a jeho prostřednictvím poslal zahraničním špionážním agenturám několik zpráv, kterých mělo být užito k rozvratné propagandě proti ČSR. V té době opatřil své protistátní organisaci také vysílačku, která měla sloužit k vojenské špionáži pro západní imperialisty při válečném konfliktu. Dr Peška se pokusil vybudovat illegální organisaci ve všech krajích a zejména navázat spojení na Slovensko. Peška se pokusil také o rozvratnické spojení do armády.

XI. *Vojtěch Dundr*

Jako ústřední tajemník sociálně demokratické strany v předmnichovské republice byl stoupencem oportunistické pravičácké politiky a odpůrcem jednoty dělnické třídy. V roce 1947 pomáhal zejména na brněnském sjezdu soc. dem. strany formovat rozbiječe jednoty dělnictva. Když po únorovém vítězství pracujícího lidu byly odčiněny rozbiječské důsledky prvního sjezdu, zahájil Dundr podzemní protistátní činnost. Z jeho podnětu byl konán večírek na počest 70. narozenin Vojtěcha Beneše, který byl v podstatě první illegální schůzkou Dundr-Peška. Zúčastnil se pak většiny schůzek a v protistátní činnosti vyvíjel značnou iniciativu. Spolupracoval na konceptu illegálního letáku, útočícího na sjednocení dělnické třídy a proti jejímu svazku s rolnictvem. Spolupracoval na formulování tak zv. „programu" vypracovaného Peškou. Navázal spojení s agenty západních imperialistů, zejména s Arno Haisem v Paříži, Václavem Holubem v Anglii a dr. Eduardem Táborským ve Švédsku. Illegální skupina prostřednictvím tohoto spojení zasílala agentům západních imperialistů zprávy o své protistátní činnosti a přijímala příkazy k dalším akcím. Dundr sám zpracoval dvě špionážní zprávy o politické situaci po únoru 1948 a zaslal je zahraniční špionážní ústředně. Věděl o tom, že organisace si opatřuje vysílačku. Pokusil se o navázání illegálního spojení na Slovensko a na armádu.

XII. *JUDr Bedřich Hostička*

Po únorové porážce reakce předstíral souhlas s obrozením NF a stal se právním referentem v ústředním sekretariátu ČSL. Zatím

však vybudoval protistátní skupinu, jejímž účelem bylo dodávání špionážních zpráv do zahraničí a příprava násilného zvratu v ČSR. Proto jednak sám, jednak svými důvěrníky navázal spojení s některými protistátními skupinami, s domácí i cizí hierarchií a Vatikánem a prostřednictvím agentů americké výzvědné služby i se západními imperialisty. Na podzim roku 1948 vybudoval síť illegálních krajských důvěrníků v Praze, Liberci, Ústí n. Labem, Pardubicích a Ostravě.

V zimě 1948 vypracoval plán své protistátní organisace a zaslal ho po opatu břevnovského kláštera Opaskovi ke schválení určitému vatikánskému orgánu. V únoru 1949 pomohl Hostička několika osobám k útěku do zahraničí. Jeden z těchto uprchlíků se stal v Německu agentem americké špionážní služby a vrátil se v létě 1949 illegálně do ČSR s konkretními příkazy zahraniční špionážní služby pro další illegální činnost Hostičkovy skupiny. Zejména přivezl onen agent příkaz k provedení únosu čelného představitele čs. veřejného života, k vybudování illegální teroristické organisace a k vytvoření špionážní sítě pro dodávání zpravodajského materiálu americké výzvědné službě. Hostička obdržel šifrovací klíč a zapojil se plně do špionáže prostřednictvím své illegální sítě na Litoměřicku. Sám dodal onomu agentovi více špionážních zpráv.

Záškodnickou a bezohlednou povahu obžalovaného Hostičky dokazuje zaslání špionážní zprávy o plánu dálkového plynového potrubí s označením, kde ho lze nejlépe zničit nebo poškodit. Hostička dostal z americké špionážní ústředny příkaz zapojit se na ústřední vedení protistátního spiknutí a tak s ním sjednotit rozvratnickou činnost své skupiny.

V létě 1949 zprostředkoval Hostička illegální útěk dvěma zločincům, stíhaným pro protistátní činnost. V téže době rozmnožoval se svými spolupracovníky štvavé pastýřské listy.

XIII. *JUDr Jiří Křížek*

Tento advokát, který po roce 1945 ve své honbě za bezpracným ziskem zachraňoval kolaboranty z řad bývalé šlechty, ze sběrných táborů pro Němce, bojoval v restitučních řízeních všemi prostředky za buržoasní zájmy svých kapitalistických klientů. Na jaře 1948 přešel do přímých služeb západních imperialistů a dodal na žádost britských diplomatických funkcionářů v Praze, Harolda Gibsona, McLaughlina, Anthony Rumboldta a Boltona řadu špionážních zpráv, z nichž nejzávažnější byl výpis z tajných spisů o procesu s jistým bývalým generálem, týkající se jeho spolupráce

s anglickou špionážní službou. Od jara až do konce roku 1948 zprostředkoval dr. Křížek za úplatu illegální útěky z ČSR řadě svých klientů — bývalých šlechticů. Přechody prováděl prostřednictvím svých spolupracovníků, které měl na Šumavě, v Chebu a jinde. Za illegální převod jednotlivých osob vyplácel svým pomocníkům 10 000 až 50 000 Kčs. Vyjednával zprostředkování illegálního útěku též Vojtěchu Benešovi a jiným zrádcům, kteří později použili jiné cesty.

Touto svou činností

I. všichni obvinění se pokusili zničit samostatnost republiky a zničit a rozvrátit její lidově demokratické zřízení a společenskou a hospodářskou soustavu, zaručené ústavou, a k tomu cíli se spolčili jednak navzájem, jednak s dalšími spolupachateli a vešli s cizí mocí a s cizími činiteli ve styk jednak přímý, jednak nepřímý, při čemž

1. jednáním všech obviněných byla samostatnost republiky, její lidově demokratické zřízení a společenská i hospodářská soustava, zaručená ústavou, ohrožena zvláštní měrou,

2. Fr. Zemínová, Fr. Přeučil a Jan Buchal sbírali a organisovali branné a pomocné síly;

II. všichni obvinění vyzvídali a vyzrazovali přímo a nepřímo cizí moci státní tajemství, při čemž

1. všichni byli členy organisace, jejímž úkolem bylo vyzvídati státní tajemství,

2. dr. Milada Horáková, dr. Jos. Nestával, dr. Jiří Hejda, Fr. Přeučil, Ant. Kleinerová, dr. Oldřich Pecl a Záviš Kalandra

a) dopouštěli se vyzvědačství po delší dobu, ve větším rozsahu a způsobem zvláště nebezpečným,

b) vyzvídali státní tajemství zvláště důležitá;

3. dr. Jiřímu Hejdovi byla povinnost uchovávati státní tajemství výslovně uložena.

Tím spáchali:

I. Všichni obvinění zločin velezrady podle § 1, odst. 2 [odst. 1, litc. c)] zákona č. 231/48 Sb. a podle § 1, odst. 3, lit. b) cit. zákona, Fr. Zemínová, Fr. Přeučil a Jan Buchal mimo to též podle § 1, odst. 3, lit. c) zákona č. 231/48 Sb.

II. Všichni obvinění zločin vyzvědačství podle § 5, odst. 1, 2, lit. c) zákona č. 231/48 Sb. Dr Milada Horáková, dr. Josef Nestával, dr. Jiří Hejda, Fr. Přeučil, Ant. Kleinerová, dr. Oldřich

Pecl a Záviš Kalandra též podle § 5, odst. 2, lit. d), lit. e) cit. zákona. Dr Jiří Hejda mimo to též podle § 5, odst. 2, lit. b) cit. zákona,

a buďtež za to všichni potrestáni podle § 5, odst. 2 zákona č. 231/48 Sb. s použitím § 34 tr. zákona. U všech obviněných navrhuji použití ustanovení §§ 47, 48 a 52 zákona č. 231/48 Sb.

Navrhuji, aby

1. hlavní přelíčení bylo konáno před státním soudem v Praze, příslušným podle § 17, odst. 1, lit. a) zák. č. 232/48 Sb. a § 56 tr. ř.

2. Bylo přečteno trestní oznámení s přílohami a osobními a trestními doklady obviněných.

V Praze dne 22. května 1950.

Státní prokurátor:
Dr Bohumír Ziegler

HLAVNÍ PŘELÍČENÍ

První den hlavního přelíčení

Veřejné hlavní přelíčení s vedením záškodnického spiknutí proti republice bylo zahájeno před státním soudem v Praze dne 31. května 1950. V pětičlenném senátu státního soudu zasedli: předseda senátu Dr Karel Trudák, soudci z lidu Miloš Kučera a Jan Polanecký a soudci z povolání Dr Otakar Matoušek a Dr Karol Bedrna. Jako náhradní soudci byli přítomni: inž. František Doušek jako soudce z lidu a Dr Karel Kruk jako soudce z povolání. Státní prokuraturu zastupovali Dr Josef Urválek, Dr Juraj Vieska, Dr Jiří Kepák, Antonín Havelka a Ludmila Brožová. Soudní zapisovatelé: Dr Málková, Dr Karmazín, Vitovcová, Lenardová, Dr Brynda.

Předseda: Zahajuji před státním soudem v Praze veřejné hlavní přelíčení proti obžalovaným dr. Miladě Horákové a společníkům pro zločiny vyzvědačství a velezrady podle zákona na ochranu lidově demokratické republiky. Zjišťuji, že všichni obžalovaní byli řádně k hlavnímu přelíčení obesláni a že jsou všichni přítomni.

Všichni obžalovaní — až na obžalovaného dr. Křížka — požádali, aby jim byli ustanoveni obhájci z úřední povinnosti. Státní soud ustanovil proto takto: dr. Miladu Horákovou bude hájit dr. Vladislav Martin, dr. Josefa Nestávala a dr. Bedřicha Hostičku dr. Otto Müller, dr. Jiřího Hejdu a Jana Buchala zastupuje dr. Richard Neumann, Františku Zemínovou a Záviše Kalandru dr. Jiří Vízek, Františka Přeučila a dr. Zdeňka Pešku dr. Vladislav Čeřovský, Antonii Kleinerovou a Vojtěcha Dundra hájí dr. Vladimír Bartoš a dr. Oldřichu Peclovi byl ustanoven dr. Richard Aron. Obžalovaný dr. Jiří Křížek požádal, aby ho zastupoval zvolený zástupce dr. Vladislav Martin. Ustanovení obhájci jsou z Prahy a jsou zde všichni přítomni.

Po zjišťování a konstatování osobních dat a poměrů všech obžalovaných předsedou senátu přednesl vedoucí prokurátor dr. Josef Urválek obžalobu.

VÝSLECH OBŽALOVANÉ Dr MILADY HORÁKOVÉ

Po krátké přestávce začíná předseda výslech obžalované dr. Milady Horákové.

Předseda: Slyšela jste obžalobu — porozuměla jste jejímu obsahu?

Horáková: Ano.

Předseda: Cítíte se vinna těmi skutky, jak jsou v obžalobě uvedeny a jsou vám kladeny za vinu? Těmi činy, v nichž spatřuje státní prokuratura zločiny velezrady a vyzvědačství?

Horáková: Ano.

Prokurátor: Paní obžalovaná, přiznáváte tedy, že jste zločineckým způsobem pracovala proti státu... proti lidově demokratické Československé republice?

Horáková: Ano — cítím se tím vinna.

Předseda: Než přikročíme k vašemu výslechu ve věci samé, prosím, abyste odpověděla na několik otázek, týkajících se vašeho života a vaší politické práce. Kdy jste vstoupila do strany národně socialistické?

Horáková: Pokud se pamatuji, tedy v roce 1929.

Předseda: Zastávala jste nějaké funkce?

Horáková: Do okupace jsem byla členem právnické komise.

Předseda: Kdy jste přijala poslaneckou funkci?

Horáková: Už na podzim v roce 1945. V roce 1946 jsem byla znovu zvolena poslankyní za kraj Českobudějovický.

Předseda: A jak to bylo s vaším mandátem po únoru 1948?

Horáková: Podala jsem tehdy písemnou resignaci a mandátu jsem se dobrovolně vzdala.

Předseda: Byla jste potom v nějakém zaměstnání?

Horáková: Zprvu po několik měsíců ne, ale potom jsem opět nastoupila do Ústředního národního výboru. Bylo to v červnu 1948. Pracovala jsem v osvětovém referátu.

Předseda: Před únorem, kdy jste byla jako poslankyně strany národně socialistické politicky činna, jste zastávala ještě funkci v nějakém stranickém sboru?

Horáková: Byla jsem členem Ústředního výkonného výboru strany a kromě toho jsem byla po volbách 1946 ustanovena předsedkyní zahraniční komise strany.

Předseda: Paní obžalovaná, tam jste projednávali určité zásadní směrnice, které potom určovaly linii zahraniční politiky vaší strany, ano?

Horáková: Ano, řešili jsme určité otázky a také jsme k nim zaujímali stanoviska. Zásadně lze říci, že jsme se vždy snažili prosazovat užší spojenectví se západními mocnostmi, a to samozřejmě na úkor svazků se Sovětským svazem a ostatními lidově demokratickými státy.

Předseda: Tak na příklad konkretně: měla se obnovit smlouva s Bulharskem. Jak zde bylo vámi postupováno?

Horáková: Při smlouvě s Bulharskem komise doporučovala a pak vedení strany také prostřednictvím svých zástupců ve vládě jistě také prosazovalo, aby při bulharské smlouvě byl zeslaben její obsah.

Předseda: A vy sama jste s touto linií plně souhlasila?

Horáková: Ano — chtěli jsme u nás posílit vliv západních mocností.

Prokurátor: Takové spojenectví, jako na příklad jsme měli s Francií v roce 1938?

Horáková: Ano.

Prokurátor: Ale Francie nás hodila v Mnichově Německu pod nohy. Vždyť toto spojenectví s Francií se neosvědčilo, paní obžalovaná.

Horáková: Připouštím.

Předseda: Vrátíme se ještě k únorovým událostem. Vy jste se tenkrát sama vzdala na znamení protestu poslaneckého mandátu. Byla jste, paní obžalovaná, únorovými událostmi poškozena?

Horáková: Ne, nebyla jsem poškozena. Ale s únorem a jeho provedením jsem nesouhlasila a postavila jsem se proti němu.

Předseda: Mluvila jste o těchto věcech také s předsedou strany dr. Zenklem?

Horáková: Ano.

Předseda: Navštěvovala jste ho?

Horáková: Vzhledem k naší dlouholeté spolupráci a přátelskému vztahu jsme se po únoru v jeho bytě často scházívali.

Předseda: Navštěvovala jste také před únorem soukromě dr. Ripku?

Horáková: Ano.

Předseda: Myslím, zda jste své aktuální politické problémy řešili

i mimo oficiální orgány strany, jako na příklad v komisi zahraničně politické, zdali jste se setkávali v nějakém užším důvěrném kroužku?

Horáková: Ano — byl to jakýsi užší výbor zahraničně politické komise.

Předseda: Jak často se tento váš užší výbor scházel?

Horáková: Obvykle po domluvě s ministrem Ripkou. Řídili jsme se podle jeho časových možností.

Předseda: Dával vám při těchto zasedáních určité pokyny?

Horáková: Ano, a to v tom smyslu, že je třeba naši orientaci dobře rozvážit, a svým jednáním posilovat západní linii.

Předseda: Navázala jste také styk se členy některých zastupitelských úřadů?

Horáková: Do roku 1948 jsem jednávala s velvyslancem Déjeanem. Několikrát jsem byla při příležitosti různých oficiálních událostí zvána na francouzské velvyslanectví.

Prokurátor: Tlumočil vám někdy Ripka stanoviska, názory či eventuální pokyny západních zastupitelských úřadů, jak máte ve své činnosti postupovat?

Horáková: Tlumočil je jako stanoviska svá, ovšem předpokládám, že se jistě přitom opíral o rady západních diplomatů.

Prokurátor: Můžeme tedy říci, že někteří západní diplomaté vlastně ovlivňovali pana Ripku a nakonec i politiku celé vaší strany.

Horáková: Nemohu tak přesně říci, protože tato stanoviska se presentovala jako naše stanoviska.

Prokurátor: Navenek ano... přece jste nemohli otevřeně říci, že si to přeje francouzské nebo americké velvyslanectví?!

Předseda: Paní obžalovaná, vedle styků s těmi představiteli vaší bývalé strany, kteří se nepřátelsky stavěli proti lidové demokracii, jste ještě navázala spojení s příslušníky jiných stran, kteří byli stejně reakčního založení, jako tito vaši společníci?

Horáková: Ano.

Předseda: Kteří to byli a z které strany?

Horáková: Ze sociálně demokratické strany jsem byla v trvalém osobním styku s prof. dr. Peškou, s nímž jsem se v poměru k novému režimu od počátku shodovala; stavěli jsme se k tomuto zřízení záporně a přáli jsme si jeho změnu. Zprvu více méně pasivně, později se však stávalo naše jednání aktivnější a pozvolna přecházelo z legality do illegality. Při našich schůzkách a rozhovorech jsme též přišli k názoru, že by mezi pravicovými sociálními demokraty a bývalými národními socialisty mohlo dojít

k dohodě a vytvořena jakási základna vzájemné spolupráce. O tom jsem též mluvila se Zenklem.

Předseda: Dal vám v tomto směru nějaké pokyny?

Horáková: Zenkl tenkrát řekl, že to mám být já, po případě i dr. Nestával, kteří máme toto jednání vést.

Předseda: A dal vám nějakou určitou linii?

Horáková: ... radil, jak máme postupovat, abychom se vzájemně spojili a tím naši protistátní činnost posílili.

Předseda: Instruoval vás také Zenkl o tom, jak se máte chovat k bývalým členům národně socialistické strany, o nichž jste si mysleli, že si přejí změny?

Horáková: Ano, na př. nám radil, abychom těmto lidem, pokud byli na významných místech, jež jsme považovali pro naši budoucí protistátní činnost za důležité, doporučovali vetřít se do komunistické strany...

Prokurátor: Proč? Aby mohli z těchto míst škodit?

Horáková: To je tím myšleno. Snažili jsme se prostě, aby některé tyto posice byly i nadále obsazeny lidmi našeho smýšlení.

Prokurátor: Byl mezi některými členy náhodou nějaký dělník?

Horáková: Nebyl.

Předseda: Zahájila jste také potom jednání s dr. Jandečkou. Kdo to byl?

Horáková: Dr Jandečku jsem znala jako organisovaného lidovce. Požádala jsem ho o spolupráci, protože už při prvé rozmluvě jsem nabyla přesvědčení, že dr. Jandečka má stejné stanovisko k lidově demokratickému zřízení...

Prokurátor: Paní obžalovaná, víte o tom, že pan Jandečka byl pro protistátní činnost odsouzen na 20 let?

Horáková: To je mi teď známo.

Předseda: Tak po těch rozhovorech, které jste měla s Peškou, s dr. Jandečkou a s jinými, jste se všichni domluvili na tom, že se někde společně sejdete. Kde a kdy to bylo?

Horáková: Bylo to ve Vinoři, a to někdy v září 1948. Bylo to na tamější faře.

Předseda: Kdo toto místo opatřil?

Horáková: Dr Jandečka... — tlumočila jsem mu totiž přání Vojty Beneše, že si nepřeje, abychom se sešli v nějaké veřejné místnosti, nýbrž na takovém místě, které by zaručovalo, že tato naše porada nebude vyzrazena.

Předseda: Kdo tam všechno byl? Vy, dr. Nestával...

Horáková: Pozvala jsem tenkrát dr. Pešku, Vojtu Beneše, dr. Nestávala —

Prokurátor: Věděla jste, že dr. Jandečka bude představovat reakční síly z bývalé lidové strany?

Horáková: Ano, s tím jsem právě počítala.

Předseda: O čem se tam jednalo, paní obžalovaná? O společném postupu, o té společné základně vaší rozvratné a špionské činnosti?

Horáková: Účelem této schůzky bylo, abychom se dohodli, zda je nutné vytvořit společný orgán, který by koordinoval a řídil protistátní činnost těchto různých směrů...

Předseda: Směřující k jakému cíli?

Horáková: Směřující ke změně režimu.

Prokurátor: A dohodli jste se na tom?

Horáková: V podstatě ano.

Prokurátor: Shodovali jste se, že je třeba lidově demokratické zřízení odstranit a že budete o to usilovat. Vytvořili jste tak u nás jakousi základnu kontrarevoluce, je to tak?

Horáková: Ano.

Prokurátor: Mohla byste mi také říci, jaké konkretní změny měly provázet zničení lidově demokratického zřízení? Na příklad továrny, znárodněné továrny se měly vracet bývalým majitelům?

Horáková: Neměli jsme v tomto směru ještě konkretní řešení.

Prokurátor: Mluvte jasně.

Horáková: Znamenalo by to při nejmenším řešit kompensace a reparace pro tyto osoby.

Prokurátor: Paní obžalovaná, ptám se vás znovu, zdali váš program znamenal návrat továrníků do podniků, které byly znárodněny?!

Horáková: Návrat vlastnictví těchto továren.

Prokurátor: Tedy program pro milionáře — nikoli pro lid.

Horáková: Byl to program pro buržoasní vrstvy.

Prokurátor: Měl být u nás touto cestou tedy znovu obnoven kapitalismus. Co myslíte, jak by asi přijali dělníci továrny, která byla znárodněna, svého dřívějšího pana šéfa? — s vědomím, že bude jejich práci dále vykořisťovat?

Horáková: Mám k této věci odchylné stanovisko.

Prokurátor: Když jste se domnívala, že dělníci nejsou ochotni odevzdat továrny kapitalistům, za jakých okolností jste předpokládala, že se to může stát?

Horáková: Za podmínek zvratu, změny režimu.

Prokurátor: A jak k tomu mělo dojít?

Horáková: Souvislosti, za jakých k tomu mohlo dojít, jsme konkretně viděli ve třech možnostech: v možnosti války, v možnosti

dohody diplomatické, která by byla vynucena tlakem hospodářským...

Prokurátor: Zůstaňme u možnosti prvé, u možnosti války. Jaké války, s kým, proti komu?

Horáková: Války západních mocností proti Východu, to znamená proti lidově demokratickým zemím a SSSR.

Prokurátor: A na čí straně by stáli bývalí esesmani Západního Německa a na čí straně byste v takovém případě stála vy a vaši společníci?

Horáková: ... — Nemohu na to odpovědět...

Prokurátor: Nemůžete? Děkuji.

Předseda: Nyní opět pokud možno chronologicky k vaší činnosti. Ještě bych se vrátil ke schůzce ve Vinoři. Pamatujete si, že profesor Peška přišel tenkrát s nějakým návrhem, o němž jste pak diskutovali?

Horáková: Mezi jiným bylo diskutováno o možnosti působit na určité vrstvy obyvatelstva pomocí protistátních letáků, které by popuzovaly proti lidově demokratickému zřízení.

Předseda: Po schůzce ve Vinoři jste se ještě několikrát sešla s Peškou, ano?

Horáková: Bylo mi uloženo, abych s ním udržovala kontakt a také jsem tak z vlastní iniciativy činila.

Předseda: Měl Peška zájem na tom, aby se posílaly do ciziny nějaké zprávy? Doporučovala jste mu v tomto směru něco?

Horáková: Nepamatuji se na to.

Předseda: Doporučila jste mu přece pro posílání zpráv do ciziny dr. Sýkoru?

Horáková: To by bylo možné. Nevylučuji to.

Předseda: Po vinořské schůzce jste opět hovořila s dr. Jandečkou a řekla jste mu, když bude potřebí, že se znovu sejdete. Mluvila jste ještě o jednom činovníku bývalé lidové strany, který byl také odsouzen k těžkému trestu.

Horáková: Dr Jandečka mně při posledním setkání řekl, jak se běžně mluví, že bude-li svolána schůzka podobného rázu jako vinořská, že by si přál být účasten také inženýr Janáček, bývalý poslanec strany lidové.

Předseda: Mluvila jste s Vojtou Benešem před odjezdem do Ameriky?

Horáková: Ano, jednala jsem s ním sama.

Předseda: V jakém směru?

Horáková: Účel návštěvy byl ten, abych po zatčení Peškově se

dověděla, které osoby by byly vhodné, na něž bychom se mohli obrátit o další kontakt naší illegální činnosti.

Předseda: Koho vám doporučil?

Horáková: Vojta Beneš řekl, že mužem jeho důvěry je dr. Jeřábek.

Předseda: Jednala jste s dr. Jeřábkem?

Horáková: S dr. Jeřábkem — a v tom se rozcházím s obžalobou — jsem nikdy nejednala. Ale řekla jsem dr. Nestávalovi o tomto úsudku Vojty Beneše a dr. Nestával s ním jednal a také mně o tomto jednání dal vědět.

Předseda: U koho jste se později nejčastěji scházívali?

Horáková: Obvykle v soukromých bytech.

Předseda: Ti, o nichž jsme nyní mluvili, tvořili onen původní t. zv. illegální výbor?

Horáková: Ano. Jejich výběr jsem prováděla já sama. Individuálně jsem se stýkala také s inž. Šobrem a dr. Čuperou. Hodnotila jsem je všechny jako lidi pro nás důvěryhodné, lidi, zaměřené proti režimu. S nimi jsem probírala, a to ať už na našich schůzkách či mimo ně, své názory, domlouvala jsem náš společný postup, a také jsem je v prvé řadě informovala o tom, co jsem mluvila a co jsem dohodla s dr. Zenklem.

Předseda: Uznali jste za nutné, že si budete muset pro tuto svoji rozvratnou činnost, v níž jste se tedy všichni shodovali, stanovit určité zásadní, programové směrnice?

Horáková: My jsme jako takové přijali pokyny Zenklovy.

Předseda: Dohodli jste se též na tom, že je třeba navázat užší spojení se zrádnými emigranty v zahraničí?

Horáková: Ano. Toto spojení jsme též uskutečnili, abychom mohli dr. Zenkla i dr. Ripku pravidelně o výsledcích našich jednání informovat. Záleželo nám právě na tomto spojení, protože Ripku i Zenkla jsme považovali za zahraniční representanty té činnosti proti lidově demokratickému režimu, té činnosti, již jsme my prováděli vnitřně. Oni sami veškeré zprávy o situaci u nás doma po nás požadovali. Zajímali se, jako na př. Ripka ve svém dopise, zejména o zprávy hospodářské.

Předseda: A k čemu to mělo sloužit?

Horáková: Potřebovali to především proto, aby se stali hodnotnými informátory západních mocností, jejichž přízeň si museli neustále udržovat.

Předseda: Vy tomu říkáte informátoři, my říkáme špioni. Uvědomujete si, paní obžalovaná, co zamýšlejí?

Horáková: Ano, rozvrat v Československu.

Prokurátor: A američtí imperialisté? Jen rozvrat zde?

Horáková: Pokud jde o Československo, rozvrat, pokud jde o světové dění, domnívám se, že jde o věci dalekosáhlejší, o konflikt, o ozbrojený konflikt.

Předseda: A zprávy a informace, které tomuto účelu, tomuto cíli napomáhaly, jste vy sbírali, projednávali a posílali. Je to tak?

Horáková: Ano, já jsem je shromažďovala.

Předseda: Dodávala jste také zprávy takového druhu, které mohly naši republiku hospodářsky citelně poškozovat?

Horáková: Ano, tyto zprávy jsme posílali.

Předseda: Byly to také zprávy, které se týkaly důležitých státních tajemství, zejména s hlediska vojenského?

Horáková: Na vojenské zprávy se nepamatuji.

Předseda: Ty vás nezajímaly?

Horáková: Také, ano. Ale konkretně se na žádné nepamatuji.

Prokurátor: Věděla jste také, že vaši patroni v zahraničí, Zenkl, Ripka a jiní, tím přímo pracují k rozpoutání války...

Horáková: Podle zpráv, které jsem od nich měla, jsem věděla, že možnosti jejich působení v tomto směru jsou poměrně velmi malé, ale že by —

Prokurátor: V mezích svých možností...

Horáková: V mezích svých možností se o to snažili — to jsem věděla.

Prokurátor: Vracím se ještě k tomu, jestli jste si uvědomovala, k čemu potřebují a k čemu používají těchto zpráv, získaných vaší špionáží, západní mocnosti?

Horáková: Ano, na podporu svých úmyslů.

Prokurátor: Na podporu svých cílů... svých válečných cílů.

Horáková: Ano.

Prokurátorka: Přiznáváte tedy tím, že jste spekulovali na válku?

Horáková: My jsme s ní museli počítat.

Předseda: Pro uskutečnění vašich cílů a pro uspokojení vašich snah a nároků jste plně schvalovala, aby byla vedena válka proti Sovětskému svazu a proti lidovým demokraciím? Ano nebo ne?

Horáková: Ano.

Předseda: Na schůzkách vašeho ústředí jste se podle Zenklových pokynů zabývali kromě jiného také tím, abyste se vloudili do Čs. strany socialistické a i do nějakých jiných organisací, abyste tak získali pro svoji rozvratnou činnost více opěrných bodů.

Horáková: Vycházeli jsme z toho, že je třeba získat a použít všech možných základen. Já sama, pokud jde o stranu socialistickou, jsem byla, tak jako zprvu i Zenkl, proti tomu, ale pak jsem se nechala přesvědčit, že i tuto základnu máme pojmout do našich

možností. Plánovali jsme, aby se aspoň jeden z našich dostal do každé základní organisace a tak jsme mohli kontrolovat a obeznamovat se s tím, co se v této straně děje.

Předseda: A další základna, o níž jste se chtěli opírat a na které jste se chtěli uchytit?

Horáková: To byly odbory.

Předseda: Pověřili jste někoho, kdo se měl touto otázkou zabývat?

Horáková: Ano. Dr Nestával doporučil, abychom přizvali Františka Dlouhého a jeho spolupracovníky.

Prokurátor: Dlouhý řekl, že má vybudovanou jakousi síť odborových důvěrníků, ano?

Horáková: Mluvilo se o tom... měl tak lépe a rychleji realisovat naše usnesení.

Prokurátor: Paní obžalovaná, co bylo úkolem těchto důvěrníků, které měl Dlouhý v odborech získávat? K čemu měli sloužit?

Horáková: Nevím přesně, jaké konkretní instrukce jim Dlouhý dával, ale jeho i jejich činnost byla zaměřena k stejnému konci, k stejnému cíli, který jsme i my sledovali, t. j. ke změně režimu...

Prokurátor: Tedy rozvratu. Proč jste vlastně chtěli rozbíjet odbory?

Horáková: Odbory ve své dnešní jednotné povaze jsou významným politickým nástrojem. Proto jsme proti nim stáli a proto jsme žádali Dlouhého, aby se snažil se svými spolupracovníky oslabit jejich vliv a jejich sílu.

Prokurátor: V podstatě bylo tedy toto vaše úsilí shodné s úkoly všech žluťáckých organisací, které zná a v minulosti znalo dělnické hnutí. Prostě jste začali postupovat tam, kde kapitalisté přestali, dokud měli moc ve svých rukou. I tu bylo hlavním cílem obnovení kapitalismu.

Horáková: Obnovení buržoasních poměrů.

Předseda: Dostávala jste odpovědi na své zprávy a informace, které jste zasílala?

Horáková: Ano, po delší době jsem vždy dostala odpověď. Jednu, jak se domnívám, psal Zenkl. Tento dopis byl přepsán na stroji, ale z vyjadřování a z jeho formy jsem ten dopis identifikovala jako Zenklův. Na podzim 1949 jsem dostala dopis od Ripky.

Prokurátor: Cituji: „Amerika potřebuje ještě určitý čas k výzbroji, aby vytlačila definitivně Sověty z Evropy. Mezi těmi západními politiky, kteří si představují, že se podaří oslabit Sovět-

ský svaz bez války, je více přání než reality." Je to tento dopis, paní obžalovaná?... *(Ukazuje dopis.)*

Horáková: Ten dopis byl rozsáhlý, byla to situační zpráva zahraničně politická, pak to byla zpráva o cestě Ripkově do Italie a potom to končilo instrukčním závěrem.

Prokurátor: Ale na tyto věci se pamatujete?

Horáková: Podle obsahu ano; to může být opis toho dopisu.

Prokurátor: Paní obžalovaná, co potvrzuje tento dopis? Že jsou to právě tito zločinní emigranti, kteří jsou mezi prvními válečnými štváči a dorozumění nepovažují vůbec za reálnou možnost. Píše se tam na příklad i to: „Vliv Západu byl oslaben Čínou, kterážto událost se počítá za nejvážnější v dnešní situaci. Nebezpečí útoku z Číny proti Sibiři je odvráceno." A dále: „... Jsou někteří lidé, i z Wall Streetu, kteří se bojí války, protože by znamenala jako každá válka nový obrat a protože by posílila vliv komunistů." Pamatujete si z tohoto dopisu i na to?

Horáková: Ano, uměla jsem tyto dopisy nazpaměť. Dopis Zenklův jsem tlumočila svým spolupracovníkům také zpaměti.

Prokurátor: S celkovou koncepcí tohoto dopisu jste se plně ztotožňovala, že ano?

Horáková: Ano. Ripkovy zprávy a pokyny jsem považovala za velmi významné základní vodítko...

Prokurátor: Toto základní vodítko ovšem znamenalo orientaci na válku, to si uvědomujete? Sdělovala jste někomu obsah tohoto dopisu?

Horáková: Obsah Ripkova dopisu jsem probírala v illegálním výboru. Také jsem o něm hovořila s kolegyní Kleinerovou a rozhodně také s Přeučilem.

Prokurátor: Mohla byste nám ještě osvětlit ty body Ripkova dopisu, které podávají konkretní návod k protistátní zločinné činnosti?

Horáková: Byly to otázky, týkající se našeho postupu při rozvratnické a vyzvědačské činnosti — a pokud je mohu stručně reprodukovat, bylo to varování před unáhlenými akcemi, které by znamenaly ztrátu našich kádrů...

Prokurátor: Je tam velmi důležité a zajímavé slovo „zatím": „Je předčasné a sebevražedné vyvolávat zatím povstání a okázalé sabotáže a spiknutí." To znamená, že v příhodnější budoucí situaci se to nijak nevylučuje, nýbrž naopak doporučuje. Povstání i sabotáže. Další body?

Horáková: Pak tam byla směrnice, podle níž se měla udržovat pasivní resistence ve výrobě.

Prokurátor: Vy říkáte resistence... — my to označujeme jinak —
Horáková: Ano, sabotáž.
Prokurátor: Co obsahoval tento dopis o špionáži?
Horáková: Byla tam žádost o podrobné zpravodajství jak politické, tak i hospodářské.
Prokurátor: Ano, návod a pokyny k velmi důkladné špionážní službě. My jsme si už tuto vaši — jak vy říkáte zpravodajskou — službu dobře vysvětlili. A ještě se tam mluvilo o něčem, paní obžalovaná... Co můžete říci o navrhované methodě vyhrožování a zastrašování?
Horáková: Pokud si pamatuji, měli jsme v tomto směru působit hlavně na funkcionáře lidové správy, na funkcionáře komunistické a t. p. Chtěli jsme tím docílit jistého jejich ovlivňování. Podrobněji jsme ovšem neuvažovali, může-li mít tato zastrašovací akce úspěch.
Prokurátor: Ovšem stanovisko tohoto dopisu, o kterém nyní hovoříme, bylo jiné, ne?
Horáková: Já se, pane prokurátore, skutečně nemohu rozpomenout.
Prokurátor: Připomenu vám to tedy: měla se poskytnout pomoc teroristickým skupinám, pokud by se spontánně vytvořily.
Horáková: To bych připustila. Tak to tam mohlo být. Naše zásadní stanovisko od začátku naší protistátní činnosti totiž bylo, že vnitřními silami zvrat dnešních poměrů nedocílíme. My jsme, pane prokurátore, počítali se souhrou světových událostí. To byla ta druhá z těch třech alternativ, jak jsme o nich hovořili.
Prokurátor: Prvá možnost byla válka, že ano? Druhá bylo vaše abstraktní pojetí diplomatického řešení...
Horáková: Počítali jsme, že by hospodářským tlakem západních mocností proti Sovětskému svazu mohlo dojít i k určitým předpokladům a podmínkám, nutným, resp. umožňujícím i určitou přeměnu našich poměrů.
Prokurátor: Myslím, že jako jste vyloučili jako naprosto beznadějnou eventualitu třetí, to jest zvrat našich poměrů vnitřními silami, tak jste si mohli jistě uvědomit i neuskutečnitelnost tohoto řešení, řešení diplomatickým nátlakem... souhrou světových událostí...
Předseda: Má pan prokurátor ještě něco k Ripkovu dopisu?
Prokurátor: Ještě nakonec cituji — pro zajímavost — povzdech pana Ripky: „Chybí také finanční prostředky pro naši representaci.“ Pane předsedo, prosím, předkládám tento dokument.
(Předkládá předsedovi senátu opis Ripkova dopisu.)

Předseda: Konstatuji, že výpisky, které pan státní prokurátor četl, resp. obsah toho, co zde přednášel, souhlasí s obsahem předloženého dokumentu.

Prokurátor: Paní obžalovaná, mezi dopisy, které jste vy a vaši spolupracovníci dostávali, bylo i psaní bývalého diplomata Eduarda Táborského. Tento muž, s nímž jste také udržovala spojení, se zřejmě řadí k těm, kdož se hrozí pomyšlení, že by nebyla válka. Ten vás ve svých zprávách informoval o tom, že se již nyní nepočítá se samostatnou Československou republikou, ale s t. zv. středoevropskou federací. Ve vašem illegálním výboru jste o této koncepci po vámi předpokládané válce jednali a zaujali jste k ní nějaké stanovisko, že ano?

Horáková: Ano — a myslím, že jsme o této otázce jednali z mého podnětu. Domnívali jsme se, že je to jednak...

Předseda: ... že je to dobrá cesta? Že je lepší než samostatná Československá republika...

Horáková: Domnívali jsme se, že by po nějakém otřesu bylo nutné počítat s vytvořením podobné nějaké formace v Evropě. Prostě jsme o takové federaci a o tom, jak to Táborský formuloval, o tom, že by západní imperialisté nesouhlasili, aby tu byl malý samostatný československý stát, o tom všem jsme tedy hovořili.

Předseda pak prohlásil hodinovou polední přestávku, po níž se v přelíčení, a to ještě ve výslechu obžalované Horákové, opět pokračovalo.

Předseda: Pan státní prokurátor předkládá zprávu ze 4. 7. 1948. Je to dopis od dr. Táborského, který dr. Václav Sýkora dostal asi v září téhož roku prostřednictvím Švédky Posse-Brázdové. Sýkora to během vyšetřování doznal a uvedl, že s obsahem tohoto dopisu seznámil i obžalovanou Horákovou. Paní obžalovaná, vy jste dostala ještě jiné dopisy od Ripky. Je to tak?

Horáková: Kromě dopisů, jehož jisté citáty byly zde tlumočeny, jsem přebírala Ripkovy vzkazy a pokyny v dopisech, které mně z Norska posílala paní Kvapilová. Tyto dopisy mně přímo doručovala paní Neumanová, profesorka hudby v Praze. Sdělila mi, že tyto zprávy přepravuje přes své norské přátele, a to cestou velmi bezpečnou. Usoudila jsem proto, že je to cesta diplomatická.

Předseda: Co obsahovaly tyto zprávy?

Horáková: V jedné zprávě na př. bylo znovu a podrobněji o návštěvě dr. Ripky v Italii, a to jak u kruhů vatikánských, tak i poli-

tických. Myslím, že tam tenkrát jednal s italskými politiky de Gasperim, Sforzou a také Saragatem.

Předseda: Ano. Teď nám povězte něco o vnitřní organisaci toho vašeho illegálního výboru. Kdo byl pověřen programovým politickým vedením?

Horáková: To byl dr. Nestával. Organisační věci měl na starosti dr. Čupera, hospodářské otázky vedl dr. Šobr. Odbory, jak jsem už sdělila, měl Dlouhý. Já sama jsem se hlavně zabývala vedením veškerého zpravodajství pro zahraničí.

Předseda: V čem spočívala práce dr. Čupery?

Horáková: Dr Čupera byl pověřen, aby pro každý kraj našel nějakého důvěrníka, pokud jsme si na našich schůzkách sami pro některé kraje neustanovili — jako na př. důvěrnictvím nad Pražským krajem byl hned pověřen dr. Nestával, pro Pardubicko byl zvolen Přeučil a já jsem si vzala za úkol vedení kraje Českobudějovického.

Předseda: Jak byste mohla blíže vyložit úkoly těchto krajových důvěrníků?

Horáková: V prvé řadě bylo třeba, aby si každý opatřil kontakt se svým krajem, aby o něm byl všestranně informován a aby si tam získal ještě jednoho spolehlivého a důvěryhodného člověka, který by vedl evidenci osob, nesouhlasících s dnešním režimem a který současně by byl jakýmsi sběrným tamějším orgánem, který by shromažďoval nejrůznější zprávy.

Předseda: Přesně vám, paní obžalovaná, měli podávat zprávy nejen o náladě obyvatelstva, ale i zprávy hospodářské, vojenské, prostě rázu špionážního.

Horáková: Ano. Pokud by tyto otázky přicházely v úvahu, i to.

Prokurátor: Pro jakou činnost jste si chtěli vést tyto osoby v patrnosti? Přece jste si postavili nějaký cíl a vy jste o tom cílu hovořila?

Horáková: Cíl byla změna poměrů.

Prokurátor: To jste také řekla jakým způsobem. Řekla jste, že jste počítali s válkou. Vy jste říkala, že v souvislosti s válkou jste počítali se změnou poměrů, že jste se orientovali na zahraniční emigraci, že to bude válka a já se vás ptám, co měly osoby z vaší sítě dělat v době války?

Horáková: Pane prokurátore, v době války vyplývalo logicky z celé naší činnosti postaviti se na stranu nepřítelovu.

Prokurátor: Prostě vytvořit pátou kolonu?

Horáková: Sama bych osobně to takto nechtěla nazývat, ale nemohu namítat, jestliže to tak nazýváte vy.

Prokurátor: Proč byste to nechtěla nazývat, takovou činnost, takovou záškodnickou činnost, činností páté kolony, jak jsem to nazval já?

Horáková: Já si pod pátou kolonou představuji cizí nepřátelský živel, národně odlišný.

Prokurátor: Paní obžalovaná, když celá republika buduje a kdy naproti tomu hrstka lidí pomáhá připravovat válku proti vlastní republice, není to cizí a nepřátelský živel?

Horáková: (mlčí).

Prokurátor: Děkuji, i to je odpověď.

Předseda: Instruovala jste podrobněji tyto vaše pomahače?

Horáková: Ano — a to většinou podle pokynů Zenklových i Ripkových, i když jsem jim ovšem otevřeně neřekla, že jsem v nějakém přímém spojení se zahraničím. Nevykládala jsem ani o našem illegálním výboru, naopak jsem jim zdůrazňovala, aby pracovali způsobem konspirativním.

Předseda: Které osoby to byly?

Horáková: Byl to Zinek, byl to Zabloudil, pak František Hešík...

Předseda: Podával vám Hešík také nějaké zprávy?

Horáková: Ano.

Předseda: Kdo vám ještě umožňoval spojení se zahraničím a zejména přepravu vašich špionážních zpráv?

Horáková: Toto spojení mně zprostředkoval jednou dr. Kašpárek, býv. úředník min. zahraničí.

Předseda: Myslím napřed z cizích, paní obžalovaná.

Horáková: To byl norský příslušník Anderson, pak Madame Essertier, jak mně byla představena. Ta mně vyřizovala obvykle ústní vzkazy. Tlumočila mi též Ripkovo přání, abych neodjížděla a setrvala zde. Tuto Madame Essertier mně představila Hana Šklíbová, která později odešla do zahraničí. Této Essertier jsem předala částku 50 000 Kčs, kterou mně odevzdala Bohumila Pešlová.

Předseda: Mluvíte-li o penězích, věděla jste také o nějakých jiných částkách?

Horáková: Z rozhovoru inž. Šobra jsem nabyla přesvědčení, že on ví o nějakých penězích.

Předseda: Věděla jste, jak veliká je to částka?

Horáková: Dověděla jsem se až později, že to bylo 1 400 000 Kčs.

Předseda: A věděla jste, odkud pocházely?

Horáková: Domnívala jsem se, že jsou to peníze, které získal Ripka.

Prokurátor: Víte, že z této částky dostal částku 300 000 Kčs obchodník z Prahy, který je dal do svého obchodu?

Horáková: O tom jsem nevěděla.

Předseda: Vraťme se k vašim špionážním stykům. Kterých cest jste dále užívala?

Horáková: Používala jsem prostřednictví paní Neumanové, která tyto zprávy transportovala potom dál.

Předseda: Kolik jste celkem odeslala těchto zpráv?

Horáková: Nemohu přesně říci — přibližně asi kolem desíti.

Předseda: Dále jste dostala nějaké hospodářské zprávy, které jste odeslala inž. Šobrovi. Byly rovněž určeny pro Ripku a Zenkla, ano?

Horáková: Ano.

Předseda: K čemu měly sloužit?

Horáková: Jak jsem už vypověděla, měly být podrobným informativním podkladem pro reálnější možnosti jejich rozvratné činnosti.

Prokurátor: Řekněme to tedy tak: hospodářská zpráva, týkající se určitého podniku, dojde do rukou pana Ripky nebo Zenkla, kteří ji předají americké špionážní službě. A ta sem pak vysílá svého agenta-sabotéra. Takto se vrací špionážní zpráva vyslaná ven, ve formě sabotáže. Jste si toho vědoma, paní obžalovaná?

Horáková: Ano.

Předseda: Vy jste také ve svých zprávách kritisovala zahraniční rozhlas, že je málo účinný, že by měl být jinak zaměřen.

Horáková: Ano, upozorňovala jsem na to...

Předseda: Pokud vám tedy rozumím, měl vám lépe a intensivněji napomáhat při uskutečňování těch cílů, které jste si vytkli.

Horáková: Ano.

Předseda: Kromě zpráv, které jste dostávala od Zenkla a Ripky a o nichž jsme již hovořili, jste dostávala také ještě něco jiného?

Horáková: Ano. Byly mi posílány různé illegální tiskoviny, vydávané emigrací v zahraničí.

Prokurátor: Já, prosím, pane předsedo, předkládám v této souvislosti výpisky z těchto protistátních tiskovin a prosím, aby soud konstatoval, že obsahují články hanobící naši republiku a hrubě ji pomlouvající. Současně předkládám šifry, zabavené u obžalované a fotografii rekonstrukce nálezu šifrovacího klíče v psacím stroji obžalované Horákové.

Předseda (předkládá obžalované dokument k nahlédnutí): Paní obžalovaná, na té fotografii je váš...

Horáková: Ano, to je můj psací stroj.

Předseda: Poznáváte své šifry a své poznámky?

Horáková: Ano.

Prokurátor: Vy jste také dostala určitou zprávu od Přeučila, že ano?

Horáková: Ano — ovšem obsah a povahu této zprávy, jež mi byla dodána těsně před mým zatčením, nemohu posoudit, protože jsem ji při práci, kterou jsem v té chvíli měla, nemohla přečíst. Pamatuji si jen tolik, že na prvé straně bylo uvedeno slovo důvěrné.

Prokurátor: Co jste s ní pak učinila?

Horáková: Dala jsem ji do obálky a uložila ve své skříni.

Prokurátor: Podívejte se, paní obžalovaná, mám tu zprávu zde, je to zpráva hospodářsky velmi důležitá. Chcete ještě tvrdit, že člověk, který jednou tuto obsáhlou informaci dostal do ruky, si neuvědomil, jak závažný špionážní materiál získává?

Horáková: Já jsem si opravdu obsah zprávy neměla čas uvědomit. Věděla jsem ovšem, že jde o zprávu hospodářskou. Sama jsem si ji přece jako takovou od poslance Přeučila vyžádala.

Prokurátor: Tedy, paní obžalovaná, jestli vám dobře rozumím, vy jste tuto zprávu neodeslala jen proto, že jste neměla k tomu čas, jinak byste byla...

Horáková: Jinak bych byla určitě tuto zprávu — když ne celou, tak v nějakém výtahu — do zahraničí odeslala.

Prokurátor: Uznáváte tedy to skutkové zjištění. Ještě jednu otázku. Byla jste si vědoma, že byste předáním této významné zprávy mohla vážně poškodit Československou republiku a její lid? Že tím dáváte velmi cenný materiál do rukou západních imperialistů?

Horáková: Nevymykám se v tomto smyslu odpovědnosti...

Prokurátor: Vy jste tedy byla schopna poslat každou zprávu, i kdyby mohla naše hospodářství citelně poškodit?

Horáková: Ano.

Předseda: Co můžete říci o obžalované Kleinerové?

Horáková: Kleinerová byla moje dlouholetá známá. Po válce jsem se s ní stýkala jednak jako s tajemnicí Svazu národní revoluce a potom později od r. 1946 jako s poslankyní strany národně socialistické.

Předseda: Věděla jste o ní, že pracuje protistátně, že provádí špionáž?

Horáková: Ano. Sama Kleinerová mi to řekla. Ujasňovaly jsme si při našich rozhovorech společná stanoviska pro naši činnost.

Předseda: Měla Kleinerová také nějaké spoje se zahraničím?

Horáková: To bylo přes mne. Jestli ovšem udržovala ještě jiné spojení, to přesně nevím; dopisy jsem jí doručovala já.

Předseda: Četla jste ty zprávy, které Kleinerová posílala?
Horáková: Ano, asi tři — ale byly méně významné.
Předseda: To už posoudí soud, zdali byl jejich obsah významný či nevýznamný.
Předseda: Předávala jste jí také nějaké dopisy od Pelantové?
Horáková: Při té zásilce s dopisem Ripkovým byl také dopis, podepsaný sice jen značkou Ruth, ale podle slohu i podle obsahu jsem si mohla ověřit, že dopis psala Pelantová. Obsahoval určité instrukce k illegálním přechodům, záznamy o tom, jak se kde v zahraničí prověřuje a pak také podrobnosti o životě v uprchlických táborech. Celý obsah dopisu, než jsem ho předala kolegyni Kleinerové, jsem tlumočila v illegálním výboru a informovala jsem o něm všechny členy skupiny.
Prokurátor: Já ten dopis předložím, až bude vyslýchána obžalovaná Kleinerová. Mohla byste nám ještě snad stručně říci, co na příklad píše Pelantová o těch přechodech?
Horáková: Že útěky do zahraničí nejsou žádoucí. Poměry v uprchlických táborech jsou prý velmi těžké.
Prokurátor: Pomáhala jste nějakým způsobem Pelantové při jejím útěku do zahraničí?
Horáková: Byla jsem jen o tom informována...
Předseda: Vyličte nám také své spojení s Pelantovou, a to po stránce špionážní. Když zde ještě Pelantová byla, žádala od vás nebo dostala vy jste od ní nějaké zprávy?
Horáková: To snad ani ne. Jako členku býv. předsednictva strany jsem ji však informovala o všech stadiích naší protistátní činnosti.
Předseda: Požádala vás, abyste jí pomohla opatřit mikrofilm?
Horáková: Ano — to šlo tenkrát o nějaké seznamy.
Předseda: Stačí, paní obžalovaná. Věděla jste ovšem, k čemu takovýto přístroj slouží?
Horáková: Ano. Mikrofilm je jistě známý jako snadná pomůcka k ofotografování věcí, které se mají v nejmenším obsahu transportovat.
Předseda: Věděla jste tedy, že šlo o špionážní záležitosti?
Horáková: Jistě, protože to byly seznamy, na kterých jsme měli mimořádný zájem.
Předseda: Vy jste spolupůsobila při různých jednáních o usnadnění útěku některých lidí do zahraničí. Napomáhala jste také při útěku dr. Ripky a dr. Zenkla?
Horáková: V podstatě ano. Účastnila jsem se příprav a tak jsem jim nepřímo k útěku dopomohla.

Předseda: Dobře, a nyní ještě k vašemu spojení s dr. Hejdou. Kdo vás s ním seznámil?

Horáková: Hejdu jsem znala jako čelného národohospodářského pracovníka národně socialistické strany. Vzhledem k tomu, že jsme se později v našem illegálním výboru dohodli, že se máme vyzbrojit zásadním politickým programem, který by též obsahoval přesné formulace určitých důležitých hospodářských otázek — hospodářská stanoviska byla pro nás velmi závažná — tedy proto jsem se obrátila na dr. Hejdu, jehož jsem při té příležitosti požádala i o spolupráci při naší činnosti. Neřekla jsem mu sice přímo, oč vlastně jde, ale musel si to dobře uvědomit, zejména když jsem ho požádala o jeho stanovisko pro úpravu hospodářských poměrů po zvratu režimu.

Předseda: Řekněte mi, zda jste ho také žádala o nějaké zprávy?

Horáková: Ano. Ale až později. Požádala jsem ho o zprávy odborně hospodářské.

Předseda: Uvedla jste mu, nač tyto zprávy potřebujete?

Horáková: Ano.

Předseda: A co vám na to odpověděl?

Horáková: Slíbil mně, že zprávy dodá.

Předseda: Zajímá mne jedna věc: Netelefonoval vám Hejda, abyste ho navštívila?

Horáková: To by mi snad musel jedině vzkázat —

Předseda: Hejda tvrdí, že vás na radu dr. Palivce sám k této návštěvě telefonicky vyzval.

Horáková: On mi pro ten první počátek netelefonoval, ale nějaká výzva tu byla možná...

Předseda: Jak tato vaše schůzka tenkrát dopadla?

Horáková: Vyjasnili jsme si při této návštěvě naše stanoviska i náš postoj k dnešním poměrům, při čemž jsem se přesvědčila, že Hejda stojí na stejné straně jako já.

Předseda: V kterém směru?

Horáková: Že si přeje zvrat dnešního režimu.

Předseda: Tak jste Hejdu požádala, aby vám vypracoval onen program. A Hejda svolil. Nastínil vám už při prvé návštěvě, jak by se měly podle něj upravit a uspořádat naše hospodářské poměry?

Horáková: Ne, to teprve až tehdy, když jsme jeho elaborát o něco později v jeho přítomnosti spolu s Nestávalem probírali.

Předseda: On už ho měl vypracovaný?

Horáková: Čas, po němž jsme měli přijít k jeho projednání, byl poměrně velmi krátký, takže nevím, mohl-li tento poměrně dost

obsáhlý elaborát za tu dobu vypracovat. Říkal sice, že hospodářské otázky sleduje již dlouhá léta a že proto není pro něj nijak obtížné, aby tyto své názory a myšlenky vyjádřil písemně.

Předseda: Mohla byste říci, že Hejdův program měl zachovat nynější hospodářskou soustavu?

Horáková: To rozhodně ne. On postupoval ve svém nástinu liberalisticko-kapitalisticky.

Předseda: V zásadě šlo tedy o obnovení kapitalismu...?

Horáková: Ano.

Prokurátor: Rozšiřovali jste tento Hejdův program?

Horáková: Tlumočili jsme ho Kleinerové a poslanci Přeučilovi. Přeučil mně zase pro Hejdu předal jiný elaborát, o němž tvrdil, že ho vypracovali jeho spolupracovníci. Oba tyto referáty jsme potom ještě několikráte prodiskutovávali, protože jsme je považovali jako programy, jako základny našich illegálních snah po zvratu poměrů... zejména za základny budoucího uspořádání hospodářské situace v našem státě.

Prokurátor: Vy jste si tedy jasně uvědomovali, že bez násilného rozvratu lidově demokratického řádu není možná realisace tohoto Hejdova programu. Tak jste předpokládali a na to jste počítali.

Horáková: Ano, bylo to tak.

Prokurátor: Dozvěděla jste se také o tom, že program podobného charakteru vypracoval i dr. Klíma?

Horáková: Nevím přesně, jestli mně v tomto směru dr. Nestával informoval. Podrobně jsem se s Klímovým programem seznámila až při vyšetřování.

Prokurátor: Je zajímavé, že se všechny tyto t. zv. elaboráty podobají sobě jako vejce vejci.

Předseda: Paní obžalovaná, hovořila jste také s Peclem o těchto programových otázkách?

Horáková: Ano. Kleinerová mě s ním vlastně seznámila. S Peclem jsem se několikrát za tímto účelem navštívili. Měla jsem od něj dostat nějaké písemné vyjádření, nějakou práci, ale Pecl tehdy prohlásil, že není ještě tak daleko, aby mi svůj program mohl dát číst.

Předseda: Jsou nějaké další otázky?

Přísedící: Pane předsedo, kdybyste dovolil dotaz na obžalovanou. Obžalovaná uvedla, že t. zv. hospodářské programy vypracovali Hejda a Pecl. Paní obžalovaná, že Hejda byl továrníkem, to víte?

Horáková: Hovořili jsme s Hejdou o tom, že vlastnil továrnu.

Přísedící: Tedy bývalý továrník-milionář. Pan dr. Pecl, bývalý majitel dolů, taktéž milionář.

Horáková: To jsem se později dozvěděla.

Přísedící: Není to pro vás charakteristické, že bývalí milionáři vypracovali program o budoucí hospodářské úpravě po zvratu, který připravovali? Nedokazuje právě tato okolnost jasně váš konečný cíl — návrat kapitalistického systému?

Horáková: Dr Hejdu jsem vybrala sama a motiv byl v tom, že ve straně národně socialistické o něm bylo známo, že je liberalisticko-kapitalistických názorů.

Předseda: Jsou ještě nějaké dotazy?

Prokurátor: Měl bych další dotaz: Paní obžalovaná, vy jste byla obeznámena s Ripkovou koncepcí středoevropské federace z minulé i nynější doby?

Horáková: Před únorem jsme o tom nehovořili.

Prokurátor: Pane předsedo, v zájmu pravdy bych chtěl přečíst tento dokument (čte): „Republika Československá — ministerstvo zahraničních věcí, č. 436, rok 1940. Věc: Záznamy o rozhovoru s Wenzlem Jakschem. Přílohy, adresa,... 14. listopadu 1940, tajné. Pane presidente! V příloze dovoluji si Vám zaslat záznamy o rozhovorech, které jsem měl jednak sám, jednak na společných schůzkách s Wenzlem Jakschem. Prosím, abyste přijal, pane presidente, mé ujištění upřímné a oddané úcty. Hubert Ripka. Panu Dr Benešovi, presidentu republiky, Londýn."

Obsah rozmluvy jako důvěrná zpráva jest sdělen takto. V Londýně dne 14. listopadu 1940 — číslo se opakuje jako v záhlaví. „Stejně tak jsme všichni zajedno, pokud jde o program, který směřuje k definitivnímu vyřízení česko-německého problému. Sám jsem Jakschovi řekl, že mám pochybnosti o tom, mají-li oddělené sudetské kraje přináležet k ČSR a zda by nebylo lépe, aby se připojili hned k Německu. Nato však Jaksch: To je nemožné, tyto kraje, i hospodářsky, sociálně a politicky musí zůstati v souvislosti s českými zeměmi, protože jinak by se staly bezvýznamnou periferií."

Pan Jaksch nabízí Sudety Československé republice a pan Ripka hovoří o tom, že by bylo lepší, kdyby zůstaly v rámci německé říše. Ještě jednou se vás ptám, říkal vám Ripka o této středoevropské federaci z její starší koncepce?

Horáková: Naše rozhovory o zahraničních otázkách se spíš týkaly aktuálního stavu —

Prokurátor: To je však vysoce aktuální. Vy ve vašich kombinacích

po vámi očekávaném zvratu jste počítali se středoevropskou federací.

Horáková: Ano, o tom jsme hovořili a počítali jsme s tím.

Prokurátor: Paní obžalovaná, to by znamenalo ztrátu nezávislosti Československa v nějakém útvaru, který by vyhovoval ne Československu, ale cizím mocnostem. Já bych k dokreslení obrazu uvedl dále:

Je tu dopis psaný Janu Masarykovi, a to dopis vlastnoručně psaný Ripkou, několik měsíců před vypuknutím druhé světové války, kde pan Ripka užívá určitého německého výrazu, ne neutrálního, který vzal ze slovníku nacistů: „Rozhodně jsem pro to, abychom od první chvíle vystupovali s programem podunajské federace." To zní nějak známě. — „Je to věcně správné. Ta ješitná Kleinstaaterei je překonána, všechny ty menší národy budou míti jen prospěch z toho, když se spojí."

To byl Ripkův program za války. Ještě zbývá otázka, co s tím má společného pan Otto Strasser. Pan Otto Strasser psal dopisy panu Hubertu Ripkovi, v nichž oslovuje Ripku: „Mein lieber Freund Ripka." 7. III. 1939 si Strasser stěžuje, že určité české kruhy v Londýně ho udaly Angličanům jako kolaboranta Hitlerova, jako podezřelého člověka. Nyní dovolte, abych citoval odpověď pana Ripky (čte německy, překlad zní): „Nepodařilo se mi dověděti, co je pravým důvodem tohoto chování. Musím Vás ujistiti, že všude, kde se dostanu, pokouším se lidi přesvědčovati, co Vy v boji proti nacismu v každém směru representujete."

A nyní je záznam o Strasserově koncepci. Zdálo by se, že to sem nepatří, ale patří to sem velmi. Záznam je ze dne 20. dubna 1940. Dr Ripka to vedl v archivu a ve spěchu to tu zapomněl.

Dr Strasser podle záznamu je pro Spojené státy evropské. Je pro sebeurčení národů. Toto právo nutno přiznat i sudetským Němcům. Chápe však, že Československo nemůže věřit Německu a proto by sudetské území zůstalo po dobu desíti let přiděleno Československu, pak by se rozhodlo podle práva sudetských Němců na sebeurčení. Toto předkládám k ozřejmění pozadí a měl bych na paní obžalovanou v tomto směru jen jeden dotaz. Chcete-li, povězte, co by to znamenalo, kdybychom uvedli v život tuto Strasserovu koncepci, která nebyla daleko od Ripky. Po desíti letech nové hlasování o tom, mají-li být Sudety připojeny anebo ne k Německu. Byl by to nový Mnichov?

Horáková: Nemohu se k tomu vyjádřiti, pane prokurátore.

Prokurátor: Uvádím jen to, že vy v r. 1948 až 1949 podle příkazu zvenku jste navázala na koncepci středoevropské federace, budo-

vané za války Otto Straserem, Wenzelem Jakschem a Hubertem Ripkou. Jediná reálná koncepce byla válka, paní obžalovaná, válka proti republice, jako jediná podmínka k tomu, aby se vaše plány realisovaly. Je to tak?

Horáková: My jsme také ve výboru počítali, s čímž já sama jsem ovšem tehdy nesouhlasila, poněvadž jsem to nepovažovala s hlediska mezinárodního za nějak praktické, o možnosti diplomatické cesty, o těch mezinárodních volbách, pod mezinárodní kontrolou atd.

Prokurátor: Pamatujete se na určitý akt mezinárodní kontroly, na který jsme doplatili v r. 1938?

Horáková: Pamatuji. A právě proto jsme my při těch koncepcích, jak jsem už tady vypověděla, počítali s válkou.

Prokurátor: Vy jste počítali s válkou a do války patří atomová bomba. Aspoň takto nám vyhrožují.

Horáková: Já jsem, pane prokurátore, opravdu o věcech války...

Prokurátor: Počítala jste s tím, že v případě války bude zasažena možná i Praha?

Horáková: Je-li válka, musíme počítat se zasažením všech cílů.

Prokurátor: Mezi nimi i Prahy? Je v Praze vaše 16letá dcera?

Horáková: Ano.

Prokurátor: Děkuji, to stačí.

Závěrem se někteří z obhájců dotazovali obžalované Horákové na určité detaily z její činnosti, na pohnutky a podmínky, které však již Horáková během své dlouhé výpovědi dostatečně osvětlila.

Poté, když již nebylo žádných dotazů státní prokuratury, členů senátu i obhajoby, ukončil předseda senátu těsně před 17. hodinou prvý den hlavního přelíčení a tím také uzavřel výslech prvé obžalované dr. Milady Horákové.

VÝSLECH OBŽALOVANÉHO Dr JOSEFA NESTÁVALA

Předseda: Zahajuji přerušené hlavní přelíčení. Předstoupí obžalovaný dr. Josef Nestával.

Pane obžalovaný, cítíte se vinen těmi skutky, v nichž státní prokuratura spatřuje zločin velezrady a zločin vyzvědačství?

Nestával: Ano, podle plného znění obžaloby.

Předseda: Než budeme probírat skutkový děj, řekněte nám něco ze svého života. Kdy jste se stal tajemníkem předsednictva strany národně socialistické?

Nestával: V roce 1931.

Předseda: A jaké jste měl potom zaměstnání?

Nestával: V roce 1934 jsem přešel do Ústředí nemocenských pojišťoven, kde jsem byl právním referentem, později místoředitelem. Po květnu 1945 zůstal jsem v tomto postavení jako člen ředitelství i nadále.

Předseda: A po únoru 1948?

Nestával: Po únoru 1948 jsem byl poslán na placenou dovolenou. Pak jsem byl převeden do okresní národní pojišťovny do právního oddělení.

Předseda: Jak došlo k tomu, že jste se rozhodl pracovat protistátně? Přál jste si změnu režimu u nás?

Nestával: Nesouhlasil jsem s tímto režimem a přál jsem si, aby došlo ke změně. Viděl jsem však, že to vnitřní silou možné není. Domníval jsem se, že se tak může stát jen pod tlakem.

Předseda: Jaký to měl být tlak a odkud měl přijít?

Nestával: Byly dvě možnosti rámcové. Především odstranění tohoto režimu válkou. Druhá možnost byla, že za určitého tlaku západu právě v tomto mezinárodním zápolení by mohlo dojít ke změně situace, pak by bylo možno, abychom tomu napomáhali provedením puče, nebo převratu.

Předseda: Tak to tedy byly vaše cíle!

Nestával: To bylo jasné potom, když jsme utvořili illegální výbor na podzim 1948. Byl to illegální výbor bývalých příslušníků

strany národně socialistické. Stal jsem se jeho členem a zúčastnil jsem se všech jeho schůzek a všech jeho jednání.

Předseda: A druhý způsob vaší protistátní práce?

Nestával: Byl jsem ve styku s některými jinými, stejně zaměřenými protistátními organisacemi a zúčastnil jsem se také styků s bývalými funkcionáři strany národně socialistické Zenklem a Ripkou.

Předseda: Sbírali jste nějaké zprávy?

Nestával: Špionážní zprávy jsme jim posílali několikrát.

Předseda: A nyní podrobněji. Začněme stykem s dr. Horákovou.

Nestával: Sešel jsem se s dr. Horákovou v květnu, nebo v červnu 1948 v jejím bytě a hovořili jsme, zda se dá očekávat změna poměrů a zda by se dalo něco dělat, aby se této změně pomohlo. Pamatuji se přesně, že dr. Horáková mluvila se mnou na jedné z prvních schůzek o pokynu, který jí dal Zenkl. Sdělila mi, že ji požádal, aby pokračovala v přerušeném jednání s majerovskými sociálními demokraty a jeho jménem mne požádala o spoluúčast na tomto jednání.

Předseda: Zahájil jste nějaké jednání nebo zúčastnil jste se nějakého jednání s těmito rozvratníky z řad pravicových sociálních demokratů?

Nestával: Ano. Jednání bylo u dr. Horákové, kde byl přítomen už dr. Peška, kterého jsem znal a Harlas. Nebylo to jednání oficiální, toho jsem se zúčastnil až ve Vinoři.

Předseda: Kdo se zúčastnil schůzky na faře ve Vinoři?

Nestával: Mimo mne a dr. Horákové se zúčastnil schůzky ještě bývalý poslanec Vojta Beneš, prof. Peška a dr. Jandečka. Sešli jsme se ve Vinoři, abychom stanovili společné zásady, podle kterých bychom postupovali.

Prokurátor: Co vás spojovalo? Nenávist proti lidově demokratickému zřízení?

Nestával: Ano, tento odpor nás spojoval.

Prokurátor: Pokračoval po vinořské schůzce vzájemný styk mezi představiteli těchto skupin?

Nestával: Začátkem roku 1949 jsme si v našem výboru řekli, abychom obnovili tento styk.

Prokurátor: Navázali jste na vinořskou schůzku?

Nestával: Navázali jsme na toto jednání s pravicovými sociálními demokraty, kde byl i Vojta Beneš, který mezitím emigroval a Peška, který byl později zatčen. Obrátili jsme se na Jeřábka, jako na člena bývalého představenstva sociální demokracie, jed-

noho z Majerovy skupiny, který zůstal v republice. Pokusili jsme se navázat spojení a jít dále.

Prokurátor: Je vám známo, že všichni účastníci první vinořské schůzky se dopustili protistátní zločinné činnosti, respektive, že někteří z nich už byli odsouzeni?

Nestával: Ano.

Prokurátor: Proč jste se rozhodli pracovat mezi svými bývalými straníky? Proč bylo výhodnější pro organisování protistátní činnosti jít po linii starých stran?

Nestával: Bylo to pro nás spojeno s menším nebezpečím.

Předseda: Kde byla první schůzka po Vinoři?

Nestával: První schůzka bývalých národních socialistů byla v bytě dr. Račanského.

Předseda: Kdo přišel na tuto schůzku?

Nestával: Dr Horáková, dr. Račanský, inž. Šobr a dr. Čupera.

Předseda: Byly tam rozdělovány určité úkoly?

Nestával: Ano. Já a dr. Horáková jsme vedli politickou stránku, dr. Čupera organisační, resp. organisaci krajských důvěrníků, inž. Šobr hospodářské věci. Na prvé schůzce jsme také mluvili o otázce odborů.

Předseda: Proč vám tolik záleželo na odborech?

Nestával: Odbory jsou jednou z největších a nejdůležitějších masových organisací. Dohodli jsme se, že přivedu odboráře Dlouhého.

Předseda: Chtěli jste také silné odbory?

Nestával: Nechtěli jsme silné odbory. Nechtěli jsme, aby hrály tak rozhodující roli jako dosud.

Předseda: Co měl dělat Dlouhý?

Nestával: Dlouhý přišel a shodli jsme se na základní linii. Dlouhý byl pověřen, aby vytvořil z odborářů šestku, která by ty věci připravila.

Předseda: Co měla tato šestka dělat?

Nestával: Měla připravit půdu pro co největší proniknutí do odborů, bylo dohodnuto utvořit krajské důvěrníky také v odborech. Ti měli do odborů vniknouti a získávat tam sympatie pro naši činnost; s hlediska dnešního zřízení měli jsme je vlastně rozkládat.

Předseda: Měli tito lidé za úkol sbírati také zprávy, předávat vám je a vy zase někam jinam?

Nestával: Měli získati zprávy o náladě v závodech, o názorech dělnictva atd. Dohodli jsme se, že je budeme posílat Zenklovi a Ripkovi.

Předseda: Padlo na některé ze schůzek nějaké rozhodnutí, že vy máte navázat jednání s nějakou protistátní organisací důstojníků?

Nestával: Mluvilo se o tom. Na druhé straně bylo nebezpečí, že kdyby se dostali k moci, prováděli by jakousi vojenskou diktaturu, takže by tam byl občanský element vyřazen.

Předseda: Obávali jste se tedy se zřetelem k tomu konečnému cíli jakési konkurence. Je to správné?

Nestával: Jistě.

Předseda: Říkal jste, že dr. Čupera byl pověřen organisační stránkou. Podal vám nějaké hlášení, zda obsadil kraje důvěrníky?

Nestával: Některé nám hlásil.

Předseda: Který kraj jste dostal vy?

Nestával: Já jsem si vzal Pražský kraj.

Předseda: Kolik lidí jste si vybral?

Nestával: Byli tři.

Předseda: Obeznámil jste je s úkoly, cíli a methodami, jakými chcete pracovat a k jakému cíli chcete pracovat?

Nestával: Ano.

Prokurátor: Vy jste svou pozornost zaměřili také na jiné masové organisace?

Nestával: Krajským důvěrníkům bylo řečeno, že mají získávat vhodné osoby. Jeden z jejich úkolů byl, aby připravili proniknutí i do jiných masových organisací, konkretně do zemědělských organisací, do Sokola, kde měli získat určitý vliv a půdu.

Předseda: Jak jste se sešli s Hejdou?

Nestával: Při jedné rozmluvě Horáková upozorňovala, že je hospodářský odborník, že bychom si s ním měli promluvit. Navštívili jsme ho v jeho bytě. Mluvili jsme s ním o tom, jak si představuje hospodářské uspořádání po změně poměrů.

Předseda: Vyjádřil se Hejda, že vás bude podporovat nebo s vámi spolupracovat?

Nestával: Viděl jsem to v tom, že v debatě mluvil o uspořádání poměrů po změně státního zřízení a z různých poznámek, kterými vysvětloval svoje stanovisko.

Předseda: Hovořili jste patrně o zásadních směrnicích.

Nestával: Mluvili jsme o uspořádání znárodněného průmyslu. Hejda říkal své stanovisko, t. j. změnu národních podniků v akciové společnosti určitého druhu.

Předseda: Předávala vám Horáková nějaké zprávy, které sem došly z ciziny?

Nestával: Dostali jsme od ní na vědomí zprávy od Zenkla a Ripky.

Od Horákové jsem dostával také k nahlédnutí zahraniční časopisy.

Předseda: Dozvěděl jste se, kdo zajišťoval styk se Zenklem a Ripkou?

Nestával: Věděl jsem, že inž. Šobr má styk s Ripkou a později dr. Horáková se Zenklem.

Předseda: Dal jste Horákové pokyny, aby tohoto styku nějakým způsobem využila?

Nestával: Byl jsem iniciativní v tom, že jsem řekl, že bychom potřebovali znát odhad vývoje mezinárodní situace.

Prokurátor: Věděl jste jakou úlohu hrají na západě Ripka a Zenkl?

Nestával: Ano.

Prokurátor: Věděl jste, že dělají politiku proti lidově demokratické republice Československé a že jsou ve skutečnosti ve službách západních imperialistů?

Nestával: Věděl jsem to.

Prokurátor: Věděl jste, že jejich činnost ke škodě československého lidu směřuje k tomu, aby byl odstraněn režim lidové demokracie a všechny vymoženosti lidu u nás?

Nestával: Věděl jsem, že oba usilují o odstranění lidově demokratického zřízení.

Prokurátor: Věděl jste, že usilují o restauraci kapitalismu u nás?

Nestával: Ano.

Předseda: Znáte obsah Ripkových dopisů?

Nestával: Ano. V prvém mluvil Ripka o svých návštěvách u některých západních politiků, u Schumanna, u De Gasperiho a také u Churchilla. Žádal nás v tomto dopise, abychom mu posílali zprávy přímo, nikoliv prostřednictvím legací.

Prokurátor: Proč chtěl tuto zprávu přímo.

Nestával: Podle mého názoru jen proto, aby s nimi mohl disponovat jen on sám a aby nemohly být vytěženy někým jiným.

Prokurátor: Zprávy nebyly pro něho ničím jiným než prodejným artiklem. Vy jste mu posílali špionážní zprávy, jimiž jste zrazovali republiku.

Nestával: Každá zpráva byla špionážní, i ty politické.

Prokurátor: Víte, že špionážními zprávami Zenkl a Ripka tam platí za svou existenci a že tím slouží západním imperialistům v jejich studené válce, kterou proti nám vedou?

Ještě poslední otázku. Považoval jste tuto jejich špionážní činnost, posuzováno zcela objektivně a právnicky, poněvadž jste právník, za zločin nebo ne?

Nestával: Pane prokurátore, to je největší moje provinění, že jsem se zúčastnil této činnosti. Já tuto činnost bych musel kvalifikovat jako zločin podle zákona.

Předseda: Od Zenkla jste dostal, pane obžalovaný, také nějaké dopisy?

Nestával: Pamatuji se na dopis, který jsem dostal od Horákové a pak o něm byla podána zpráva v naší illegální skupině.

Předseda: Jaký byl přibližně obsah? Vybízel vás k intensivnější práci?

Nestával: Nemohu obsah přesně citovat, ale jsem přesvědčen, že ano. V dopise psal také o potížích, které má s některými představiteli v t. zv. Radě svobodného Československa a že pracuje o opětné obnovení t. zv. demokracie v Československu.

Prokurátor: Říkáte, že pan Zenkl pracoval na obnovení československé samostatnosti podle své koncepce. Já vám něco přečtu z jeho řeči v Carnegie Hallu v New Yorku:

„V sále Carnegie Hallu v New Yorku se sešli zástupci všech třinácti států za železnou oponou. Za Československo promluvil dr. Zenkl a dr. Osuský. Byla přijata resoluce v níž se praví, že všech třináct zemí za železnou oponou bude usilovat o federaci." — Tak prosím pane obžalovaný, zde se nemluví nic o československé samostatnosti, zde se mluví o federalisaci všech těch států.

Prokurátor: Připravovali jste se v rámci té vaší šestky na případ války?

Nestával: Bylo tady mnoho možností zvratu. Mohlo to být nátlakem, formou voleb, které by byly pod mezinárodní kontrolou.

Prokurátor: Pane obžalovaný, my nejsme žádný protektorát, my jsme samostatný stát. Pod jakou kontrolou?

Nestával: To byly předpoklady, s kterými jsme mohli počítat, nebo počítali.

Prokurátor: A kdo by vám byl ty předpoklady vytvořil, československý pracující lid, nebo americký kapitalismus?

Nestával: Jistě t. zv. západní imperialisté.

Prokurátor: Dostali jste dopis od Ripky, v němž hodnotí situaci?

Nestával: Ano, ten dopis byl čten na poslední naší schůzce koncem srpna nebo začátkem září.

Prokurátor: Přečtu vám pasáž z tohoto dopisu: „Mezi západními politiky, kteří mluví o tom, že se podaří vytlačit Sověty z Evropy bez války, je více přání než reality." Co tomu říkáte, pane

obžalovaný, že pan Ripka považuje za nereelní od některých lidí na západě, jestliže chtějí řešit věci jinak než cestou války?

Nestával: Přání je otcem myšlenky.

Prokurátor: A jste si vědom toho, že imperialisté počítají se západním Německem jako s důležitým činitelem proti Sovětům?

Nestával: Pane prokurátore, bylo známo, že teď se vede boj o Německo vůbec, na kterou stranu se přikloní.

Prokurátor: A na které straně by stálo západní Německo, ovládáno západními imperialisty, v případě války?

Nestával: Jistě by bylo namířeno také proti ČSR.

Prokurátor: Ano, a tito lidé a vy s nimi tady jste konspirovali na válku. Tento dopis obsahuje také docela konkretní pokyny. Projednávali jste je?

Nestával: Ano.

Předseda: Byl tam pokyn vybudovat nějakou zpravodajskou síť?

Nestával: V Ripkově dopise byl takový pokyn.

Předseda: Bylo tam také něco o partyzánských skupinách?

Nestával: Pokud se pamatuji, bylo to tam.

Předseda: Bylo tam něco o pasivní resistenci?

Nestával: Bylo pane předsedo, a sice v souvislosti se sabotáží.

Předseda: Nyní o těch špionážních zprávách. Kdo je vypracovával?

Nestával: Byla požádána dr. Horáková a já jsem měl s ní provést konečnou redakci.

Předseda: Byly tam také nějaké politické zprávy?

Nestával: Věděl jsem, že jsou posílány i zprávy hospodářské, ne jenom politické.

Předseda: Komu byly posílány?

Nestával: Zenklovi a Ripkovi, oběma v stejnopise.

Předseda: Přes koho byly posílány všechny tyto zprávy?

Nestával: Přes některé legace, nebo některé členy cizích legací. Některé zprávy šly přes francouzskou legaci.

Prokurátor: Měl jste také sám nějakého zvláštního prostředníka?

Nestával: Inž. Palečka, o kterém jsem věděl, že má styky s cizinci.

Předseda: S jakými cizinci?

Nestával: S cizinci, příslušníky západních mocností zde u nás.

Předseda: Teď ještě o té organisaci Pražského kraje. Jací to byli lidé, ti důvěrníci?

Nestával: Pro Prahu VII Brodovský, byl to majitel řeznického závodu, dřívější funkcionář strany. Pro Prahu XVI Šavrda, pro Prahu XV architekt Šindelář, a u pražské obce Kalina

Předseda: Řekl jste jim, že bude nutno protistátně pracovat? Instruoval jste je?

Nestával: Ano.

Prokurátor: Vy jste měl být jmenován v případě, kdyby se byl podařil zvrat, primátorem hlavního města Prahy?

Nestával: Vím, že se o tom uvažovalo.

Předseda: Nyní ještě ke styku s pravicovými sociálními demokraty. Dozvěděl jste se o tom, že dr. Peška byl zatčen?

Nestával: Ano.

Předseda: Byl pak pověřen někdo jiný, aby jednal místo něho o otázce rozvratné činnosti?

Nestával: Já sám jsem byl pověřen naším illegálním výborem, abych navázal jednání s dr. Jeřábkem, členem bývalého představenstva sociální demokracie, jedním ze stoupenců Majerových. Probírali jsme otázku protistátní činnosti a on řekl, že vejde ve styk s bývalými spolupracovníky.

Předseda: Pak jste byl ve styku s tak zv. hospodářskou radou, kde byl velmi intensivně angažován inž. Klíma.

Nestával: Ano.

Předseda: Věděl jste, kdo v této skupině je?

Nestával: Na první schůzce v Klímově bytě byli také Přeučil a Třeška.

Předseda: Jak se stalo, že se Přeučil ocitl ve středu těch, kdož vytvořili hospodářskou radu?

Nestával: V rozmluvě o politických poměrech jsem zjistil, že Přeučil je na straně těch, kdož nesouhlasí s dnešním režimem.

Předseda: Co bylo programem na schůzce s Klímou? Bylo to formální založení té hospodářské rady?

Nestával: Připravovat program a získávat také zprávy o současné situaci v hospodářství.

Předseda: Rozuměly se těmito zprávami také zprávy obsahu vyzvědačského?

Nestával: Ano.

Prokurátor: Neřekl vám Klíma, že úkolem protistátní organisace je především získávat lidi na vedoucí místa v různých sektorech našeho průmyslu pro dobu, až se to celé vaše reakční podzemí uchopí moci?

Nestával: Mluvil o tom jako o jednom z úkolů této rady.

Předseda: Pak došlo ke druhé schůzce v lednu 1949 v nakladatelství „Pamír". Zúčastnil jste se jí?

Nestával: Ano, přišel jsem později a Klíma mi sdělil, že zatím vypracovali hospodářský program, jehož exemplář mi dal.

Předseda: Je vám známo, že v tomto programu byly podrobně propracovány zásady, že v novém zřízení bude zakázána marxistická strana a Československo bude zařazeno do jakési federace?

Nestával: Pane předsed[illegible], se zákazem marxistické strany jsem si to uvědomoval.

Prokurátor: Pamatujete si, že v programu byly pasáže o tom, co se stane s podniky?

Nestával: Pamatuji se, že měly být všechny převedeny do soukromovlastnického poměru.

Prokurátor: Řekněte to naplno, že měly být vráceny fabriky do rukou fabrikantů a půda do rukou velkostatkářů.

Předseda: Kolik schůzek jste měli s Klímou?

Nestával: Mohlo jich být asi deset.

Předseda: Sdělovali jste si navzájem poznatky?

Nestával: Na každé schůzce jsme si měli zjišťovat předpoklady možnosti nějakého zvratu, čekali jsme na příhodnou dobu.

Prokurátor: Na jakou příhodnou dobu?

Nestával: Vycházel jsem z toho, že nemůžeme očekávat změnu jen domácími silami, ale jenom jako reflex zvenčí.

Prokurátor: To znamená možnost intervence.

Nestával: Nebo možnost dohody v rámci velkého zápolení.

Prokurátor: K tomu velkému zápolení přijdu. Ale chtěl jsem se dotázat, zda jste počítali, že lid půjde s vámi?

Nestával: Jistě jsme nemohli předpokládat, že lid s námi půjde.

Prokurátorka: Pane obžalovaný, vy jste říkal, že jste nepočítal s vnitřním zvratem, že jste skládal naděje v západní imperialisty. Skládat v ně naděje a chtít od nich pomoc, to je jedno a totéž.

Prokurátor: Pamatujete se, pane obžalovaný, z prvé republiky na jeden milion nezaměstnaných?

Nestával: Jistě.

Prokurátor: Co vy jste slibovali tomuto milionu kdysi nezaměstnaných podle vašeho receptu? Zenklovy žebračenky, pane obžalovaný? To jste jim chtěli dát místo našeho znárodněného průmyslu?

Nestával (mlčí).

Předseda: Vrátíme se k další vaší činnosti. Žádal jste od Klímy zprávy určitého druhu?

Nestával: Ano. Inž. Klíma uvedl při konfrontaci celkem osm zpráv, které mně dal. Já jsem to doznal a neustupuji od toho. *(Nato předseda konkretně zjišťuje obsah všech osmi špionážních zpráv, které obžalovaný doznává.)*

Prokurátor: Pane obžalovaný, říkal vám inž. Klíma jakou cestou on sám dodává špionážní zprávy za hranice?

Nestával: Pane prokurátore, o tom mluvil na poslední schůzce, kde říkal, že tato cesta je pro něho nějak zhoršena.

Prokurátor: Pane obžalovaný, na jedné schůzce s Rudolfem Zenklem a dalšími účastníky jste projednávali ustanovení rad nebo výborů z vašich členů, které by udržovaly pořádek, zvláště ve městech, kde je největší možnost nepokojů v důsledku značného množství průmyslového dělnictva. Samozřejmě to vše v okamžiku, kdy se vám podaří chopit se moci.

Nestával: O té věci jsem mluvil, myslím, s Rudolfem Zenklem.

Předseda: V lednu 1949 jste měl další schůzku. Tentokráte s Antonií Kleinerovou.

Nestával: Věděl jsem, že je protistátně činná a že sbírá i špionážní zprávy, protože mi to sama řekla. Dala mi také průklep takové zprávy. Věděl jsem, že má spojení do zahraničí a že tam zprávy dodává.

Předseda: Jak jste se stýkal s Peclem?

Nestával: V dubnu za mnou Pecl přišel a říkal, že připravil program, který jediný bude schopný paralysovat vliv marx-leninského učení, že na tom pracuje léta a že je ochoten to dát k disposici.

Předseda: Potom jste se s ním sešel ještě o svatodušních svátcích.

Nestával: Ano. Řekl mi, že má připraveno t. zv. memorandum pro Organisaci spojených národů, kde prý má být žádáno o provedení t. zv. svobodných voleb. Má to prý podepsat tak zv. demokratická oposice.

Předseda: Řekl vám, prostřednictvím koho to chce poslat?

Nestával: Prostřednictvím někoho z americké legace.

Prokurátor: Mělo to být podepsáno jménem „demokratické oposice"? Byla to masová organisace?

Nestával: Pane prokurátore, to byl podnik Peclův.

Předseda: Věděl jste, pane obžalovaný, co v tom memorandu je?

Nestával: To bylo v podstatě skreslené líčení zdejších poměrů, mohu říci štvavé, abych se vyjádřil konkretně, a mělo to být podkladem pro Spojené národy, podle jeho názoru, k eventuálnímu zákroku.

Prokurátor: Máme dost procesů, kde jsme právě dokázali, že akci pro volby pod mezinárodní kontrolou si objednávalo právě americké velvyslanectví.

Předseda: Dále jste měl, pane obžalovaný, styk také s Ambrožem. Je to tak?

Nestával: To byl můj přítel.

Předseda: Věděl jste, že Ambrož pracoval pro cizí špionážní službu?

Nestával: Věděl jsem, že Ambrož pracuje s nějakou zahraniční agenturou jako špion proti Československu.

Předseda: V září 1948 jste dostal zprávu od Ambrože. Mluvilo se v ní o nějakém Rudovi. Věděl jste, kdo to měl být?

Nestával: Usoudil jsem, že to bude někdo z těch emisarů špionážních center, kteří jsou sem posíláni, aby získávali zprávy, dávali základ rozvratným organisacím a vůbec ke všem věcem, které by zde ohrožovaly konsolidaci poměrů.

Prokurátor: Jakými prostředky zneklidňují konsolidaci poměrů u nás?

Nestával: Pokud jsem mohl vidět z toho, s čím jsem se setkal během své protistátní činnosti, tedy všemi prostředky, t. j. jak špionážními tak i vytvářením určitých organisací, určitých poměrů, které mají vnášet neklid, nespokojenost, sabotážemi atd.

Předseda: Pane obžalovaný, k vašim stykům s inž. Palečkem.

Nestával: Paleček byl mým kamarádem z doby studentské. V souvislosti s poúnorovým vývojem jsem ho žádal, zda by nemohl vzhledem k svým známostem se zahraničními velvyslanectvími umožnit Zenklovi útěk. Paleček sdělil, že by to bylo možné, ale pokud vím, neprovedl v tom nic.

Předseda: Zasvětil jste ho do své trestné činnosti?

Nestával: Pane předsedo, později, až na podzim jsem mu naznačil, že jsem v illegální a protistátní organisaci a že až budeme pokládat za vhodné, že ho přibereme k činnosti.

Předseda: Stýkal jste se s dr. Kopeckým?

Nestával: Znal jsem ho ze studentských let. Po únoru 1948 jsem se s ním několikrát sešel a zjistili jsme, že oba nesouhlasíme s dnešním politickým zřízením. Dozvěděl jsem se, že je sám v přímém spojení se zahraničím přes švýcarské nebo francouzské velvyslanectví. Mluvili jsme s Kopeckým o špionážní činnosti a Kopecký vyslovil názor, že by se měla ustavit jakási centrální organisace.

Předseda: Vyslovil se Kopecký zřetelně, že by doporučoval, aby se vytvořila nějaká špionážní ústředna?

Nestával: Pane předsedo, vyslovil se o tom a poukázal na období, kdy řídil špionážní činnost.

Předseda: Ústředna měla být v Německu?

Nestával: Je možné, že se mluvilo o Řeznu. Ústředna měla sloužit

k organisování špionáže s menším risikem. Ve svých důsledcích měla sloužit západním mocnostem.

Prokurátor: K čemu?

Nestával: V neprospěch republiky.

Prokurátor: Koncentrovaná špionážní ústředna by mohla zdesateronásobnit vysílání sabotážníků a mohla by soustředěněji organisovat konkretní špionážní činnost u nás?

Nestával: Jistě.

Předseda: Pane obžalovaný, v závěru bych vám chtěl položit otázky, pokud jde o souhrn celé vaší činnosti. Z vaší výpovědi vyplývá, že jste spolupůsobil k vytvoření illegálního výboru. Je to pravda?

Nestával: Ano.

Předseda: A že jste byl pověřen funkcí jakéhosi krajského důvěrníka pro Prahu?

Nestával: Ano.

Předseda: Že v této funkci jste si ustanovil spolupracovníky pro určité části kraje?

Nestával: Ano.

Předseda: Že jste dále jako člen illegálního výboru se dostal do styku s jinými protistátními skupinami, nebo jejich činovníky?

Nestával: Ano.

Předseda: Vy jste také přijímal špionážní velezrádné zprávy a dával jste je dále?

Nestával: Pane předsedo, nemohu to popírat.

Předseda: Z toho vyplývá, že jste se dopustil velezrádné činnosti a činnosti vyzvědačské, a že to všechno směřovalo k jedinému cíli, aby byl lidově demokratický režim, jeho hospodářská a politická soustava rozvrácena, nebo zničena.

Nestával: Pane předsedo, ano, jenom snad s tím, že při mé špionážní činnosti to nebyla činnost soustavná ode mne, ani kvalifikovaná.

Prokurátor: Pane předsedo, dovolte jednu ilustrační otázku.

Pane obžalovaný, vy jste odborník v sociálním pojištění a byl jste v něm v prvé republice zaměstnán, řekněte kolik dělníků a rolníků se dostalo v prvé republice na léčení do Karlových Varů, do Mariánských Lázní a do jiných lázní a léčeben?

Nestával: Jistě podstatně méně než nyní, v době národního pojištění.

Prokurátor: A vy jste u nás propagoval vzor západních demokracií. Kolik amerických, anglických nebo italských dělníků a rolníků tam posílají do lázní?

Nestával: V této věci jsme daleko před nimi.

Prokurátor: A přesto jste jim sloužil, a mezi ně i patřil.

Předseda: Jsou nějaké další otázky?

Obhájce: Při vašich rozmluvách nebo poradách ukázal se nějak váš převažující vliv? Usměrňoval jste porady, anebo byli všichni členové skupiny ne formálně, ale prakticky rovni?

Nestával: Formálně jistě, prakticky jsme měli s dr. Horákovou větší vliv.

Předseda: Měl jste možnost při vyšetřování docela svobodně a volně prohlásit všechno, co jste považoval za důležité s hlediska obhajoby?

Nestával: Pane předsedo, mohl jsem vše volně a svobodně prohlásit. Celkové vyšetřování bylo vedeno způsobem, který mne překvapil a který jsem nečekal podle těch zpráv.

Předseda: Tendenčně zaměřených? K jakému úsudku jste došel potom, kdo je Ripka, Zenkl a pro koho pracují?

Nestával: Jednají v prvé řadě v zájmu západních mocností, jsou jejich agenty. Tím jsem dospěl k přesvědčení o obsahu pojmu agent západních imperialistů. Přesvědčil jsem se, že pracují pro západní mocnosti a že jsou jejich agenty.

Tím byla výpověď obžalovaného dr. Josefa Nestávala skončena.

VÝSLECH OBŽALOVANÉHO Dr JIŘÍHO HEJDY

Předseda: Předstoupí obžalovaný dr. Hejda. — Cítíte se vinen těmi skutky, v nichž státní prokuratura spatřuje zločin velezrady a vyzvědačství?

Hejda: Ano.

Předseda: Jakými povoláními jste prošel?

Hejda: Po skončených studiích jsem se v roce 1919 stal v Olomouci redaktorem Čsl. deníku a potom profesorem národního hospodářství na obchodní akademii v Olomouci. V roce 1926 jsem přijal místo napřed v redakci Národního osvobození jako národohospodářský redaktor, potom v Lidových novinách a pak v Českém Slově. Tam jsem byl až do konce roku 1934. V té době jsem také přednášel na Vysoké škole obchodní a na Svobodné škole politických nauk. V roce 1935 jsem nastoupil jako generální tajemník a ředitel v Českomoravské a nato jsem byl jmenován vrchním ředitelem.

Předseda: Jak jste se dostal do ČKD?

Hejda: Seznámil jsem se se všemi vůdčími osobnostmi našeho hospodářského života, také s Preisem a Dvořáčkem ze Živnostenské banky. Preis si mne zavolal a řekl mi, že nemají direktora pro ČKD.

Předseda: Jaký jste měl měsíční plat?

Hejda: Z počátku 12 až 14 000 Kč měsíčně, potom 25 000 Kč měsíčně.

Prokurátor: Musíme k tomu něco připočíst. Co jste dostal po třech letech, když jste odcházel?

Hejda: Když jsem odcházel, vzdal jsem se pense a žádal jsem, aby mne byla kapitalisována a dostal jsem 1 400 000 Kč.

Prokurátor: Kdybych, pane obžalovaný, vzal jenom ty příjmy, které jste měl v Českomoravské, tak by to dělalo, jak jsem si vypočítal, 71 000 Kč měsíčně, a to bez těch vašich správních radovství.

Předseda: Do kterého roku jste byl v ČKD?

Hejda: Do června 1939. Za peníze, které jsem dostal a které jsem

měl, jsem si zařídil vlastní podnik, továrnu na velkokuchyňské zařízení.

Předseda: Ten podnik byl vaším vlastnictvím?

Hejda: Ano.

Předseda: Jak postupovala vaše politická činnost, pane obžalovaný?

Hejda: Politicky jsem se organisoval v roce 1926 u strany národně socialistické. Po okupaci jsem opět vstoupil do strany národně socialistické. Byl jsem potom delegován stranou do Ústředního národního výboru a v roce 1946 do Ústřední plánovací komise.

Prokurátor: Po únoru jste tam zůstal?

Hejda: Ano, do konce roku 1948.

Předseda: V čem záležela vaše trestní činnost?

Hejda: Jednak v podávání špionážních zpráv, které jsem dával naší zahraniční emigraci a jednak ve vypracování plánu o hospodářských otázkách takového hospodářského programu pro případ, že by se zde změnily poměry.

Předseda: Jaké pohnutky vás přiměly k této činnosti, když jste konec konců zůstal v Ústřední plánovací komisi?

Hejda: Mně se materiálně po únoru kromě ztráty továrny nic nestalo, poněvadž můj plat mi byl ponechán dále, ale ztratil jsem veškerou možnost činnosti, pro kterou jsem celý život pracoval. Byl jsem 54 let buržoasně kapitalistickým národohospodářem a po únoru 1948 jsem viděl, že všechno to, proč jsem vlastně celý svůj život pracoval, se mně jedním momentem zhroutilo. Morálně jsem ztratil raison d'être.

Prokurátor: Vy jste ztratil raison d'être kapitalistického podnikatele. Abyste našel svůj raison d'être, byl jste ochoten s pomocí špionáže a s pomocí pučistických příprav zvrátit to, co chtěly miliony pracujících. Je to tak anebo ne?

Hejda: Ano.

Předseda: Spolupracoval jste v protistátní činnosti také s jinými osobami?

Hejda: Spolupracoval jsem jednak s dr. Palivcem a s dr. Horákovou, kterým jsem předával zprávy. Dr Palivec přišel ke mně a žádal zprávy. Neřekl špionáž, ale bylo jasné, že jde o špionážní zprávy, které chtěl posílat, jak mi říkal, naší emigraci do zahraničí.

Předseda: K čemu je měla emigrace použít?

Hejda: To mi bylo jasné. Chce-li emigrace dělat nějakou práci,

znamená to práci proti lidově demokratickému režimu. K tomu potřebuje nějaký materiál.

Předseda: Jak se vyvíjely vaše styky s Palivcem?

Hejda: Dal jsem mu celkem pět nebo šest špionážních zpráv. Byly to obsáhlejší elaboráty v rozsahu novinářských článků. Bylo v tom vždy 12 až 15 zpráv. Byly to jednak zprávy o hospodářské situaci, potom to byla zpráva o úzkých profilech našeho hospodářství a potom to byla kritika operativního plánu na rok 1949.

Předseda: Domluvili jste se s Palivcem, že mu budete takové zprávy dávat v určitém časovém intervalu?

Hejda: Asi tak v době jednoho měsíce.

Předseda: Dodržoval jste tyto intervaly?

Hejda: Ano, kromě prázdnin.

Předseda: Co se v těch zprávách popisovalo?

Hejda: V těchto zprávách byla data z veškerých oborů našeho hospodářství, na příklad o zemědělství, průmyslu, těžbě uhlí, železa, koksu atd. prostě nejdůležitější průmyslová data, pokud jsou nějakým způsobem zajímavá.

Předseda: Z jakých pramenů byla brána tato data?

Hejda: Kromě publikovaných dat jsem tam dával data, která jsem se dověděl z pramenů v Ústřední plánovací komisi, přísně důvěrná.

Prokurátor: Tedy tajná. Věděl jste, že jde o důležitá státní tajemství?

Hejda: My jsme měli tajné zprávy. Byly zvláště číslovány.

Prokurátor: Chtěl bych, aby bylo jasné, na co potřebuje západ zprávy o našem úzkém profilu, které jste odesílal.

Hejda: Přiznal jsem se, že jsem nastoupil illegální činnost a že jsem chtěl působit svou špionážní činností ke zvratu tohoto režimu. Špionážní zprávy měly sloužit Západu, aby působil na nás hospodářským tlakem.

Předseda: Čeho se týkaly podrobnosti zprávy o operativním plánu na rok 1949?

Hejda: Účel a cíl této zprávy byl zase špionážní.

Předseda: Měl prospívat nepřátelům lidově demokratického zřízení?

Hejda: Ano.

Prokurátor: Zprávy, které by znamenaly v rukou Američanů nátlak, znamenaly u vás realisování hesla: čím hůř, tím lépe! Je to tak?

Hejda: Stačí v hospodářství úzký profil, když bude, řekněme, pod-

vázán, tak bude podvázáno celé hospodářství a vedlo by to k takové situaci, že bychom musili hospodářsky kapitulovat.

Prokurátor: To znamená, že doma pracující lid by toho měl méně na stole. Chci jen konstatovat, že logicky z vaší koncepce vyplývá toto: Dát Američanům zprávu o úzkých profilech, aby nám házeli klacky pod nohy, aby lid byl nespokojen, aby pan Hejda měl zase továrnu. Je to tak nebo ne?

Hejda: Ano.

Přísedící: Vy jste před únorem 1948 navrhoval, aby národní podniky byly změněny v akciové společnosti, kde by měli domácí a cizí kapitalisté téměř 50% účast. Jak to přijímali pracující a dělnici z továren?

Hejda: Stavěli se proti tomu.

Prokurátor: Dovolím si vám přečíst jeden dopis, který vám psal jeden dělník v této souvislosti:

„Pane národohospodáři Hejdo! Četl jsem Váš úvodník ve Svobodném Slově a moc jsem se nedivil. Kapitalista staré školy. Co byste si ještě přál! Otevřít znovu bursu a okrádat zase malého českého člověka. Akciové společnosti, bursa již nebudou vzkříšeny. Na západě ať si dělají, co chtějí, ale u nás již je tomu odzvoněno. Staré časy z prvé republiky, kde akcionáři vyhazovali dělnictvo z práce, a kdy se hospodářský život točil kolem bursy, podle pana Preise a Dvořáčka, to si nemůže u nás nikdo přát, jen Vy, pane Hejdo, nepostradatelný národohospodáři. Váš kovák z ČKD, Libeň."

Předseda: Budeme pokračovat. Řekl jste, že jste ty zprávy čerpal jednak ze všeobecného materiálu ...

Hejda: ... jednak z tajných a přísně důvěrných zpráv plánovací komise.

Předseda: Znal jste skupinu dr. Horákové, dr. Nestávala atd.?

Hejda: Ovšem.

Předseda: A kdy jste se setkal s dr. Horákovou?

Hejda: Bylo to v dubnu, nebo v květnu 1949.

Předseda. Chtěl jste s ní navázat protistátní spojení?

Hejda: Ano.

Předseda: Vy jste se jí svěřil, nebo ona věděla, že na něčem pracujete?

Hejda: Sám jsem jí řekl, že je nutné, abychom měli nějaký hospodářský program. Já jsem potom vypracoval konkretní hospodářský program asi o 10 kapitolách, který jsem potom dr. Horákové odevzdal.

Předseda: Tento program měl být vypracován k tomu cíli, aby, když dojde k vámi připravovanému zvratu, byl potom tímto způsobem rozvinut?

Hejda: Ano.

Předseda: Ten program má určité hlavní stěžejní body. Na př. v prvním bodě se jednalo o tom, jak má být organisována vláda.

Hejda: Ano.

Předseda: Dále se tam mluví o vyrovnání platební bilance, že by to bylo možné pomocí zahraniční půjčky.

Hejda: Podle mne jedině pomocí zahraniční půjčky.

Předseda: V třetím bodu bylo uvedeno, aby byl zachován princip volné soutěže. Podstatným rysem zde byl předpoklad, že většina znárodněných podniků bude vrácena soukromým vlastníkům.

Hejda: Jenom co do počtu většina.

Předseda: V návrhu na stavební ruch a bytovou otázku jste uplatňoval...

Hejda: ... zvýšení činže.

Předseda: Byla by umožněna kapitalistická konkurence a do průmyslových podniků v Československu měla být uvolněna cesta cizímu kapitálu?

Hejda: Ano, to bylo v plánu.

Prokurátor: Zastavil jsem se v programu u tak zv. svobodných voleb po způsobu italském a řeckém a pod dostatečně silnou a početnou kontrolou nějakého mezinárodního orgánu. Charakteristické pro tyto volby je, že „jakákoliv agitace na pracovištích je trestná". Psal jste to?

Hejda: Ano.

Prokurátor: Vy jste chtěl dosáhnout volby pod kontrolou Spojených národů. Kdo by o tom rozhodoval? Známá majorita Angličanů a Američanů. Které orgány by sem přišly?

Hejda: Nějaké policejní.

Prokurátor: Jak se shoduje se samostatností státu vyslání policejních orgánů k nám?

Hejda (mlčí.)

Prokurátor: Tato cesta zvratu měla ovšem docela konkretní cíl také pro vás a vám podobné. Já vám to přečtu z vašeho programu: „Bývalí majitelé, spolumajitelé a vedoucí úředníci, kteří byli nuceni opustit své působiště po 9. 5. 1945, by se okamžitě hlásili u příslušného MNV, chtějí-li se ujmouti práce na svém bývalém působišti." — Znamená to, pane obžalovaný, návrat kapitalistů do jejich továren?

Hejda: Pane prokurátore, tam hned ovšem stojí, že by se vrátili

ne jako vlastníci, nýbrž za pevný plat a vedli by to dál jako správcové.

Prokurátor: Ale dále je uvedeno, že je to způsob přechodný a že po provedení bilancí by se uskutečnil jejich převod fakticky.

Hejda: Ano.

Prokurátor: A jak to vypadá s účastí zahraničního kapitálu? Vaše koncepce zní: „Doporučuji účast zahraničního kapitálu na vybudování podzemní dráhy v Praze, přístavbě velkých hotelů atd." — To není ovšem konec. Vaší koncepcí bylo proniknutí zahraničního kapitálu do našeho průmyslu vůbec. Pane obžalovaný, byl jste pro návrat zahraničního kapitálu do republiky?

Hejda: Ano, pane prokurátore, jako to bylo v první republice.

Prokurátor: Tedy podle vás tu měli vládnout všichni ti Petschkové, Schneider-Creusotové atd. Tato koncepce, pane obžalovaný, je koncepce velezrady.

Hejda (neodpovídá).

Prokurátor: Jak jste si představoval organisaci národních podniků výrobních? V programu říkáte: „Vedoucí ředitel podniku přijímá a propouští pracovní síly zcela samostatně a jen u vedoucích osob je to vázáno na souhlas správní rady." — Podle vaší koncepce nemá již žádná závodní rada do ničeho co mluvit, jen ředitel a tím je samozřejmě — jak ještě uvidíme — opět člověk vašeho druhu. Odpovídají, prosím, i tato slova vašemu programu?

Hejda: Ano, to jsem napsal.

Prokurátor: Dále pan Hejda má svůj program pro velkoobchod, s nímž pracující lid učinil tak dobré zkušenosti, neboť pokud jde o velkoobchod, navrhuje zavedením koncesního řízení povolovat nové velkoobchody.

Další zajímavý dokument je program pro zemědělce. Je to zřizování povinných chlévských družstev, avšak omezující chov skotu na ty usedlosti, které mohou pěstovat nejméně 20 kusů skotu v jednom chlévě. Jde o to, jestli padesátihektarový vesnický boháč by směl chovat skot, nebo ne.

Hejda: Bude-li míti 20 kusů, tak by mohl.

Předseda: Ten by je měl. A směl by je chovat pětihektarový rolník?

Hejda: Kdyby neměl 20 kusů, tak by nemohl.

Prokurátor: Ukažte mi pětihektarového rolníka s 20 kusy dobytka.

Hejda: Ovšem, že to není možné.

Prokurátor: Tento program mluví za vás a ukazuje, že směřoval k podpoře kapitalistických živlů na vesnici. Vracím se ještě

k vašemu dokumentu, pokud v něm plánujete zvýšení činží. Cituji: „Tím, že je nájemné velmi nízké, udržují nepoměrně velké byty rodiny, které by se jinak spokojily s bytem podstatně menším.“ Panu obžalovanému totiž vadí, že v důsledku nízkého nájemného si mohou dopřáti, třebaže dosud ne zcela, byty rodiny nemajetné, a tak navrhuje v programu zvýšení činží. Byl to váš program?

Předseda: Chtěl bych, abyste nám řekl, kdyby bylo možno vůbec uskutečnit tento program, k čemu by to směřovalo?

Hejda: Byl by to návrat ke kapitalismu.

Předseda: Vy jste doznal v protokolech, že se tak mělo stát po převzetí moci buržoasií. Je to tak?

Hejda: Ano, to je správné.

Předseda: Vy jste ten program dal dr. Horákové?

Hejda: Ten program jsem dal, jak jsme smluvili, dr. Horákové. Bylo domluveno, že program bude dán ostatním členům skupiny. O programu jsem hovořil také s Nestávalem a Kleinerovou.

Prokurátor: U vás byly nalezeny tyto dokumenty (ukazuje je) pojednávající o pětiletém plánu, o jednotlivých sektorech, udávající podrobná čísla. Kde to bylo nalezeno?

Hejda: V mé knihovně.

Předseda: Jsou nějaké další dotazy?

Obhájce: Já bych prosil. Podával jste kromě hospodářských zpráv také politické zprávy přes Palivce?

Hejda: Ne, jenom hospodářské.

Po skončení dalších otázek obhájce, vztahujících se k předválečné činnosti obžalovaného dr. Hejdy, končí předseda výslech obžalovaného a druhý den přelíčení.

VÝSLECH OBŽALOVANÉ FRANTIŠKY ZEMÍNOVÉ

Předseda: Zahajuji přerušené hlavní přelíčení. Budiž předvedena obžalovaná Františka Zemínová. Paní obžalovaná, předstupte. Obžaloba vám byla přečtena, porozuměla jste jí?

Zemínová: Porozuměla, prosím.

Předseda: Cítíte se vinna skutky, pro které jste žalována?

Zemínová: Cítím se vinna, že jsem vystupovala proti lidově demokratickému řádu.

Předseda: Vaše jednání označuje státní prokuratura jako zločin velezrady a zločin vyzvědačství. Cítíte se vinna?

Zemínová: Jestliže zákony tak znějí, tedy ano.

Předseda: Nejdříve, paní obžalovaná, něco z vašeho politického života. Vy jste vstoupila do býv. strany národně socialistické; v kterém roce?

Zemínová: V roce 1898.

Předseda: Kdy jste se po prvé stala poslankyní za tuto stranu?

Zemínová: Hned v Revolučním národním shromáždění v roce 1918.

Předseda: Od té doby jste byla nepřetržitě poslankyní?

Zemínová: Ano. Až do února 1948.

Předseda: Proč jste pak již nebyla poslankyní?

Zemínová: Vzdala jsem se mandátu po únorových událostech.

Předseda: Z jakého důvodu? Nesouhlasila jste s únorovými událostmi?

Zemínová: Jistě také pro tento důvod.

Předseda: Nechtěla jste tedy pracovat v obrozené straně českých socialistů?

Zemínová: Ano, vzdalovala jsem se veřejného života po celý rok 1948.

Předseda: A co za doby nesvobody?

Zemínová: Žila jsem dosti neklidně, poněvadž přece jen se po mně také šlo. V roce 1942 mne zachránila těžká nemoc. Měla jsem švagrovou, jmenovala se také Františka Zemínová, která zemřela v roce 1942. Do novin přišla o tom zpráva a následkem toho se rozšířilo, že jsem zemřela já.

Předseda: Tedy jste byla jakoby mrtva za doby nesvobody?
Zemínová: Ano.
Předseda: A proč jste začala pracovat proti našemu státu, jak to vyplývá z celé řady skutků, jež byly uvedeny ve vašich výpovědích?
Zemínová: Důvodů k mé protistátní činnosti bylo několik. Hlavně jsem počítala s tím, že stranu bude lze opět vzkřísiti k životu.
Předseda: Důvody, které jste již dříve uvedla, nikterak neosvětlují příčinu vaší protistátní činnosti.
Prokurátor: Hovořila jste o tom, že jste těžce nesla rozpadnutí národně socialistické strany. Zeptal bych se vás, jak jste reagovala na to, když Petr Zenkl a ústřední výbor bývalé národně socialistické strany po Mnichovu dobrovolně rozpustil stranu? Mám zde materiál a nevidím nikde plamenný protest Františky Zemínové proti tomu. Byla jste žena, která měla určitou odezvu ve straně. Proč jste nezvedla hlas proti tomu, když celé vedení šlo do tak zvané strany Národní jednoty a paktovalo se s fašisty?

Další otázka: Dne 28. října 1938 v den 20. výročí založení první republiky spolupodepsal Petr Zenkl s gestapem úmluvu o vydání protifašistů. Proč jste tehdy nebyla rozhořčena?
Zemínová: O tom nevím naprosto ničeho.
Prokurátor: Mám ještě další věc. Jaký vůbec byl váš postoj tehdy? Beran napsal dopis odborovému radovi dr. Rodovi, který měl v roce 1938 v rukou rozhlas: Milý pane doktore, byl jsem požádán, aby Národní straně práce — o té straně hovořím, kam vstoupili vaši spojenci — nebylo věnováno v rozhlase tolik pozornosti, jako tomu bylo v minulých dnech. V této věci mne interpelovala poslankyně Zemínová. Prosím, zařiďte potřebné. Podpis Beran.
Zemínová: Nemohu vědět, co Beran vyhlašoval.
Prokurátor: Ale víte, že jste interpelovala.
Zemínová: Na to se naprosto nepamatuji.
Předseda: Jaké byly trestné činy, kterých jste se dopouštěla? Snažila jste se o navazování spojení s těmi z vašich řad stejného smýšlení, kteří odešli za hranice?
Zemínová: Ano.
Předseda: Začala jste také navazovat styky uvnitř s lidmi, kteří byli stejného nepřátelského smýšlení proti republice?
Zemínová: Ano.
Předseda: A proč jste hledala spojení se zrádnou emigrací? Žádala jste o pokyny?

Zemínová: Žádala jsem o sdělení, zda bylo přikázáno, že se má jednat o spojení se zbytky pravicových sociálních demokratů.

Předseda: Kdo vám umožňoval spojení se zahraničními zrádnými činiteli?

Zemínová: Jiří Corn, bývalý náš okresní důvěrník. Byl studujícím vysoké školy obchodní, z níž byl vyloučen, a později si zařídil vlastní obchod, pokud vím v Kostelci nad Černými Lesy.

Předseda: Jaký měl poměr k lidově demokratickému zřízení?

Zemínová: Zajisté nepříznivý. Jeho bratr sám odešel za hranice.

Prokurátor: Pokud jde o Corna, tvrdíte, že zanevřel na republiku, protože byl vyloučen ze školy. On však byl vyloučen, protože byl nepřítelem republiky.

Zemínová: Corn přišel ke mně a říkal, že jeho kamarád, nebo jeho bratr půjde za hranice a že by bylo dobře poslat nějaký vzkaz do Paříže. Vzpomněla jsem si, že jsem předtím v pařížském rozhlase slyšela o Antonínu Bartošovi, bývalém našem poslanci. Proto jsem přemýšlela, jak bychom sestavili otázky, na které jsme si přáli odpověď.

Předseda: Proč jste o tom přemýšlela?

Zemínová: Protože se to týkalo i toho, zda máme začít pracovat.

Předseda: Přál si Corn, aby zde bylo jiné zřízení?

Zemínová: Počítal s tím, že by mohl opět zavládnouti systém, jak tomu bylo do roku 1938.

Prokurátor: V roce 1938 jste nijak křečovitě nelpěla na onom systému, neboť jsem marně hledal v análech roku 1938 připomínku, že by se byla Františka Zemínová postavila za onen parlamentarismus? Je to tak?

Zemínová: Pane prokurátore, tenkrát byl okleštěný parlament a byl tak zvaný stálý výbor. To bylo ještě pořád zařízení podle ústavy.

Prokurátor: Vy, jako zvolená poslankyně, proč jste neřekla: bojujte, zachraňujte parlamentní demokracii. Proč jste mlčela k tomu, když pak Václav Klofáč oslavoval nacionální socialismus, proč jste mlčela, když Zenkl dělal totéž?

Zemínová: Klofáč byl nemocen.

Prokurátor: Děkuji, ale vy jste mlčela.

Předseda: Řekla jste, že jste přemýšlela o sestavení otázek, protože se to týkalo i toho, zda máte začít pracovat. Jak pracovat?

Zemínová: Protistátně.

Předseda: S kým jste chtěla pracovat?

Zemínová: S určitou částí bývalých příslušníků národně socialistické strany.

Prokurátor: Všechny republice oddané složky v býv. národně socialistické straně našly svoje místo v Československé straně socialistické. Kde jste tedy chtěli lovit své přívržence? Mezi těmi, které únor smetl, mezi bývalými velkokapitalisty a odhalenými šmelináři?

Zemínová (mlčí).

Prokurátor: Republika volala k práci a dala každému na rozdíl od první republiky práci. Politický život byl otevřen pro každého poctivě pracujícího občana republiky.

Předseda: Vy jste si tedy sestavila otázky, na něž jste očekávala odpověď od zrádné emigrace v zahraničí. Jakým způsobem jste měla dostat odpověď?

Zemínová: Pařížský rozhlas měl ve svém programu odpovědi na podobné dotazy a proto i my jsme odtud očekávali poučení. Corn prohlásil, že bude nejlépe, když odpovědi, které by nám na otázky dali, se uvedou pod krycími jmény hor československého státu. Spojení měl zprostředkovat bývalý poslanec Bartoš.

Předseda: O které otázky šlo?

Zemínová: Šlo o pět otázek. Na prvou otázku měla býti uvedena odpověď pod značkou Tatry ano nebo ne. Otázka druhá měla býti zodpovězena pod jménem Beskydy ano či ne, podobně další otázka o pověření Londýna k našemu spojení se sociálně demokratickou skupinou pravicového zaměření byla kryta slovem Krkonoše. Sdělení na čtvrtou otázku mělo býti vyjádřeno slovem Krušné hory. Konečně pátá otázka byla připojena Cornem.

Předseda: Hledali jste ještě nějakou jinou cestu, abyste dostali spojení?

Zemínová: Přišel za mnou býv. okresní důvěrník z Holešovic, řezník Vladimír Rodovský, jehož žena jest Američanka, a říkal mi, že má možnost odejeti do USA. Uvažovala jsem proto o spojení s ním.

Předseda: Říkal vám Corn, že se mu podařilo navázati spojení a že máte vypracovati nějakou zprávu?

Zemínová: Ano, bylo to v polovině roku 1949.

Předseda: Co vám v tom směru říkal?

Zemínová: Říkal mi, že jeho přítel se sešel několikráte s tiskovým kurýrem amerického vyslanectví.

Předseda: Byl v Praze?

Zemínová: Ano. Říkal: Připrav něco, ten kurýr to vezme s sebou, máš-li nějakou zprávu. Byla jsem předtím několik dnů v poslaneckém klubu, kde jsem se setkala s tajemníkem dr. Čuperou.

Předseda: Tam jste získala politické informace z našeho života; a o tom jste chtěla podat zprávu za hranice?

Zemínová: Ano.

Předseda: Vy jste na základě dohody s Cornem zprávu skutečně sestavila a odevzdala. Víte, zda ta zpráva došla za hranice?

Zemínová: Vím, že moje zpráva došla za hranice, poněvadž 2. listopadu přišel ke mně Corn do bytu a říkal, že už je tady odpověď. Dal mi lístek.

Předseda: A přitom ještě něco říkal nebo projevil přání?

Zemínová: Řekl mi přitom, že mám vyšetřit, proč byla zatčena dr. Horáková a že on má vyšetřit, proč byli zatčeni pražští velkoobchodníci. Pokud vím, byl to Berger, Myšák a snad také Juliš. O tom, že byla Horáková zatčena, jsem se dověděla od Čupery.

Prokurátor: Dostala jste tedy lístek, který končil: ... pozdrav Ádě a Tobě — Fr.

Zemínová: Lístek, který mi Corn předal, byl u mne zabaven a je to týž, který mi zde byl předložen k nahlédnutí. Přemýšlela jsem, kdo Fr. může být. Hádala jsem, že to je Ambrož.

Předseda: Říkal vám Corn, že jeho dva přátelé, kteří sem přišli s dopisem, jsou vysláni americkou špionážní organisací CIC?

Zemínová: Když jsem se Corna ptala, kdo jsou ti muži, kteří zprávu přinesli, řekl mi, že jsou to členové tajné špionážní služby.

Předseda: Americké špionážní služby?

Zemínová: Americké špionážní služby.

Předseda: Řekl vám dále něco o tom, že sem byli vysláni jen proto, aby vám doručili ten lístek, anebo že měli také jiné úkoly?

Zemínová: Nevěděla jsem to určitě, ale byla jsem přesvědčena, že přinesli s sebou ze zahraničí kromě onoho lístku ještě další zprávu.

Prokurátor: Paní obžalovaná, ti američtí kurýři a agenti špionážní služby, ti též pracovali ke sblížení dvou táborů?

Zemínová (mlčí.)

Prokurátor: Myslím, že budeme muset opravit vaši výpověď. Podle toho to vypadá, že už na podzim paní Zemínová věděla, že to, co dělá, není pro sblížení dvou táborů a pro návrat předúnorové národně socialistické strany, nýbrž že jest to spojení se špionážním centrem ze zahraničí. Je to tak?

Zemínová: Pane prokurátore, byl to takový případ.

Prokurátor: Věděla jste, že to jsou agenti, kteří pracují proti republice?

Zemínová: Byla jsem si vědoma toho, že oni muži, kteří lístek přinesli jsou agenty, pracujícími proti republice a viděla jsem

rovněž, že poměry se přiostřují. Když jsem si uvědomila, o jaké lidi jde, řekla jsem Cornovi rovnou: kamaráde, to je strašná věc, to znamená hrdelní věc pro tebe.

Prokurátor: To jste si tedy uvědomila, že to je riskantní.

Zemínová: Ano.

Prokurátor: Morálně jste se nerozhorlovala, že nám jdou rozbíjet republiku.

Předseda: Nyní přejdeme k dalšímu vašemu styku, a to byl ten Rodovský. Chtěla jste, aby vám poslal z Ameriky nějaké zprávy?

Zemínová: Rodovský mi rovnou řekl, že zůstane v New Yorku a že vejde ve spojení s bývalým starostou Sokolské obce dr. Hřebíkem. Já jsem se s dr. Hřebíkem dobře znala a žádala jsem proto Rodovského, aby mi dali nějaké pokyny k tomu, zda se máme spojovati se skupinou pravicových sociálních demokratů. Odpověď měli dát americkým rozhlasem o velikonočním pondělí.

Předseda: A dostala jste takovou odpověď?

Zemínová: Dostala.

Předseda: A co nyní bylo se skupinami? Vy jste sama doznala, že jste byla ve styku s lidmi, kteří protistátně pracovali a kteří za vámi přicházeli. Nejprve, kdo to byl Přeučil. Znala jste ho?

Zemínová: Znala jsem ho od roku 1946, byl poslancem naší strany.

Předseda: Za jakých okolností jste se s ním sešla?

Zemínová: Bylo mně nápadné, že ke mně, jakožto zakladatelce strany, nepřišel ani jediný člověk z Velké Prahy a z pražského okolí a proto jsem si říkala, že by mně to někdo snad mohl vysvětlit. Jednou jsem přerovnávala knihovnu a přišla jsem na knihu: Lidé v Arktidě, kterou mi svého času věnoval Přeučil, a tu jsem si řekla, že k němu půjdu a on snad bude vědět, kdo v Praze pracuje. Přeučil mně skutečně řekl, že pracuje také, o tom jsme se dohodli.

Předseda: Protistátně?

Zemínová: Na to jsem přišla.

Předseda: Dohodli jste nějaké heslo pro případ spolupráce, kdyby za vámi chtěl někoho poslat?

Zemínová: S Přeučilem jsme se dohodli na heslu: Lidé v Arktidě, pro případ, že by jeden k druhému někoho poslal, abychom této osobě mohli důvěřovat. Jsem si vědoma toho, že šlo o konspirativní protistátní činnost.

Předseda: Když jste měli tak „ušlechtilé cíle", že jste počítali na dohodu, tak proč takové spojení s dalším špionem? Ještě stále chcete tvrdit, že to nebyla rozvratná činnost?

Zemínová: Jistě že byla.
Předseda: Dále jste byla ve styku s Válou z Mostu.
Zemínová: Ten ke mně přišel v polovině března 1949.
Předseda: Informoval vás o tom, že chce pracovat nějak protistátně?
Prokurátor: Mluvili jste také o možnosti války?
Zemínová: O studené válce se mluvilo.
Předseda: Řekl vám, že má někoho, koho za vámi pošle?
Zemínová: Řekl mi, že mne sám nemůže navštěvovati, že však má známého důlního inženýra Zvěřinu, který by se mohl u mne zastavit.
Předseda: Vzkazoval vám Vála po Zvěřinovi, že vytvořili skupinu ozbrojených mužů, kteří netrpělivě čekají na zahájení akce?
Zemínová: To bylo až při druhé návštěvě, a to v červnu, kdy mi Zvěřina sdělil vzkaz Válův, že vytvořil ozbrojenou skupinu.
Předseda: Je vidět, že vaše rozmluva s ním vyvolala u Vály přání a potom také skutek založit skupinu ozbrojených mužů. Když za vámi Zvěřina přišel, kam jste ho poslala?
Zemínová: Inž. Zvěřinu jsem poslala k Přeučilovi. Já sama jsem v této záležitosti do Mostu nemohla, ježto mne tam znali a jistě by se byli ptali, co jsem tam chtěla. Bylo by to jistě nápadné.
Předseda: Věděla jste, že se stýká s Kleinerovou?
Zemínová: O tom mi řekl při druhé návštěvě.
Předseda: Věděla jste tedy, že pracuje protistátně?
Zemínová: Tehdy jsem si to uvědomila.
Prokurátor: Paní obžalovaná, byla vedoucím motivem vaší činnosti snaha, aby bylo zabráněno protistátní činnosti, anebo aby bylo zabráněno prozrazení této protistátní činnosti?
Zemínová: Aby bylo zamezeno prozrazení.
Předseda: Paní obžalovaná, teď ke spojení s Buchalem. Kdy za vámi přišel po prvé?
Zemínová: Po prvé jsem se s ním sešla koncem září nebo začátkem října 1948. Vyhledal mne v bytě.
Předseda: Poznala jste, že je nepřátelsky naladěn proti lidově demokratickému zřízení?
Zemínová: Vycítila jsem to. Vykládal mi, že byl vyhozen z policejní služby v Ostravě.
Předseda: Kde jste se s ním sešla po druhé?
Zemínová: V elektrice.
Předseda: O čem jste mluvili s Buchalem při setkání ve voze elektrické dráhy?
Zemínová: V elektrice se nedalo dobře mluvit. Kolem seděli lidi.

Buchal říkal, že půjde do ciziny, že už si nějaký přechod přes hranice najde. Koncem května byla pak další schůzka v mém bytě. Vykládal mi tento plán: „Já jsem vypadl z policejní služby, ale dostanu se tam zpátky a pak si to tam nějakým způsobem vyřídím." Řekl, že je připraven k vyvolání povstání a že se zmocní ostravské vysílačky, aby odtud povstání řídil. Říkal dále, že chtěl již dvakrát přejít hranice, ale nepovedlo se mu to. Říkala jsem mu, že ostravská vysílačka je slabá a že se odtud nedá řídit povstání.

Předseda: Mluvili jste v této souvislosti o eventuální válce?

Zemínová: Buchal o tom hovořil a řekl, že právě proto jest třeba se připravit, a že za tím účelem sbírá lidi.

Předseda: Říkal vám o nějakých zbraních?

Zemínová: O zbraních mi neříkal, řekl ale, že má skupinu.

Předseda: Když jste hovořili o válce, tak vy jste Buchala povzbuzovala. Vy jste uvedla, že některá strana má převahu.

Zemínová popírá.

Předseda: Dala jste mu přitom knížku Hirošima?

Zemínová: Dala jsem mu tuto knížku, ale popírám, že bych tím chtěla schvalovat atomovou válku.

Prokurátor: Sovětský svaz chce použít atomové energie, aby měnil pouště ve kvetoucí krajiny a na Západě chtějí použít atomu, aby kvetoucí krajiny měnili v pouště jako v Hirošimě. S tím jste počítala?

Zemínová (mlčí.).

Prokurátor: Tenkrát jste si všichni mysleli, že američtí monopolisté mají monopol na atomovou bombu. Dnes je situace jiná. Teď probíhala v Československu mírová podpisová akce k resoluci, která žádá zákaz atomové zbraně. Devět a půl milionu našich občanů ji podepsalo. Co myslíte, kolik lidí by asi podepsalo podpisové archy, ve kterých by se žádalo, aby se užilo atomové zbraně třebas na zastrašování?

Zemínová: Snad by to podepsalo pár tuctů fabrikantů a velkostatkářů.

Prokurátor: To by podepsali pánové Hejdové, Peclové, paní Horáková, a jak se to jeví v protokolu, i Františka Zemínová, kteří s tou atomovou pumou počítali.

Předseda: Pokračujme: Poslala jste Buchala za Přeučilem?

Zemínová: Ano.

Prokurátor: Žádal vás Buchal, abyste promluvila při předpokládaném zvratu do ostravského rozhlasu?

Zemínová: Nevím, zda jsem mu řekla ano, nebo ne.

Prokurátor: Vy jste řekla, že ostravská vysílačka je slabá. Bála jste se, že by váš hlas bylo špatně slyšet po republice?

Zemínová: Chtěla jsem ho jenom upozornit, že Ostrava nemůže řídit vysílání po celé republice.

Předseda: Buchal byl už třetí člověk, kterého jste poslala k Přeučilovi. Není to přece jenom správnější, jak jste říkala původně vy sama a jak vypovídá Buchal i svědci, že totiž povstání mělo býti provedeno, nikoliv však isolovaně, nýbrž koordinovaně, všechny skupiny současně ve vhodný okamžik? A proto že jste ho poslala k Přeučilovi?

Zemínová: V ten den, kdy byl Buchal u mne na návštěvě, cítila jsem zvláštní znepokojení. Chtěla jsem jíti na policejní komisařství, ale pak jsem od toho upustila.

Prokurátor: Přicházeli k vám rozvratníci z Ostravy, Chomutova, Mostu, z různých krajů republiky, sestavovali pučistické organisace, ozbrojovali se, připravovali se na obsazení rozhlasu, zvali vás, abyste pak do rozhlasu mluvila a vy jste měla jen jedinou starost, že Ostravu není dobře slyšet.

Předseda: Přišli za vámi ještě další osoby, jednou z nich byla Vobrubová z Litoměřic.

Zemínová: Ano.

Předseda: Kdo to byl?

Zemínová: Bývalá naše důvěrnice.

Předseda: Co po vás žádala?

Zemínová: Přišla ve společnosti dvou mužů, z nichž jsem jednoho znala. To byl dr. Klaus. Přišli ke mně v ten den, kdy byl u mne i Maxa z Chomutova.

Předseda: Vy jste přitom nevěděla, kdo jde, ale měla jste zájem na tom, aby Maxa u vás nebyl spatřen. Je to tak?

Zemínová: Ano.

Předseda: Když jste zjistila, kdo jsou příchozí, bavili jste se pak všichni dohromady.

Zemínová: Ano.

Předseda: Tázala jste se Vobrubové na to, zda pracuje protistátně?

Zemínová: Nepamatuji se již, jestli jsem se jí ptala.

Předseda: Vylučujete to?

Zemínová: Nevylučuji.

Předseda: Připouštíte to?

Zemínová: Připouštím.

Předseda: Žádala jste Maxu, aby vykládal Vobrubové, jak pracuje protistátně?

Zemínová: Upozornila jsem je, že v Chomutově Maxa již pracuje. Potřebovali jsme v každém okrese nějakého spolehlivého člověka.

Prokurátor: Víte, že pak 19letý Miroslav Černý vytvořil teroristickou tlupu, která prováděla loupeže a z popudu paní Vobrubové přepadala pokojné občany?

Zemínová: To slyším, pane prokurátore, po prvé.

Prokurátor: Víte o tom, že Vobrubová měla styky s agenty CIC, kteří sem byli posláni připraviti vraždu v Litoměřicích, dále pokusit se přepadnout věznici v Litoměřicích?

Zemínová (po delším váhání): Neslyšela jsem o tom.

Předseda: Václav Just za vámi přišel, nebo jste za ním někoho poslala?

Zemínová: Byla u mne nějaká paní z Trutnova, jménem Hofmanová, říkala mi, že pojede do Karlových Var. Když odcházela, ptala se mne, jestli nevzkáži někoho pozdravovat, že u nich jsou dva tajemníci naší strany. Já jsem jí uložila, aby oněm tajemníkům vyřídila, aby i tam zřídili organisaci. Řekla jsem jí, že na Trutnovsku by to mohla udělat ona sama.

Prokurátor: Jak vysvětlíte, že Justova skupina na Karlovarsku měla tři vysílačky, a nadto, jak Just udává, když byl vyslýchán, měla obstarávat špionážní zprávy a odesílat.

Zemínová: Já jsem pak o jeho činnosti neměla žádné zprávy.

Předseda: Mareš, který vás navštívil v Darkově, kdo to byl?

Zemínová: To byl funkcionář naší strany ve Slezsku.

Předseda: Jak to, že vás navštívil v Darkově? Poslal ho někdo?

Zemínová: Byla jsem přesvědčena, že ho poslal Přeučil. Ale on říká, když jsme byli konfrontováni, že ho poslala ke mně Kleinerová, že prý jí přišel nějaký dopis od Ripky.

Předseda: Měl ten dopis?

Zemínová: Jen zpaměti citoval několik vět.

Předseda: Zapamatovala jste si obsah toho dopisu?

Zemínová: Zapamatovala jsem si jen asi toto: Buďte opatrni, režim u vás je pevný.

Předseda: Bylo tam ještě něco jiného.

Zemínová: Na to jsem se již nepamatovala.

Prokurátor: Ripkův dopis v opisu jste dostala. Výslovně je tam uvedeno toto: Amerika potřebuje ještě nějaký čas k výzbroji, aby vytlačila definitivně Sověty z Evropy. Na konci těchto pokynů se říká, že je předčasné a sebevražedné, vyvolávat zatím povstání, okázalé sabotáže a spiknutí. Proč tuto instrukci bylo nutno sdělovat právě vám? Domnívám se, že pravděpodobně jste

měla zájem na tom, abyste dala všem pučistickým organisacím pokyn, aby přistoupili k puči teprve až bude ta vhodná doba.

Zemínová (po delším váhání): Říkala jsem Zvěřinovi v Mostu, že to musí zarazit.

Předseda: Jak dlouho jste byla v Darkově?

Zemínová: Byla jsem tam celý měsíc.

Prokurátor: Proč právě v Darkově?

Zemínová: Lékař to předepsal.

Prokurátor: Předtím byl v Darkově špion Šulík, potom Doležal a dále Werner, kterého tam poslal Přeučil, aby instruoval Buchalovu teroristickou skupinu.

Předseda: Pak přišla za vámi Vrabcová z Ostravska, nebo jste se s ní seznámila v Darkově?

Zemínová: Přijela do Darkova na návštěvu k jednomu ze zaměstnanců. Byla z Opavy a znala jsem se s ní.

Předseda: Dostala jste se s ní do styku?

Zemínová: Setkala jsem se s ní při obědě, u stolu jsme spolu ani nemohly mluvit. Doprovázela jsem ji pak na nádraží, při čemž jsme mluvily o různých věcech a já ji citovala oněch několik vět z Ripkova dopisu.

Prokurátor: Promýšlet akci zastrašování, to máte na mysli?

Zemínová: Mám na mysli akci zastrašování. Něco takového to snad bylo.

Předseda: Konstatuji, že tato věta tam je.

Zemínová: Ano.

Předseda: Dohodly jste se, že by bylo dobře učinit nějaká opatření proti funkcionářům KSČ a funkcionářům akčních výborů na Ostravsku?

Zemínová: Ano.

Předseda: Napsala jste potom koncept takového výhružného dopisu?

Zemínová: Žádala mne, abych takový dopis napsala. Já jsem to napsala.

Předseda: Dala jste jí to?

Zemínová: Ona si to odnesla. Napsala jsem jí to proto, že jsem s tímto opatřením souhlasila.

Předseda: Pak jste se sešla s bývalou zemskou poslankyní Jiřinou Zábranovou.

Zemínová: Ano. Říkala mi, že v nějaké vesnici se schází několik býv. národních socialistů a agrárníků a že se připravují na možnost nějaké práce.

Předseda: Tedy i agrárníci počítali...

Zemínová: Něco takového snad.
Předseda: Za účelem jaké práce se scházeli?
Zemínová: Illegální práce.
Předseda: Tedy protistátní práce.
Zemínová: Prosím.
Předseda: Pak vás navštívil bývalý poslanec Parez.
Zemínová: To bylo v říjnu.
Předseda: Informoval vás, že byl na nějaké protistátní schůzce?
Zemínová: Ano, že byl pozván na poradu, kde bylo několik lidí, a že jeden z přítomných ho vyzval, aby v Hloubětíně a ve Vysočanech pracoval pro založení protistátní skupiny.
Předseda: Co vy jste na to řekla?
Zemínová: Ptala jsem se ho, jen jestli je to možné a on mi odpověděl, že to možné není, protože Vysočany byly vždy silnou baštou komunistickou a že v Hloubětíně je pátým kolem u vozu.
Předseda: Znala jste inž. Klímu?
Zemínová: Nepamatuji se, že bych se s ním byla někdy dříve setkala.
Předseda: Vždyť vás navštívil asi začátkem ledna 1949.
Zemínová: Ano, říkal mi, že ho pověřil bratr předseda dr. Zenkl, aby pracoval na nějakých finančních a hospodářských plánech. Ptal se, zda neznám nějakého finančníka nebo národohospodáře. Jmenovala jsem mu dvě osoby.
Předseda: Řekl vám také, že jest ve styku s bratrem Petra Zenkla, Rudolfem Zenklem?
Zemínová: Ano, nadhodil, že bychom měli navštívit Rudolfa Zenkla.
Předseda: A prý vám sdělil, že připravuje plány na uspořádání hospodářských poměrů.
Zemínová: Ano, to říkal.
Předseda: Požádala jste, aby vám program přinesl?
Zemínová: To je možné, že snad u nás po druhé byl. Nebyla jsem doma.
Předseda: Nedala vám vaše služebná dopis v obálce? Říkal, že ho dal služebné.
Zemínová: To si nepamatuji.
Prokurátor: Navrhuji výslech inž. Klímy jako svědka.
Předseda: Dále nám řekněte, za jakých okolností jste se setkala s obžalovanou Horákovou a o čem jste hovořily.
Zemínová: S dr. Horákovou jsem se setkala při jednom pohřbu.
Předseda: Neříkala vám, že za vámi přišla z rozhodnutí nějaké protistátní skupiny?

Zemínová: Ne.

Prokurátor: Paní obžalovaná Horáková vyličte, prosím, obsah toho rozhovoru.

Horáková: Byla jsem za paní Zemínovou osobně. Byla jsem vyslána za ní z rozhodnutí naší protistátní skupiny, protože jsme uvažovali o tom, že její exponované postavení by ji mohlo ohrozit.

Předseda (k Zemínové): S Kleinerovou jste se také stýkala?

Zemínová: Málo.

Předseda: Nevarovala jste ji, aby byla opatrná?

Zemínová: To jsem ji varovala při druhém shledání, ona však se usmála a řekla, že je diplomatická, že jí nikdo nic nedokáže.

Předseda: Měly jste se rády, nebo jste na sebe nevražily?

Zemínová: Těžce jsem nesla, že ona se stala poslankyní v Pražském kraji, zatím co já jsem byla odkázána na kraj Prahavenkov. Musela jsem běhat po vesnicích a ona, ačkoliv vstoupila krátkou dobu předtím do strany, stala se poslankyní za Pražský kraj, kde já jsem mívala centrum své práce.

Předseda: Víte, kdo nad ní držel ochrannou ruku a vás odstavil?

Zemínová: Myslím, že to bylo dílo Krajinovo a dále že na tom měl účast Ripka.

Prokurátor: Co víte o poslání majora Krále?

Zemínová: Jednou ke mně přišel Marx, býv. důvěrník z Kladna, a žádal o adresu poslance Tichoty. Při další příležitosti mně Marx řekl, že se dozvěděl, že zde vystupuje jistý major Král, že je to pouze jeho krycí jméno a že jest pověřen z Londýna, aby dával dohromady zbytky stran býv. národních socialistů a sociálně demokratické. Měla jsem dojem, že by to mohla být akce Ripky.

Prokurátor: Slyšela jste o Chocovi? Kdo ho sem poslal? Nevíte, že ho sem poslali bratři, vysokoškolští profesoři Bušek a Kovárna? Víte, co udělal Choc?

Zemínová: Spáchal vraždu.

Prokurátor: To jste věděla a k tomu i to, že na druhé straně se připravuje proti nám válka. Vy jste za těchto okolností pracovala proti republice. Vypovídala jste o Londýnu. Co je to ten Londýn?

Zemínová: Část emigrace, která odešla do Londýna. Část je ve Washingtonu a část v Paříži.

Prokurátor: Z Washingtonu vám poslali vzkaz po Hlasu Ameriky.

Zemínová: Ano.

Prokurátor: A proč Hlas Ameriky? A proč i Londýn a Paříž mají

zájem na tom, aby Zemínová, Horáková i ostatní obžalovaní pracovali proti této republice? Co připravují ti páni pro náš lid dobrého?

Zemínová: Jistě nic dobrého.

Prokurátor: Ten váš Londýn, Zenkl a Ripka, co mohli dát našemu pracujícímu člověku?

Zemínová: Těžko mi na to odpovědět.

Prokurátor: Pamatujete se na nezaměstnané za prvé republiky?

Zemínová: Ano, pamatuji.

Prokurátor: Pamatujete se na žebračenky, jak pracující lid spojoval s těmito žebračenkami jméno dr. Zenkla?

Zemínová: To je možné.

Prokurátor: Co si dnes myslíte o činnosti Zenklově a Ripkově?

Zemínová: Opírají se o západní kapitalistický svět. V dohodě s činiteli imperialistických států si představují, že by mohli ve střední i východní Evropě a také i u nás obnovit kapitalistický systém.

Prokurátor: To náš lid ví.

Předseda: Jsou ještě nějaké otázky?

Zemínová: Prosím, pane předsedo, chtěla bych říci ještě jen dvě věty. Chci konstatovat, že po čas mé vazby všichni členové, od ředitele věznice až po strážné se k nám chovali korektně. Vím, že budu odsouzena, poznávám nyní, že jsme ztroskotali. Obracím se na své bývalé stoupence s tím, aby neutíkali do ciziny, aby si hleděli práce pro republiku.

Předseda: To je pozdní lítost, paní obžalovaná. To jste si měla uvědomit dříve.

VÝSLECH OBŽALOVANÉHO FRANTIŠKA PŘEUČILA

Předseda: Prosím, aby byl předveden další obžalovaný, a to František Přeučil.

(Obžalovaný Přeučil předstupuje.)

Předseda: Cítíte se vinen zločinem velezrady a vyzvědačství, pro které jste žalován?

Přeučil: Ano.

Předseda: Než ještě budete odpovídat na mé otázky, řekněte mi o své dřívější činnosti.

Přeučil: V době první republiky byl jsem pověřen funkcí redaktora a tajemníka v živnostenské straně v Pardubicích od roku 1931, potom po likvidaci živnostenské strany jsem se stal redaktorem Obchodních listů v Praze a redigoval je až do jejich zastavení Němci v listopadu 1940. Přitom jsem současně vybudoval tiskařské a vydavatelské družstvo obchodnictva, kde jsem byl opět redaktorem až do podzimu r. 1948. Po květnové revoluci 1945 začal jsem pracovat ve straně národně socialistické a stal se poslancem za živnostenský odbor národně socialistické strany a později též předsedou tohoto odboru.

Předseda: Do Ústavodárného národního shromáždění jste již nebyl zvolen?

Přeučil: Do Ústavodárného národního shromáždění jsem byl rovněž zvolen roku 1946. V srpnu 1945 jsem si vybudoval své vlastní nakladatelství.

Předseda: To byla společnost?

Přeučil: Veřejná obchodní společnost, které jsem byl spolumajitelem. Nazývala se Pamír.

Předseda: Řekněte nám nejprve povšechně, jaké protistátní činnosti jste se dopustil?

Přeučil: Moje protistátní činnost spočívá v tom, že jsem v kraji Pardubickém vybudoval protistátní organisace, které později podle směrnic v Ripkově dopisu prováděly špionáž. Stejně tak jsem sledoval a řídil činnost podobných organisací v kraji Hradeckém. Další činnost spočívala v tom, že jsem po dohodě a na

pokyn Zemínové vstoupil ve styk s Buchalem, který ke mně přišel a sledoval jsem potom činnost jeho skupiny. Špionážní zprávy, které jsem z Pardubického kraje dostával, jsem předával z části inž. Klímovi a z části Kleinerové k odeslání do zahraničí.

Předseda: Mne zajímá nejprve vaše činnost, pokud záleží v řízení protistátní činnosti ve styku s jinými organisacemi. Která to byla skupina?

Přeučil: Teroristická skupina Buchalova a později Maxy a Adama v Chomutově. Kromě toho jsem byl vyzván, abych se stal členem t. zv. hospodářské rady. V této skupině jsem také zprávy, které jsem získal, jak hospodářské, tak politické, sděloval svým illegálním spolupracovníkům, takže vedoucí skupiny mohli pracovat a použít pro svou práci informace zahraniční emigrace.

Předseda: Byl jste také důvěrníkem dvou skupin na Pardubicku a Královéhradecku?

Přeučil: To vyplývalo z mé činnosti.

Předseda: Kdo vás pověřil?

Přeučil: Tato věc byla projednána, když jsem byl při jedné návštěvě u dr. Čupery, býv. tajemníka klubu poslanců, byl jsem touto funkcí pro kraj Pardubice a Hradec pověřen.

Předseda: Byl vám dán úkol, abyste koordinoval činnost protistátních skupin při společné akci k určitému cíli?

Přeučil: Ano, to jaksi vyplynulo z těch jednotlivých rozhovorů, především s paní Zemínovou. Dospěl jsem k tomu, že jsem hledal pro teroristické skupiny vojenské osoby za účelem koordinace, která by znamenala, aby žádná z těch skupin neprovedla nějakou akci předčasně a nevhodně.

Předseda: A co Buchalova skupina? Buchal vás navštívil, neznal jste ho předtím?

Přeučil: Vývoj na Ostravsku vypadal tak, že přišla ke mně paní Nováková s dopisem, napsal ho její příbuzný Sýkora, v němž byla zpráva určená dr. Petru Zenklovi. Tuto zprávu měla doručit na americké velvyslanectví. Zpráva obsahovala sdělení asi toho obsahu, že je podepsaný připraven provést teroristický puč v Československu a vyžadoval si v této zprávě vyslání letecké pomoci.

Předseda: Jakým způsobem jste si zprávu prověřoval?

Přeučil: Za několik dnů ke mně přišel Buchal, že ho posílá Zemínová a sdělil, že je připraven provést teroristický puč a vykládal okolnosti, které odpovídaly textu dopisu.

Předseda: Jakým způsobem se vám Buchal představil?

Přeučil: Vyžádal si knihu „Lidé v Arktidě".

Předseda: Bylo to nějaké heslo? Navštívila vás Zemínová a něco vám říkala? Co tomu říkáte, obžalovaná Zemínová? (Přistupuje obžalovaná Fráňa Zemínová.)

Zemínová: Upozornila jsem Přeučila, že kdyby přišel někdo s heslem „Lidé v Arktidě", že to bude člověk, kterému jsem dala jeho adresu.

Přeučil: To souhlasí. Buchal mne uvědomil o svých plánech, říkal, že vybudoval v Ostravě teroristickou skupinu. Dohodli jsme se, že budeme ve spojení a že mu dám ještě další instrukce.

Předseda: Nebyl jste už v té době, když Buchal přišel za vámi, ve styku ještě s dalšími členy vedení?

Přeučil: Byl jsem zapojen do t. zv. hospodářské rady, kde jsem měl úsek živnostensko-obchodnický a tam jsem byl informován, že úkoly hospodářské převzal inž. Klíma a politické dr. Nestával. Z těchto důvodů jsem se také pokoušel s dr. Nestávalem osobně mluvit, což se také stalo.

Předseda: A věděl jste, že obžalovaný dr. Nestával je členem nějaké nadřazenější složky, která to všechno měla koordinovat?

Přeučil: Domníval jsem se to.

Předseda: Informoval jste o jednání s Buchalem také někoho, koho jste pokládal za vedoucího činitele protistátní činnosti?

Přeučil: Rozhodl jsem se nejprve přezkoušet Buchalovy informace. Bylo mi sděleno, že informace Buchalovy odpovídají pravdě a že je třeba s jeho skupinou vážně počítat. Mezi tím přišla ke mně znovu paní Zemínová s tím, že má starosti s Válou, kolem kterého se utvořila teroristická skupina. Říkal jsem Zemínové, že musí Buchalovu akci brát vážně.

Předseda: V jakém směru vážně? Aby se jí zabránilo, anebo se určitým způsobem usměrnila její práce?

Přeučil: Šlo o usměrnění této akce do doby, kdy by bylo podobných teroristických skupin zapotřebí.

Prokurátor: Byla to také tendence obžalované Zemínové, aby se takto koordinovala a usměrňovala činnost teroristických organisací a skupin? Vy jste uvažovali o tom, jak získat vojenskou osobu?

Přeučil: Dohodli jsme se, že se pokusím vyhledat nějakého vojáka, který by to vše koordinoval. Za několik dní po tomto rozhovoru se Zemínovou ke mně přišli Adam a Maxa z Chomutova. Informovali mne, že mají na Chomutovsku teroristickou skupinu a že jsou připraveni provést v severních Čechách puč.

Když mně učinili svá sdělení, okamžitě mě napadlo, že se pokusím spojit Buchalovu akci s akcí chomutovskou.

Prokurátor: Pane obžalovaný, nesnažil jste se činnost těchto teroristických skupin navzájem koordinovat?

Přeučil: Ano, pane prokurátore. To vyplývá z mého jednání. Sem spadá, pane předsedo, mé jednání s bývalými reakčními funkcionáři, kterých jsem se dotazoval, zda by mi mohli doporučit vhodnou vojenskou nebo podobně exponovanou osobu. Především jsem mluvil o tom se Zemínovou, pak s Kleinerovou, dále jsem o tom mluvil s dr. Nestávalem a konečně s inž. Klímou. V polovině srpna přišel za mnou můj spolupracovník bývalý redaktor Legner, přišel ke mně od Wernera, že si Werner přeje se mnou mluvit. Legner mne stručně informoval, že illegálně pracuje a dohodli jsme se, že se za několik dní s Wernerem sejdeme. Na schůzce mne Werner podrobně informoval. Řekl, že v únoru 1948 ho pověřil Ivan Herben, který odešel za hranice, tím, aby obstarával špionážní zprávy a že tyto zprávy prostřednictvím americké špionážní služby, jmenoval Kollárka, posílá za hranice.

Prokurátor: Jakou měl funkci tento Kollárek?

Přeučil: Nemohu přesně říci. Vypadalo to tak, že jde o nějakého tiskového attaché.

Prokurátor: Je to pan Joe Kollárek z amerického velvyslanectví.

Přeučil: Werner chtěl, abych mu zprostředkoval spojení s Kleinerovou. Nabízel se mně, že je ochoten k jakékoliv práci, kdybychom to potřebovali.

Předseda: Dal jste Wernerovi úkol, co má dělat, když jste viděl jeho ochotu?

Přeučil: Navrhl jsem Wernerovi, jestli by se nechtěl ujmout Ostravy. Werner potom odjel do Ostravy, aby převzal informace, které jsem o skupině měl a aby vyhledal příslušnou vojenskou osobu, a akci k tomuto účelu zařídil. Potom jsem se obrátil na Kleinerovou, kterou jsem za přítomnosti dr. Pecla o celé věci informoval.

Předseda: Počkejte. Jak to bylo s Peclem?

Přeučil: Zjistil jsem, že Kleinerová je v Řevnicích u dr. Pecla, tož jsem za ní zajel a jednal jsem s ní za přítomnosti dr. Pecla. Kleinerová mi řekla, že mohu mluvit, poněvadž je informován. Pokud se pamatuji, informoval mne dr. Pecl v tom smyslu, že je možno počítat s novou úpravou Evropy ve formě federace pod záštitou západních mocností.

Předseda: Kdo měl uskutečnit tento cíl?

Přeučil: K cíli se mělo dojít za pomoci západních států a prostřednictvím naší emigrace, naší podporou uvnitř.

Předseda: S obžalovanou Kleinerovou jste se sešel opět krátce potom?

Přeučil: Vyzvala mne, abych s ní šel do Šobrova bytu a tam mne informovala o novém dopisu Ripkově.

Předseda: Říkáte o novém dopisu. Viděl jste první dopis?

Přeučil: Věděl jsem o něm.

Předseda: Co bylo v prvním dopise a co v druhém?

Přeučil: Prvý dopis obsahoval přehled mezinárodní situace a pokyny pro naši protistátní činnost. Dopis též žádal hospodářské a politické informace.

Předseda: Jak jste si to představovali? Co to byl vlastně ten požadavek informace?

Přeučil: To bylo, pane předsedo, získávání špionážních zpráv.

Prokurátor: Na co ty špionážní zprávy?

Přeučil: Pro potřebu naší západní emigrace.

Prokurátor: Na co potřebuje vaše západní emigrace špionážní zprávy?

Přeučil: Pravděpodobně je dává západním mocnostem.

Prokurátor: Na co potřebují západní mocnosti špionážní zprávy?

Přeučil: No, proti . . .

Prokurátor: Proti existenci lidově demokratického zřízení. Spoléhal jste na vnitřní síly, že vás dostanou k moci?

Přeučil: Naše síly nemohou stačit.

Předseda: V Ripkově dopise byl ještě další pokyn k nějaké methodě.

Přeučil: To bylo ve druhém Ripkově dopise. Byli jsme vyzváni, abychom pamatovali na pasivní resistenci a eventuální sabotáže a na zastrašování.

Předseda: Ten dopis, co vám Kleinerová dala, byl v opise?

Přeučil: Kleinerová neměla dopis, když se mnou mluvila, nýbrž mi ty body přednášela ze svých poznámek a já jsem ji požádal, aby mi ty poznámky hodila na papír, což také udělala. Já jsem si to na druhý den vyzvedl a použil jsem to k informování svých skupin na Pardubicku.

Předseda: Na čem a kolikrát jste to rozmnožil?

Přeučil: Proklepl jsem to. Použil jsem to jak pro Ostravu, tak i pro Hradec, Pardubice a hospodářskou skupinu, tedy asi tak nějakých 10 průklepů.

Prokurátor: Co jste sledoval, když jste posílal tyto pokyny jednotlivým skupinám?

Přeučil: Šlo o to, aby byly informovány o všeobecné mezinárodní situaci.

Prokurátor: Všeobecnou mezinárodní situaci si mohli přečíst v novinách, ale tam byly instrukce pro sabotáž, zastrašování a špionáž.

Přeučil: Ano.

Prokurátor: Vidíte ty pušky? (Ukazuje na řadu zabavených zbraní, které jsou vystaveny v soudní síni.)

Přeučil (tiše): Ano.

Předseda: Řekl jste již, že vás vedením kraje Pardubice a Hradce Králové pověřil dr. Josef Čupera. Říkal vám Čupera, že je členem protistátní skupiny?

Přeučil: Čupera mně nedal podrobnější informace.

Prokurátor: Vzhledem k tomu, že jste býval*ý* pardubický poslanec, chtěl bych se vás zeptat, zdali nevíte o jiné protistátní organisaci, která začala svou činnost s propagací voleb pod mezinárodní kontrolou na Pardubicku. Nevíte?

Přeučil: Ne.

Prokurátor: Pana inž. Žemlu neznáte?

Přeučil: Osobně jsem ho neznal, ale dostal jsem z Pardubicka zprávu o jeho práci.

Prokurátor: Víte, že pan Žemla začal s organisováním teroristické skupiny pod heslem voleb pod mezinárodní kontrolou, pokračoval tím, že ty volby třeba připravit a proto je třeba vyvolat nepokoje v republice? Víte, že Žemla je spiritus actorem, ne-li přímým pachatelem vraždy na Miloši Krátkém?

Přeučil (neodpovídá.)

Předseda: Řekl jste někomu, že očekáváte další instrukce ze zahraničí od dr. Ripky?

Přeučil: Ano.

Předseda: Kdo je měl přinést?

Přeučil: Inž. Šobr mně říkal, že je dodá do Prahy nějaký francouzský novinář, jméno mi nesdělil.

Prokurátor: To je zajímavé. Novinář a místo toho, aby psal zprávy o republice, přináší tajné zprávy. Novinář-špion.

Přeučil: Nevěděl jsem o koho jde. Také od Černého jsem dostal zprávu.

Předseda: Černý vám také oznámil, že za hranice utekl inž. Žemla a že v Pardubicích došlo k zatčení několika zrádců?

Přeučil: Ano, bylo to v souvislosti s vraždou studenta Miloše

Krátkého a s protistátní organisací, kterou tam ustavili. Někteří bývalí funkcionáři byli zatčeni v souvislosti s peněžitými příspěvky, které byly získány pod hlavičkou Mariánské družiny.

Předseda: Byl jste informován, že má být zaměřena protistátní rozvratná činnost také na venkov?

Přeučil: Ano, byl jsem Řezníčkem informován, že to na Hradecku probíhá.

Předseda: Jakožto důvěrník kraje Pardubického a Hradeckého jste měl zájem na tom, aby se vyvolal rozvrat na vesnici.

Přeučil: Ano, pane předsedo, poněvadž by to znamenalo podporu naší illegální činnosti v těchto krajích. To je přirozené.

Předseda: Přistupujeme k vaší špionážní činnosti. Vzhledem k tomu, že jsou mezi nimi zprávy tak důležité, že je není možno veřejně citovat, budu vám je označovat.

Předseda označuje obžalovanému špionážní zprávy, které obžalovaný přejímal a předával, a obžalovaný prohlašuje, že jde o takové zprávy.

Předseda pokračuje: „Říkal jste, že od Čížkové jste obdržel informativní zprávu o vraždě na synovi předsedy ONV Krátkého, dále že vám byla dodána hanlivá zpráva o volném trhu, rozšiřovaná na Pardubicku, dále, že vás informovala o jednání reakčních kněží a čtení štvavých pastýřských listů.

Přeučil: Ano.

Předseda: Co jste dělal se špionážními a hanlivými zprávami, které jste obdržel?

Přeučil: Zprávy, které jsem obdržel, jsem písemně předával dále.

Předseda: Komu?

Přeučil: Inž. Klímovi, některé Kleinerové a pak jsem o nich ústně referoval v hospodářské radě.

Předseda: A co se s těmi zprávami dělo?

Přeučil: Byly používány k tomu, aby byly posílány zahraniční emigraci. Klíma je posílal Zenklovi a Kleinerová Ripkovi.

Předseda: Nyní jste navazoval styky ještě s dalšími osobami. Tak na př. jste navázal styk s Netíkem. Kdo to byl?

Přeučil: Netík, to je obchodník z Kostelce nad Orlicí. Sám projevoval zájem o protistátní činnost. Odkázal jsem ho na hradecký kraj, aby se spojil s Řezníčkem.

Předseda: A pak, když přišel Řezníček?

Přeučil: Tak mně sdělil, že se s Netíkem skutečně sešel, že se dohodli a v tom směru také navázali protistátní spolupráci. A že se v našem prostoru objevil západní důstojník nebo agent.

Prokurátor: Vy jste znal Netíka velmi dobře, že?

Přeučil: Ano. Netík byl funkcionářem živnostenské strany, kde jsem působil.

Prokurátor: A jinak to byl kolaborant a člen Ligy proti bolševismu v době okupace a později funkcionář národně socialistické strany.

Přeučil: Já jsem se v době okupace s ním nestýkal.

Prokurátor: K čemu jste organisoval ty lidi?

Přeučil: Konkretně šlo o to, že jsme sbírali a dodávali špionážní zprávy.

Předseda: Jak je vidět, těch zpráv jste dostal hodně. Těch vyzvědačů pro vás byla také celá řada. U vás se to soustředilo a vy jste tento poměrně rozsáhlý materiál zase předával dál Kleinerové, která to posílala všechno za hranice.

Přeučil: Bylo to určeno k informaci zahraniční emigrace, která zprávy používala zase k informaci západních imperialistů proti lidově demokratickému zřízení.

Předseda: Abychom zrekapitulovali: byly to zprávy rázu hospodářského, politického, vojenského, o náladě obyvatel atd.

Přeučil: Ano.

Předseda: Tyto zprávy měly tedy sloužit třem účelům: především zneklidňovat obyvatelstvo, poněvadž byly skreslené a zasílaly se do zahraničí, aby odtamtud tyto vylhané zprávy se rozhlasem vracely zpět na naše území. Dále to byly zprávy hospodářské, které se měly využít k nátlaku na naše hospodářství.

Přeučil: Ano.

Předseda: A pak zprávy ryze vojenského rázu, které měly sloužit k čemu, pane obžalovaný?

Přeučil: K vojenským účelům.

Prokurátor: Vy jste řekl, že ve vašem prostoru se objevil nějaký západní důstojník nebo západní agent.

Přeučil: Ano.

Prokurátor: V souvislosti s tím se vás ptám, zda takový západní agent, vyslaný sem v době míru, nemůže ty vojenské zprávy využít už teď. Na příklad vy jste podal zprávu o určitých vojenských objektech. Nemohl takový vojenský agent organisovat v tom prostoru právě na základě vašich zpráv sabotáže?

Přeučil: Jistě by mohl.

Prokurátor: Hovořím o tom proto, že tyto vojenské zprávy byly k použití nejen v případě války, ale i na přípravu války s druhé strany. Je to tak?

Přeučil: Zajisté.

Předseda: Pane obžalovaný, dostáváme se teď k tomu, v jakém styku jste byl s hospodářskou radou.

Přeučil: Inž. Klíma mě informoval, že má od dr. Zenkla za úkol připravit plán pro strukturu hospodářství po změně lidově demokratického zřízení a chtěl, abych v této hospodářské radě převzal určitou funkci. Já jsem s tímto návrhem souhlasil a také jsem tuto funkci převzal. Pak došlo k celé řadě schůzek.

Předseda: Co sledovala a kam se zaměřila ve své protistátní práci t. zv. hospodářská rada?

Přeučil: Měla za úkol sebrané hospodářské zprávy poslat dr. Zenklovi.

Předseda: Kdo byl vedoucím této skupiny?

Přeučil: Inž. František Klíma. Na schůzkách mne inž. Klíma informoval, že navázal spojení s vedením protistátní skupiny, ve které jsou organisovaní pravicoví soc. demokraté a býv. lidovci. Informoval mne v tom směru, že má od nich určité memorandum a pak mně při jedné schůzce toto memorandum předal.

Předseda: Jak byla složena tato tak zvaná hospodářská rada? Jmenujte osoby, jejich povolání a úkoly.

Přeučil: Hospodářská rada byla rozdělena do několika sektorů. Vedoucím byl inž. Frant. Klíma, bankovní úředník. Sekci výroba a zemědělství měl Krause, tajemník hospodářské skupiny svazu průmyslu, sektor peněžnictví a pojišťovnictví měl Bohumil Klíma, úředník ve Spořitelně, řemeslo a obchod to jsem měl já, cizinecký ruch dr. Nešvara, dopravu inž. Hanousek a sektor svobodná povolání dr. Huebr.

Předseda: Vraťme se k memorandu o kterém jste mluvil. Co to bylo za memorandum?

Přeučil: V tomto memorandu se kritisoval košický vládní program a byla tam vznesena celá řada zásadních požadavků na návrat kapitalistických poměrů.

Předseda: Nyní k vašemu t. zv. programu. Bylo v něm ustanovení o tom, že mají být zrušeny čs. zákony, které byly vydány po únoru?

Přeučil: Ano.

Předseda: Bylo v tomto programu uvedeno, že nynější lidově demokratické zřízení není trvalé a že je nutno věřit v návrat kapitalismu?

Přeučil: Souhlasí.

Předseda: Bylo tam uvedeno, že se má zavést měnový systém podle kapitalistických zásad?

Přeučil: Ano.

Předseda: Bylo tam uvedeno, že armáda má být odpolitisována?
Přeučil: Ano.
Předseda: Doufám, že je to jasné.
Prokurátor: Pamatujete se, jak působila ta naše armáda, která byla odpolitisována v roce 1938?
Přeučil (neodpovídá.)
Předseda: Dále tam bylo uvedeno, že soukromému podnikání měla být ponechána co největší volnost a měl být zaveden znovu velkoobchod.
Přeučil: Ano, to jsme zamýšleli.
Předseda: Jaký byl smysl toho všeho?
Přeučil: Smyslem toho byl návrat ke kapitalistickému zřízení.
Předseda: Vy jste ten program někomu předal?
Přeučil: Tento program jsem měl u sebe a začátkem října, nebo koncem září 1949 jsem jej dal dr. Horákové. Ona mně dala materiál nějakého národohospodáře, ze kterého jsem si udělal výpisky a použil k informaci naší hospodářské rady na schůzkách, které jsme společně konali.
Předseda: Těch schůzek bylo několik.
Přeučil: Ano.
Předseda: Dohodli jste se na těch schůzkách, že vám všichni vaši spolupracovníci budou podávat ještě nějaké špionážní zprávy?
Přeučil: Já jsem je informoval v tom směru, že budou-li mít zprávy, že mi je mohou sdělit.
Předseda: V únoru 1949 jste dostal tajnou zprávu o jistých výrobcích v jistém podniku. Víte o co jde?
Přeučil: Ano.
Předseda: Dále v roce 1949 o jistých výrobcích na výrobě [illegible]se jiného důležitého zboží.
Přeučil: Souhlasí.
Předseda: Nevylučujete, že těch zpráv bylo i více?
Přeučil: Nemohu to vyloučit.
Předseda: Zúčastnil jste se schůzky, na kterou přišel také Rudolf Zenkl?
Přeučil: Byla to schůzka hospodářské rady. Inž. Klíma přivedl Rudolfa Zenkla, aby potvrdil, že Klíma je určen od Petra Zenkla. Informovali jsme ho každý o své činnosti.
Předseda: Byla řeč také o Petru Zenklovi?
Přeučil: Ano. Klíma konstatoval, že materiál, který zpracujeme, bude poslán Petru Zenklovi. Rudolf Zenkl schvaloval tento postup, že je to tak v pořádku, že je to tak dohodnuto.
Předseda: Slíbil za to něco Rudolf Zenkl? Vy se o tom nezmiňu-

jete, ale on sám říká ve své výpovědi: slíbil jsem jim, že po změně režimu v Československu se postarám o to, aby jejich činnost byla řádně odměněna. Prohlásil, že Petr Zenkl je o jejich činnosti informován a že je s nimi velmi spokojen. Řekl to?

Přeučil: Nevím.

Předseda: Jednu významnou zprávu jste dostal také od Krause. Kdo to byl? Kde byl zaměstnán?

Přeučil: Krause přišel dvakrát, byl to tajemník hospodářské skupiny průmyslu. Přinesl přehled průmyslových zpráv z jednotlivých krajů Čech a Moravy z určitého období, za několik měsíců. Ten materiál jsme přepisovali.

Předseda: Řekněte to přesněji.

Přeučil: Krause diktoval z toho výtah a já jsem to psal na stroji. Proklepli jsme to, on si to vzal pro Klímu a já opis pro Kleinerovou.

Předseda: Za jakým účelem?

Přeučil: Aby ho použila pro emigraci.

Prokurátor: K jakému účelu jste posílal tyto zprávy do zahraničí? Abyste poškodil naše hospodářství?

Přeučil: Ano.

Předseda: Pak jste se stýkal s obžalovanou Zemínovou. Vylíčil jste úplně, nebo ne zcela ten styk?

Přeučil: Měl jsem schůzku s teroristou Buchalem a na počátku podzimu byla u mne Zemínová. Domnívala se, že by bylo dobře, aby došlo ke schůzce členů protistátních skupin.

Prokurátor: Když jste mluvil se Zemínovou o koordinaci jednotlivých protistátních skupin, mluvilo se o vyhledání vhodné vojenské osoby?

Přeučil: Z mé strany určitě ano. Řekl jsem, že se pokusím tu vojenskou osobu vyhledat.

Prokurátor: Co říkala obžalovaná Zemínová?

Přeučil: Jsem přesvědčen, že jsme si vzájemně rozuměli.

Prokurátor: Že ten voják má teroristickou organisaci vést, nebo instruovat?

Přeučil: Já jsem tomu tak rozuměl.

Předseda: Setkával jste se také s obžalovaným dr. Nestávalem. Kolik to bylo schůzek?

Přeučil: Sešel jsem se s ním asi celkem čtyřikrát. Nejprve jsme mluvili o politické situaci, dále při příležitosti schůzky hospodářské rady v bytě inž. Klímy, potom v jarních měsících, kdy jsem se ptal dr. Nestávala, zda-li zná vojenskou osobu, kterou by mně mohl doporučit a konečně v září, nebo začátkem října,

kdy jsme mluvili o zatýkání našich funkcionářů. To bylo po zatčení dr. Horákové.

Předseda: Zajímala by mne jedna věc. Především zda jste spolu hovořili o tom, jak je možné dosáhnout zvratu lidově demokratického zřízení zpět ke kapitalismu?

Přeučil: O tom byla určitě řeč též ve vztahu k eventualitě válečného konfliktu.

Prokurátor: Mluvil jste o těchto problémech i se Zemínovou?

Přeučil: Ano.

Předseda: A nyní váš styk s obžalovanou Kleinerovou.

Přeučil: S Kleinerovou jsme se sešli na podzim 1948. To jsme mluvili o těch věcech hospodářských i politických. Pak jsem na jaře 1949 od ní dostal opis Ripkova dopisu a konečně jsem s ní mluvil několikrát v září a začátkem října o situaci a o zatčení Horákové.

Předseda: Říkala vám, že odeslala dopis?

Přeučil: Říkala mi, že odesílá dopis Růženě Pelantové pro Radu svobodného Československa, kde byl návrh takového memoranda.

Předseda: Znal jste obsah tohoto memoranda?

Přeučil: Mluvilo se tam o tom, že se mají spojit všechny rozvratné protistátní skupiny.

Předseda: A nyní váš styk s dr. Miladou Horákovou.

Přeučil: Prvně jsem s ní mluvil na podzim 1948 o politické, hospodářské i mezinárodní situaci a pak jsem ji prakticky viděl až teprve koncem léta 1949, kdy mne vyzvala, abych k ní přišel. Při této schůzce jsem u ní nechal, tuším pro Kleinerovou zprávu od Wernera, která byla špionážního obsahu. Ona mi za to půjčila hospodářský špionážní materiál.

Předseda: Říkala vám Horáková, že s ní máte udržovat styk přes Kleinerovou.

Přeučil: Ano, my jsme o tom na podzim 1948 mluvili a já jsem ji informoval, že jsem ve styku s Kleinerovou.

Předseda: Jsou nějaké otázky?

Prokurátor: Prosím. Chtěl bych se zeptat jaký byl účel protistátních organisací, jednak teroristický, jednak špionážní. Počítali jste, pane obžalovaný, s násilným převratem a válkou?

Přeučil: Z našeho počínání to vyplývalo.

Prokurátor: Co by dělala vaše organisace v tom případě?

Přeučil: Z naší činnosti je patrno, že by to byly úkoly jakési páté kolony.

Obhájce: Mám několik otázek. Předně, pane obžalovaný, proč jste hledal na místo funkce vedoucího ozbrojených skupin nějakou osobu?
Přeučil: Abych se zbavil té odpovědnosti.
Obhájce: Jak se dnes díváte na svůj čin?
Přeučil: Jsem si vědom, že jsem se dopustil zrady.
Prokurátor: Přicházíte k tomu poznání pozdě.

Tím se skončil výslech obžalovaného Františka Přeučila.

VÝSLECH OBŽALOVANÉHO JANA BUCHALA

Předseda: Zahajuji přerušené přelíčení. Předstoupí obžalovaný Buchal.

(Předstupuje obžalovaný Buchal.)

Porozuměl jste obžalobě?

Buchal: Ano, porozuměl.

Předseda: Klade se vám za vinu, že jste se dopustil zločinu velezrady a vyzvědačství. Cítíte se vinen?

Buchal: Cítím se vinen.

Předseda: Vy jste byl do určité doby strážmistrem SNB.

Buchal: Ano, byl jsem do roku 1947 strážmistrem SNB.

Předseda: Pak jste byl pensionován pro nějakou chorobu.

Buchal: Byl jsem pensionován pro žaludeční chorobu.

Předseda: Řekněte nám, jaké trestné činnosti jste se dopustil.

Buchal: Zorganisoval jsem na Ostravsku z popudu bývalé poslankyně Zemínové protistátní skupinu, jejímž cílem bylo svrhnout dnešní lidově demokratickou vládu. K tomu účelu jsem vyhledával lidi reakčního smýšlení. Pak jsem dostal příkaz z pražského ústředí, abych vybíral pro ústředí peníze. Pokusil jsem se také o navázání protistátních styků se zahraniční emigrací, se Zenklem.

Předseda: Kdy jste začal organisovat teroristickou skupinu?

Buchal: Teroristickou skupinu jsem začal organisovat asi v měsíci dubnu 1949. Předtím jsem byl koncem února a začátkem března v Praze a zastavil jsem se u bývalé poslankyně Zemínové. S poslankyní Zemínovou jsem mluvil už předtím na podzim roku 1948. Již tehdy jsem s ní mluvil o založení takové organisace. Při své návštěvě na začátku roku 1949 jsem se jí ptal, jestli to má smysl utíkat ještě za hranice. Ona mně řekla, že to již není potřebí, že tam je lidí dost a že bude třeba spolehlivých a odhodlaných lidí zde v republice, kteří by provedli převrat až nadejde vhodná doba.

Předseda: Pak jste navštívil znovu Zemínovou a kde?

Buchal: Navštívil jsem ji v jejím bytě.

Předseda: Ona říká, že se s vámi setkala v elektrice.
Buchal: Ano, to také. Navštívil jsem ji celkem čtyřikrát.
Prokurátor: Pane obžalovaný, co jste chtěl dělat v cizině?
Buchal: Hrozilo mi kárné řízení. Abych se mohl v cizině vykázat nějakou činností, organisoval jsem protistátní skupinu.
Prokurátor: Jakou?
Buchal: Byla to skupina, která měla obsadit jisté letiště.
Prokurátor: Když jste byl při druhé návštěvě u Zemínové, Zemínová vám řekla, že je zde třeba spolehlivých a ke všemu odhodlaných lidí, kteří by provedli převrat.
Buchal: Myslela tím pravděpodobně, že až dojde k válce, aby tito lidé pomáhali.
Předseda: Jak se dále rozvíjel váš hovor s obžalovanou Zemínovou?
Buchal: Ptal jsem se Zemínové, kdy asi očekává u nás změnu poměrů, a ona řekla, že to záleží na mezinárodní situaci a že takovou příznivou situaci je možno očekávat někdy na podzim 1949.
Předseda: Řekla vám, v čem bude záležet ta příznivá situace?
Buchal: Přímo mi to neřekla. Šla ke stolu, vzala knihu Hirošima (poznámka — t. j. knihu o atomové bombě) a ptala se mne, zda jsem tu knihu četl. Řekl jsem, že ne a ona mi doporučila, abych si ji přečetl. Pak dodala, že samo se nic neudělá, že je třeba vyhledat spolehlivé lidi a organisovat skupiny a až přijde vhodná chvíle, režim svrhnout.
Předseda: Co vy jste na to řekl?
Buchal: Slíbil jsem Zemínové, že se zapojím do práce v jejím duchu.
Předseda: Obžalovaná Zemínová, předstupte. Slyšela jste, co říkal obžalovaný Buchal? Je to správné, co říká obžalovaný Buchal?
Zemínová: Trvám na svých výpovědích.
Předseda: Co říkáte vy, Buchale?
Buchal: Trvám také na své výpovědi.
Předseda: Byl za vámi ještě po čtvrté?
Zemínová: Ne, byl u mne v bytě 2krát a jednou jsme se setkali v elektrice.
Buchal: Trvám na tom, co jsem uvedl. Byl jsem za ní ještě jednou koncem měsíce května nebo začátkem června, to již moje teroristická skupina byla v běhu.
Předseda: Potom na základě toho, co řekla Zemínová, jste začal organisovat teroristické skupiny?

Buchal: Řeknu, jak to bylo. Přišel jsem od ní jako akumulátor nabitý vědomostmi. Ona řekla při naší rozmluvě, že podle příkazu zahraniční emigrace se musí pracovat v illegalitě.

Předseda: Začal jste plánovat? V čem záležel plán, zatím povšechně?

Buchal: Plán záležel v tom, že zorganisuji skupiny a v případě puče jsem počítal se zahraniční pomocí.

Předseda: Připravoval jste nějaká prohlášení?

Buchal: Připravoval jsem prohlášení, která budu vysílat při povstání do rozhlasu.

Předseda: Kdyby se vám podařilo udělat puč, že obsadíte určité objekty, na př. . . . .

Buchal: Rozhlas a všechny veřejné budovy.

Předseda: A na co bylo tohle? *(Ukazuje na řadu zabavených zbraní, vystavených v soudní síni.)*

Buchal: Na zastrašení.

Předseda: Připravoval jste ještě nějaká další provolání?

Buchal: Ano, k občanstvu, příslušníkům armády, příslušníkům SNB a k velvyslancům.

Předseda: Jakým velvyslancům?

Buchal: Anglickému, americkému a francouzskému. Také jsem připravil vyhlášení stanného práva.

Předseda: S kým jste navázal styk?

Buchal: Nejprve jsem navázal styk s Miroslavem Sýkorou.

Předseda: S čím jste začali?

Buchal: Domluvili jsme se se Sýkorou, že se napojíme na Petra Zenkla.

Předseda: Jak jste navazoval styk se Zenklem?

Buchal: To si vzal za úkol Sýkora, který navázal spojení s Novákovou. Ta se nabídla, že kdyby potřeboval, že doručí jeho vzkazy prostřednictvím amerického velvyslanectví za hranice. Napsali jsme pak dopis a Sýkora ho odvezl Novákové do Prahy.

Předseda: Co v tom dopise bylo?

Buchal: Doslovně jsem tam napsal, že jsem schopen provést puč a žádal jsem o souhlas a aby vyslali letce na pomoc. Žádal jsem, aby prostřednictvím Bruce Lockharta oznámili, jestliže s námi souhlasí.

Prokurátor (ukazuje Buchalovi písemný dokument): Poznáte ten dopis?

Buchal (po prohlédnutí): Ano, to je kopie, která byla u mne zabavena.

Prokurátor: Proč jste posílal Zenklovi dopis?

Buchal: Chtěl jsem, aby nám poslali na pomoc letce.

Prokurátor: V provolání francouzskému, anglickému a americkému velvyslanci jste žádal, aby vám přišli při vašem puči na pomoc?

Buchal: Ano, to jsem žádal.

Předseda: Když jste měl připravená provolání a odeslal dopis Zenklovi, začal jste opět jednat se Zemínovou, ano?

Buchal: To bylo koncem května nebo začátkem června.

Předseda: Co jste jí říkal?

Buchal: Tehdy jsem jí hlásil, že už jsem skupinu zorganisoval. I o plánu jsem ji informoval, jak by se dalo vše provést. Zmínil jsem se jí o rozhlasu.

Předseda: Žádal jste ji, aby ona promluvila do rozhlasu?

Buchal: Ne.

Předseda: Učinila poznámku o rozhlase ona?

Buchal: Zemínová mi řekla, když jsem ji o této věci informoval, že ostravský rozhlas je málo slyšitelný.

Předseda: A co vy jste řekl?

Buchal: Informoval jsem ji o všem. Když jsem se zmínil, že čekám na odpověď od Zenkla, napsala na lístek heslo.

Předseda: Jaké to bylo heslo?

Buchal: Byl to název knihy „Lidé z Arktidy".

Předseda: Jaký pokyn vám dala?

Buchal: Že mám jít s tím heslem do nakladatelství Pamír k býv. poslanci Přeučilovi a ten že celou věc se mnou projedná. Šel jsem k Přeučilovi, informoval jsem ho. Domluvil jsem se s Přeučilem, že napříště bude má teroristická skupina podřízena přímo jemu a že mi bude dávat pokyny.

Předseda: Koho jste dále získal do své skupiny?

Buchal: Sešel jsem se s Josefem Polomským, synem bývalého poslance lidové strany (před únorem 1948).

Předseda: Dal jste mu nějaký příkaz?

Buchal: Řekl jsem mu, aby si utvořil vlastní skupinu, která bude podléhat mně.

Předseda: Když jste s ním pak dále jednal, on říkal, že by potřeboval 2 důstojníky.

Buchal: Ano. Hledal jsem je. Získal jsem nějakého Tomáše. Když jsem jednal s jedním důstojníkem, zastavil jsem se u tohoto Tomáše a řekl jsem mu o své skupině. Tomáš mi řekl, že zná člověka, který přechází hranice a tak jsem ho požádal, aby, až ten člověk sem přijde, mne s ním seznámil.

Předseda: To byl nějaký agent?

Buchal: Agent, který přecházel neustále hranice.
Předseda: Sýkora sháněl dále zbraně a řekl, že už je sehnal.
Buchal: Při druhé nebo třetí schůzce se mně svěřil, že se zmocnil bedničky granátů.
Prokurátor: Pane obžalovaný, k čemu ty granáty? Jaké povstání jste chtěl dělat?
Buchal: Ty granáty nebyly určeny pro povstání.
Prokurátor: Tak k čemu byly určeny?
Buchal: Sýkora chtěl sám provádět teroristickou činnost.
Prokurátor: A když se zapojil do vaší skupiny, byly granáty určeny pro vaši organisaci?
Buchal: Ano. Ale nemluvili jsme o použití těch granátů.
Prokurátor: Dále jste získal ještě nějakého praporčíka SNB?
Buchal: Ano.
Prokurátor: Slouží ještě?
Buchal: Neslouží.
Prokurátor: Kde byl za protektorátu?
Buchal: Byl u policie.
Předseda: Kdo byli lidé, které jste dále získal do své protistátní skupiny.
Buchal: Pane předsedo, všichni, které jsem získával, byli nepřátelského smýšlení.
Prokurátor: Tím chcete říci, že vy jste byl jiný, pane obžalovaný?
Buchal: Chtěl jsem dodat: Právě tak jako já. Ale dříve jsem takovým nebyl. To ze mne udělali vůdcové nár. soc. strany.
Prokurátor: Pane obžalovaný, nedělejte ze sebe takové neviňátko. Vůdcové z vás udělají jen tehdy něco, když se necháte svést. V průmyslové Ostravě jste mohl být poctivě pracujícím člověkem, kdybyste šel za dělníky a ne za paní Zemínovou.
Předseda: Jaký byl hlavní úkol vaší organisace, o čem jste hovořili, co jste chtěli dělat?
Buchal: Chtěli jsme, aby naše protistátní skupina byla co největší.
Předseda: O tom všem jste informoval obžalovaného Přeučila?
Buchal: Ano.
Předseda: Vyslal k vám někoho?
Buchal: Ano, vyslal ke mně dva zahraniční agenty, kteří měli vykonávat dozor nad mojí skupinou. Ti přivezli též dopis od Ripky. Dopis mi předal Polomský.
Předseda: Co obsahoval dopis od Ripky, který jste dostal od Polomského.
Buchal: Bylo tam napsáno, že západní velmoci se připravují pil-

ným zbrojením na válku a vyzývalo se illegální hnutí v ČSR, aby soustředilo svou činnost na špionáž a sabotáž.

Předseda: Byl to pro vás pokyn k takové protistátní práci?

Buchal: Ano, to byl pro mne pokyn.

Předseda: Dostal jste také od agentů nějaký pokyn, abyste ve své skupině vypracovali plán na přepadení určitého místa?

Buchal: Když mně odevzdával Polomský dopis od Ripky, řekl, že u něho byl jeden agent a že má za úkol vypracovat plán na obsazení jednoho města.

Prokurátor: Je to tento plán? Je toto fotografie toho plánu? Tady je váš podpis.

Buchal: Ano, je to tento plán. Zhotovili ho členové mé teroristické skupiny.

Prokurátor: Tedy jste se skutečně připravovali na puč?

Buchal: Připravovali.

Prokurátor: Jsou to zbraně, zabavené u členů vaší skupiny? *(Ukazuje na zbraně, vystavené v soudní síni.)*

Buchal: Ty zbraně měli někteří členové naší organisace.

Předseda: Jak vypadala poslední schůzka s těmi agenty, co na ní bylo dohodnuto?

Buchal: Řekl jsem, že pojedu do Bratislavy a že je seznámím s člověkem, který byl ve spojení s jinou protistátní skupinou.

Předseda: To bylo v které době?

Buchal: To bylo v říjnu 1949.

Předseda: Krátce poté byla vaše činnost vypátrána.

Buchal: Ano.

Prokurátor: Co vás spojovalo s členy vaší skupiny?

Buchal: Byli takového zaměření jako já.

Prokurátor: Vy jste na začátku chtěl několikráte utéci do zahraničí a chtěl jste se dát k disposici pro teroristické akce.

Buchal: Ano, je tomu tak.

Předseda: Jsou ještě nějaké další otázky?

Obhájce dr. Čeřovský: Dával vám Přeučil nějaké konkretní příkazy nebo instrukce k vaší ostravské akci?

Buchal: Přeučil mi dal příkazy, že se musí celostátně pracovat.

Obhájce dr. Čeřovský: Konkretně co máte dělat?

Buchal: Slíbil mně, že budeme dostávat od něho pokyny.

Obhájce dr. Čeřovský: Dal vám potom sám nějaké pokyny?

Buchal: Dostávali jsme je prostřednictvím Sýkory.

Obhájce dr. Čeřovský: Můžete tvrdit, že obžalovaný Přeučil vás měl k tomu, abyste nepodnikali žádné násilné nebo ozbrojené akce, zejména akci na 15. září 1949, která byla připravena?

Buchal: Jeden z agentů jel do Prahy a když se vrátil, řekl, že se nemá zatím žádná násilná akce dělat.

Prokurátor: Proč jste ji neměl dělat 15. září?

Buchal: To bylo na základě toho Ripkova dopisu.

Prokurátor: Protože to považoval Přeučil za předčasné, ale ne proto, že by byl proti tomu.

Buchal: Ne, oni nebyli proti tomu.

Předseda: Jsou ještě nějaké otázky? Dnešní výslech obžalovaného je skončen. Přerušuji hlavní přelíčení, v kterém bude pokračováno zítra v 8 hod. dopol.

VÝSLECH OBŽALOVANÉ ANTONIE KLEINEROVÉ

Předseda: Zahajuji přerušené hlavní přelíčení. Předstoupí obžalovaná Antonie Kleinerová.
(Obžalovaná předstupuje.)
Paní obžalovaná, porozuměla jste žalobě, která vám byla přečtena při hlavním přelíčení?
Kleinerová: Ano, pane předsedo.
Předseda: Cítíte se vinna ze zločinu velezrady a zločinu vyzvědačství, pro které jste žalována?
Kleinerová: Ano.
Předseda: Řekněte nám něco o tom, jaký byl váš politický život, jaké bylo vaše zaměstnání. Tak především kdy a do jaké strany jste vstoupila.
Kleinerová: Vstoupila jsem do národně socialistické strany v roce 1946 asi 14 dní nebo tři týdny před volbami.
Předseda: A vy jste byla potom zvolena poslankyní?
Kleinerová: Ano, za tuto stranu jsem byla zvolena v květnu 1946 poslankyní.
Předseda: Předtím jste byla v prozatímním Národním shromáždění?
Kleinerová: Předtím jsem nebyla politicky činna.
Předseda: Vy jste vlastně kandidovala až při volbách v roce 1946? Za který kraj?
Kleinerová: Za Pražský kraj.
Předseda: Byla jste poslankyní až do konce parlamentního období?
Kleinerová: Až do května 1948.
Předseda: Vzdala jste se mandátu nebo jste byla poslaneckého mandátu zbavena?
Kleinerová: Zůstala jsem až do konce období.
Předseda: Jaké jste měla potom zaměstnání?
Kleinerová: Byla jsem důchodkyní.
Předseda: A předtím, než jste byla zvolena poslankyní?
Kleinerová: Byla jsem sociální pracovnicí.
Předseda: Byla jste v nějaké protistátní skupině?

Kleinerová: Ano.

Předseda: Vybudovala jstę nějakou protistátní skupinu?

Kleinerová: Vybudovala jsem, a to hned po roce 1948, protistátní skupinu, jejímž cílem bylo pomocí rozvratné činnosti narušit důvěru širokých mas pracujících vůči vládě. Z mého popudu vznikly ještě skupiny další.

Předseda: Navázala jste spojení se zahraničím?

Kleinerová: Ano a posílala jsem špionážní zprávy.

Předseda: Řídila jste se pokyny Zenklovými a Ripkovými?

Kleinerová: Ano.

Předseda: Potom jste ještě sbírala pomlouvačné zprávy, které jste též odesílala?

Kleinerová: Ano.

Předseda: A nyní podrobně. Kdy začala vaše činnost.

Kleinerová: Na podzim 1948.

Předseda: Kdo tvořil vaše první spolupracovníky v protistátní skupině?

Kleinerová: Prvním mým spolupracovníkem byla Růžena Pelantová, bývalý náměstek pražského primátora. Druhým byl Andělín Šulík, bývalý poslanec národně socialistický, třetím Josef Nedoma, rovněž bývalý poslanec, a čtvrtým pak dr. Pecl.

Prokurátorka: Kdo to byl dr. Pecl?

Kleinerová: Bývalý majitel antracitových dolů v jižních Čechách.

Předseda: Dále Podracký.

Kleinerová: To bylo později.

Předseda: Později, na základě porady, ke které mezi vámi došlo, odešla Pelantová do zahraničí?

Kleinerová: Ano, odešla illegálním způsobem do zahraničí.

Předseda: Pak jste zapojovala ještě další lidi na základě pokynů. Jaké jste dostala pokyny?

Kleinerová: Dostala jsem pokyny od Ripky a potom od Růženy Pelantové. Na základě těchto pokynů jsem pak jednak organisovala celou špionážní činnost, zakládala jsem protistátní skupinu a pomáhala jsem i jiným skupinám i teroristické skupině Františka Přeučila. Mimo tyto jmenované osoby jsem zapojila ještě celou řadu jiných osob, které jednak byly mými přímými spolupracovníky, to znamená, že mi přinášely špionážní zprávy, pomáhaly mi organisovat protistátní skupiny a jednak byly spojkami v naší protistátní činnosti. Mimo to jsem v přátelských hovorech získávala špionážní zprávy od celé řady jiných lidí, kteří nevěděli, že tyto špionážní zprávy dávají.

Předseda: Když jste vytvořili jádro skupiny, ve které vy jste byla hlavním činitelem, tak jste přikročili k rozdělení úkolů?

Kleinerová: Ano.

Předseda: Jaké úkoly měl na př. dr. Pecl?

Kleinerová: Dr. Pecl byl politickým vedoucím této skupiny.

Prokurátorka: Co bylo cílem jeho „ideologie"?

Kleinerová: Paní prokurátorko, znovuvybudování soukromokapitalistického řádu.

Předseda: Dále. Jaký úkol měl Andělín Šulík?

Kleinerová: Tomu bylo přiděleno vypracovati finanční plán, který by nastoupil v případě vzratu lidově demokratického zřízení. A Josefu Nedomovi bylo uloženo, aby rozvracel jednotu v odborech. Růžena Pelantová neměla zvláštního úkolu, ale rozhodla se, že bude dělat cokoliv, co jí bude uloženo.

Předseda: Celou tu práci jste usměrňovali a řídili jen na základě linie, kterou jste si sami zvolili, anebo jste v tomto směru dostávali také odněkud pokyny?

Kleinerová: Podněty a přímé instrukce k této naší protistátní činnosti jsme dostávali od naší emigrace.

Předseda: Bude lépe, když řeknete konkretně od koho a zase jenom všeobecně jakými způsoby?

Kleinerová: Dostala jsem je dvakrát od Ripky a dvakrát od Pelantové.

Přededa: A jaký byl cíl?

Kleinerová: Nastolení kapitalistického řádu.

Prokurátorka: Paní obžalovaná, vy jste byla za první republiky sociální pracovnicí?

Kleinerová: Ano.

Prokurátorka: Jistě jste se setkávala s lidskou bídou?

Kleinerová: Paní prokurátorko, téměř denně ve své práci.

Prokurátorka: Řekněte mi, poznala jste žebračenky a nezaměstnané za kapitalismu, anebo jste je poznala za lidově demokratického zřízení?

Kleinerová: Za kapitalismu.

Prokurátorka: A chtěla jste přece zpátky ke kapitalismu.

Kleinerová: Paní prokurátorko, během své vyšetřovací vazby jsem si jasně uvědomila, do jakých důsledků šla moje protistátní činnost, že byla vlastně jedinou a nepřetržitou škodou.

Prokurátorka: Uvědomila jste si, že ty pušky teroristických organisací také střílejí? To jste si uvědomila teprve ve vazbě?

Kleinerová: Jistě nesu za to stejnou odpovědnost.

Předseda: Řekla jste nám o vašem cíli, který jste sledovali. Vytyčili jste si nějaké časové úseky ve své práci?

Kleinerová: Činnost jsme měli rozdělenou do několika etap.

Předseda: Řekněte nám o té první etapě.

Kleinerová: V první etapě jsme chtěli získat na pracovištích jednu reakčně zaměřenou osobu, která by pro svůj osobní prospěch vstoupila do komunistické strany. Tyto osoby měly v duchu „ideologie" dr. Pecla narušovat své okolí. Mysleli jsme, že tito lidé nám získají posice, jichž budeme moci používat pro svou špionážní a podvratnou činnost.

Prokurátor: Paní obžalovaná, s „ideologií" dr. Pecla, bývalého majitele antracitových dolů, byste na závodech neprorazila. Jak jste si to představovali? Tvářili jste se jinak a jinak jste to mysleli.

Kleinerová: Tak, ty konečné cíle byly jiné, nežli propaganda.

Předseda: Konečně byla ještě nějaká další etapa?

Kleinerová: Počítali jsme s tím, že totéž provedeme v lidové správě a dále v jednotných zemědělských družstvech. Našimi spojenci měli být vesničtí boháči.

Předseda: Jak došlo k tomu, že Pelantová odešla za hranice? Proč odešla? Odešla tam sama nebo po úradě s vámi?

Kleinerová: S Pelantovou jsme byli dohodnuti na jejím odchodu za hranice na základě poslání, které měla jako člen naší skupiny. Odeslali jsme ji jako přímého agenta. Odešla koncem července 1949. Jejím výslovným úkolem bylo navázat přímo spojení s představiteli politických kruhů na Západě a získat od nich pro nás hmotnou podporu.

Předseda: Měla Pelantová ještě nějaký úkol?

Kleinerová: Měla špionážní zprávy, které jí budeme posílat, předávat představitelům západních mocností a také naší emigraci. Dále jsme jí uložili, aby „ideologii" dr. Pecla dala natisknout a tajným způsobem poslala do naší republiky, kde bychom ji rozšiřovali.

Předseda: Ta tak zvaná „ideologie" byla vypracována ve formě nějakého memoranda?

Kleinerová: My jsme poslali jako skupina do zahraničí celkem čtyři memoranda. První memorandum bylo posláno v dubnu 1949, druhé potom na podzim 1949.

Předseda: Kdo je vypracoval?

Kleinerová: To první vypracoval dr. Palivec, druhé dr. Pecl, třetí na můj podnět a z podnětu Růženy Pelantové Andělín Šulík a čtvrté bylo vypracováno zase dr. Peclem. Memoranda obsahovala

nepravdivé a pomlouvačné zprávy o lidově demokratickém zřízení.

Předseda: Mluvila jste o prvním memorandu, které vypracoval dr. Palivec. Jakou cestou bylo zasláno za hranice?

Kleinerová: To memorandum bylo posláno cestou amerického velvyslanectví.

Předseda: Zasvětil vás do styků, kterých používal, aby se memorandum bezpečně dostalo za hranice?

Kleinerová: Při prvním memorandu mně Palivec řekl, že ho odevzdal svému známému na americkém velvyslanectví.

Předseda: Jmenoval vám někoho?

Kleinerová: Nejmenoval, a ani při druhé příležitosti ne, ale když předával další memorandum radě vyslanců západních států v Londýně, při této příležitosti mi řekl, že ho odevzdal americkému diplomatu Davisovi.

Prokurátorka: Kdo byl ten dr. Palivec?

Kleinerová: Bývalý úředník ministerstva zahraničních věcí.

Prokurátorka: Je to toto memorandum? *(Ukazuje obžalované listinu.)*

Kleinerová: Ano.

Prokurátorka: Bylo nalezeno u obžalovaného Pecla. Měl je zahrabané na zahradě. Vy jste mluvili o demokracii. Domníváte se, paní obžalovaná, že Titova Jugoslavie je demokratická země?

Kleinerová: Ne, je to fašismus.

Prokurátorka: A přece jste se za Titův režim přimlouvala.

Kleinerová: Ano, aby Titův režim byl finančně, diplomaticky i morálně podpořen.

Prokurátorka: Jakou jste to chtěli u nás tedy demokracii?

(Obžalovaná mlčí.)

Schází vám odpověď? Děkuji.

Obhájce dr. Bartoš: Vy jste plně souhlasila s obsahem těchto memorand, anebo jste měla nějaké výhrady?

Kleinerová: Já jsem souhlasila.

Předseda: Na koho bylo odesláno Peclovo memorandum?

Kleinerová: Bylo odesláno na podzim roku 1949 radě vyslanců a velvyslanců amerických v Londýně, kteří tam zasedali.

Předseda: Co v tomto memorandu bylo, kromě obsahu, o kterém jste se zmínila? Byla tam nějaká zvláštní část?

Kleinerová: Byly tam špionážní zprávy politického i vojenského charakteru.

Předseda: Prostřednictvím koho byla posílána další memoranda?

Kleinerová: Další předala Milada Kováčová, to byla moje spolu-

pracovnice, rovněž americkému velvyslanectví, komu, to mně však neřekla. Potom jsem poslala také jedno cestou sekretářky norského vyslanectví Rivenes, která ho zašité ve svém kabátě odvezla za hranice. Po čtvrté bylo posláno po zahraničním agentu, který ho přenesl do západní zony Německa. Řekl, že ho odtud odešle Růženě Pelantové.

Prokurátorka: Znala jste osobně slečnu Rivenes? Je to ona? *(Ukazuje Kleinerové fotografii.)*

Kleinerová: Ano.

Prokurátor: Vy jste posílala špionážní zprávy přes diplomatické osoby?

Kleinerová: Ano.

Prokurátor: Podle mezinárodního práva se diplomatické osoby nesmějí vměšovat do vnitřních záležitostí států, kde jsou akreditovány. Jak je to možné, že jste se s takovou důvěrou a klidem obraceli na různé ty západní diplomatické úřady?

Kleinerová: Bylo nám jasné, že všichni tito diplomaté pod rouškou svých diplomatických funkcí skrývají své vlastní poslání — špionáž na našem území.

Prokurátorka: V dopise Pelantové píšete: „Dalším naším programem je převzetí moci ve vhodném okamžiku. Nevíme, stane-li se tak pučem, nebo snad v důsledku válečného konfliktu." — Paní obžalovaná, vy jste počítali s válkou?

Kleinerová: Ano.

Prokurátorka: A co byste byli dělali, kdyby byla republika napadena?

Kleinerová: Kdyby bylo došlo k válečnému sporu mezi západními mocnostmi a Sovětským svazem a zeměmi lidové demokracie, byli bychom rozhodně nestáli v obraně země. Byli bychom narušovali její obranu.

Prokurátorka: Neslibovali jste západním mocnostem, že v případě války to bude lepší, budou-li bojovat se Sovětským svazem na Visle než na Labi?

Kleinerová: Ano, to bylo v memorandu, které psal dr. Pecl.

Předseda: Teď přistoupíme k tomu, jak jste organisovali velezrádnou činnost. Jaký byl systém v podávání špionážních zpráv?

Kleinerová: Podle instrukcí, které jsem dostala od Ripky, jsem sbírala zprávy od svých spolupracovníků a potom byly v úhrnné špionážní zprávě posílány za hranice.

Předseda: V čem byly ty pokyny obsaženy?

Kleinerová: Na podzim roku 1948 mně byly sděleny pokyny od

Ripky ústně, druhé instrukce mi přišly v květnu 1949 dopisem, který došel illegální cestou norského vyslanectví.

Předseda: Kdo vám to doručil?

Kleinerová: Ten mi doručila profesorka Neumanová.

Předseda: Od koho ho dostala?

Kleinerová: Dostala ho od Rivenes, sekretářky norského vyslanectví.

Předseda: Co v něm bylo uvedeno?

Kleinerová: Ten dopis měl dvě části. V prvé části Ripka popisoval svou cestu, kterou konal na přímý příkaz západních mocností do Říma a do Vatikánu, kde měl sjednat podmínky spolupráce proti pronikání komunistických myšlenek na západ.

Prokurátor: Co hledal pan Ripka ve Vatikánu?

Kleinerová: Z toho dopisu bylo zřejmo, že to konal na přímý příkaz západních mocností. Druhá část dopisu obsahovala instrukce o protistátní činnosti. Měli jsme organisovat špionážní síť a posílat mu špionážní zprávy, provádět sabotáže ve výrobě; organisovat akce zastrašování, sbírat tendenční zprávy o lidové správě a státní bezpečnosti. Dále jsme měli podporovat teroristické organisace.

Předseda: Řídili jste se těmito pokyny?

Kleinerová: Ano. Tyto pokyny byly pro nás přímými instrukcemi.

Prokurátorka: Poznáváte ten dopis? Byl nalezen u obžalovaného Pecla. *(Ukazuje Kleinerové dopis.)*

Kleinerová: Ano.

Prokurátorka: Jak jste se řídili těmito instrukcemi?

Kleinerová: Řídili se jimi všichni moji spolupracovníci, kterým jsem ten dopis jednak dala přečíst a jednak jsem z něho opisovala přímé instrukce.

Prokurátor: Proč jste měli zprávy posílat Ripkovi a ne přímo Ripkovým pánům, kteří tu mají zastupitelské úřady?

Kleinerová: Poněvadž nám bylo jasno, že naše emigrace závisí hmotně na vedoucích činitelích politického života.

Prokurátor: Tak to je živnost pana Ripky. A jaké zprávy jste měli podávat o státní bezpečnosti?

Kleinerová: Tendenční zprávy.

Předseda: Na čem byl napsán originál Ripkova dopisu?

Kleinerová: Byl napsán na hedvábí.

Předseda: Dále. Přišla jste do styku ještě s některými dalšími agenty, poslanými k nám ze západu?

Kleinerová: Byla jsem ve styku s dvěma agenty zahraniční moci,

a to s agentem Otíkem a agentem, který se mi představil jako Ruda.

Předseda: Kdo byl ten Ruda, proč sem byl poslán?

Kleinerová: Byl to agent západních mocností. Řekl mi, že je poslán od Křemena a Žemly.

Prokurátor: Tento Žemla organisoval u nás vraždu studenta Miloše Krátkého v Pardubicích.

Předseda: Žádal od vás něco tento agent Ruda?

Kleinerová: Ano, žádal ode mne špionážní zprávy hospodářského a politického charakteru. Řekla jsem mu, že je posílám přímo Ripkovi.

Předseda: Jaký měl ten agent Otík jiný úkol, který provedl?

Kleinerová: Obstaral mi na moji vlastní žádost bianco občanské legitimace, vydané moravskou obcí Bučovice.

Prokurátorka: Jsou to tyto legitimace? *(Ukazuje legitimace obžalované.)*

Kleinerová: Ano.

Prokurátor: Paní obžalovaná, my máme legitimace nejen z Bučovic, ale falšované přímo ve Washingtoně. Tyto legitimace jsou dávány vrahům a špionům, kteří jsou k nám posíláni.

Předseda: Co jste dále obdržela od zmíněného agenta?

Kleinerová: Obdržela jsem od něho recept na tajný inkoust, abychom mohli psáti špionážní zprávy.

Předseda: Říkala jste, že jste udržovala styky s norským vyslanectvím a se sekretářkou Rivenes Neumannovou.

Kleinerová: Ano.

Předseda: Někteří členové vaší protistátní skupiny měli také styky s dalšími zastupitelskými úřady. Které to byly zastupitelské úřady?

Kleinerová: Moji spolupracovníci měli styk s americkým velvyslanectvím, francouzským velvyslanectvím a jugoslávským velvyslanectvím.

Předseda: Kdo a s kým z amerického velvyslanectví měl styky?

Kleinerová: S americkým velvyslanectvím se stýkal špionážně dr. Palivec. Věděla jsem to už od dubna 1949, kdy jsem navštívila dr. Palivce. Ukázal mi tehdy špionážní zprávu, která se týkala naší výroby vzhledem k pětiletému plánu a byla velmi obsáhlá. Palivec řekl, že ji odevzdá druhého dne svému známému z amerického velvyslanectví.

Prokurátorka: Co vám řekl o této zprávě?

Kleinerová: Řekl mi, že je to podrobná zpráva o celé naší výrobě

a že tím dostává americké velvyslanectví skutečný přehled o naší průmyslové a hospodářské činnosti.

Předseda: Ve své protokolární výpovědi jste uváděla cosi o diplomatickém autu.

Kleinerová: Palivcův známý přijel autem s diplomatickou značkou. Palivec se obával, že na základě toho mohou být odhaleny jeho špionážní styky s americkým velvyslanectvím. Řekl mi tehdy, že je to americký diplomat Davis.

Předseda: Jaké měla styky Kováčová?

Kleinerová: O Miladě Kováčové, která odešla za hranice, jsem věděla, že má rovněž styky s americkým velvyslanectvím.

Předseda: Jak jste věděla, že má tyto styky?

Kleinerová: Z rozhovoru, který měla s Růženou Pelantovou. Tehdy jsem se dozvěděla, že má styky ještě s mnoha americkými občany, kteří zde pracují jako žurnalisté nebo jiní činitelé.

Prokurátor: Byl Clark žurnalistou?

Kleinerová: Ano, byl to žurnalista.

Prokurátor: A ty valuty opatřoval pro Kováčovou legálně, nebo na černo?

Kleinerová: Určitě na černo.

Předseda: Koho používala Kováčová při posílání zpráv?

Kleinerová: Měla styky s některými členy francouzského velvyslanectví. Na americkém velvyslanectví byla ve styku jednak s americkým diplomatem Parrym a potom s americkou příslušnicí Stiehlovou. Kováčová mi uložila, abych špionážní zprávy, které bychom nemohli poslat cestou norského vyslanectví, posílali prostřednictvím člena amerického velvyslanectví Parryho.

Prokurátor: Nepověděla vám, jak byly přijaty zprávy na velvyslanectví?

Kleinerová: To mně řekl dr. Palivec, že velmi příznivě.

Předseda: S kým ještě jste měla styky a jaké byly další cesty?

Kleinerová: Kováčová byla ve styku také s americkou příslušnicí slečnou Vrázovou, která byla, myslím, tajemnicí americké pomoci.

Předseda: Říkala jste, že tu byl také styk s jugoslávským velvyslanectvím. Pracovala jste s někým, kdo byl ve styku buď s velvyslanectvím, anebo s někým z tohoto velvyslanectví?

Kleinerová: Když jsem se ptala Pecla, jakým způsobem se dohovořil s jugoslávskými činiteli, řekl mi, že byl a je ve styku s diplomatem Murkem z jugoslávského velvyslanectví, kterému memorandum dal přečíst a sklidil za to pochvalu.

Předseda: Řekl vám Pecl, anebo jste věděla z vlastní zkušenosti,

že tento Murko přímo od něho žádá nějaké špionážní zprávy, anebo má na nich zájem?

Kleinerová: Věděla jsem to, pane předsedo. Vím, že špionážní zprávy, které jsem dávala dr. Peclovi, dával jednak on tomuto diplomatu Murkovi a jednak americké špionážní službě.

Prokurátor: Říkala jste, že víte o tom, že Pecl dával špionážní zprávy Jugoslávcům a Murkovi. Při jaké příležitosti vám o tom Pecl řekl?

Kleinerová: Zeptala jsem se ho, zda už mluvil s někým z jugoslávských činitelů o svém rozhodnutí, které napsal do memoranda. Dr Pecl odpověděl, že ano, že mluvil s dr. Murkem, se kterým je ve spojení, a že mu dával rovněž špionážní zprávy.

Předseda: Znala jste Kalandru?

Kleinerová: Znala.

Předseda: Věděla jste, že je také ve styku s některými lidmi, myslím, pokud jde o špionáž a cestu za hranice?

Kleinerová: Věděla jsem od dr. Pecla, že pracuje špionážně s Kalandrou a že s ním je ve styku při odesílání špionážních zpráv pomocí amerických žurnalistů.

Předseda: Kde pracovali u nás ti američtí žurnalisté?

Kleinerová: Pokud se pamatuji, v United Press.

Předseda: Zmínila jste se ještě o francouzském velvyslanectví.

Kleinerová: Já sama jsem této cesty nepoužívala, ale věděla jsem, že ve špionážním spojení s francouzským velvyslanectvím je Růžena Pelantová. Potom jsem věděla, že ing. Šobr posílá prostřednictvím francouzského velvyslanectví špionážní zprávy Ripkovi.

Předseda: Dala jste Šobrovi nějakou zprávu hospodářského rázu?

Kleinerová: Ano, na jaře 1949 a dala jsem mu špionážní zprávu s tím, že ji pošle Ripkovi.

Prokurátor: Po kom?

Kleinerová: Že ji pošle cestou francouzského velvyslanectví.

Prokurátor: Říkal něco o Déjeanovi?

Kleinerová: Ano, právě při této příležitosti. Také jsem dostala špionážní zprávu. Řekla jsem i o tom ing. Šobrovi, protože jsem věděla, že je ve špionážním spojení s francouzským velvyslanectvím, a on mně řekl, že o tom uvědomí diplomata Déjeana.

Prokurátor: Víte kdo to je? Byl to velvyslanec Francouzské republiky. Tak pan Šobr hrál do ruky francouzské zpravodajské službě prostřednictvím pana velvyslance.

Předseda: Paní obžalovaná, nyní jde o to, abyste řekla, od koho jste špionážní zprávy dostávala a jaký byl jejich obsah. Než

ještě k tomu podrobně přikročíme, chci vás upozornit, že musíte i nyní vypovídat tak, aby nedošlo k prozrazení důležitého státního tajemství, a to pokud jde o obsah zpráv. Některé zprávy já vám označím a vy řeknete, zda je to ona zpráva, nebo ne. Kdyby vám to nebylo jasné, přistoupíte sem a já vám v protokolu ukážu, jak vy jste tu zprávu označila. Jinak bych musel vyloučit veřejnost a průběh přelíčení by tím byl přerušován.

Kleinerová: Ano.

Předseda: Tak od Podrackého jste dostala nějaké zprávy.

Kleinerová: Zprávy rázu hospodářského, politického, průmyslového a také vojenského.

Prokurátor: Měla jste je v rukou?

Kleinerová: Ano.

Předseda: Jaké zprávy jste dostávala od Josefa Vopařila?

Kleinerová: Od toho jsem dostávala jednak reakčně zaměřené články, které špinily republiku a byly publikovány v zahraničních novinách, jednak mi předal zprávy o našem zemědělství.

Předseda: A od Zdeňka Jelínka?

Kleinerová: Od toho jsem dostávala špionážní zprávy, které se týkaly naší průmyslové výroby.

Předseda: Také hutí?

Kleinerová: Ano.

Předseda: Kolik bylo zpráv od Jelínka?

Kleinerová: Asi 7.

Předseda: Dal vám také Přeučil nějaké zprávy?

Kleinerová: Ano, Přeučil mi dal zprávy, které se týkaly naší výroby.

Předseda: Také Josef Nedoma, bývalý poslanec, vám prý předal zprávy.

Kleinerová: Ano, vojenské. Zprávy politického a vojenského rázu mi dal ještě Jaroslav Mareš. Dostala jsem také vzorek jednoho preparátu určeného k výrobě důležitého zboží. Dále zprávu o vojenských cvičeních a o tak zvaném veřejném mínění. Milada Kováčová mi dala ještě zprávu z finančního sektoru. Palivec mi půjčil obsáhlou špionážní zprávu, která se týkala naší výroby, a mimo tyto zprávy jsem ještě dostávala špionážní zprávy od lidí, které jsem získala přátelskými rozhovory. To byly zprávy politického rázu.

Předseda: Řekla jste, že ty zprávy byly zasílány za hranice. Byly také pro věčnou památku někde uschovány opisy těchto zpráv?

Kleinerová: Těch memorand a špionážních zpráv ano. Kopie byly schovány u dr. Pecla v Řevnicích.

Prokurátorka: Pane předsedo, kdybyste dovolil, já zde mám některé zprávy v opise, jak byly nalezeny u obžalovaného Pecla.

Předseda: Paní obžalovaná ať se podívá. Dávejte jí jednu po druhé, aby řekla, zda jsou to ty zprávy, které byly u Pecla nalezeny zakopané na zahradě v tak zvaném archivu.

Kleinerová (po prohlídce předloženého materiálu): Ano, všechny jsou autentické.

Předseda: Některé zprávy, ať již jste je posílala ven, anebo přicházely k vám, byly psány normálně srozumitelnou řečí, nebo také pomocí nějakých šifer?

Kleinerová: Než odjela Růžena Pelantová, domluvily jsme se spolu na šifře.

Předseda: Jaká to byla šifra?

Kleinerová: Byla to šifra na základě modlitby otčenáše, kterou jsme číslovaly.

Předseda: Uměl ještě krom vás někdo jiný používat tohoto kodu?

Kleinerová: Když přišla instrukce od Pelantové, tak se o této šifře dozvěděl také dr. Pecl a Andělín Šulík.

Předseda: Byl nějaký zvláštní důvod, proč byly některé zprávy šifrovány?

Kleinerová: Domluvili jsme tento způsob z několika důvodů. Chtěli jsme, aby naše špionážní informace byly dodávány jen těm, kterým je Růžena Pelantová dala podle svého vlastního rozhodnutí. Přáli jsme si, aby těchto špionážních zpráv použila Pelantová sama, jako platidla.

Předseda: Jak jste byla špionážně spojena s Přeučilem?

Kleinerová: Věděla jsem, že je zapojen do špionážní organisace a že je vedoucím činitelem teroristické skupiny v Ostravě.

Předseda: Co jste konkretně věděla? Jak vykonával fukci, usměrňoval ji, řídil, nebo vedl?

Kleinerová: Řídil ji. V létě 1949 mne Přeučil žádal, abych pro jeho teroristickou skupinu v Ostravě opatřila nějakou osobu, která by měla vojenský výcvik a mohla v tomto směru vést jeho skupinu. Přislíbila jsem mu to, ale pak jsem neměla nikoho, koho bych mu mohla doporučit. Dávala jsem mu také číst všechny instrukce, které jsem dostávala ze zahraničí. Věděla jsem také, že spolupracuje v protistátní skupině, ve které byla dr. Horáková a dr. Nestával. Dostala jsem od něho 3 nebo 4 špionážní zprávy a kromě toho elaborát, který vypracoval Hejda, a který mně odevzdala dr. Horáková.

Předseda: Uznávali vás vaši spolupracovníci za vedoucí?

Kleinerová: Ano, odevzdávali mně své špionážní zprávy, které jsem

pak posílala za hranice. Já jsem jim dávala všechny illegální tiskoviny, které jsem dostávala ze zahraničí.

Předseda: Dále. Jak to bylo s útěkem Pelantové?

Kleinerová: Na jaře 1949 oznámila mně Anna Kvapilová, která vlastně byla spojkou v zahraničí, že může poskytnout útěk těm osobám, které bychom chtěli v protistátní činnosti poslati za hranice. Vyrozuměla jsem o tom Pelantovou a ona souhlasila, že tuto cestu použije. Potom jsem Pelantové podle příkazu Kvapilové obstarala 2 fotografie, které jsem poslala do Norska. Kvapilová za několik týdnů sdělila, že útěk je připraven. V červenci 1949 mně oznámila Leontýna Neumannová, že se mám dostaviti na schůzku do Karmelitské ulice do kostela, kde se sejdeme s těmi, kteří organisují útěk Pelantové. To jsem také učinila a tam jsem se seznámila s norskou tajemnicí Rivenes. Rivenes mně předala falešný norský pas pro Pelantovou.

Předseda: Ten pas musel být vyhotoven v Norsku.

Kleinerová: Ano. Přivezli ho 2 norští příslušníci, kteří stáli před kostelem.

Předseda: Víte za koho ji pak vydávali?

Kleinerová: Ano, za svoji příbuznou.

Předseda: Přerušuji jednání ke krátké přestávce.

(Po přestávce pokračuje výpověď Kleinerové.)

Předseda: Prosím, abyste vylíčila své styky s jistým Šťovíčkem.

Kleinerová: V létě 1949 mne požádala Neumannová, abych seznámila Šťovíčka s norským odborářem, který v této době přijel do Prahy. Ten podal Šťovíčkovi informace o naší emigraci.

Prokurátor: Co vám sdělil Šťovíček po této schůzce?

Kleinerová: Že se s ním dohodl na činnosti proti našemu lidově demokratickému zřízení a sice v tom smyslu, že bude dělat spojku mezi ním a jeho spolupracovníky, t. j. s pravicovými sociálními demokraty uprchlými za hranice.

Předseda: Při protistátní činnosti se počítalo také s vysílací stanicí?

Kleinerová: To jsem se dozvěděla na jaře 1949 a sice od Neumannové. Ona mi při jedné návštěvě sdělila, že potřebuje součástky pro vysílací stanici. Později mne požádala, abych jí pomáhala hledat úkryt pro tuto stanici.

Předseda: Věděla jste, že kromě vás se Neumannová stýká také s jinými protistátními živly?

Kleinerová: Věděla jsem to.

Předseda: Věděla jste, že tato Neumannová je také ve spojení s obžalovanou dr. Horákovou?

Kleinerová: To jsem věděla, pane předsedo, od Neumannové samé i od dr. Milady Horákové, se kterou jsem byla v častém spojení.

Předseda: Chcete k tomu něco podotknout, paní obžalovaná Horáková?

Horáková: Nikoliv, souhlasí to, pane předsedo.

Předseda: Znala jste plán obžalovaného Hejdy? Co znamenal?

Kleinerová: Návrat kapitalistického řádu.

Prokurátor: Paní obžalovaná, jaké stanovisko jste zaujali vy a vaši společníci k tomuto Hejdovu programu?

Kleinerová: Toto memorandum bylo schváleno, jenom dr. Pecl namítal, že jeho uskutečnění není z důvodů taktických možné hned po zvratu, nýbrž teprve později, v další etapě, až bude provedena celá rekonstrukce podle plánu, který dr. Pecl měl.

Prokurátor: Proč jste se domnívali vy a dr. Pecl, že to není možno uskutečniti hned? Kde jste viděli ty překážky?

Kleinerová: Protože by pracující třída jistě protestovala.

Prokurátor: Jestliže jste takto věděli, s jakým odporem se váš program setká, jestliže jste znali tento odpor, jak jste se vůbec odvažovali vydávat se za nějakou demokratickou oposici? (Obžalovaná mlčí.)

Prokurátor: Děkuji.

Předseda: Při výčtu osob, od nichž jste přijímala vyzvědačské zprávy, zmínila jste se o Vopařilovi, že ten vám dával k disposici štvavé hanlivé články o životě v naší republice. Vy sama jste ho vybídla k této práci?

Kleinerová: V zimě 1949 mi Vopařil říkal, že už nemůže uplatnit své reakční články ve svém zaměstnání.

Předseda: Čím on byl?

Kleinerová: Byl redaktorem Zemědělských novin. Po tomto setkání jsem napsala Anně Kvapilové a ona mi odpověděla, aby Vopařil zasílal své články jí a že ona je bude uveřejňovat v zahraničních novinách. Od dubna do října mi pak Vopařil přinesl 10 až 12 článků — nepamatuji se již přesně na to číslo.

Předseda: Ve svém protistátním styku jste používali nějakých krycích jmen, že ano?

Kleinerová: Ano, pane předsedo. Já jsem používala jména Tomy, Kvapilová jména Kulička.

Předseda: Jaké měla krycí jméno obžalovaná Horáková?

Kleinerová: Dada.

Prokurátor: Paní obžalovaná, vy jste pomohla ukrýt nějakou osobu?

Kleinerová: Ano, to bylo v létě 1949, kdy ke mně přišel jeden můj spolupracovník, bývalý poslanec Nedoma. Požádal mne, abych ukryla jednu osobu, která je stíhána bezpečnostními orgány.

Prokurátor: Pro jakou činnost?

Kleinerová: Pro protistátní činnost.

Prokurátor: A víte, co ta osoba připravovala?

Kleinerová: Nepamatuji se.

Prokurátor: Ta osoba připravovala zavraždění jistého praporčíka SNB.

Prokurátorka: Pane předsedo, kdybyste dovolil, já bych se vrátila ještě k jiné věci. Paní obžalovaná, vy jste psala Pelantové do zahraničí a vzkazovala jste naší zrádné emigraci a západním imperialistům, že bude výhodné západním mocnostem bojovat proti Sovětskému svazu na Visle.

Kleinerová: Ano, to jsem předpokládala.

Prokurátorka: A to jste počítala i s okupací lidově demokratických zemí až po Vislu?

Kleinerová: Ano.

Prokurátorka: Pelantová vám odpověděla dopisem, ve kterém píše: Zatím ti chlapci, kteří odcházejí do Německa, se nemohou hlásit do vojska, jen do cizinecké legie v Africe. — Nebyla jste také odpovědna za to, že tito uprchlíci bojují v Africe a jsou cvičeni po boku SS-manů?

Kleinerová: Ano.

Prokurátorka: A to jste chtěla, aby tito SS-mani přišli po boku vojsk západních imperialistů okupovat naši republiku?

(Kleinerová mlčí.)

Prokurátor: Nemáte odpovědi. Pokračujme: V jakém styku jste byla s obžalovanou Zemínovou?

Kleinerová: To bylo od roku 1948. Věděla jsem, že Zemínová pracuje protistátně, že ví o mojí činnosti, a též o mém spojení se zahraničními agenty.

Obhájce: Vy jste poslala někoho za obžalovanou Zemínovou?

Kleinerová: Ano, to bylo na jaře 1949, kdy jsem se dozvěděla, že odjíždí bývalý příslušník nár. soc. strany Rodovský do Spojených států a že má vzkaz od Zemínové, aby navázal spojení s emigrací. Chtěla jsem vědět, jakého druhu toto spojení bude a proto jsem poslala k Zemínové Andělína Šulíka a Josefa Nedomu.

Předseda: Já už jsem vše vyčerpal. Prosím páni obhájci?

Obhájce (po otázkách týkajících se osobních poměrů): Poslední

otázku. Vy jste přemýšlela o své činnosti. K čemu jste, paní obžalovaná, dospěla?

Kleinerová: Když dovolíte, pane předsedo, chtěla bych říci ještě toto: Byly mi jasny všechny důsledky mého počínání a kdybych ještě dnes chtěla hledati zvláštních výmluv, mluvila bych jen nepravdu. Chtěla bych říci všem těm, kteří pořád ještě věří na západní demokracie, že za lesklými frázemi se skrývá celá řada sociálních nespravedlností a válečné štvaní. Chtěla bych říci všem těm, které jsem narušovala svými štvavými pomluvami, že jsem poškozovala nejen celý národ, ale právě je samotné.

Prokurátorka: Paní obžalovaná, aspoň tak před rokem kdybyste si to byla uvědomila!

Předseda: Není dalších dotazů? Výslech obžalované Antonie Kleinerové je skončen.

Přerušuji jednání.

VÝSLECH OBŽALOVANÉHO Dr OLDŘICHA PECLA

Předseda: Nechť předstoupí obžalovaný dr. Oldřich Pecl. *(Obžalovaný předstupuje.)* Cítíte se vinen těmi zločiny, které se vám kladou za vinu?

Pecl: Zásadně se cítím vinen.

Předseda: Ze zločinu velezrady i ze zločinu vyzvědačství?

Pecl: Ano.

Předseda: Položím vám nejdříve několik otázek z vašeho života. Čím jste se stal po vystudování práv?

Pecl: Byl jsem advokátním koncipientem.

Předseda: Věnoval jste se v té době ještě jinému výdělečnému zaměstnání?

Pecl: Vedle toho jsem si soukromě vydělával.

Prokurátor: V souvislosti s tím soukromým výdělkem vás stihl ten trest 18 měsíců těžkého vězení?

Pecl: Ano.

Předseda: Jak si máme vysvětlit, že jste v administrativním vyšetřování řekl, že jste zastupoval mezinárodní trust?

Pecl: Jako obchodní zástupce, resp. syndikus tohoto trustu.

Předseda: Jak dlouho trvala vaše činnost syndika nebo zástupce?

Pecl: Asi 2 léta.

Předseda: Kolik jste si za ta 2 léta vydělal?

Pecl: Skoro jeden milion korun.

Předseda: Vstoupil jste potom někam jinam?

Pecl: Když jsem přerušil styk s mezinárodním trustem, zakoupil jsem si za peníze, které jsem vydělal, část akcií kontinentální průmyslové společnosti a vstoupil jsem tam jako její ředitel.

Předseda: Pak jste zvýšil počet akcií?

Pecl: Počet akcií jsem zvýšil teprve tehdy, když jsem se oženil se svou nynější ženou a tím jsme získali většinu.

Předseda: Vaše manželka vám přinesla věnem nějakou částku?

Pecl: Tři miliony korun.

Předseda: Tedy za toto věno jste si zakoupil další akcie.

Pecl: Já a moje žena jsme tím získali majoritu v této kontinentální společnosti.

Předseda: Vaše doly byly znárodněny?

Pecl: Roku 1945.

Předseda: Odkud je vaše manželka?

Pecl: Moje žena je jugoslávská státní občanka. Její bratr, můj švagr, dr. Milič, byl před válkou jugoslávským diplomatem.

Předseda: Řekněte mi v hrubých rysech, v čem spočívala vaše trestní činnost, jíž se cítíte vinným.

Pecl: Má trestní činnost spočívala jednak ve spojení s Kalandrou k vyzvědačské činnosti, dále moje činnost s Kleinerovou a spol., která směřovala částečně k vyzvědačské činnosti, částečně k vybudování protistátní organisace a konečně moje činnost s paní Pelantovou.

Předseda: Se Šulíkem měl jste také styky?

Pecl: Ano, to byla Kleinerová a spol.

Předseda: Na prvém místě jste uvedl, že jste byl ve spojení s Kalandrou za tím účelem, abyste prováděl špionáž. Jak jste začali?

Pecl: Někdy koncem listopadu 1948 mi Kalandra vyprávěl, že má styky se zahraničními žurnalisty.

Předseda: To vám vykládal jen tak? Jak na tuto řeč došlo?

Pecl: Já jsem nikdy nezakrýval, že jsem odpůrcem lidově demokratického zřízení. Kalandra sám byl také jeho odpůrcem a proto jsme před sebou své názory neskrývali. V té souvislosti přišla řeč na to, že Kalandra spolupracuje s nějakým švýcarským žurnalistou.

Předseda: Jak se jmenoval?

Pecl: Myslím, že dr. Taub, nebo Traub, už se přesně nepamatuji. Kalandra mu psal nějaké články, aby je uveřejňoval ve švýcarských novinách.

Prokurátor: Co víte o Kalandrovi z předválečné doby?

Pecl: Z předválečné doby jsem věděl, že byl komunistou, potom, že byl vyloučen ze strany a vím, že byl kvalifikován jako trockistický oposičník.

Předseda: O jakých stycích vám ještě vykládal?

Pecl: Jenom o tomto Traubovi. Z mé iniciativy jsem mu řekl, že by neškodilo, kdyby měl styk s nějakým novinářem, který je zde, že by tímto způsobem bylo možno psát články proti zdejšímu režimu.

Předseda: K čemu měly sloužit?

Pecl: Ty články měly být nepřátelské zdejšímu režimu a měly západní veřejnost proti tomuto režimu alarmovat.

Předseda: Co on na to řekl?

Pecl: Kalandra řekl, že by s tím v podstatě souhlasil, že by mohl získat styk s nějakým Angličanem a že má známou Mary Bakerovou.

Předseda: Kdo to byl?

Pecl: To byla žena jeho přítele, Angličanka, která byla v rozhlase jako reportérka. Za několik dní nato mi řekl, že mluvil s Mary Bakerovou a že se zná s Helenou Fisherovou — to je redaktorka United Pressu — a tam by články mohl dávat. Já jsem potom dal Kalandrovi něco o dolech, načež Kalandra to přepracoval žurnalisticky.

Předseda: Co měla Fisherová s těmi vašimi články dělat?

Pecl: Měla je kolportovat do amerického tisku.

Prokurátor: Jaký to byl materiál?

Pecl: Pravděpodobně kritika produktivity práce.

Předseda: To si dovedeme představit, jak ty zprávy vypadaly, když vám byly doly znárodněny. Přiznáváte se, že zprávy vámi vypracované byly tendenčně zaměřeny?

Pecl: Ano, ty byly tendenčně zaměřeny.

Předseda: Kalandra je ještě zlepšil?

Pecl: Předával je Heleně Fisherové.

Předseda: Stýkal jste se v té době s někým, o němž jste věděl, že je stejného smýšlení a zaměření jako vy oba?

Pecl: Někdy v prosinci jsem se setkal u své známé na večeři s poslankyní Kleinerovou a poslancem Šulíkem, o nichž jsem si vytvořil úsudek, že jsou to odpůrci lidově demokratického zřízení.

Předseda: Co jste si řekli o našem zřízení?

Pecl: Řekli jsme si, že nám to zřízení nevyhovuje.

Předseda: Řekli jste si, co s tímto zřízením udělat?

Pecl: Tehdy ještě ne. Kleinerová mi řekla tehdy, že ji mé názory zajímají. Tak jsem si ji pozval i se Šulíkem a při pozdějších debatách potom došlo ke konkretnímu jednání a zaměření.

Předseda: K tomu se dostaneme během výslechu. Řekněte nám proč asi United Press přijímala ty vaše zprávy?

Pecl: Je to americká agentura a není přátelská dnešnímu režimu. Později jsem dospěl k názoru, že je to shromaždiště informací špionážního rázu.

Předseda: Byl jste to vy, jako jeden z pramenů, který jí měl dodávat zprávy špionážního rázu?

Pecl: Ano.

Předseda: Kolik jste předal takových zpráv prostřednictvím Záviše Kalandry na toto místo?

Pecl: Bylo jich asi sto. Tyto zprávy jsem získal většinou od poslankyně Kleinerové a částečně od poslance Šulíka.

Předseda: Byl ještě někdo jiný, kdo vám je dal?

Pecl: Pokud si vzpomínám od poslankyně Horákové a nějaká zpráva od poslance Nedomy. Zprávu nebo dopis od Horákové mně předala Kleinerová. Dopis byl adresován na nějakého francouzského žurnalistu a já jsem ho předal Kalandrovi.

Předseda: Jakou cestou měl být doručen?

Pecl: Illegální cestou. Kalandra mně dodatečně řekl, že to mělo jít přes nějakého zaměstnance belgického vyslanectví.

Prokurátor: A od koho jste dostal zprávy z Ústředního svazu čs. průmyslu?

Pecl: Od Kleinerové a myslím jednou od Šulíka.

Prokurátor: Že to byly vysoce důležité špionážní zprávy, to víte?

Pecl: To vím.

Předseda: Uvědomoval jste si, že jde o důležité hospodářské zprávy, kterých by mohlo být zneužito proti zájmům našeho lidově demokratického státu?

Pecl: Ano, uvědomoval jsem si to.

Předseda: Jaké jiné zprávy, pane obžalovaný, jste dostával?

Pecl: Jednou mi přinesla paní Kleinerová souhrnnou hospodářskou zprávu o plnění dvouletky a perspektivách pětiletky s absolutními a percentuálními podrobnými čísly.

Předseda: Co od vás žádala?

Pecl: Tuto zprávu mně dala k informaci a také z toho důvodu protože věděla, že já ty zprávy dávám dál.

Předseda: Pane obžalovaný, pak jste dostal nějaké adresy. Od koho?

Pecl: Od paní Kleinerové jsem dostal 5 nebo 7 adres zahraničních firem, které nám dodávaly suroviny, které neměly být dodávány ze západních států do Československé republiky. Ten seznam jsem dal Kalandrovi, aby ho předal dál Mary Bakerové.

Prokurátor: Tedy poskytnutí adres těchto firem Američanům znamenalo zaražení dodávek tohoto zboží, ano?

Pecl: To bylo účelem podání této zprávy.

Prokurátor: Šlo o materiál potřebný k výrobě. To znamená úmysl snížit výrobu, to znamená sabotáž pětiletky v tomto úseku. Je to tak?

Pecl: Ano.

Předseda: Znal jste Mary Bakerovou osobně?

Pecl: Na mé vlastní přání seznámil mne s ní Kalandra.

Předseda: Co jste spolu hovořili, když vás s ní seznámil?

Pecl: Řekl jsem, jaké máme stanovisko, totiž nepřátelské k lidově demokratickému zřízení a že žádáme o podporu.

Předseda: O jakou podporu?

Pecl: Jednalo se konkretně o to, aby západní mocnosti podporovaly náš odpor proti zdejšími zřízení.

Předseda: Tak, aby tento odpor skončil, jak?

Pecl: Změnou režimu.

Předseda: V jakém směru, ve směru hospodářské kapitalistické soustavy?

Pecl: Ano.

Předseda: Sešel jste se ještě někde jinde s Bakerovou?

Pecl: Sešel jsem se s ní znovu u Kalandry.

Prokurátor: V předběžném vyšetřování jste uvedl, že jste žádal Bakerovou, aby tlumočila váš návrh vládám USA a Velké Britannie na vytvoření něčeho, co zavání znovu špionáží. Co to bylo?

Pecl: Vytvoření obchodního zastupitelství.

Prokurátor: Já chci poukázati zde na vaši výpověď. Říkáte: Kromě toho jsem žádal Bakerovou, aby tlumočila můj návrh, který jsem doporučil vládě USA a Velké Britannie, vytvořit na území ČSR pod pláštíkem obchodního zastupitelství zpravodajskou ústřednu. Hovořili jste v tom smyslu nebo ne?

Pecl: Ano, hovořili.

Předseda: Sešel jste se s Bakerovou ještě po třetí?

Pecl: Ano. Na mou žádost přivedla amerického žurnalistu Schmidta z „New York Times". Požádal jsem Kalandru, aby zařídil, abych se mohl sejít s tímto redaktorem. Ke schůzce došlo v Kalandrově bytě. Hovořil jsem se všemi za přítomnosti Kalandry a vysvětlil jsem postoj mých illegálních spolupracovníků proti lidově demokratickému zřízení. Žádal jsem Schmidta, aby mé názory uveřejnil v západním tisku. Přislíbil to.

Prokurátor: Pan Schmidt místo toho, aby se ptal pracujícího lidu, jak se dívá na svou republiku, šel k panu Peclovi a jemu podobným rozvratníkům. Jsme zvyklí na takové styky zahraničních žurnalistů ze západu.

Předseda: Ještě jednou jste se sešel s Bakerovou?

Pecl: Krátce poté Bakerová odjížděla do Anglie nebo do Německa a přišla se se mnou rozloučit. Učinila mi nabídku, ačkoli se ne-

znám s Bruce Lockhartem, že by mu mohla tlumočit naše stanovisko.

Předseda: Nabídla vám Bakerová někoho, kdo by nastoupil na její místo, aby vám pomáhal.

Pecl: Navrhla nějakého zaměstnance United Pressu, myslím, že Stránského, a bylo umluveno, že se s ním Kalandra setká někdy v srpnu 1948. Rozmluvu s Bakerovou jsem měl asi v červnu 1948.

Předseda: Dostával jste nějaké pokyny od Pelantové?

Pecl: Četl jsem dva její dopisy, které přišly illegální cestou. Podávala zprávu o situaci v Německu a pak tam byla zmínka, že by chtěla mít různé zprávy, zejména o určité důležité surovině, a byla tam též adresa, na koho se mají obracet lidé, kteří utíkají za hranice, pokud jsou prominenti.

Předseda: Všechno, co vám poslala ze zahraničí, bylo důsledkem jednání, které jste měli než odešla?

Pecl: Ano.

Předseda: Účelem jednání bylo úsilí o zničení a odstranění lidově demokratického režimu?

Pecl: Aby toto úsilí bylo koordinováno.

Prokurátorka: Jakého druhu zprávy chtěla?

Pecl: Rázu hospodářského, průmyslového, politického i vojenského.

Předseda: V duchu této dohody jste pokračoval ve své vyzvědačské činnosti?

Pecl: Byli jsme smluveni s Pelantovou, že jí budeme pravidelně podávat zprávy.

Prokurátorka: Vy jste si na základě zprávy Pelantové schoval nějaké adresy.

Pecl: To byla adresa, na kterou se mají obrátit prominenti, když utíkají.

Prokurátorka: Kam jste ji dal?

Pecl: Uschoval jsem ji ve sklenici a zakopal v zahradě.

Prokurátor: Jen tuto zprávu?

Pecl: Ne, i ostatní zprávy.

Prokurátor: Proč jste to zakopal?

Pecl: Chtěl jsem, aby byla činnost, která se zde dělá, známá.

Předseda: K čemu to sloužilo?

Pecl: Mělo to sloužit jako dokumenty o illegální činnosti.

Prokurátor: Pane obžalovaný, neměly ty zprávy v láhvi na zavařeniny sloužit k tomu, abyste případně mohl dokázat protikonkurenčním podnikům, stejně činným jako vy, že máte primát?

Pecl: Naprosto ne.

Prokurátor: Vy jste typický „idealista".

Pecl: V obchodě nejsem idealista a pokud jsem dělal politiku...

Prokurátor: To, co jste dělal, nejmenuji já politikou, nýbrž špionáží a paktování proti lidu. A váš archiv došel uplatnění: Usvědčil vás.

Pecl: Ty kroky byly učiněny dvojím způsobem. Jednak špionážní činností a zasíláním zpráv Pelantové, která měla agitovat v zahraničí ve smyslu nepřátelském zdejšímu režimu. Já sám jsem vypracoval koncept memoranda pro konferenci amerických velvyslanců a vyslanců v Londýně. Doznávám, že v tomto memorandu byla uvedena určitá data špionážního rázu o vývoji situace u nás.

Prokurátorka: Pane obžalovaný, pamatujete se, co jste tam psal o Titově režimu?

Pecl: Ano, žádal jsem tam o podporu titovského režimu západními mocnostmi.

Předseda: Pane obžalovaný, jak jste si rozdělili své úkoly?

Pecl: Já jsem měl otázky politické, Kleinerová věci organisační, Šulík finanční a hospodářské a Nedoma odbory.

Předseda: A jaký program měl být vámi uskutečněn?

Pecl: Ten program měl dvojí ráz. Prvně měl být zničen zdejší lidově demokratický režim a za druhé budován nový režim. Po dobu míru měla illegální skupina bojovat v podzemí proti lidově demokratickému režimu.

Předseda: To bylo pro případ míru, a v případě války?

Pecl: Byl jsem přesvědčen, že pro případ války budeme pracovat proti režimu jako pátá kolona.

Prokurátor: To měla být odplata za ty znárodněné antracitové doly!

Předseda: K tomu jste učinili také konkretní kroky. A nyní ještě k dalším stykům. Snažil jste se také o navázání styků s Petrem Zenklem?

Pecl: Ano, prostřednictvím Pelantové.

Prokurátor: Jaká základna vás spojovala.

Pecl: Nepřátelství ke zdejšímu režimu.

Předseda: Když jsme hovořili úhrnně o vaší špionážní činnosti, říkal jste povšechně, že jste poslal sto závažných zpráv. Kdo se na nich podílel?

Pecl: Pokud se týká úvah, ty jsem dělal většinou sám, pokud jde o konkretní údaje, ty pocházely od paní Kleinerové, částečně od Šulíka ve věcech hospodářských.

Předseda: Ty zprávy, které byly odeslány — ten koncept, nebo stejnopis — ty jste si také uschoval?

Pecl: Ty zprávy, co jsem psal, byly v kopiích uschovány a potom nalezeny.

Předseda: Paní prokurátorka vám předložila zprávu, o které jsme hovořili, která má deset bodů. Je to ona?

Pecl: Je to tatáž zpráva, je to průklep této zprávy.

Předseda: Dostali jste ze zahraničí pokyny a od koho?

Pecl: Vím, že přišel dopis od Ripky.

Předseda: Kdo vám ho dal?

Pecl: Kleinerová mně ho dala přečíst. Vlastně ona mně ho diktovala.

Předseda: Dostal jste nějaké legitimace, pane obžalovaný?

Pecl: Svého času jsem dostal šest až sedm legitimací od Kleinerové. Uschoval jsem je v Řevnicích a když jsem se stěhoval zůstaly tam uloženy, až byly nalezeny vyšetřujícími orgány.

Předseda: K čemu měly sloužit.

Pecl: Bylo mně řečeno, že kdyby bylo třeba utíkat za hranice, že budeme mít legitimace na falešné jméno.

Prokurátorka: Já bych předložila soudu rekonstrukci nálezu těch občanských legitimací.

Předseda: Jak je na snímku patrno, byly tyto legitimace ukryty někde na půdě, pane obžalovaný.

Pecl: Pod střechou, když se vychází s balkonu v prvním poschodí.

Předseda: Z výpovědi paní Kleinerové vyplývá, že jste byl ve styku s někým z jugoslávského velvyslanectví. Kdo to byl?

Pecl: Moje žena byla Jugoslávka a proto přicházeli k nám někteří z jugoslávských diplomatů a mezi nimi byl dr. Murko. Dr Murko věděl, že jsem odpůrcem lidově demokratického zřízení. Já jsem se před ním se svými názory neskrýval.

Přísedící: Musel jste si býti vědom, že dr. Murko vaše zprávy oznamuje jako špionážní zprávy domů.

Pecl: Každý diplomat, když má rozhovor se zdejším člověkem, referuje.

Přísedící: Toho jste si byl vědom.

Pecl: Ale neměl jsem nikdy v úmyslu podávat zprávy Titovu režimu.

Prokurátor: Paní Kleinerová, pojďte k mikrofonu a povězte, co jste dopoledne vypovídala.

Kleinerová: Když jsem viděla memorandum, které psal dr. Pecl, zeptala jsem se ho, co znamená ten pasus, který se týkal Jugoslavie. Ptala jsem se, zdali už jednal o tom s jugoslávskými činiteli a dr. Pecl mi řekl, že ano, že jednal s dr. Murkem a že mu

toto memorandum ukázal. Bylo jasné, že viděl i špionážní zprávy, které byly obsahem tohoto memoranda.

Prokurátor: V jaké formě byl zde Murko před válkou?

Pecl: On zde studoval.

Prokurátor: A potom?

Pecl: Potom byl v Jugoslávii ředitelem uhelné společnosti.

Předseda: Já jsem vyčerpal skutkový děj týkající se Pecla.

Obhájce dr. Vízek: Kdo přišel na myšlenku při styku s Kalandrou, že by se dalo cizích žurnalistů využít ke špionáži? Kalandra nebo vy?

Pecl: Já jsem iniciátor.

Tím byl skončen výslech obžalovaného dr. Pecla Oldřicha.

VÝSLECH OBŽALOVANÉHO ZÁVIŠE KALANDRY

Předseda: Pokračujeme v přerušeném hlavním přelíčení. Předstoupí obžalovaný Záviš Kalandra.

(Obžalovaný předstupuje.)

Pane obžalovaný, porozuměl jste obžalobě, která byla na vás podána.

Kalandra: Ano, pane předsedo.

Předseda: Cítíte se vinen zločinem velezrady a zločinem vyzvědačství v tom smyslu, jak jste žalován?

Kalandra: Ano, pane předsedo.

Předseda: Nejprve o vašem politickém životě. Vy jste byl redaktorem?

Kalandra: Ano, pane předsedo, byl jsem postupně redaktorem Rudého večerníku, Rudého práva, Haló novin a Tvorby.

Předseda: Byl jste organisován v komunistické straně?

Kalandra: Ano od roku 1923 do roku 1936.

Předseda: A kdy jste byl zbaven svých funkcí.

Kalandra: V srpnu 1936.

Předseda: Z jakého důvodu?

Kalandra: Poněvadž jsem nepřátelsky vystoupil proti Komunistické internacionále a Sovětskému svazu.

Předseda: A to mělo za následek?

Kalandra: Mé vyloučení z KSČ.

Předseda: V kterém roce?

Kalandra: V srpnu 1936.

Přísedící: Pane obžalovaný znal jste se s obžalovaným Peclem?

Kalandra: Znal jsem se s ním již dříve.

Předseda: Především jste žalován, že jste se dopustil špionáže. S kým jste ji prováděl?

Kalandra: Prováděl jsem ji ve spojení s dr. Oldřichem Peclem a anglickou státní příslušnicí Mary Bakerovou.

Předseda: Proč právě s Peclem jste se spojil?

Kalandra: Já jsem znal Pecla již předtím. Naše protistátní činnost začala vlastně setkáním v srpnu 1948.

Předseda: Jak to bylo?

Kalandra: Dohodli jsme se na provádění informační činnosti, jak jsme tomu tehdy říkali.

Předseda: A nyní tomu říkáte?

Kalandra: Špionáž, vyzvědačství.

Předseda: K tomu abyste mohli špionážní činnost provozovat potřebovali jste nějaké spojení na toho, komu byste tyto zprávy předávali?

Kalandra: Ano. A toto spojení jsem měl právě já. Byla to Mary Bakerová, která byla v té době zaměstnána u nás v Československém rozhlase jako anglická hlasatelka.

Předseda: Měla ještě nějaké styky?

Kalandra: Ovšem. Měla styky s Wolfgangem Salusem.

Předseda: Měla styky s někým dalším, kterých bylo využito k předávání špionážních zpráv?

Kalandra: Ovšem, měla styky s redaktorkou United Press, Helenou Fisherovou.

Prokurátor: Ta agentura je ovšem registrována jako tisková a ne jako špionážní.

Kalandra: Já mluvím o tiskové agentuře.

Prokurátor: Já to říkám proto, abychom si to ozřejmili.

Kalandra: Když jsme mluvili s Peclem o tom, že budeme dodávati zprávy, které mají za účel poškoditi Československé hospodářství, nevěděli jsme ještě, kam přesně tyto zprávy bychom mohli umisťovat. Já jsem věděl o Mary Bakerové a proto jsem šel ještě téhož dne večer k ní a ptal jsem se, kam by ona zprávy tohoto druhu mohla dodávat. Bakerová mi řekla o své přítelkyni Heleně Fisherové z United Pressu a tak se stalo, že naše špionáž s Peclem byla dirigována přes United Press. Během celého našeho spojení Pecl dodával zprávy a já jsem je dával Bakerové. Bakerová později změnila své zaměstnání a nakonec byla tlumočnicí korespondenta New York Times Schmidta.

Předseda: Jak si vysvětlujete, že právě agentura United Press se propůjčila k tomu, aby se jejím prostřednictvím dodávaly špionážní zprávy?

Kalandra: Platí zcela všeobecně, že tiskové agentury západních států jsou současně také vyzvědačskými centrálami. Podle mých zkušeností to platí také o United Pressu.

Prokurátor: Helena Fisherová, byla pokud vím, též cizinka.

Kalandra: Americká státní příslušnice.

Předseda: Zprávy které získával a vám odevzdával obžalovaný

Pecl a které jste vy opět dával dále, byly zprávy určitého druhu. Mohl byste říci jaké zprávy?

Kalandra: Byly to asi z 90 % hospodářské zprávy a z 10 % zprávy politického rázu.

Předseda: Co jste zamýšleli těmito zprávami způsobit?

Kalandra: Budu mluvit sám za sebe. Mým cílem bylo napomáhat tímto způsobem k utužení diskriminační blokády se strany západních imperialistů proti Československu, aby se tím napomáhalo znemožnit další zdárný hospodářský vývoj v Československu za tím konečným cílem, aby Československo bylo donuceno na cestu k marshallisaci.

Prokurátor: V roce 1936, když vás komunistická strana vyhodila, tvářil jste se jako ideový odpůrce a kritisoval jste komunistickou stranu.

Kalandra: Ano.

Prokurátor: To byl začátek a toto je konec.

Kalandra: Ano, pane prokurátore.

Předseda: Byl tu ještě nějaký další cíl?

Kalandra: To je v tom, co jsem řekl. Přístup k Marshallovu plánu znamenal porušení všech spojeneckých smluv se Sovětským svazem.

Předseda: Jakým způsobem vám Pecl dodával zprávy a co v nich bylo uvedeno?

Kalandra: Zprávy mně dodával nezpracované, v rozličných časových lhůtách, ze začátku to bývalo v delších obdobích, později téměř každý týden. Tyto zprávy jsem zpracovával, a dodával Mary Bakerové.

Helena Fisherová mně řekla, že nepotřebují ani dlouhé kritiky, ani dlouhých výkladů. „Jestli máte konkretní zprávy, to je něco jiného." Od té chvíle se změnil můj názor, čím máme United Press zásobovat a dodávali jsme jen konkretní fakta.

Předseda: Víte něco o zprávě, ve které se hovoří o těžební situaci v jednom revíru?

Kalandra: To jsem dostal od Pecla.

Prokurátor: Pane obžalovaný, co znamenají údaje o důležitém revíru v rukou takové Heleny Fisherové?

Kalandra: Hospodářské ohrožení dalšího zdárného vývoje v Československu, protože tento revír je jednou z hlavních surovinových základen republiky.

Prokurátor: Vy to říkáte tak klidně před pracujícími, kteří se sešli z různých částí republiky, že tyto zprávy znamenají ohrožení jejich země.

Předseda: Pane obžalovaný to byla bilanční zpráva?
Kalandra: Ano.
Předseda: Bylo zapotřebí, aby tuto bilanční zprávu někdo, kdo byl zasvěcen vysvětlil. Kdo to byl?
Kalandra: Požádal jsem dr. Rozsypala, úředníka čs. dolů, aby vysvětlil tuto zprávu Mary Bakerové a on to udělal.
Prokurátor: Kolik celkem jste dodal zpráv.
Kalandra: Pokud nejde o hektografované sešity, mohu říci asi sto.
Předseda: (K obžalovanému Peclovi.) Pane obžalovaný Pecle, je to správné co říkal Kalandra?
Pecl: Ano.
Předseda: Posaďte se.
Prokurátor: Panu obžalovanému Kalandrovi bych ukázal základní materiál, ze kterého čerpal zprávy ze Svazu průmyslu.
Předseda: Znáte je, podívejte se.

Pane strážmistře stoupněte si blíže k panu obžalovanému, aby vám mohl podávati zprávy, které si prohlédl. *(Kalandra prohlíží zprávy.)*

Kalandra: Konstatuji, že to jsou ony zprávy.
Předseda: Mezi zprávami, které jste dodával, byla jedna, která obsahovala adresy zahraničních firem, se kterými byl náš stát obchodně ve spojení?
Kalandra: Ano.
Předseda: Jaký byl účel těchto zpráv?
Kalandra: V podstatě šlo o to, že Pecl mně dodal 3 nebo 4 adresy zahraničních firem, které pomáhaly Československu prolamovat diskriminační blokádu. Pecl mně dal adresy těch firem a já jsem je odevzdal Bakerové za tím účelem, aby Spojené státy proti oněm firmám zakročily v tom směru, aby materiál přestaly dodávat. To byl vlastně účel celé věci. Tyto adresy jsem předal Bakerové při příštím setkání s ní a Bakerová mi řekla, že se jí v United Press ptali, zda takových adres by jejich zpravodaj neměl ještě více. Sdělil jsem to ihned dr. Peclovi a ten mně asi za 14 dní donesl další 3 nebo 4 adresy zahraničních firem, které jsem rovněž dal Bakerové.
Prokurátor: Kde se ve vás vzalo tolik nenávisti vůči republice, že jste ochoten přímo nahrávat americké blokádě?
Kalandra: Byl jsem nepřítelem lidově demokratické republiky.
Prokurátor: Co vám to dokazovalo, že jste z United Pressu dostal znovu pokyny, abyste zprávy toho druhu dále opatřoval?
Kalandra: Potvrdilo mi to jen to, co jsem věděl už předtím od Bakerové, že je tam vyslovený agent tajné americké služby.

Předseda: Další zprávy byly rázu pomlouvačného. Byly určeny za hranice přímo určité osobě?

Kalandra: Ano.

Předseda: Kdo to byl?

Kalandra: To byl sir Bruce Lockhardt, známý hlasatel anglického rozhlasu.

Předseda: Předal jste také od Pecla převzatý francouzsky psaný článek, určený pro redakci pařížského listu Figaro?

Kalandra: Ano.

Předseda: Co tam bylo?

Kalandra: Byla v něm polemika proti čs. delegaci na mírový kongres.

Prokurátor: Kdo tu zprávu poslal ven?

Kalandra: Tady je jediné místo, kde mně selhává paměť. Byly dvě možnosti a o obou jsem uvažoval, mluvil a proto mně to dnes není jasné.

Prokurátor: Které možnosti?

Kalandra: Buď poslat to přes Mary Bakerovou a United Press a nebo přes belgického vyslance v Československu.

Předseda: Věděl jste s kým spolupracoval Pecl?

Kalandra: Znal jsem některé z jeho spolupracovníků. Byla to především Antonie Kleinerová, pak bývalý poslanec Nedoma a Šulík.

Předseda: Vy sám jste s nimi nikdy nejednal?

Kalandra: Ano. Přišel jsem s nimi do styku na schůzce v bytě dr. Pecla. A pak ještě dvakrát nebo třikrát také v bytě dr. Pecla.

Předseda: O čem jste tam jednali?

Kalandra: Celkový směr jednání byl vysloveně protistátní.

Prokurátor: Pecl měl určité záměry s Nedomou, co se týče jeho umístění. Co to bylo?

Kalandra: Chtěl ho dostati do ředitelství čs. dolů. Pecl mně žádal, abych tento plán podporoval z druhé strany.

Prokurátor: Znáte pojem infiltrace, pronikání do hospodářského aparátu?

Kalandra: Znám.

Předseda: Věděl jste, že jsou ze zahraničí dávány pokyny, nebo dostávali jste přímo pokyny ke své protistátní práci?

Kalandra: Bakerová mi řekla přímo: V redakci United Press je zaměstnán agent CIC. Tomuto agentu odevzdávala některé zprávy, kdežto jiné dávala zřejmě také jiným agentům.

Předseda: Říkal vám dr. Pecl o nějaké další osobě, se kterou byl ve spojení? Byl to nějaký lékař.

Kalandra: Myslíte dr. Otakara Slezáka?

Předseda: Ano.

Kalandra: O tom mně řekl při našem posledním setkání v říjnu loňského roku, že tento muž navázal aktivní spojení s jeho organisací.

Předseda: Jaké má Slezák styky, vám neříkal?

Kalandra: Ze svých několika návštěv u dr. Slezáka jsem věděl, že má bližší, řekl bych přátelské vztahy k osobě belgického vyslance v Praze.

Předseda: Vy sám jste se s dr. Slezákem nesetkal?

Kalandra: Ano, několikrát jsem se s ním sešel v jeho bytě.

Předseda: Dal jste mu něco?

Kalandra: Dal jsem mu souhrnnou hospodářskou zprávu, kterou podle toho co jsem se dozvěděl od Pecla, když mně ji předával, jsem pokládal za zprávu zpracovanou pro zahraniční emigraci dr. Jiřím Hejdou.

Předseda: Co lékař měl s takovou hospodářskou zprávou dělat?

Kalandra: Znal jsem jeho nepřátelský postoj k republice. Slezák mi pak řekl při příštím setkání, nemám-li nic proti tomu, že dal k přečtení tu zprávu ještě další osobě. Řekl jsem, že proti tomu nic nemám.

Předseda: Dostal jste vy od Slezáka nějakou zprávu?

Kalandra: Od dr. Slezáka ne, ale od jeho bratra.

Předseda: Jaká to byla zpráva?

Kalandra: Byla to zpráva týkající se dopravy uvnitř ČSR.

Předseda: Setkal jste se se Schmidtem?

Kalandra: Po prvé jsem se setkal s redaktorem Schmidtem, když ho přivedla Bakerová. Bakerová, která tehdy odjížděla do Vídně, doporučila, aby mně získal, abych dělal náhradního korespondenta New York Times.

Prokurátor: Setkal se Pecl se Schmidtem?

Kalandra: To je druhá schůzka.

Prokurátor: Jak to bylo?

Kalandra: Pecl mne požádal, abych mu s ním sjednal schůzku ve svém bytě. To jsem také přes Mary Bakerovou udělal a ke schůzce došlo koncem května nebo začátkem června. Pecl chtěl předat korespondentu New York Times své memorandum.

Prokurátor: Znal jste Peclovu koncepci, pokud je možno o ní mluvit jako o koncepci, mluvil totiž o nějakém dvoukomorovém systému.

Kalandra: Mluvil o zájmových korporacích, které by nebyly voleny, nýbrž delegovány. Bylo to něco, co se jako vejce vejci podobalo systému Mussoliniho.

Předseda: Roku 1948 jste měl nějakou svou zvláštní skupinu. Kdo byl jejím členem.

Kalandra: Na podzim roku 1948 se sešly zbytky mé původní trockistické skupiny. Bylo to i se mnou 5 osob. Naším všeobecným cílem do února 1948 bylo pokusit se zabrzdit další vývoj socialismu v Československu a jako prostředek k tomu cíli jsme si představovali blokování národně socialistické a sociálně demokratické strany.

Předseda: Kdo byl v té skupince?

Kalandra: Kromě mne dr. Rozsypal, Ferdinand Jeřábek, dr. Flajzar a Jan Roubík.

Předseda: Proč jste se scházeli, za jakým cílem?

Kalandra: Využíval jsem schůzek k tomu, abych na nich zachycené zprávy předal Mary Bakerové.

Prokurátor: Jaké to byly zprávy?

Kalandra: První se týkala úzkého profilu v chemickém průmyslu. Druhá byla o výsledcích jednání čs. hospodářské delegace, pak jsem přijal zprávu od dr. Rozsypala, která se týkala dodávek pro čs. doly.

Předseda: Pak byla ještě druhá zpráva od dr. Rozsypala?

Kalandra: Ta se týkala situace v naší automobilové dopravě.

Prokurátor: Na zprávu o nalezišti nafty v určitém prostoru si nevzpomínáte?

Kalandra: O tom nevím.

Předseda: Spolupracovala vaše skupina se skupinou dr. Pecla?

Kalandra: Jako skupina ne, ale já sám jsem udržoval spojení mezi mou skupinou a skupinou Pecla.

Předseda: Dále. Dostáváme se k vašemu spojení se zahraničními agenty a s úředníky a zaměstnanci západních zastupitelských úřadů. Jaké styky jste v tomto směru měl?

Kalandra: V tomto směru byly moje styky konkretně tyto: První byl Milton Fried, úředník amerického velvyslanectví, se kterým mne seznámil Wolfgang Salus.

Prokurátor: Účel tohoto styku?

Kalandra: Nebylo mně neznámo, že Milton Fried, člen amerického velvyslanectví, je nepřátelsky zaměřen proti Československu.

Prokurátor: Chtěl na vás popisy některých osob?

Kalandra: Ano.

Prokurátor: O čem jste dále hovořili?

Kalandra: Řekl jsem Friedovi, že moje činnost v rámci národně socialistického tisku naráží na nepochopení u některých funkcionářů. Stěžoval jsem si přímo Friedovi s tím, aby u Zenkla v té věci intervenoval. Fried mně to slíbil.

Prokurátor: Počítali jste s tím, že sociální demokracie vplyne do vod pana Zenkla.

Kalandra: Počítal jsem já i moji trockističtí přátelé s tím, že by v tomto případě nastal v sociální demokracii rozkol podobný jako po první světové válce a že by levá část sociální demokracie šla v tom případě s komunistickou stranou.

Prokurátor: Ale vám šlo hlavně o to, aby pravá část sociální demokracie šla s národně socialistickou stranou.

Kalandra: To je jasné.

Prokurátor: Já myslím, že jste nemusel tak intervenovat u pana Frieda v zájmu sblížení Majera a Zenkla.

Kalandra: Tehdy v roce 1947 pane prokurátore, ano. Později ovšem už ten styk byl docela jiný.

Prokurátor: Nyní bychom si ještě řekli o jistém pánovi, který tu byl ve funkci polodiplomata. Kdo to byl?

Kalandra: Daniel Benedikt.

Prokurátor: Kdo to je?

Kalandra: Seznámil jsem se s ním v jeho dvojí funkci, kterou v Praze zastával. Jednak jako s emisarem trockistické čtvrté internacionály. Jednak jako s šéfem americké misse Care v Československu. *(Kalandra pak anglicky vysvětluje smysl značky Care.)*

Prokurátor: Co to bylo za missi?

Kalandra: Společnost pro americké zásilky do Evropy.

Prokurátor: Benedikt měl určité postavení polodiplomatické?

Kalandra: Ano.

Prokurátor: Jak byl politicky organisován?

Kalandra: Jak jsem již řekl, byl členem, a to význačným členem čtvrté internacionály.

Prokurátor: On přišel s návrhem, abyste vyslali delegáta a nebo pozorovatele na pařížský trockistický sjezd za předpokladu, že budete mít 50 hlasů?

Kalandra: Ano, i bez tohoto předpokladu.

Prokurátor: Ještě je něco zajímavého u toho pana Benedikta?

Kalandra: Jeho otec je významným funkcionářem Trumanovy demokratické strany. Při poslechu amerického rozhlasu jsem jednou slyšel, že generál Daniel Benedikt nyní promluví k chovan-

cům vojenské akademie ve West Pointu. Otcem Daniela Benedikta je generál armády USA Daniel Benedikt.

Prokurátor: Ve vašem spisu bylo o Benediktovi z počátku jen to, že Salus požádal, že určitý pán si chce objednat šaty od krejčího a žádné jiné souvislosti jste o Benediktovi nechtěl slyšet.

Kalandra: S malou změnou, že nešlo o Saluse, nýbrž o Veltruského, ale jinak je to tak, že jednu dobu jsem se snažil styk s Benediktem zastřít.

Prokurátor: Měl bych ještě další otázky, když dovolí pan předseda.

Předseda: Prosím, já jsem skutkový děj vyčerpal.

Prokurátor: Kdo to byl Wolfgang Salus? Jeho stručný životopis v jedné větě by byl poučný.

Kalandra: Wolfgang Salus byl nejznámější trockista v Československu.

Prokurátor: Lepil se velmi úzce na Trockého.

Kalandra: Ano. Dostal se do jeho osobní blízkosti již v roce 1929, kdy byl mezi jeho osobními tajemníky.

Prokurátor: Ten pan Salus byl v republice po osvobození a patřil do vaší protistátní skupiny. Později utekl. Kde je teď?

Kalandra: Pokud vím v Mnichově.

Prokurátor: V souvislosti se Salusem a Benediktem je určitá věc. Pan Benedikt, takto zástupce americké „dobročinnosti" u nás byl avisován. Salus nebo Veltruský o tom hovořil.

Kalandra: Veltruský, pane prokurátore, přišel ke mně do bytu, že u něho sedí jistý muž, kterého nazýval krycím jménem Jean a že by potřeboval moji přítomnost, protože se s ním nemůže domluvit. Veltruský neuměl ani francouzsky ani anglicky, což byly řeči, které ovládal ten Jean-Benedikt.

Prokurátor: Kdy jste se dozvěděl jeho funkci?

Kalandra: Už při druhém setkání se představil jako zástupce čtvrté internacionály.

Prokurátor: Přišel v únoru 1948 s nějakým avisem?

Kalandra: Byl o vánocích v New Yorku a v Paříži a po svém návratu sdělil Salusovi a mně, kteří jediní jsme se s ním z konspirativních důvodů stýkali, že se dá očekávat rychlý spád politických událostí v Československu a že je tedy záhodno, abychom se na to připravili také.

Prokurátor: Povídal ještě něco dále? Co?

Kalandra: Že se bude snažit zamezit ze všech sil další vlně znárodnění.

Prokurátor: Ještě jedna věc mne zajímá v souvislosti s panem

Salusem a Benediktem. Benedikt vám poradil nějakou cestu ven do zahraničí, aniž byste musel přecházet hranice?

Kalandra: Daniel Benedikt Salusovi i mně nabídl cestu do zahraničí letecky ve spojení s francouzským velvyslanectvím.

Prokurátor: Na koho vás odkázal a jakým způsobem jste to měli vyjednat?

Kalandra: Spojení na francouzské velvyslanectví bylo s tehdejším vojenským attaché, jehož jméno mi okamžitě nenapadá, ale myslím, že jsem je v protokole uvedl. Měli jsme se hlásit jménem u jeho spolužáka z francouzské vojenské školy v St. Cyru a že ten nám může opatřit místa v letadle, které opustí Československo směrem na západ. Později, když se let neuskutečnil, jsme přišli na to, že jsme se měli účastnit právě toho letu se Šrámkem a Hálou.

Prokurátor: Ještě jednu věc. Dovolte, pane předsedo, jen k ilustraci. Vaše trockistická skupina před únorem pracovala na sblížení Zenkl-Majer?

Kalandra: Ano.

Prokurátor: Nějaké ty kroky jste podnikli i kolem sjezdu soc. dem. strany. Za prvé: pro toto sblížení agitoval jistý Záviš Kalandra ve dvou časopisech pod dvěma jmény.

Kalandra: Pod několika jmény.

Prokurátor: Které to byly časopisy?

Kalandra: Byly to odborové časopisy. Jeden byl odborový list nár. soc. strany Slovo pracujících a druhý byl odborový list sociální demokracie Sociální demokrat.

Prokurátor: Vaše skupina vstoupila kolektivně podle vašich záměrů do některé strany?

Kalandra: Do sociální demokracie.

Prokurátor: A kterou stranu jste volili při volbách v r. 1946?

Kalandra: Podle mého návodu národní socialisty.

Prokurátor: Jaká je v tom logika?

Kalandra: V tom je logika tohoto druhu: jsem členem sociální demokracie a proto budu volit národní socialisty. To mělo ten smysl, aby se v sociální demokracii získávaly posice pro protikomunistický blok, jako zase jiní je získávali u národních socialistů. Ale dávat hlasy sociální demokracii nebo dokonce agitovat ve volbách pro sociální demokracii by bylo bývalo s hlediska mé trockistické skupiny buďto riskantní nebo pošetilé, poněvadž nikdo nemohl vědět, zda by se sociální demokracie jako celek octla opravdu pod vlivem Majerovým a nezůstala pod vlivem Fierlingerovým.

Proto jsem odmítal dávat hlas sociální demokracii a agitovat pro ni ve volbách, poněvadž jsem nebyl v nejmenších pochybách o tom, že národní socialisté budou v každém případě provádět protikomunistickou politiku.

Prokurátor: Vstoupil jste někdy sám do sociální demokracie?

Kalandra: Ne.

Prokurátor: Co to byla regentská rada?

Kalandra: Regentská rada byl jakýsi několikačlenný orgán trockistů v Československu.

Prokurátor: Tím je skončen váš autoportrét. Vy jste začal s kritikou komunistické strany a útokem na Sovětský svaz a konec je zde, rozvratnictví, špionáž, velezrada.

Kalandra: Ano.

Předseda: Páni obhájci mají otázku?

Obhájce: Pane obžalovaný, vy jste říkal, že jste nešel za Stránským do té redakce? Chcete tím říci, že jste chtěl nechat této činnosti?

Kalandra: Ano, pane obhájce. Chtěl jsem od června loňského roku zanechat této činnosti.

Prokurátor: Pane obžalovaný, jak nám vysvětlíte, že s takovým cynickým posměškem jste po celou dobu výslechu dovedl mluvit o tak vážných věcech. Vidíte ve své propasti, do které jste se dostal, ještě vůbec lidi, nebo jen špiony na šachovnici?

Kalandra: Je jistá věc, že moje nepřátelství proti komunistické straně mě zavedlo až sem, kde nyní stojím jako velezrádce a špion.

Předseda: Výslech je ukončen. Přerušuji jednání a bude se v něm pokračovat v pondělí v 8 hodin dopoledne.

VÝSLECH OBŽALOVANÉHO Dr ZDEŇKA PEŠKY

Předseda: Zahajuji přerušené hlavní přelíčení. Bude vyslechnut obžalovaný dr. Zdeněk Peška.

(Obžalovaný dr. Zdeněk Peška předstupuje.)

Předseda: Cítíte se vinen?

Peška: Nemohu to vyjádřiti jedním slovem. Jsem si vědom, že jsem se dopustil některých činů, které mi mohou být vytýkány.

Předseda: Nejprve ještě něco o vašich osobních poměrech. Jaké měl váš otec zaměstnání?

Peška: Byl obchodníkem.

Předseda: Jaké bylo vaše poslední zaměstnání?

Peška: Byl jsem řádným profesorem Karlovy university v oboru ústavního práva na právnické fakultě.

Předseda: Politicky jste byl organisován?

Peška: Ano, v sociálně demokratické straně. Byl jsem potom také za tuto stranu poslancem v prozatímním Národním shromáždění.

Předseda: A když došlo ke sloučení strany sociálně demokratické a strany komunistické, byl jste dále organisován?

Peška: Ne, pak jsem zůstal bez politické organisace.

Prokurátor: Souhlasil jste s únorem nebo ne?

Peška: Na tuto otázku je velmi těžko odpovídat.

Prokurátor: Ten leták, program tak zvané nezávislé sociální demokracie, jste vyhotovil vy? *(Ukazuje Peškovi fotokopii programu.)*

Peška: Ano.

Předseda: Setkal jste se s obžalovanou Horákovou a hovořili jste o této věci?

Peška: Ano, s paní dr. Horákovou jsem o těch věcech hovořil.

Předseda: Hovořili jste o tom, že by bylo třeba něco podniknout?

Peška: To se stalo až na schůzce ve Vinoři.

Předseda: Ale předtím jste přece spolu jednali také.

Peška: Ano, hovořili jsme, ale ty rozhovory neměly ráz nějakého politického jednání.

Předseda: Nemluvili jste o založení nějaké jednotné protistátní organisace?

Peška: Ano, ten rozhovor tady byl, ale to nebylo ještě jednání o založení.

Předseda: Byl ten rozhovor nebo nebyl?

Peška: Ten rozhovor mezi námi byl.

Předseda: Prosím, pane obžalovaný, abyste na otázky jasně kladené také jasně odpovídal a nepoužíval vytáček. Je vás to nedůstojné. Vy jako universitní profesor se přece můžete jasně vyjadřovat.

Peška: Tak přesně jsme o té věci nehovořili. Ten rozhovor se týkal budoucího vývoje politické situace v Československu a hovořili jsme vůbec o tom všeobecně, zdali je vhodno anebo zdali pak...

Předseda: Řekl jste pak. Co to znamená? Kdy k tomu mělo dojít?

Peška: Ani ten termín jsme nijak...

Předseda: Na termínu nezáleží. Kdy vůbec a jak se to mělo stát?

Peška: Nám šlo právě o ty živly, které nevstoupily do KSČ.

Prokurátor: Správně hovoříte „živly". Ale, prosím, za jakých okolností mělo dojít k vytvoření takové organisace?

Předseda: Rozuměl jste, pane obžalovaný? Dr Horáková to přesně řekla ve své výpovědi.

Peška: Ano, je to správné.

Prokurátor: Jakými prostředky a způsoby?

Peška: Představovali jsme si změnu režimu tím způsobem, že bychom se snažili zúčastnit se v budoucnosti nějakých voleb a že bychom...

Prokurátor: Kdy jste měli s obžalovanou Horákovou tyto rozhovory?

Peška: V červenci 1948.

Prokurátor: Tedy půl druhého měsíce po parlamentních volbách. Četl jste dopis Arno Haise?

Peška: Ano, ten znám.

Prokurátor: Tam se nehovoří o parlamentních volbách.

Peška: Ten dopis jsme četli.

Předseda: Povíte nám něco o té činnosti a z toho snad vyplyne, co jste si myslel, co jste chtěl a s čím jste počítal. S obžalovanou Horákovou jste se tedy sešel?

Peška: Ano.

Předseda: Mezitím jste se ovšem scházel s bývalými pravicovými sociálními demokraty, nepřátelskými lidově demokratickému zřízení?

Peška: Ano.

Předseda: Kteří to byli?

Peška: To byl Vojtěch Dundr, Vojtěch Beneš, dále Harlas, Rada a později Kubelík.

Předseda: A teď to šlo souběžně. Jednak jste hovořil s těmito lidmi, jednak s dr. Horákovou. Byl jste názoru, že bude nejlépe, když se budete stýkat a dělat plány s těmi lidmi, které jste vyjmenoval. Je to správné?

Peška: Tož to bylo moje stanovisko bez ohledu na stanovisko dr. Horákové.

Předseda: Jak došlo ke schůzce ve Vinoři?

Peška: Pozval mě Vojta Beneš a přijel jsem tam společně s ním.

Předseda: Věděl jste, o čem se tam bude jednat?

Peška: To ano. Schůzky se zúčastnil dr. Nestával, dr. Horáková, já, Vojta Beneš a pak Jandečka.

Předseda: Řekl jste, že jste věděl, že tito lidé budou jednat o tom, jak přivodit změnu režimu?

Peška: Skutečně, rozhovor se točil kolem těchto otázek.

Předseda: Jednalo se o to, že je třeba navázat mezi sebou spojení, pracovat pod jednotným vedením?

Peška: O tom se také hovořilo.

Předseda: Ten důvod, proč se mělo pracovat pod jednotným vedením byl v usměrňování činnosti z jednoho místa?

Peška: Snad ani ne tolik.

Předseda: Tedy, aby tu byla jakási společná základna?

Peška: Ano.

Předseda: Bylo dohodnuto, že bude svolána další schůzka?

Peška: Ano, o tom se mluvilo, že se bude konat pozdější schůzka.

Předseda: Mluvili jste o tom, jak se má spolupracovat? Přišel jste na to, že budete vydávat nějaký leták?

Peška: Takový návrh jsem nepodal.

Předseda: Paní obžalovaná Horáková, jak to bylo s těmi letáky? (Přistupuje obžalovaná Horáková.)

Horáková: Myslím, že pan profesor Peška se na tyto věci přesně nepamatuje.

Předseda: Tak řekněte přesně, jak to bylo.

Horáková: Řešili jsme tam otázku letáků zásadně. Profesor Peška uváděl, že letáky mají určitou cenu, uváděl pro ty letáky jistá slova, takže jsme se mohli domnívat, kdo jsme byli přítomni, že on byl přívržencem letákové akce.

Předseda: Můžete říci přesně, že od něho vyšel podnět, aby se letáků používalo k získávání dalších lidí?

Horáková: Nemohu říci podnět, ale příznivé stanovisko k tomu zaujímal.

Předseda: Co říkáte na to, je to správné, co říkala obžalovaná?

Peška: Je to možné.

Předseda: A teď činnost vaší skupiny. O čem jste jednal s bývalými příslušníky Majerovy pravicové skupiny, když jste se po prvé sešli ve větší skupině?

Peška: Po prvé jsme se sešli v bytě Harlasově asi v druhé polovině června. Schůzky se zúčastnil Harlas, Rada, Vojta Beneš, Vojta Dundr a já.

Předseda: Co bylo výsledkem této schůzky?

Peška: Výsledkem toho bylo, že jsme se rozhodli vytvořit z naší skupiny jakýsi zatímní výkonný výbor.

Předseda: Budu s vámi přesně rozebírat, jaké jste měli plány.

Peška: My jsme si přáli změnu vládního režimu.

Předseda: Pak jste se domluvili, že se sejdete na další schůzce. Celkem bylo těch schůzek u Harlase kolik?

Peška: Čtyři nebo pět.

Předseda: A pak byly ještě jinde?

Peška: Pak v bytě inž. Kubelíka. Také asi čtyři nebo pět.

Předseda: Budeme se zabývat tou druhou schůzkou u Harlase. Kdy k ní došlo?

Peška: K té došlo brzy nato, snad týden nebo deset dní po první schůzce. Stylisovali jsme na ní leták, který jsme vydali.

Předseda: Vidíte, tady jste řekl, když jsem vás konfrontoval s dr. Horákovou, že jste s tím tak trochu souhlasil, a teď dokonce od vás vyšel podnět k vydávání letáků.

Peška: Právě ze zkušeností s vydáváním letáků jsme se přesvědčili, že je to poměrně málo účinná zbraň.

Předseda: Tak jste chtěli použít účinnější zbraně?

Peška: Přirozeně, že bychom byli volili takový postup, který by se nám jevil účelný.

Prokurátor: Dovolíte, pane předsedo, abych předložil obžalovanému leták k nahlédnutí? *(Předkládá Peškovi leták.)*

(Obžalovaný Peška čte leták.)

Předseda: Pane státní prokurátore, že byste snad položil panu obžalovanému několik otázek z obsahu letáku.

Prokurátor: Pane obžalovaný, podle obsahu byste to mohl poznat. Říkáte, že jste měli určitou linii a ta linie je tam ztělesněna. Snad jste na ni nezapomněli?

Peška (neodpovídá, stále ještě čte leták).

Předseda: Dá vám tolik práce, než se na to rozpomenete?

Peška (neodpovídá, stále ještě čte leták).

Předseda: Prosím, pane obžalovaný, poznáváte to?

Peška: Myslím, že ten leták se shoduje s tím, co jsme tenkrát vydali.

Předseda: Kdo leták stylisoval?

Peška: Všichni společně.

Předseda: Přispěl jste k vytyčení těch zásad, jež měly být v letáku propagovány?

Peška: Ano.

Předseda: Kolikrát byl tento leták rozmnožen?

Peška: Pokud vím, asi pět set výtisků.

Předseda: Jak byl rozšiřován.

Peška: Rozšiřování obstarával Rada s Harlasem a myslím, že ho rozesílali poštou. Aspoň částečně.

Předseda: Myslíte, nebo to víte určitě?

Peška: Ano. Harlas s Radou si sestavili adresář osob, kterým ten leták měl být zaslán.

Předseda: Přispěl jste také nějakými adresami?

Peška: Ano, přispěl jsem asi deseti adresami. Leták byl rozeslán.

Předseda: Byli na této schůzce rozděleny také funkce?

Peška: Ano, předsedou výboru byl Vojta Beneš, sám jsem byl pověřen místopředsednictvím, Harlas pokladnictvím, archivářstvím a obstaráváním letáků.

Předseda: Co to bylo ten archivář? Proč jste chtěli mít archiv?

Peška: Abychom měli evidenci o tom, co jsme dosud udělali.

Prokurátor: Tak předsedu, místopředsedu, archiváře a pokladníka jste měli.

Peška: Byl také Rada, který byl zvolen za jednatele.

Prokurátor: Tak i jednatele jste měli. Členstvo nescházelo, pane obžalovaný?

Peška: Zatím jsme se omezili jenom na těchto pět osob.

Předseda: Rozhodli jste se vydat nějaký další leták?

Peška: To až později jsme vydali letáky, jednající o zemědělských otázkách.

Předseda: Proč vás zajímala zemědělská otázka?

Peška: Chtěli jsme upozornit zemědělce, že výhodnější politika pro ně bude, když se budou ubírati jiným směrem.

Prokurátor: Byl jste politicky činný v první republice. Tehdy se ubírali zemědělci jiným směrem. Na příklad exekutor přicházel do vsi a zemědělci se ubírali naproti exekutorovi. Co jste dělal tenkrát proti tomu, aby exekutoři nechodili denně do vsi?

Peška: Tenkrát jsem se zabýval jinými otázkami než zemědělskými.

Prokurátor: Ano, tehdy to bylo proti buržoasii. Tomu jste se vyhnul.

Předseda: Pak jste vydali ještě jeden leták k výročí 28. října v roce 1948.

Peška: Ano.

Předseda: Potom to byl ten program.

Peška: Ano.

Předseda: Jak se zrodil ten program?

Peška: Na jedné z těch schůzek v Harlasově bytě jsme se dohodli, že si vytvoříme společný program. Na užších schůzkách jsme stanovili konečnou formu a na širší poradě, které se zúčastnily další tři osoby jsme ho schválili.

Předseda: Co jste s ním udělali?

Peška: Pokud vím, byl rozmnožen ve 120 výtiscích. Ty byly rozeslány jako ostatní letáky.

Prokurátor: Měl být ten program realisován na basi této republiky nebo po zvratu poměrů v republice?

Peška: Přirozeně, že bychom usilovali o vystřídání lidově demokratické vlády takovou vládou, ve které bychom se byli mohli také sami uplatnit.

Prokurátor: Tak půjdeme k tomu programu. Pane obžalovaný, především byl to program, jak říkáte demokratický?

Peška: Ano.

Prokurátor: Pane obžalovaný, na straně 6, odst. 6 je váš přesný program. Pamatujete se, nebo to mám číst? Já bych rád dostal odpověď na příklad na tuto otázku: Komunistická strana Československa v posledních volbách, ve kterých strany kandidovaly odděleně, získala 40 % hlasů. Chtěli jste komunistickou stranu ponechat?

Peška: Můj osobní názor...

Prokurátor: Ne váš osobní názor, nýbrž názor, vtělený do vašeho t. zv. programu.

Peška: V tomto programu se o komunistické straně nemluví. Tam se mluví pouze o jedné nebo dvou stranách, ale o jiných stranách se nemluví.

Prokurátor: Pane předsedo, dovolte, abych tuto část o tomto bodě přečetl: Budoucí stranické rozvrstvení si představujeme tak, že bude socialistická demokratická strana, která ponese hlavní zodpovědnost za vládu. Nevylučujeme však ani takové seskupení, že by zde byly dvě strany, pracující v nejbližší součin-

nosti — druhá orientovaná na buržoasii. — Pro komunistickou stranu jste, pane obžalovaný, v tom vašem „demokratickém" programu nenechali místa.

Peška: Já bych chtěl k tomu říci . . .

Prokurátor: Pane obžalovaný, tato otázka je zodpovězena lidem celé republiky. Já o té věci nechci s vámi polemisovat. Nyní další otázku. Jaký jste měl postoj k odborům?

Peška: Chtěl bych se při této příležitosti odvolat na svou minulost.

Prokurátor: Vaše minulost je nám známá. Pokládáte postavení odborů v této republice za příliš silné?

Peška: Ani to nepokládám.

Prokurátor: Proč tedy hovoříte v programu o odborech jako o státě ve státě? Proč máte zamítavé stanovisko k odborům? Víte, že je to nejmasovější organisace. Co jste chtěli lidu dát, kdyby se vám bylo podařila uchvátit moc? Jaký jste měli program ohledně těžkého průmyslu?

Peška: Zaujímal jsem stanovisko, že přebudování našeho průmyslu na těžký průmysl by bylo hospodářsky nevýhodné.

Prokurátor: Ve vašem programu je také požadavek revise znárodnění. To měl v programu také Hejda a Pecl.

Peška: Pouze znárodnění po únoru by bylo podrobeno revisi.

Prokurátor: Nejdříve po únoru a pak to ostatní, to už je taktika. Tedy tento program vámi vypracovaný se opírá o pány, kteří jsou v zahraničí, o Haise, o Němce atd. Pokládali jste za důležité jim to poslat.

Peška: Ano.

Předseda: Poslal jste ten program do zahraničí?

Peška: Ano. Já jsem ten program odevzdal dr. Sýkorovi, aby ho poslal dr. Táborskému.

Předseda: Chtěl jste dostat od něho nějaké směrnice?

Peška: Snad by bylo šlo o radu, ale nikoli o směrnice.

Předseda: Poslal jste do zahraničí ještě nějaké jiné zprávy?

Peška: Myslel jsem, že jsem poslal ještě nějaké další dopisy, ale dr. Sýkora to popírá . . .

Předseda: Nechte pana Sýkoru na pokoji, on nám to tady řekne. Je pravda, že jste o poměrech na Karlově universitě podal do zahraničí lživou zprávu?

Peška: Měl jsem v úmyslu tenkrát tuto zprávu podat.

Prokurátor: Ani tu „kritiku", která mohla být použita venku ke štvaní proti republice vy jste nevypracoval?

Peška: Ano, tu jsem vypracoval.

Předseda: A pokud jde o tři zprávy o poměrech na Karlově universitě?

Peška: Ano, na to jsem pomýšlel. Já jsem již vypověděl dříve, že se na tu věc pamatuji jen velmi neurčitě a mlhavě.

Předseda: Dostal jste od Arno Haise dopis prostřednictvím někoho? Přečetl jste ho?

Peška: Ten dopis jsme si přečetli na schůzce v bytě Kubelíkově.

Předseda: Co bylo v tom dopise obsaženo?

Peška: Byla tam zpráva o situaci emigrace v zahraničí a některé pokyny o tom, co by se mělo dělat zde v Československu.

Předseda: Vytvořit nějakou protistátní organisaci?

Peška: Také o tom se tam hovořilo.

Předseda: Zjistil jste od koho ten dopis je?

Peška: Nebyl tam nikdo podepsán. Odevzdal mi jej Dundr.

Předseda: Ale že ten dopis je od člověka, který nenávidí lidově demokratické zřízení, ať už se jmenuje Hais, nebo jinak to jste věděli a poznali?

Peška: To je vidět z obsahu.

Předseda: Že je to dopis od člověka, který má zájem, aby se protistátně pracovalo.

Peška: Ano.

Prokurátor: Doložím to ještě tak, abychom si to upřesnili *(cituje z dopisu):* Nejbližší úkoly doma — sjednotit všechny síly proti režimu v Československu a opírat se o základnu domácího podzemního hnutí. — Pane obžalovaný, to je nahrávání si do rukou mezi Haisem a vámi. Neříkejte, že jste nevěděli, od koho dostáváte takové dopisy. *(Ukazuje dokument obžalovanému.)* Poznáváte to?

Peška: Ano.

Prokurátor: Dále se zde píše, za jakých okolností se obsadí západní Čechy Američany a kdy se obsadí další území. Vrátím se ke konfrontaci se Sýkorou. Vy jste se pokusil napsat své paní moták, který vaší paní nebyl doručen. *(Ukazuje moták obžalovanému.)* Je to on?

Peška: Ano.

Prokurátor: Za těchto okolností dovolte, abych vám přečetl toto *(cituje z motáku):* „Pak mně konfrontovali s Dundrem, Harlasem, Miladou, Sýkorou, Jeřábkem. Jeřábek mi hodně uškodil. Sýkora vypověděl hodně v můj prospěch." — Je to, pane obžalovaný, vysvětlení toho, že jste ztratil paměť ohledně dokumentu, který jste psal ven? Ano nebo ne?

Peška: Přirozeně, že ta Sýkorova výpověď byla v můj prospěch. To je jasné.

Prokurátor: Tu věc posoudí soud. My tento moták předkládáme. Dokáži, že jste byl ve stálém styku se zahraničím a že vaše paní měla na základě vašeho motáku znovu podat hlášení do zahraničí. Ano nebo ne?

Peška neodpovídá.

Předseda: Odpovězte.

Peška: Ano.

Předseda: Hovořili jste o tom, že jste chtěli získat lidi, kteří by byli stejného smýšlení jako vy. Omezili jste se jenom na Prahu, na Čechy, anebo jste měli úmysl získat tyto lidi také na Moravě, případně na Slovensku?

Peška: Ano.

Předseda: Co jste k tomu účelu podnikli, hlavně pokud se týče Slovenska?

Peška: Rada, člen našeho výboru jednou přišel s podnětem, že by bylo třeba navázat styk se Slovenskem a nabídl se, že vykoná cestu do Bratislavy. Cestu skutečně také vykonal a za tím účelem jsem mu dal doporučení na tři své přátele v Bratislavě. Rada navštívil v Bratislavě býv. redaktora Michala Kormana, který ho ale zrazoval od této práce a prohlásil, že s touto prací nechce mít nic společného. Rada tím byl zrazen od dalšího jednání a vrátil se do Prahy.

Předseda: Uvažovali jste o tom získat lidi vašeho smýšlení na Moravě?

Peška: Měli jsme v plánu zřídit síť důvěrníků a to bychom pamatovali také na Moravu.

Předseda: Neuvažoval jste o nějaké vojenské osobě, která by vám byla případně nápomocna ve vaší protistátní práci?

Peška: Ne, o tom jsme nikdy neuvažovali.

Předseda: Nikdy?

Peška: Ne.

Předseda: Můžete říci, že jste ani o této možnosti nemluvil s obžalovaným Dundrem.

Peška: Ano, o tom jsem mluvil. Věc byla taková, že se Dundr jednou při naší rozmluvě zmínil, že zná podplukovníka Tomčíka a já jsem mu řekl, že by bylo dobře, kdybych se s ním seznámil a mohl s ním pohovořit.

Předseda: Chtěl jste slyšet názor vojenského odborníka?

Peška: Připouštím, že jsme ke své činnosti potřebovali také vojenských informací.

Předseda: Dostáváme se ještě na konec k poslednímu úseku vaší činnosti. Jak to bylo s vysílací stanicí?

Peška: Při jednom rozhovoru se mi architekt Topinka zmínil, že má dvě vysílačky a že by jednu chtěl předat někomu jinému, že je nechce mít dále u sebe. Já jsem mu řekl, že bychom si tu vysílačku převzali.

Předseda: K čemu jste potřeboval vysílačku vy, universitní profesor?

Peška: Já jsem ji sám nepřebíral, nýbrž to převzal Harlas. Pokud vím, Harlas jednal o ní s Radou a Rada ji potom dopravil do nějaké obce poblíž Prahy.

Předseda: Ale to ještě stále neslyšíme, proč jste se vy hned rozhodl tuto vysílačku převzít a dokonce jste uskutečnil její převzetí.

Peška: Měli jsme na ní zájem proto, že v případě — dejme tomu, kdyby došlo k nějakým občanským nepokojům nebo něčemu podobnému — že by naše skupina byla isolována.

Předseda: Od koho měla být vaše skupina isolována?

Peška: V případě takové občanské války se může stát mnoho, že ano.

Prokurátor: Jakým způsobem a na koho vás ta vysílačka měla napojit?

Peška: Na příklad by bylo možné, že bychom vysílali tou vysílačkou nějakou výzvu.

Prokurátor: Pane obžalovaný, vysílačky mají jeden cíl — jsou prostředkem špionážním. K ničemu jinému takovéto druhy vysílaček nepomáhají. Nepleťte si pražskou vysílačku s vysílací stanicí, kterou jste si opatřili. Tou se nedají vysílat žádná provolání, nýbrž jen špionážní zprávy.

Peška: Já... já tomu nerozumím protože prostě nerozumím technickým otázkám.

Předseda: Jsou ještě nějaké otázky?

Obhájce: Prosím, pane obžalovaný, kdy jste byl naposledy ve styku s členy illegální protistátní organisace.

Peška: Nikoli už po 15. říjnu.

Obhájce: Říkal jste o schůzce u Kubelíka. Mluvili jste o dopravních podnicích.

Peška: O tom se mluvilo až mnohem později.

Obhájce: Tak nevíte o čem se tam hovořilo?

Peška: To nemohu teď přesně říci.

Obhájce: Děkuji.

Předseda: Výslech obžalovaného Pešky je skončen.

VÝSLECH OBŽALOVANÉHO VOJTĚCHA DUNDRA

Předseda: Předstoupí obžalovaný Vojtěch Dundr.

(Předstupuje obžalovaný Vojtěch Dundr.)

Předseda: Stoupněte si, pane obžalovaný blíže, aby vám bylo rozumět. Cítíte se vinen těmi skutky, pro které jste žalován?

Dundr: Ano.

Předseda: Než přejdeme k výslechu o věci, zodpovíte několik otázek ze svého politického života. Vy jste byl redaktorem?

Dundr: Byl jsem redaktorem časopisu „Stráž Pojizeří" v Mladé Boleslavi, později redaktorem „Zájmů kovodělníků" v Praze.

Předseda: Kdy jste se stal ústředním tajemníkem sociálně demokratické strany?

Dundr: V roce 1926. V roce 1940 jsem šel do pense a v srpnu 1944 jsem byl zajištěn jako rukojmí.

Předseda: Po jaké době jste byl propuštěn?

Dundr: Po třech týdnech jsem byl propuštěn z Malé pevnosti v Terezíně.

Prokurátor: Za jakých okolností jste byl propuštěn?

Dundr: Bylo mi řečeno, že budu propuštěn, ale že musím napsat článek proti komunistům.

Prokurátor: Kdy to bylo?

Dundr: To bylo někdy v říjnu 1944.

Prokurátor: Bylo to v době, kdy se bojovalo o Duklu?

Dundr: Asi v té době.

Prokurátor: Napsal jste ten článek?

Dundr: Napsal.

Předseda: Kdy jste začal uvažovat o tom, že by se mělo pracovat podvratným a rozvratným způsobem proti státu?

Dundr: Myslím, že v červnu nebo v červenci 1948.

Předseda: Dohodl jste se s někým nebo jste se rozhodl sám?

Dundr: O věci jsem mluvil s dr. Meissnerem. Začalo to vlastně na večírku, který byl konán k poctě 70. narozenin Vojty Beneše. Potom došlo k tajné schůzce v bytě Harlase.

Předseda: Kdo se jí zúčastnil?

Dundr: Zúčastnil se jí Harlas, Rada, Peška a já. Tam jsme se dohodli, že budeme pracovat protistátně.

Prokurátor: Chtěl jsem se vás zeptat: vy jste zahájil po únoru 1948 podvratnou činnost proti lidově demokratické republice. Po Mnichovu jste proti nacistické okupaci nevystoupili. Likvidovali jste dokonce sociálně demokratickou stranu.

Dundr: Ano.

Předseda: Na schůzce u Harlase jste si řekli, že musíte zahájit boj proti KSČ a lidově demokratickému zřízení?

Dundr: Řekli jsme si, že je třeba vyhledávat jednotlivce v některých místech, kteří by později s námi spolupracovali. Bylo dohodnuto, že se asi za 14 dní sejdeme znovu a že se budeme scházet pravidelně. Ke spolupráci na budování skupiny měli být získáváni další jednotlivci.

Předseda: O čem jste jednali na dalších schůzkách?

Dundr: O možnosti spojení se zahraničím.

Předseda: Proč jste chtěli spojení se zahraničím?

Dundr: Abychom mohli informovat uprchlíky o tom, co zde děláme a zároveň informace získávat.

Předseda: Tedy, aby práce jejich a vaše byla koordinována?

Dundr: Ano.

Prokurátor: S kým jste měli spojení v zahraničí?

Dundr: Měl jsem spojení s Haisem.

Prokurátor: Kdo je to Arno Hais?

Dundr: Byl za okupace funkcionářem NOUZ.

Prokurátor: To hovoříte velmi skrovně. O jeho činnosti pro nacisty nic nevíte? Po Heydrichově smrti pronesl řeč, ve které prohlašoval, že naše jediná zákonná vláda je vláda protektorátu Böhmen und Mähren. Pak oplakával velkého vůdce Heydricha. To je Arno Hais, o kterém říká originál ze Sicherheitsdienstu roku 1941: „Je to jeden z nejaktivnějších spolupracovníků." S ním jste tedy udržoval spojení?

Dundr: Ano.

Předseda: Jaké organisační přípravy jste konali?

Dundr: To se mělo stát vydáváním tiskovin.

Předseda: Tedy se mělo navazovat spojení se zahraničím. A co ještě?

Dundr: Působit mezi zemědělci, dále mezi bývalými funkcionáři DTJ a navázat spojení se Slovenskem. Pokud šlo o spojení se zahraničím, obrátil se na mne Peška.

Předseda: Pokud jde o vydávání tiskovin, byly to především letáky?

Dundr: To byl námět, se kterým jsem přišel ze schůzky.

Předseda: Jaký to mělo mít účel?
Dundr: Informovat a vnést neklid.
Předseda: A získat snad potom ve zneklidněných vrstvách ty, kdož by chtěli s vámi spolupracovat?
Dundr: Ano.
Prokurátor: Kolik takových letáků jste nakoncipoval po 15. březnu 1939. To jest za nacistické okupace?
Dundr: Ani jeden.
Prokurátor: Děkuji.
Předseda: Jaký měla důvod vaše snaha rozšířit činnost mezi rolníky?
Dundr: Šlo o to vyvolat mezi zemědělci odpor proti těm snahám, které vedly k vytvoření jednotné zemědělské organisace.
Předseda: Chtěli jste tuto jednotnou zemědělskou organisaci rozvracet?
Dundr: Ano. Měli jsme snahu získat mezi nimi spolupracovníky pro případ, kdyby došlo k nějaké akci.
Předseda: K jaké akci?
Dundr: Akce měla sloužit ke změně lidově demokratického zřízení.
Předseda: Proč jste chtěli proniknout mezi funkcionáře DTJ?
Dundr: S tímto podnětem přišel Rada. Měli být získáni mladí muži k součinnosti, dojde-li k nějaké akci.
Předseda: Jaký účel mělo rozšířit činnost na Slovensku?
Dundr: Nabídl jsem se, že mám na Slovensku známého, že se na něj obrátím a že tam budeme hledat rovněž k součinnosti jednotlivce, na něž bychom se mohli při nějaké akci spolehnout.
Předseda: Jinou schůzku jste neměli?
Dundr: Měli jsme ještě jednu schůzku v září, rovněž v Harlasově bytě. Byl na ní přítomen kromě mne, dr. Pešky, Rady a Harlase ještě inž. Kubelík. Shodli jsme se, že svoláme poradu, na kterou pozveme ještě některé jednotlivce, aby byli informováni. Vzal jsem si to sám na starost. Ke schůzce došlo v bývalé budově DTJ na Hradčanech. Zajistil jsem si místnost a pozval jsem tři další přátele. Tuto širší schůzi zahájil Peška.

Na jedné z těchto schůzek, kterou zahájil Peška, přečetl Peška také program, který v diskusi po dotazech vysvětlil a tento program předal Radovi k rozmnožení a rozšíření.
Předseda: Proč?
Dundr: Aby tak byly případně získány osoby, kterým by byl program zaslán.
Prokurátor: Na této poradě jste snad hovořili také o tom, jakým

způsobem budete moci předložiti tento záškodnický program dělníkům?

Dundr: Nikoliv.

Předseda: Je pravda, že jste s dr. Peškou hovořili také o zapojení na nějakou vojenskou osobu?

Dundr: Ano. Dr. Peška se na mne obrátil s připomínkou, že by se chtěl seznámit s nějakým vojákem, zda někoho znám. Řekl jsem, že neznám nikoho a on vyslovil jméno Tomčíka, že by se s ním chtěl seznámit.

Předseda: Řekl vám důvod?

Dundr: Aby získal nějaké informace rázu vojenského, případně že by poskytl informace o tom, co sám dělá.

Předseda: Než dojdeme k vaší špionážní činnosti, pane obžalovaný, věděl jste, že Peška, případně Harlas, usilují o získání vysílací stanice?

Dundr: Věděl. V jedné schůzce sdělovali Harlas a Rada, že by bylo třeba opatřit vysílačku, aby mohly být vysílány zprávy do ciziny. O tom věděl i dr. Peška. Později mi Harlas řekl, že vysílačka je opatřena.

Předseda: Kdo vám umožňoval styk s cizinou?

Dundr: V červenci nebo v srpnu jsem dostal dopis od Arno Haise, kterým mne žádal, abych mu napsal co se zde děje. Doručitelka dopisu se mě ptala, zda zprávu napíši. Řekl jsem, že ano a dal jsem jí za několik dnů zprávu o událostech, které se udály od března do června. Poté za několik týdnů přinesla další zprávu a žádost o informace. Napsal jsem pak druhou zprávu a připojil jsem k ní jedno programové prohlášení. Z podpisů, které jsou na prohlášení, bylo vidět, že jsme utvořili skupinu. Napsal jsem, aby se Hais vyjádřil o obsahu prohlášení.

Prokurátor: Ještě k dokreslení Arno Haise, poněvadž se o něm mluví. Jestli pan předseda dovolí, přečtu z řeči pana Haise na Staroměstském náměstí po smrti Heydricha aspoň tuto část: „Musíme se všichni přičinit, abychom spoluprací pro vítězství Velkoněmecké říše aspoň zčásti zmírnili ztrátu, kterou utrpěla říše... Při Heydrichově památce slibujeme věrnost Velkoněmecké říši a jejímu vůdci Adolfu Hitlerovi.“ — Pane strážmistře, prosím, předložte tento dokument, zda je to totožné. Je to dopis od Arno Haise?

Dundr: (prohlíží dokument) — Ano, to jsem dostal od Hrubeše. V tomto dopise byly Haisovy pokyny pro vytvoření podzemní organisace ve větším rozsahu. Tento dopis jsem pak dal přečíst také dr. Peškovi.

Prokurátor: Tento pokyn dostává do ruky Vojtěch Dundr, který proti okupantům nehnul ani prstem.

Dundr — (neodpovídá).

Předseda: Byl jste požádán také o vypracování zprávy?

Dundr: Požádal mne Hastrlík. Sdělil mi, že je zde nějaká paní Posse-Brázdová ze Švédska. Vyžádal si ode mne zprávy. Byly to tendenční zprávy.

Předseda: Sdělil vám Hastrlík, že má špionážní spojení s britským diplomatem P. Carlyonem a že kdyby chtěl odeslat špionážní zprávy do zahraničí, že by mohl této cesty použít?

Dundr: Nikdy nikoho neuvedl.

Prokurátor: Hastrlík vypovídá jinak. To vám konečně řekne sám.

Předseda: Já jsem vyčerpal všechny otázky dotýkající se skutkového děje.

Prokurátor: Přečetl bych ještě něco jiného. Ve čtvrtek 2. listopadu 1944 napsal pan Dundr článek do Národní práce.

Dundr: Ano.

Prokurátor: (Předčítá článek. Pokračuje): A v závěru jste napsal: „Musíme v zájmu národa setrvat na cestě nastoupené." Dodávám: Na cestě nastoupené pány Haisy. Je to váš článek?

Dundr: Ano.

Prokurátor: To bylo vaše stanovisko k nacistům. Mám přípis od Svazu přátel SSSR, že Vojtěch Dundr od začátku vzniku Svazu byl nejenom jeho nepřítelem, ale přímo zakázal všem sociálním demokratům, jako generální sekretář strany, vstoupit do Svazu. Je to tak?

Dundr: To bylo stanovisko výkonného výboru strany.

Prokurátor: Jaký jste měl styk se Sicherheitsdienstem?

Dundr: Žádný.

Prokurátor: Předkládám zápis o výpovědi, sepsaný s Adolfem Říhou, úředníkem z Velké Lípy. Říha vypovídal: S Dundrem jsem se seznámil roku 1931, když jsem se stal okresním tajemníkem československé sociální demokracie. Co se stalo s tímto člověkem dál?

Dundr: Byl tajemníkem Národního souručenství a později tajemníkem sociální pomoci. Vím také, že byl ve styku s úředními německými místy.

Prokurátor: Vy tomu říkáte s úředními místy. Čtu dále z výpovědi Říhovy. Od dubna 1939 do 15. června byl jsem tajemníkem Národního souručenství. Ve své funkci úředníka sociální pomoci jsem se stýkal s německými okupanty. V Budějovicích jsem do-

cházel do úřadovny Sicherheitsdienstu. V Praze jsem se dostal do rozhovoru se šéfem Sicherheitsdienstu.

Říha dále uvádí ve své výpovědi: Navštívil jsem Dundra v jeho bytě a ten mně řekl, že se mu ve vězení vedlo dobře a že by přál všem českým advokátům, aby viděli přelíčení před lidovým soudem v Berlíně. Krátce potom jsem se sešel s Dundrem v Riegrových sadech a řekl jsem mu, že jsem ve spojení se Sicherheitsdienstem. Ptal se mne, co chce Sicherheitsdienst vědět.

Dundr: To je možné.

Prokurátor: (Pokračuje ve čtení Říhovy výpovědi). Dundr mně řekl, že myšlenka nacionálního socialismu sama o sobě není špatná, že zasluhuje pozornosti.

Říha dále vypovídá o své rozmluvě s Böhmem: „Böhm mně řekl, že Dundr je rozumný člověk, abych se zeptal, zda by byl ochoten přijít mezi dělnictvo promluvit a případně promluvit v duchu doby k dělnictvu do rozhlasu. Böhmovi jsem slíbil, že to vyřídím. Dundr mně pak řekl, že všechno udělá, ale že musí mít předpoklady. Jaké, to mně neřekl. Obsah rozmluvy s Dundrem jsem sdělil Böhmovi a on to vzal na vědomí.

Dundr: Nikdy jsem takto o německém národním socialismu nemluvil.

Prokurátor: Víte, že někdejší šéfredaktor Ryba vypovídal o vás, že jste se nabídl, že budete dělat konfidentskou práci mezi dělníky?

Dundr: To není pravda.

Prokurátor: Pokračuji ve čtení Říhovy výpovědi: Dundr se zavázal Gestapu, že bude psát do protektorátních novin. Během měsíce jsem se sešel znovu s Dundrem a on mi řekl, že tam byl čtyřikrát, že články Gestapu předkládal a že je vrátili k přepracování. Zároveň se ho prý ptali, zda bude za těmi články stát, a on řekl, že ano, že odpovídají jeho představám i skutečnostem a že v tomto duchu pracoval po celou dobu své politické činnosti. Pane obžalovaný, co tomu říkáte?

Dundr: Napsal jsem jenom jeden článek.

Prokurátor: K dokreslení Dundrova portrétu mám zde maličký dopis dělníků: „My, zaměstnanci Jawy, kteří budujeme svoji usilovnou prací socialismus, dovedeme zvážit tíži viny 13 obžalovaných, mezi nimiž je Dundr, který měl velké zásluhy na tom, aby stávka v bývalé Janečkově továrně v roce 1935 byla potlačena ve prospěch kapitalistů, kterým sloužil."

S těmi svými styky, s tím, co jste dělal za okupace, se styky s Arno Haisem, jakou jste měl legitimaci po roce 1948, abyste

se pustil do činnosti proti republice? Co vás legitimuje k tomu, abyste tu dělal politiku vy, Dundr, který zrazoval dělnickou třídu 50 let a který spolupracoval s nacistickými okupanty? Pro jakou firmu cestuje nyní pan Arno Hais a vaši společníci? Pro mír anebo pro Američany a Angličany a připravuje tam válku proti nám?

Dundr: Já s těmi, co jsou v Londýně nesouhlasím.

Prokurátor: Vy nesouhlasíte, ale korespondujete s nimi a posíláte jim svůj program.

Dundr: To jsem udělal, to je pravda, to přiznávám.

Předseda: Má obhajoba nějaké otázky?

Obhájce: Prosím. Kdy se uskutečnila, pane obžalovaný, poslední schůzka, které jste se zúčastnil?

Dundr: To bylo v polovici září 1948 a později byl jsem ještě účasten na jedné schůzce u dr. Kubelíka.

Obhájce: Podle čeho jste vybral do seznamu 15 osob, které měly být zapojeny do vaší činnosti na Slovensku?

Dundr: O některých jsem věděl, že byli dřívějšími funkcionáři bývalé strany práce na Slovensku.

Obhájce: Při vašich stycích s profesorem Peškou zastával jste stanovisko násilného převratu?

Dundr: O násilném zvratu jsme nemluvili.

Prokurátor: Ale předpokládali jste ten násilný zvrat? Ano nebo ne?

Dundr: Předpokládali.

Prokurátor: Tedy násilí. Pokud byl kapitalismus, pokud byl fašismus, pokud byl hitlerismus, ustupovali sociálně demokratičtí vůdcové v Německu, stejně jako Dundrové v Československu.

Předseda: Ještě další otázky? Jinak ukončuji výslech.

Dundr: Kdybyste dovolil, pane předsedo. Jsem si vědom odpovědnosti za trestné činy, jichž jsem se dopustil. Jsem si vědom toho, že musím být potrestán, ale prosil bych, aby bylo uznáno, že těchto činů skutečně lituji. Co jsem doznal, doznal jsem z vlastního přesvědčení, ve snaze, abych přece jenom prokázal, že jsem chybil a že jsem si toho vědom.

Předseda: Výslech obžalovaného Vojtěcha Dundra je ukončen. Přerušuji nyní hlavní přelíčení na dobu dvaceti minut.

VÝSLECH OBŽALOVANÉHO Dr BEDŘICHA HOSTIČKY

Po přestávce pokračuje předseda v přerušeném hlavním přelíčení výslechem obžalovaného dr. Bedřicha Hostičky.

Předseda: Pane obžalovaný, porozuměl jste obžalobě?

Hostička: Ano, porozuměl.

Předseda: Cítíte se vinen?

Hostička: Ano.

Předseda: Od kdy jste byl politicky organisován?

Hostička: Od roku 1945.

Předseda: Ve které straně?

Hostička: V československé straně lidové.

Předseda: Měl jste tam nějaké funkce?

Hostička: Byl jsem okresním funkcionářem a pracoval jsem v právním odboru strany. Po únoru stal jsem se členem obrozené strany lidové a tam jsem byl jako vedoucí právního referátu a intervenčního oddělení.

Předseda: A nyní k obžalobě. Jak jste přijal únorové události.

Hostička: Hned po únoru jsem vstoupil do služeb čs. strany lidové. Nemohu říci, že bych se byl stavěl kladně ani záporně k únorovým událostem. Později jsem dospěl k přesvědčení, že je možné očekávat v brzké době politický zvrat. Ze začátku jsem čekal na zvrat vnitřními domácími silami, ale později jsem se přesvědčil, zvláště když nastala politická a hospodářská konsolidace ve státě, že absolutně není možné očekávati domácí, vnitřní cestou nějaký politický zvrat, že to je jedině možné provést za pomoci zahraniční intervence jak politické, tak i vojenské.

Předseda: A proto jste začal v tom duchu pracovat?

Hostička: V tom duchu jsem začal pracovat.

Předseda: A jaký byl váš plán, když jste viděl, že není možno spoléhat na nic jiného než na zahraniční intervenci?

Hostička: Z počátku jsem připravoval jakousi organisační základnu. Proto jsem také začal s budováním krajských důvěrníků a původně jsem počítal s tím, že by bylo možné použít k tomu i obrozenou lidovou stranu. Ale brzy jsem dospěl k přesvědčení,

že to není možné, a proto jsem si chtěl vypracovat vlastní plán a chtěl jsem, aby církevní činitelé s ním souhlasili.

Předseda: Ovšem, když mluvíte o církevních činitelích, máte na mysli, které?

Hostička: Římskokatolické.

Předseda: Hodnostáře, že ano.

Hostička: Ano.

Předseda: Také jste už přikročil k nějakému rozšiřování tiskovin protistátních a pobuřujících?

Hostička: Z počátku ještě ne, ale později v roce 1949. Bylo to asi 100 kusů pastýřských listů, které jsem rozmnožil a rozeslal některým z bývalých funkcionářů.

Předseda: Další činnost záležela v tom, že jste podporoval některé protistátní elementy. Je to správné?

Hostička: Je to správné.

Předseda: Ukrýval jste některé lidi, kteří byli stíhání?

Hostička: Ukrýval jsem pátera Marka, který musel utéci pro protistátní činnost z Litomyšle.

Předseda: Napomáhal jste někomu k útěku?

Hostička: Páteru Markovi a dvěma jiným lidem.

Předseda: Pak jste řekl, že jste přikročil k organisování nějaké sítě krajských důvěrníků.

Hostička: Seznámil jsem se s několika lidmi, kteří měli podobné smýšlení jako já a informoval jsem je o svém plánu. Tito lidé s tím souhlasili a tak jsem pomocí jich chtěl založit také protistátní skupiny v některých krajích.

Předseda: Sbíral jste také nějaké velezrádné zprávy za tím účelem, aby byly předány dále?

Hostička: Z počátku to byly zprávy pouze ústní, které jsem odmítl psát, teprve později, a to v červenci, jsem některé dostal i písemně a předal jsem je dále.

Předseda: Prostřednictvím koho?

Hostička: Byl to agent CIC.

Předseda: A cíl a účel této vaší činnosti?

Hostička: Směřovala k tomu, aby zde nastal politický zvrat a aby byl změněn režim v našem státě.

Předseda: Byl jste si vědom, když mluvíte o zahraniční intervenci, jakými prostředky by mohly západní mocnosti nepřátelsky naladěné proti lidově demokratickým státům a tudíž proti naší republice postupovat, aby byl tento zvrat umožněn?

Hostička: Bylo by to možné jedině válkou.

Předseda: A v tom vašem „programu", který jste vypracoval, bylo také uvedeno, že počítáte s touto možností?

Hostička: Tam to nebylo uvedeno.

Předseda: A proč jste tam nemluvil tak, že počítáte jako jedním z prostředků, kterým má být umožněno splnění tohoto programu, že musí dojít k válce?

Hostička: Věděl jsem, že lidé, kdyby ten program dostali do rukou, by zcela určitě s válkou nesouhlasili.

Prokurátor: Na koho jste se obrátil nakonec, aby ten váš program, který měl vyústit ve válku, schválil.

Hostička: Na pana arcibiskupa Berana.

Prokurátor: Pak?

Hostička: Na pana opata Opaska.

Prokurátor: A nakonec.

Hostička: Na Vatikán.

Prokurátor: To je politika Vatikánu? Co to má společného s vírou a náboženstvím? Ale my víme, jakou teď v době míru má pro nás politiku Vatikán. My už víme, že už teď za míru nám připravuje vraždy. Víte o vraždě na majoru Šramovi?

Hostička: Četl jsem o tom.

Prokurátor: Víte kdo ji spáchal?

Hostička: To nevím.

Prokurátor: Milan Choc.

Vyslal ho sem český komitét v Řezně. Víte, kdo tam byl mimo jiné? Vedle profesorů Buška a Kovárny také dr. Bunža a dr. Rozehnal. Špatní representanti křesťanské lásky. Poslali vraha. Vy jste byl později ve spojení s inž. Žemlou. Víte kdo to je? Byl odsouzen pro vraždu studenta Krátkého z Pardubic a v jeho skupině byl váš spolupracovník. To je druhá vražda, za kterou stojí Vatikán. V Hodoníně došlo také k vraždě. A kdo ji inspiroval. Páter Lekavý — v Italii, který sem poslal agenta, aby vraždil. K tomu účelu je ve Vatikáně nejvyšší duchovní vrchnost, aby připravovala válku v době míru a posílala vrahy do naší republiky?

Hostička: (Mlčí.)

Předseda: Vy jste řekl, že když jste vypracoval svůj „program" měl jste zájem, abyste zvěděl stanovisko církevních hodnostářů k němu, jaké kroky jste k tomu podnikl?

Hostička: V první řadě to byl páter Marek, který se mi svěřil, že pracuje protistátně na Pardubicku. Páter Marek mne vyzval, abychom navštívili pana arcibiskupa Berana, že by bylo nejlépe se tam zeptat na jeho posudek o celé věci.

Předseda: Zašli jste za ním?

Hostička: Zašli jsme za ním na podzim, v listopadu nebo prosinci, nevím už přesně a informoval jsem pana arcibiskupa o celé záležitosti. Dále, už na jaře 1949 jsem zajel k panu biskupovi Píchovi, kterého jsem informoval a předložil mu svůj program.

Předseda: Ponechal jste mu jeden výtisk?

Hostička: Ponechal si jeden program.

Předseda: Pak jste ho ještě předložil...?

Hostička: To bylo v lednu, když jsem hovořil s p. opatem Opaskem. Informoval jsem ho o tom, co podnikám a dal jsem mu také jeden program, protože řekl, že odjíždí do Vatikánu. Pan opat Opasek, pokud vím, pak týden nato odejel do Vatikánu.

Předseda: A když se vrátil z Vatikánu?

Hostička: A když se vrátil řekl, že program předložil na příslušných místech.

Předseda: Tehdy, když jste dal ten program Opaskovi, poznamenal k tomu něco?

Hostička: Říkal jen, že se mu zdál ten program být dobrý.

Předseda: Tak jaký byl ten bližší styk s tím páterem Markem?

Hostička: Páter Marek přijel jednou, někdy dvakrát měsíčně do Prahy a já jsem ho informoval. Používal jsem také pátera Marka k tomu, abych u něho v Litomyšli uschoval několik svých záznamů, potom některé písemnosti, které jsem také považoval za záhodno uschovat.

Předseda: Potom vás požádal Marek přímo, abyste mu umožnil útěk za hranice, když se jeho činnost prozradila, ne?

Hostička: V únoru 1949 mne navštívil Marek a sdělil mi, že musel v rychlosti utéci z Litomyšle, poněvadž tam byla jeho činnost odhalena a prosil mne, abych mu pomohl. Marka jsme schovali u známých p. dr. Wagnera a potom byl v nějakém klášteře v Praze.

Prokurátor: Pan Marek to zřejmě pokládal za pronásledování církve?

Hostička: Pravděpodobně.

Předseda: Nyní přichází na řadu Hašek. Kdo to byl?

Hostička: Byl to obchodník, myslím z Teplic-Šanova a byl národním správcem v nějakém velkoobchodě. Musel odtud utéci pro nějaké finanční defraudace.

Prokurátor: Defraudace a šmelina vám u pana Haška nevadily? Ke špionáži jsou všichni dobří, i defraudanti a šmelináři?

Předseda: Řekl jste, když jsme hovořili o vaší trestní činnosti, že jste sbírali zprávy a že jste tyto předal do zahraničí?

Hostička: Chtěl jsem si připravit pro každý kraj důvěrníka z osob, které byly podobného smýšlení jako já, informoval jsem je o tom, jakým způsobem bych si to představoval, některým z nich jsem předal nástin programu, o kterém jsem již hovořil.
Předseda: První, který to byl?
Hostička: Byl to páter Marek, který přistoupil na to, že mi bude dělat důvěrníka na Pardubicku.
Předseda: Potom to byl?
Hostička: Arlet, člen krajského národního výboru na Liberecku, kterého jsem informoval o celé záležitosti a který souhlasil s celým tímto hnutím.
Předseda: Říkal vám Arlet, že má spojení? A na koho?
Hostička: Že má spojení na agenta Suchého, býv. tajemníka lidové strany na Jablonecku.
Předseda: Arlet vám dal potom další typ.
Hostička: Arlet mně poslal býv. zemského poslance Kolína. Kolín mne navštívil a informoval mne, jak to vypadá v krajích.
Prokurátor: Kdo to byl z národních socialistů, který s ním byl ve spojení?
Hostička: To nevím.
Prokurátor: Neříkal vám, že to byl býv. zemský poslanec národně socialistický Weiland?
Hostička: To si nevzpomínám.
Prokurátor: Byl tento Weiland vaším krajským důvěrníkem, paní obžalovaná Horáková?
Horáková: Pokud je mi známo z jednoho referátu dr. Čupery ve výboru, měl být poslanec Weiland důvěrníkem pro naši protistátní práci v kraji libereckém.
Prokurátor: Děkuji, z toho je vidět, že zde byly první styky mezi touto skupinou, kterou vybudovala dr. Horáková s protistátní skupinou, kterou vybudoval dr. Hostička a ostatní.
Předseda: Pane obžalovaný, než jste se rozešel s Kolínem, aby pracoval ve své oblasti, předal jste mu nějaké příkazy? Nebo pokyny konkretního rázu?
Hostička: Dal jsem mu pokyn, aby v případě, kdyby nastal politický zvrat, dal obsadit sekretariáty obrozené strany lidové.
Předseda: Když jste mu tohle řekl, musel jste mít na mysli nějakou možnost?
Hostička: Počítal jsem, kdyby přišel nějaký zásah zvenčí.
Předseda: Když jste pane obžalovaný informoval a dával pokyny těm svým důvěrníkům, řekl jste, že oni vám měli podávat zprávu. Co jste chtěl učiniti s těmito zprávami?

Hostička: Když jsem vstoupil ve styk s Haškem, chtěl jsem mu tyto zprávy předat.

Předseda: Co to mělo za význam?

Hostička: Pomoci v intervenci západním mocnostem.

Předseda: Na jaře 1949 měl k nám přijet na nějakou inspekci předseda světové Charity — Angličan Sullivan. Co přinesl?

Hostička: Sullivan si nechal zavolat dr. Wagnera a sdělil mu, že dostal od pátera Marka, který se mezitím stal biskupským asistentem v Eichstädtu, pro nás nějaký dopis, že ho před hranicemi spálil a napsal si potom nějaké připomínky.

Prokurátor: Proč p. Sullivan dopis spálil, když to byl nevinný dopis?

Hostička: No, nevinný nebyl.

Prokurátor: Mysleli jsme, že světová Charita má jiné úkoly, než prováděti špionážní spojení?

Předseda: Jak to bylo s tím Haškem?

Hostička: Hašek se objevil v červnu 1949 a sdělil nám, že přichází z Eichstädtu, kde hovořil s inž. Žemlou, který ho pověřil, aby se vrátil do Československa. Přivezl nám 9 pokynů nebo příkazů.

Předseda: Tázal jste se, co tam Hašek dělal?

Hostička: Říkal, že pracuje v CIC a že shání dokumenty a různé zprávy pro americké zpravodajské úřady, za což dostává peníze.

Předseda: Pamatujete si těch 9 příkazů?

Hostička: Jeden z prvních bodů, byl provést únos určitého veřejného činitele u nás. Podle druhého se měly připravovat špionážní protistátní skupiny a třetí nařizoval napojit se na skupinu býv. funkcionářů nár. socialistické strany. Potom se nařizovalo — vybudovat teroristické organisace u nás. Další bod si nepamatuji.

Prokurátor: K čemu měl sloužit ten „křesťanský skutek" násilného únosu určitého veřejného činitele?

Hostička: Hašek nám říkal, že si tamní lidé od toho slibovali veliký zisk, poněvadž doufali, že od Američanů dostanou určitou částku peněz.

Předseda: A pokud se týče té špionážní sítě?

Hostička: K tomu jsem použil svých krajských důvěrníků.

Předseda: Teď nám řekněte, jakého druhu byly ty špionážní zprávy? Já vám je budu říkat a vy odpovězte, byly-li to ony nebo ne.

Na to předseda konstatuje ze spisů obsah špionážních zpráv o důvěrných (vnitrostranických) problémech politických a obža-

lovaný u všech doznává, že jde o zprávy, které dodal cizí špionážní službě.

Prokurátor: Pane obžalovaný, k čemu to mělo sloužit? Aby naši nepřátelé v zahraničí mohli zaměřit své nepřátelské úsilí proti nám?

Hostička: Ano, v tom směru.

Předseda: Pak to měla být nějaká pomlouvačná zpráva, kterou jste vypracoval sám a pak nepravdivé zprávy. To mělo působit jako propaganda proti republice. Je to správné?

Hostička: Je to správné, ano.

Předseda: Další zpráva je tajná, jednala o nějakém jednání určitých veřejných činitelů. To jsou důležité zprávy, nechci je zde zveřejňovat, poněvadž bych musil jinak vyloučit veřejnost. Víte, o jakou zprávu jde?

Hostička: Vím, o jakou zprávu se jedná.

Předseda: A konečně byla jedna zpráva, v níž jste podal nákres plynového potrubí?

Hostička: Ano.

Prokurátor: K čemu to mělo sloužit?

Hostička: Byl tam zakreslen jeden bod, kde bylo slabé místo potrubí jednoho průmyslového závodu.

Prokurátor: Proč tam bylo zaznamenáno to slabé místo?

Hostička: Na tomto místě mohlo být potrubí nejsnadněji poškozeno.

Prokurátor: Tak na to to bylo. Sabotáž!

Hostička (tichým hlasem): K informaci, jako všechny ty ostatní zprávy.

Prokurátor: K informaci na to, aby sem byli vysláni noví agenti, kteří by to vyhodili do vzduchu.

Předseda: Předal jste všechno dr. Wagnerovi?

Hostička: Ano, který to předal Haškovi.

Předseda: A byl tam také dopis, ve kterém jste o něco žádal?

Hostička: O event. další instrukce.

Předseda: Konkretní direktivy a instrukce. Aby se to potom nedostalo do rukou jiných a kdyby se to dostalo, aby tomu nerozuměli, byly smluveny...

Hostička: Jakési poznávací značky, šifry pomocí slovníků, Hašek nám obstaral dva slovníky česko-německé, pomocí nichž jsme měli dešifrovat přesně jeho zprávy a pokyny, které by přišly.

Předseda: Další směrnice jste měl dostat, jak?

Hostička: Jednak prostřednictvím rozhlasu BBC, zvláštní heslo bylo určeno.

Předseda: Jaké?

Hostička: Honza volá Zemánka.

Prokurátor: Vy jste poslal Haška ke Kozlovi, víte o čem se tam jednalo?

Hostička: Nepamatuji se.

Prokurátor nato předčítá výpověď Kozla, podle níž se Hašek dohodl s obchodníkem Rývou, že vyšle do Litoměřic z Německa vyškoleného teroristu, aby odstranili osoby Rývovi nepohodlné.

Předseda: Řekl jste, že jste pomáhal k přechodu přes hranice toho Marka, potom ještě někoho, nějakého neznámého mladíka?

Hostička: Ano, tento neznámý mladík měl nějaký delikt a chtěl utéci, seznámil jsem ho s paní Rummerskirchovou, která ho převedla přes hranice. Druhý byl dr. Hofírek, právní poradce litoměřického biskupství. Přišel ke mně, poněvadž byl zapleten do rozšiřování pastýřských listů a já ho poslal na Haška, aby ho ode mně pozdravoval a současně jsem mu poslal obálku se 4 dokumenty, aby Hašek uvěřil, že Hofírek přichází ode mne.

Prokurátor: Proč jste poslal ty zprávy?

Hostička: Z toho důvodu, aby ty poměry byly vylíčeny pokud možno nepříznivě. Proto jsem tam poslal ty zprávy.

Prokurátor: Podle vašeho mínění, v čem se ti činitelé venku činí?

Hostička: Pokud vím v Německu pracují jen k tomu, aby skutečně pomlouvali politický režim, který je u nás.

Prokurátor: Já myslím, že nejen kvůli tomu, aby pomlouvali, to by od vás nepotřebovali zprávy o potrubí.

Hostička: Ovšem, aby připravovali zde špionážní cestu pro rozvrat.

Prokurátor: Aby připravovali válku?

Hostička: Aby připravovali válku.

Prokurátor: Jeden váš krajský důvěrník byl p. Kolín?

Hostička: Ano.

Prokurátor: Byl ve spojení s jiným výtečníkem p. Weilandem. To byl důvěrník paní Horákové a pana Nestávala. Weiland a Kolín měli organisaci, jejíž součástí byla skupinka, která má na svědomí vraždu. Dovolím si přečíst výpověď Bohuslava Houdka. *(Předčítá protokolární výpověď Bohuslava Houdka, která líčí podrobně provedení úkladné vraždy na Danešovi a dodává:)* A pak tento pán klidně zahrabával zavražděného, svlékl mu šaty, proto, aby panu Judytkovi přinesl důkaz. *(Obrací se k obžalovanému Hostičkovi:)* Vy sbíráte papírové důkazy, pan Hou-

dek musel mít jako důkaz zakrvácené šaty. Pane obžalovaný, to jsou vaše konce, konce paní Horákové a pana Nestávala. Děkuji.

Předseda: Pan obhájce se hlásí o slovo.

Obhájce: Pane obžalovaný, tady jste mluvil o důvěrných oběžnících pro funkcionáře, které jste získal na svém pracovišti a posílal mezi ostatními zprávami. Byly tyto oběžníky přístupny více osobám?

Hostička: Tyto oběžníky byly přístupny více osobám.

Obhájce: Děkuji.

Předseda poté prohlásil výslech obžalovaného dr. Bedřicha Hostičky za skončený.

VÝSLECH OBŽALOVANÉHO Dr JIŘÍHO KŘÍŽKA

Předseda: Předstoupí obžalovaný dr. Jiří Křížek. *(Předstupuje.)* Cítíte se vinen?

Křížek: Ano.

Předseda: Vy jste měl od ledna 1925 vlastní advokátní kancelář v Bratislavě?

Křížek: Ano.

Předseda: Kde jste měl v době okupace kancelář?

Křížek: V Praze.

Předseda: Od roku 1945 jste kromě té normální klientely byl právním zástupcem . . .

Křížek: Byl jsem právním zástupcem britského velvyslanectví, rakouského úřadu zmocněnce vlády, resp. vyslanectví, a potom indického velvyslanectví.

Předseda: Prostřednictvím rakouského zastupitelského úřadu jste zastupoval některé klienty?

Křížek: Hned po revoluci v roce 1945 jsem na požádání rakouského zmocněnce spolupůsobil při osvobození některých rakouských státních občanů, nebo osob, na kterých rakouské vyslanectví mělo zájem, ze sběrného tábora pro Němce. Šlo vesměs o osoby aristokratického původu.

Předseda: Byl jste někdy politicky organisován?

Křížek: Kdysi jsem byl organisován v Modráčkově straně práce. Když jsem byl na Slovensku, byl jsem považován za agrárníka, ale nikdy jsem členem této strany nebyl. Po osvobození jsem byl členem výboru advokátní komory za lidovou stranu.

Předseda: Jak začala činnost, pro kterou jste postaven před soud?

Křížek: Začala ve styku s panem Gibsonem, jenž byl podle úředního označení prvním tajemníkem britského velvyslanectví a šéfem jeho pasového oddělení. Ve skutečnosti byl šéfem špionážní služby. Seznámil jsem se s ním ve své funkci jako advokát.

Předseda: Kdo vás s ním seznámil?

Křížek: Theodor Kadlečík, kterého jsem znal ještě z Bratislavy jako úředníka bratislavského britského konsulátu.

Předseda: Koncem války změnil své povolání?

Křížek: Z Bratislavy odešel asi v roce 1930 a stal se úředníkem tehdejšího britského velvyslanectví v Praze. Když vypukla válka, odešel, poangličtil si jméno na Key a stal se britským konsulem v Mosulu v Iráku. Po válce se vrátil, vyhledal mne a říkal, že po dobu svého pobytu na Blízkém Východě měl mnoho co dělat s panem Gibsonem, který byl tenkráte vedoucím britské špionáže pro celý Blízký Východ a měl velkou posici v Intelligence Service. Říkal mi, abych si ho hleděl, že má velmi mocnou posici.

Prokurátor: Jak jde dohromady vaše funkce advokáta s postavením pana Gibsona jako agenta nebo organisátora Intelligence Service?

Křížek: Pravda, to nijak nesouhlasí.

Předseda: Toho Gibsona jste navštívil?

Křížek: Já jsem s Gibsonem mluvil často, dělal jsem smlouvu pro budovu vyslanectví.

Předseda: To není třeba vysvětlovat. Mě zajímají ty informace, které jste od něho získal.

Křížek: V dubnu nebo v květnu 1948 jsem byl u Gibsona úředně a když jsem odcházel, zastavil mne a řekl mi: „Podívejte se, pane dr. Křížku, já jsem velmi interesován na východní Evropě. Kdybyste se něco dověděl, sdělte mi to.“ Slíbil jsem mu to.

Prokurátor: Mezi země východní Evropy měla patřit také naše republika?

Křížek: Ano.

Prokurátor: O jaké zprávy šlo?

Křížek: O zprávy ze všech oborů, neboť žádný obor zvláště nejmenoval.

Předseda: Dozvěděl jste se hned na počátku nějaké zajímavé zprávy?

Křížek: Ano. Krátce potom navštívil mně můj přítel z Bratislavy inž. Andrej Černok a řekl mi o důležitých zprávách ze SSSR, které se dozvěděl. Já jsem to referoval panu Gibsonovi.

Předseda: Dal jste Gibsonovi ještě nějakou zprávu?

Křížek: Ano. Dr Liška, bývalý okresní soudce z Chebu, mně navštívil a říkal, že na československých hranicích u Aše a Chebu je mnoho osob, které podávají zprávy úředním orgánům československým o naší emigraci. Sdělil jsem to Gibsonovi.

Předseda: Pak jste nabídl Gibsonovi vynález jistého inženýra z oboru, ve kterém by se Anglie mohla obávat konkurence.

Křížek: Ano.

Předseda: Pak tento Gibson odešel z Prahy. Kdo se stal jeho nástupcem?

Křížek: Jeho nástupcem se stal Mac Laughlin.

Prokurátor: Pustili vás k němu?

Křížek: Když jsem s ním chtěl mluvit, vždycky přišel ke mně.

Prokurátor: Dodal jste mu nějakou zprávu?

Křížek: Opět v souvislosti s dr. Liškou, který byl původně soudcem v Chebu a po únoru se stal úředníkem Stavebních závodů v Karlových Varech. V září 1948 mi říkal, že se tam mnoho staví. Žádal jsem ho, aby mně o tom přinesl zprávu. V únoru 1949 jsem prostřednictvím ženy dr. Lišky, který byl zatím zajištěn, dostal elaborát a přinesl jsem ho Mac Laughlinovi.

Prokurátor: Dospěl jste tedy sám k názoru, že Mac Laughlin je špion?

Křížek: Ano.

Předseda: Měl jste styky ještě s jinými diplomatickými úředníky?

Křížek: Ano, měl jsem styky s celou řadou diplomatů z britského i jiných vyslanectví. Než byl zahájen proces s bývalým generálem Pikou, požádal mne chargé d'affaires britského velvyslanectví, abych mu o procesu opatřil materiál. Učinil jsem to.

Předseda: Kdo byl ten diplomat?

Křížek: Antony Rumboldt.

Prokurátor: Nyní je možno ozřejmit plně tento případ. Pan chargé d'affaires měl eminentní zájem o tento proces proto, poněvadž chtěl vědět, do jaké míry Pika odhalil své styky za války. Má to ještě zvláštní pozadí, že pan Pika byl oficiálně vyslán naší londýnskou vládou a zároveň anglickou špionážní službou do SSSR v době, kdy SSSR a Anglie byly spojenci, kdy však Sovětský svaz jediný krvácel. Pika podle anglických příkazů tam prováděl špionáž proti Sovětskému svazu, tedy proti spojenci. Proto měli Angličané zájem, co se z toho do procesu dostalo.

Předseda: Požádal vás ještě některý diplomatický úředník o zprávy?

Křížek: Ano, pan Bolton, druhý tajemník britského velvyslanectví.

Předseda: Měl jste ještě další styky v tomto směru?

Křížek: Sem spadá můj styk s panem Mertensem, který byl tenkráte leteckým attaché britského velvyslanectví. Mertens mi

jednou sám sděloval, že je možné tajné vylétnutí letadlem z Československa a odvezení skupiny, případně nějakých osob, přes hranice. Já jsem sám měl o věc zájem, ale Mertens mně řekl, že to se vztahuje jen na určité osoby, které mi také blíže označil.

Prokurátor: Anglická diplomacie tedy dospěla na našem území v době míru tak daleko, že chtěla, nebo se připravovala na porušení základních našich výsostných práv na našem území.

Křížek: Ano, vím, že to tak bylo.

Předseda: Už jsme tu slyšeli o členu francouzského diplomatického sboru Déjeanovi, co je vám o něm známo? Jak jste s ním byl ve styku?

Křížek: S Déjeanem jsem nebyl ve styku, ale je mně známo, že když dr. Ducháček uprchl přes hranice, obrátil se na paní Déjeanovou, aby pomohla do ciziny jeho ženě a dětem. Déjeanová jela s dětmi a s Ducháčkovou v autě; děti byly zapsány jako její a Ducháčková jela s sebou jako chůva.

Předseda: Na počátku jste se zmínil o velvyslanci USA Steinhardtovi.

Křížek: Ten podobným způsobem zaopatřil na základě illegálně vystaveného pasu odjezd Leopoldu Sternbergovi, bývalému hraběti. To mně potvrdil sám Leopold Sternberg.

Předseda: Ze svých styků jste viděl, že kromě diplomatické práce se zabývali tito diplomaté také něčím jiným?

Křížek: Ano, celá řada se jich zabývala obchodováním a zašantročováním majetku bývalých anebo ještě nyní československých státních příslušníků a snažila se všemožně vnést zmatek do našeho hospodářského života.

Předseda: Když jste se zmínil o zašantročování, znáte nějaké konkretní případy?

Křížek: Ano, jsou mi známé.

Předseda: Zúčastnil jste se na nich dokonce sám?

Křížek: Ano. Odeslal jsem paní Schwarzenbergové, manželce majitele zámku Orlíku, do Vídně nějaké lodní kufry.

Předseda: Měl jste majetek Schwarzenbergův spravovat za nějaký honorář?

Křížek: Ano, byl jsem právním zástupcem Karla Schwarzenberga a měl jsem za to dostávat honorář 15 000 Kčs měsíčně.

Předseda: Vy jste byl také právním zástupcem Charles Rohana?

Křížek: To je podobný případ, jako s tím Schwarzenbergem. Rohan měl zámek v Choustníku u Tábora. Tento mě požádal, abych

vyzvedl a u sebe uschoval briliantovou čelenku, kterou jsem pak předal pro něho jednomu francouzskému příslušníku spolu s několika miniaturami, který to odevzdal na anglickém vyslanectví.

Předseda: Vy jste, pane obžalovaný, z počátku řekl, že jste pomáhal někomu k útěku za hranice. Kdo to byl?

Křížek: To byly dvě skupiny lidí. V té prvé bylo několik mých klientů aristoratického původu: Jan Lobkowitz a jeho tři synové a Bedřich Kinský. V té druhé byly žena Bedřicha Kinského a potom ještě jedna žena, obě s dětmi. V tomto případě jsem se obrátil na dr. Lišku, s kterým jsem se seznámil v Chebu. Ten řekl, že to zařídí.

Předseda: Žádal si odměnu?

Křížek: V případě Kinské si dojednali odměnu sami. Bylo to asi 30 až 50 000 Kčs.

Předseda: Proč jste pomáhal k těm přechodům?

Křížek: Já sám nevím proč.

Přísedící: Nebyl to loyální poměr k naší republice, že jste nám takto chtěl pomáhat od těch bývalých parasitů?

Křížek: Byl to můj negativní poměr k tomuto režimu.

Předseda: Pak se jednalo o přechod bývalého továrníka Rolného. Co o tom víte?

Křížek: Znal jsem bankovního ředitele Sušila, velmi dobrého přítele rodiny Rolných, a ten mi říkal, že by se rodina Rolných chtěla dostat illegálně za hranice. Říkal jsem o tom dr. Liškovi a ten s tím souhlasil. Jednalo se asi o pětičlennou rodinu, rodiče a tři děti a Liška říkal, že to bude stát 250 000 Kčs. Pak jsme dostali nápad, poněvadž Sušil žádal velkou provisi, žádati o sto tisíc víc.

Prokurátor: Mám fotografie některých osob, se kterými jste spolupracoval, a sice jsou to osoby z cizích zastupitelských úřadů. Já vám je předložím a mohl byste říci, které poznáváte a s kterými jste špionážně spolupracoval. *(Předkládá fotografie Křížkovi.)*

Křížek: To je Louisa Schaffnerová, třetí tajemnice velvyslanectví USA, zde je Mac Laughlin, toto je Willy Mertens, který byl leteckým attaché anglického velvyslanectví, to zde je Gremier. A zde je Harold Gibson. Toto je pan Adrian Rotter, bývalý rakouský zástupce. A to zde je Walter Birge, který se zabýval vystavováním illegálních pasů a přepravou cenností. Zde je pan Bolton, druhý tajemník britského velvyslanectví.

Prokurátor: Chtěl bych vám ještě něco říci, a to nejen na vaší adresu. Doufám, že přijde doba, kdy se anglický lid zeptá Gibsonů, Rumboldtů a Mertensů, kdo je zmocnil k tomu, aby místo pěstování dobrých styků s československým lidem se spojovali s pražskými advokáty, kteří nemají v těle žádnou národní čest a prodávají za vysoké odměny republiku. Vy jste, pane obžalovaný, takovým organickým doplňkem této společnosti, že kdyby člověk lupou hledal, lepšího nenajde.

Předseda: Tím jest výslech obžalovaných skončen. Všem obžalovaným byl sdělen obsah výpovědí spoluobžalovaných, pokud se týká jejich osob.

PRŮVODNÍ ŘÍZENÍ

Předseda: Zahajuji průvodní řízení. Jsou prosím nějaké průvodní návrhy?

Prokurátor: Navrhuji, aby proti obžalovaným dr. Horákové a společníkům byli předvoláni jako svědci Vojtěch Břečka a Josef Kašpar, dělníci z Borku. Dále navrhuji, aby byli předvoláni, případně — jsou-li ve vazbě — předvedeni následující svědci: Ing. František Klíma, dr. Vojtěch Jandečka, Ing. Karel Šobr, dr. Václav Sýkora, František Dlouhý, Rudolf Zenkl, Josef Čupera, Leontýna Neumannová, dr. Josef Palivec, dr. Josef Jeřábek, dr. Jaromír Kopecký, dr. Václav Paleček, Antonín Vála, Josef Maxa, Karel Vágner, Miroslav Sýkora, Andělín Šulík, Josef Nedoma, Milada Šubrtová, Jaroslav Mareš, dr. František Rozsypal, Jan Roubík, Pavel Hastrlík, Antonín Kozel, dr. Václav Wagner, Jan Opasek, dr. Bohumír Liška, Andrej Černok, dr. Antonín Sum, a aby byli všichni slyšeni k celému obsahu podané obžaloby. Dále navrhuji výslech znalců z oboru vojensko-státně bezpečnostního o povaze a důležitosti skutečností, uvedených ve špionážních zprávách obžalovanými získávaných a sdělovaných.

Obhájce dr. Müller: Za obžalovaného Nestávala navrhuji, aby byla předvolána jako svědkyně Marie Kvasničková a aby byla slyšena o styku Nestávala s Kleinerovou, konkretně o tom, že Nestával prohlásil, že s Kleinerovou nechce mít nic společného.

Předseda: Další průvodní návrh?

Není průvodních návrhů. Státní soud se o těchto návrzích poradí. Porada bude konána v mezidobí, co bude jednání přerušeno. Nyní se hlavní přelíčení přerušuje a bude se v něm pokračovat zítra v 8 hodin ráno, kdy také soud prohlásí usnesení, jak rozhodl o těchto průvodních návrzích.

Předseda: Zahajuji přerušené hlavní přelíčení. Po tajné poradě se státní soud usnesl o průvodních návrzích státní prokuratury a obhájců takto:

Vyhovuje se návrhu státní prokuratury na slyšení všech navržených svědků až na výslech Karla Vágnera, Andělína Šulíka, Jana Roubíka, Milady Šubrtové, Andreje Černoka, jejichž výslechy uznal státní soud za nerozhodné. Dále se vyhovuje návrhu státní prokuratury na provedení důkazu znalci v oboru státní bezpečnosti a vojenského zpravodajství o povaze zpráv, které obžalovaní získávali a předávali. Vyhovuje se také návrhu obhájce obžalovaného Nestávala na slyšení svědkyně Marie Kvasničkové.

Přikročíme nyní k výslechu svědků.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA VOJTĚCHA BŘEČKY

Předseda: Prosím, aby předstoupil svědek Vojtěch Břečka.

(Po vyvolání předstupuje.)

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat svědka přistupuje k dalšímu výslechu.

Předseda: Jaké máte zaměstnání?

Břečka: Byl jsem horníkem a nyní pracuji jako úkolář na dole v Mydlovarech u Českých Budějovic.

Předseda: Pane svědku, státní prokurátor vás navrhl jako svědka a budete slyšen o tom, za jakých okolností jste byl zaměstnán na dolech, jehož vlastníkem byl dr. Pecl, abyste vylíčil, jaká byla vaše mzda, jak jste tam pracoval, poněvadž obžalovaný Pecl tvrdil, že v době, kdy on byl zaměstnavatelem, se dělníkům dařilo velmi dobře.

Pane svědku, kdy jste tam byl zaměstnán?

Břečka: Já jsem tam byl zaměstnán od roku 1938 do roku 1945.

Předseda: Jako horník?

Břečka: Nejdříve jsem tam byl jako fedrák, potom jsem pracoval jako rubač.

Předseda: Jak byl důl vybaven po stránce technické?

Břečka: Po stránce technické jsme tam neměli nic než rubací kladivo. Pracovali jsme ve vodě a nebylo žádných větráků. Já sám jsem byl třikrát spálen na obličeji a na zádech. Vůbec nic se neopravovalo, dokud to nebylo tak nutné, že se nedalo ani chodit.

Předseda: Jak to vypadalo, že říkáte, že se nedalo ani chodit?

Břečka: Na výdřevu v úpadnicích působily samozřejmě tlaky a stojky a kopy se lámaly. Tlak způsobil, že to bylo stále nižší a nižší. Dokud projel vůz, tak se nic nedělalo, pokud to šlo, lezli jsme po břiše. Bylo to v takovém stavu, že to zabilo naše spoludělníky.

Předseda: Upozorňovali jste na to obžalovaného?

Břečka: My jsme žádali několikráte, aby opravu provedli, že se za tohoto stavu věci nedá pracovat, jenže jsme nedosáhli ničeho.

Předseda: Co vám říkal na vaše oprávněné požadavky?

Břečka: Já jsem měl jednání s dr. Peclem ohledně mzdy. Pecl mně prohlásil: „Vy jste velký rebelant a s vámi uděláme, jak chceme."

Předseda: Jaké byly vaše výdělky v roce 1938?

Břečka: Na směnu jsme měli 17 Kč a když jsem pracoval, vydělal jsem nejvíce 70—75 Kč za týden, a to ještě před tím moji kamarádi tuto mzdu ani nedostávali.

Předseda: Stávalo se, že někteří hornící místo mzdy dostávali něco v naturáliích?

Břečka: Pane předsedo, až do roku 1936. Dostávali proplástek, to je nehodnotné uhlí, a to si měli prodat, aby měli peníze. To dostávali místo mzdy. Až do roku 1941 nebo 1942 neměli jsme na dole ani koupelny, ani vhodné šatny k odložení šatstva. Dělal jsem třeba ve vodě celou směnu a jak jsem byl mokrý,

a ať to bylo v létě nebo v zimě, jsem v tom musel jít domů. Až teprve po dlouhých bojích jsme dosáhli, že nám tam udělali umyvárnu.

Prokurátor: Byl někdy dr. Pecl také v těch dolech pod zemí?

Břečka: Pecl, majitel dolu, nikdy nefáral, nikdy se nepřesvědčil, v jakých poměrech pracujeme. Pecl si k nám jezdil jenom pro peníze.

Prokurátor: Pane svědku, byl tam v těch dolech metan?

Břečka: Ano, v těch dolech byl metan.

Prokurátor: Měli jste nějaké zabezpečovací opatření proti metanu?

Břečka: Nebylo zajištěno ani řádné větrání.

Prokurátor: Stalo se tam v důsledku toho nějaké důlní neštěstí?

Břečka: Došlo tam k výbuchům. Já sám jsem byl třikrát spálen, jak jsem už řekl.

Prokurátor: Nápravu to tedy nepřineslo?

Břečka: Nepřineslo.

Předseda: Byly takové případy, že by byl obžalovaný Pecl dal najevo, že když někdo není spokojen s poměry, že může jít?

Břečka: Když já jsem s ním měl jednání ohledně přídavku, bylo mně tvrzeno, že se mnou udělá jako s rebelem, že má lidí dost.

Předseda: Jsou dotazy?

Obhájce: Užil jste slova rebel. Hrozil vám přitom, že vás propustí? Udělal něco?

Břečka: Během deseti dnů po této rozmluvě tam přišli z pracovního úřadu Němci, kteří nám tvrdili, že máme placeno řádně, abychom si dali pozor. Asi tři nebo čtyři kamarádi byli potom dáni do pracovního tábora do Plané.

Předseda: Jsou další dotazy na svědka?

— Nejsou. Svědek může odejít.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA JOSEFA KAŠPARA

Předseda: Prosím, aby předstoupil další svědek. Jmenujete se Josef Kašpar?

Kašpar: Ano.

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat vyslechl svědka o poměrech v dolech žalovaného Pecla v době, kdy Pecl vlastnil doly.

Svědek vypověděl ve věci samé v podstatě shodně se svědkem Vojtěchem Břečkou.

Předseda: Jsou nějaké dotazy? *(Nejsou.)* Předstupte obžalovaný Pecle. Pane obžalovaný, svědci byli slyšeni k návrhu státního prokurátora jen vzhledem k vašemu nepravdivému tvrzení o dřívějších a dnešních sociálních poměrech dělnictva. Skutkové okolnosti, svědky potvrzené, nejsou předmětem žaloby. Chcete však přesto k výpovědím svědků něco uvést?

Pecl: Konstatoval jsem, že se zlepšila jejich sociální úroveň.

Prokurátor: A právě vy jste psal do zahraničí ostouzející memoranda, kde jste hanobil lidově demokratické zřízení a kde jste tvrdil, že se dělníci neměli u nás nikdy tak zle, jako dnes.

Předseda: Další otázky nejsou, svědek může odejít.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA INŽ. FRANTIŠKA KLÍMY

Předseda: Nyní budou vyslechnuti další svědkové. První bude vyslechnut inž. Klíma. Prosím o jeho předvedení. *(Je předveden inž. František Klíma.)*

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat přistoupil k výslechu.

Předseda: Proti vám se vede trestní řízení.

Klíma: Ano.

Předseda: Jmenujete se?

Klíma: Inž. František Klíma.

Předseda: Zaměstnání?

Klíma: Byl jsem úředníkem spořitelny a záložny v Praze.

Předseda: Vy jste byl členem jisté protistátní skupiny?

Klíma: Ano.

Předseda: Koho jste zvolili při své schůzce za svého vedoucího?

Klíma: Byl to dr. Josef Nestával.

Předseda: Byl tam Nestával tehdy přítomen?

Klíma: Nebyl. Já jsem mu to sdělil až v prosinci, když jsme se sešli na schůzce v nakladatelství Pamir.

Předseda: Když jste mu to sděloval, jaké stanovisko zaujal?

Klíma: Dr Nestával zaujal kladné stanovisko. Byl zřejmě už předtím informován, že byl postaven v čelo protistátní skupiny jako tak zvaný politický vedoucí.

Předseda: Ta vaše skupina měla nějaký název?

Klíma: To byla tak zvaná hospodářská rada.

Předseda: A měli jste nějaký program?

Klíma: Ano. Program byl namířen proti lidově demokratickému zřízení a předpokládal obnovu buržoasně kapitalistického řádu.

Předseda: Když jste mu to řekl, dal jste mu tento program?

Klíma: Ano. Dal jsem dr. Nestávalovi jeden exemplář tohoto programu.

Předseda: Pane svědku, shodli jste se, že se budete scházet častěji?

Klíma: Ano. To se dálo od března 1949 až do prosince 1949. Scházeli jsme se každý týden ve čtvrtek.

Předseda: Dostal jste od dr. Nestávala příkaz, abyste navštívil Zemínovou?

Klíma: Ano, měl jsem jí referovat, že se začalo s illegální činností a dr. Nestával že byl postaven v čelo hnutí jako tak zvaný politický vedoucí. Úkol jsem splnil a Zemínovou jsem v tom směru informoval. Zemínová mně doporučila některé osoby, abych je přibral ke spolupráci.

Předseda: Říkal jste Zemínové také o vašem programu?

Klíma: Ano. A jelikož projevila o ten program mimořádný zájem a říkala, že by ho chtěla mít, tedy jsem jí druhého dne doručil jeden exemplář.

Předseda: Obžalovaná Zemínová, je to pravda?

Zemínová: Pravděpodobně při březnové návštěvě u mne.

Předseda: Sdělil jste obžalovanému Nestávalovi krycí jména členů své tak zvané hospodářské rady?

Klíma: Ano.

Předseda: Byl jste žádán někým, abyste shromažďoval špionážní zprávy a předával je někam?

Klíma: Ano. Byl jsem požádán dr. Nestávalem na jaře 1949, abych obstarával špionážní zprávy rázu politického, hospodářského a průmyslového, jichž obstaráváním jsem pověřil členy tak zvané hospodářské rady a sám jsem potom dr. Nestávalovi tyto zprávy sděloval.

Předseda: Abychom nemuseli vylučovat veřejnost, pane svědku, já vám předestřu ty špionážní zprávy, které jste podával a vy jen odpovíte ano nebo ne.

Předseda předestřel svědkovi špionážní zprávy v soudních dokumentech uvedené a svědek po seznámení se s nimi prohlašuje:

Klíma: Ano, to jsou špionážní zprávy, které jsem sděloval Nestávalovi.

Předseda: Ty zprávy, jak jste řekl, jste předával obžalovanému Nestávalovi. Kam je dával, nevíte?

Klíma: Nevím, já jsem mu je sděloval ústně podle poznámek, které jsem si přinášel na ty schůzky.

Předseda: Nabídl jste mu spojení přes nějaký zastupitelský úřad?

Klíma: Nabídl jsem mu spojení na francouzskou špionážní službu. Dr Nestával však moji nabídku odmítl a ze způsobu odmítnutí jsem nabyl dojmu, že protistátní vedení má svoje spojení lepší.

Předseda: Věděl jste o tom, že obžalovaný Nestával je členem nějakého vedení? Řekl vám o složení takového vedení?

Klíma: Kdo tam je mi neříkal, jenom mě informoval o tom, že v tom případě, kdyby došlo ke zvratu lidově demokratického zřízení v našem státě, že výkon státní moci by převzal vícečlenný vládní sbor.

Předseda: Byl jste ve styku také s Přeučilem.

Klíma: Ano.

Předseda: Byl členem té vaší tak zvané hospodářské rady?

Klíma: Byl členem.

Předseda: Měl tam nějaký úsek?

Klíma: Měl třetí sektor, obchod a živnosti a později, když byla přidělována krycí jména, dostal krycí jméno Okurka.

Předseda: Věděl jste, že je ve spojení s protistátním vedením, kde byl obžalovaný Nestával, Horáková a další?

Klíma: Z různých velmi jasných symptomů jsem to mohl usuzovat, poněvadž Přeučil byl vždy velmi dobře informován, co se v protistátním vedení děje. Také na jednu schůzku v dubnu 1949 přinesl opis dopisu dr. Ripky, ve kterém tento dával pokyny pro rozvíjení organisační protistátní činnosti a pro zintensivnění činnosti špionážní.

Předseda: Víte, že měl Přeučil nějaké rozvratné skupiny, které usměrňoval?

Klíma: Vím, že na jaře 1949 jiný člen tak zvané hospodářské rady Krause mně sděloval, že Přeučil je zapojen do protistátní činnosti rozvratných skupin na Pardubicku a na Moravě.

Předseda: Co bylo hlavním cílem vašeho programu?

Klíma: Ten program předpokládal odstranění lidově demokratického zřízení.

Předseda: Čili mělo k němu dojít, až by lidově demokratické zřízení bylo odstraněno.

Klíma: Ano. Hospodářské poměry se měly uspořádat podle kapitalistických poměrů první republiky. Při projednávání tohoto návrhu v naší illegální skupině zastával Přeučil návrh, aby při příštím organisačním uspořádání průmyslu nebylo vůbec připuštěno zastoupení zaměstnanců, a řekl doslovně: Takové názory nutno

jednou provždy opustit, poněvadž po odstranění lidově demokratického zřízení nelze připustit ani ty ústupky, které měli zaměstnanci za první republiky.

Předseda: Tedy to znamenalo v podstatě návrat...

Klíma: Návrat k systému ryze soukromokapitalistickému.

(Předseda vyzývá obžalované Nestával a Přeučila, aby se vyjádřili k výpovědi svědka.)

Nestával: Trvám na své výpovědi.

Přeučil: Výpověď je správná až na ten můj poměr k sociálním vymoženostem. To jsem také řekl při konfrontaci se svědkem.

Předseda: Jsou další dotazy? Nejsou. Svědek budiž odveden.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA INŽ. ŠOBRA

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat svědka přistupuje k výslechu.

Předseda: Vy jste se, pane svědku, zúčastnil nějaké schůzky u Račanského? Kdo tam všechno byl?

Šobr: Přítomni byli tehdy dr. Nestával a dr. Horáková.

Prokurátor: Pane předsedo, prosím, aby s ohledem na obsah jeho výpovědi byla uvedena funkce, kterou dříve svědek zastával.

Předseda: Ano. Pane svědku —

Šobr: Byl jsem osobním tajemníkem býv. ministra Ripky.

Předseda: Nyní se vraťme k té schůzce, o níž jsme mluvili. Kdo vás tenkrát pozval? A proč — a o čem jste tam jednali?

Šobr: Pozvala mě dr. Horáková. Vysvětlovala mi, že jde o založení protistátní skupiny a že se na této schůzce máme o tom všichni podrobně poradit. Byli jsme rozhodnuti aktivně proti lidově demokratickému režimu pracovat, protože jsme předpokládali, že se dlouho neudrží.

Předseda: To byl tedy ten důvod. Byl na té první schůzce také přítomný dr. Čupera?

Šobr: Byl. Jemu byl svěřen úkol organisovat protistátní síť krajských důvěrníků.

Předseda: Převzala také obžalovaná Horáková některý kraj?

Šobr: Ano, a to kraj Českobudějovický. Ovšem Horáková byla především vůdčí osobou. Naproti tomu dr. Nestával, který byl zase pověřen pro kraj Pražský, byl ještě tak zvaným politickým vedoucím celé organisace.

Předseda: Mluvilo se tam o tom, že je potřebí sbírat pro zahraničí určité důležité zprávy?

Šobr: Ano. Já sám jsem uváděl, že mám možnost dodávat špionážní zprávy Ripkovi do zahraničí prostřednictvím francouzského velvyslanectví.

Předseda: A měl jste skutečně tu možnost?

Šobr: Ano.

Předseda: Můžete nám říci, čím byl na těchto schůzkách pověřen Dlouhý?

Šobr: Dlouhý měl na starosti odbory. Měl v nich vybudovat síť svých spojek, o nichž by se naše protistátní činnost opírala. Jejich prostřednictvím měl také vyzvídat důležité zprávy o odborech, jež si žádala naše zahraniční emigrace.

Předseda: Znal jste, pane svědku, dr. Hejdu?

Šobr: Ano. Docházel jsem za ním, a to na vyzvání dr. Horákové, abych zajišťoval dodávání špionážních zpráv z průmyslových oborů. Vím také o tom, že Hejda připravoval pro případ zvratu lidově demokratického zřízení určitý program, týkající se zejména nové orientace našeho hospodářství.

Předseda: Věděl jste něco o tom, že obžalovaní Horáková a Nestával udržovali se zahraničím pravidelný styk?

Šobr: Podrobnosti sice neznám, ale jinak jsem byl o tom informován. Věděl jsem, že Horáková i Nestával dostávali dopisy obsahující Ripkovy pokyny.

Předseda: O spojení Horákové s Pelantovou jste nevěděl?

Šobr: To jsem nevěděl. Věděl jsem jen o tom, že Pelantová uprchla do zahraničí.

Předseda: Žádala vás Horáková někdy o to, abyste jí opatřil mikrofilm?

Šobr: Ano. Potřebovala ho na nějaké seznamy.

Prokurátor: Když dovolíte, pane předsedo, zeptal bych se pana svědka, aby to bylo zcela jasné. Zda obžalovaná Horáková potřebovala ten mikrofilm k špionážním účelům?

Šobr: Ano.

Předseda: Scházel jste se také s dr. Peclem?

Šobr: Jen jednou dr. Pecl se mnou jednal o zintensivnění naší protistátní činnosti.

Předseda: Předala vám paní Pešlová, manželka dr. Ripky, nějaké peníze a kolik?

Šobr: Paní Pešlová mi předala 1 400 000 Kčs, které Ripka odňal z volebního fondu národně socialistické strany.

Předseda: S jakým určením vám je předala?

Šobr: Na podporu illegální činnosti. Tyto peníze jsem použil zčásti na podporu illegální činnosti, zčásti jsme si je rozdělili mezi

sebe, tak ku př. Horákové jsem dal 25 000 Kčs a Nestávalovi 50 000 Kčs.

Předseda: Ještě mám dotaz k přesnějšímu vymezení funkcí, které zastávali dr. Horáková a dr. Nestával. Prosím, pane svědku...

Šobr: Jak už jsem řekl, vedoucím protistátní organisace byl dr. Nestával. Řídící osobou, duší celé organisace byla však dr. Horáková, která dala především podnět již k založení illegálního výboru a která nejvíce naši činnost usměrňovala.

Předseda: Děkuji. Jsou nějaké dotazy? — Nejsou. Můžete odejít.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA Dr VÁCLAVA SÝKORY

Po inž. Šobrovi předvolává předseda dr. Václava Sýkoru, bývalého tajemníka dr. Edvarda Beneše a později úředníka ministerstva unifikací.

Po zákonném poučení a zjištění osobních dat svědka přistupuje předseda k výslechu.

Předseda: Pane svědku, vy jste se stýkal s dr. Horákovou. Svěřil jste se jí někdy o tom, že jste ve spojení se zahraniční emigrací?

Sýkora: Ano. Uvedl jsem jí také osobu, která mně toto spojení zprostředkovávala. Byla to Švédka paní Posse-Brázdová. Přes Brázdovou jsem zejména udržoval kontakt s bývalým vyslancem ve Švédsku, dr. Táborským.

Předseda: Obeznamoval jste s těmito dopisy, s těmito zprávami, které obstarával onen váš trojúhelník Táborský, Brázdová a vy, obžalovanou Horákovou?

Sýkora: Ano. V jednom případě jsem jí dal také opis Táborského dopisu.

Předseda: Žádala vás obžalovaná Horáková, abyste — pokud se vám to podaří — jí opatřoval zprávy z našeho vnitropolitického života?

Sýkora: Ano. Bylo to někdy na jaře 1949, kdy jsem jí dodal dvě politické zprávy.

Předseda: Vy jste se také na přání Horákové účastnil pořádaných schůzek protistátní skupiny. Můžete nám říci, o čem se tam jednalo?

Sýkora: Na jedné schůzce, jíž jsem se — bylo to v bytě dr. Račanského — zúčastnil na podzim 1948, se jednalo o methodách protistátní činnosti. Diskutovalo se také o tom, jestli by se nemělo využít stávající čs. strany socialistické, to jest nená-

padně se do této strany vetřít a odtud rozšiřovat naše rozvratné záměry. Podobně se uvažovalo o proniknutí do některých masových organisací.

Předseda: Pane svědku, můžete potvrdit, že se všichni účastníci schůzek tohoto vedení snažili a podle všech svých možností usilovali o odstranění lidově demokratického zřízení?

Sýkora: Ano.

Předseda: Požádala vás také někdy sama Horáková o to, abyste jí přepravil do zahraničí prostřednictvím toho vašeho spojení, které jste měl, nebo spojení jiného, některé její zprávy?

Sýkora: Ano. Měl jsem také ještě jednoho známého z amerického velvyslanectví, a to pana Foota, jehož služeb jsem pak použil k zaslání zprávy ven.

Předseda: Stýkal jste se s obžalovaným dr. Peškou?

Sýkora: Velmi málo.

Předseda: Dostal jste od něho nějaké zprávy?

Sýkora: Bylo jich několik... pokud se pamatuji, byly to protistátní letáky, nějaký illegální program, rozbor čs. ústavy a pak též nějaké věci o Karlově universitě. Ale na to si již přesně nevzpomínám.

Předseda: Pane obžalovaný Peško, bylo to tak?

Peška: Ano, výpověď souhlasí.

Předseda: Paní obžalovaná Horáková, souhlasí?

Horáková: V podstatě ano.

Prokurátor: Ještě otázku. Je to tento dopis Táborského, jehož opis jste dal Horákové? *(Předkládá svědkovi.)*

Sýkora: Ano, prosím.

Prokurátor: Mohl byste nám říci, jak hodnotí situaci dr. Táborský ve své zprávě a s čím tam počítá jako s jedinou možností?

Sýkora: Počítá s pomocí západních mocností a s válečným konfliktem.

Předseda: Není dalších otázek? Svědek může odejít. Přerušuji jednání a bude se v něm pokračovati za 15 minut.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA RUDOLFA ZENKLA

Předseda: Bude se pokračovat v přerušeném přelíčení. Nechť vstoupí svědek Rudolf Zenkl. *(Přichází svědek Rudolf Zenkl.)*

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat přistupuje k výslechu svědka.

Předseda: Jaké je vaše zaměstnání?

Zenkl: Jsem ředitelem Pražské spořitelny v. v.

Předseda: Vy jste byl ve styku s dr. Petrem Zenklem. Je to váš bratr, že ano?

Zenkl: Je to můj bratr.

Předseda: Byl jste ve styku s inženýrem Klímou.

Zenkl: Ano.

Předseda: Informoval vás, že protistátně pracuje?

Zenkl: Ano. Již na jaře 1948 v důvěrném hovoru mi řekl, že byla ustavena protistátní skupina a on že byl pověřen vypracováním návrhu hospodářského programu, který by se stal podkladem rozvratné práce. Řekl dále, že dr. Nestával byl jednomyslně ustanoven za politického vedoucího celé této protistátní skupiny. Požádal mne, že až půjdu k bratru Petrovi, abych zjistil, souhlasí-li s ujednáním. Po několika dnech jsem byl u bratra Petra. Z jeho hovoru bylo zřejmo, že byl o všem podrobně informován. Rozhovořil se se mnou jak o inž. Klímovi, tak o dr. Nestávalovi.

Předseda: Sešel jste se s dr. Nestávalem?

Zenkl: Až do doby svého zatčení dvakrát. Informoval jsem ho o svém rozhovoru s bratrem Petrem.

Předseda: O čem se jednalo při druhé schůzce?

Zenkl: Ke druhé schůzce došlo koncem června 1949, a to v bytě Třeškova syna v Karlíně a přítomen byl mimo Nestávala také Třeška a inž. Klíma. Nejprve se hovořilo o tom, že v případě zvratu by bylo třeba, aby ve městech s větším počtem průmyslového dělnictva byly ustaveny výbory, které by měly za povinnost udržet pořádek. Dále jsme na této schůzce hovořili o způsobu zastrašovacích akcí.

Předseda: Je pravda, že na schůzce, na které byl přítomen Klíma, Přeučil a Nestával jste sdělil, že po změně lidově demokratického zřízení se o něco postaráte?

Zenkl: Když jsem poděkoval za jejich součinnost s inž. Klímou, řekl jsem, že bratr Petr je o jejich činnosti informován a že v případě zvratu se postará, aby jejich práce byla náležitě oceněna.

Předseda: Ještě bych se chtěl dotázati pana dr. Nestávala, jestli je to tak správné?

Nestával: To je správné.

Předseda: Svědek může odejíti. Předveďte svědka Čuperu.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA Dr JOSEFA ČUPERY

Předstupuje svědek Čupera.

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat přistupuje k výslechu svědka.

Předseda: Jaké zaměstnání jste měl naposled?

Čupera: Tajemník poslaneckého klubu československé strany socialistické.

Předseda: Byl jste pozván obžalovanou Horákovou, abyste se zúčastnil nějaké schůzky?

Čupera: Byl jsem pozván v květnu 1948 na schůzku, které se zúčastnila také Horáková.

Předseda: Kdo byl tehdy přítomen?

Čupera: Tehdy byl přítomen dr. Nestával, dr. Horáková, inž. Šobr, já a dr. Račanský.

Předseda: O čem se tam jednalo?

Čupera: Na prvních třech schůzkách se hovořilo o únorových událostech, o jejich příčinách a následcích a na dalších schůzkách došlo k utvoření protistátní skupiny a k rozdělení úkolů.

Předseda: Co jste si vytkli za cíl?

Čupera: Cílem protistátní skupiny bylo připravit se na odstranění lidově demokratického zřízení a nastolení buržoasně kapitalistického režimu.

Předseda: Jakými prostředky měl být tento cíl uskutečněn?

Čupera: O tom bylo mnoho hovořeno, uvažovalo se, zda je uskutečnění cíle možné vlastními našimi silami, ale to se úplně zamítlo, že je to absolutně vyloučeno. Nakonec jsme počítali pro uskutečnění uvedeného cíle jedině s tím, že nám k němu dopomůže válečná intervence západních mocností, proti lidově demokratickým zemím a Sovětskému svazu.

Předseda: Kdo byl hlavním mluvčím skupiny?

Čupera: Horáková s Nestávalem se doplňovali jako vedoucí a dále byl v popředí Šobr.

Předseda: Vy jste ustanovil pro jednotlivé kraje určité osoby za krajské důvěrníky?

Čupera: Ano. Dr. Horáková měla České Budějovice, Nestával Prahu a Přeučil Pardubice.

Předseda: Nesešel se ve vašem bytě dr. Nestával s dr. Kopeckým?

Čupera: Ano. V červnu 1949 mne požádal dr. Kopecký, abych pozval dr. Nestávala do svého bytu, že by s ním rád mluvil. Přišli oba a dr. Kopecký hlavně zdůraznil nutnost sjednocení špionážní činnosti do zahraničí. Podle dr. Kopeckého se měla vybudo-

vat nějaká špionážní ústředna v Řezně. Dr. Kopecký říkal, že by to bylo nejvhodnější, že by se tam podávaly špionážní zprávy z celého státu a on že by je tam třídil pro jednotlivé činovníky.

Prokurátor: Měl jste na starosti krajskou síť důvěrníků?

Čupera: Ano.

Prokurátor: Referoval jste ve výboru o obsazení krajů důvěrníky.

Čupera: Řekl jsem, že je obsazeno 12 krajů.

Prokurátor: Jak se projednávala otázka odborů v protistátní skupině?

Čupera: Otázku odborů měl na starosti tajemník Dlouhý. Měl vypracovat podobnou síť odborových krajských důvěrníků, jako já vybudoval v krajích.

Prokurátor: Měla být napojena na vaše ústřední vedení?

Čupera: Ano.

Předseda: Jsou dotazy na svědka?

Obhájce: Sešel jste se s pí Zemínovou a nepamatujete se, zda jste jí dal nějaké informace.

Čupera: Zemínová mě navštívila v kanceláři, ale vůbec se nepamatuji, zda jsem jí nějaké informace dal.

Předseda: Můžete odejít. Nechť vstoupí svědkyně Leontýna Neumannová.

VÝPOVĚĎ SVĚDKYNĚ LEONTÝNY NEUMANNOVÉ

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat přistupuje k výslechu svědkyně.

Předseda: Jaké zaměstnání máte?

Neumannová: Jsem učitelkou klavíru na konservatoři.

Předseda: Je pravda, že jste zprostředkovala Horákové a Kleinerové spojení do zahraničí?

Neumannová: Ano. Odesílala jsem jejich zprávy Kvapilové, která byla v Norsku a ta je předávala dále.

Předseda: Víte, že tam byla také Pelantová?

Neumannová: Ano.

Předseda: Jakým způsobem jste umožňovala styk mezi těmi osobami v zahraničí a zde?

Neumannová: Po slečně Rivenes, zaměstnankyni norského vyslanectví v Praze.

Předseda: Kolik zpráv vám předala Horáková?

Neumannová: Předala mi asi sedm nebo osm zpráv, nepamatuji se přesně počet.

Předseda: Kolik zpráv jste vy dodala Horákové?
Neumannová: Osm, možná deset, nevím přesně.
Předseda: Kolik zpráv vám dala Kleinerová?
Neumannová: Kleinerová asi čtrnáct nebo patnáct.
Předseda: Kolik zpráv jste dala vy jí?
Neumannová: To bylo méně, myslím, že dvanáct.
Předseda: Víte, jaké to byly zprávy?
Neumannová: Ano, to byly špionážní zprávy.
Předseda: Přišla jste do styku s nějakým činovníkem norské sociálně demokratické strany?
Neumannová: Kvapilová mi napsala, že přijede do Prahy poslanec Kindingsland a že si přeje seznámit se se mnou. Potom mne navštívil.
Předseda: Vy jste dále umožnila někomu seznámení s Kindingslandem?
Neumannová: Ano, já jsem umožnila Kleinerové seznámit se s ním.
Předseda: Tomu Kindingslandovi byla předána také nějaká zpráva odtud do zahraničí?
Neumannová: Ano, to jsem udělala.
Předseda: Kdo ji sepsal?
Neumannová: Já sama.
Předseda: O čem jednala ta zpráva?
Neumannová: O dodávkách rudy.
Předseda: On měl o to zájem?
Neumannová: Říkal, že chtějí pracovat s námi a že nám chtějí pomoci.
Předseda: To jest komu, že chtějí pomoci?
Neumannová: Nám, kteří jsme pracovali proti státu.
Předseda: A kdo že vám má pomáhat?
Neumannová: Sociální demokraté v Norsku a že potřebují nějaké zprávy.
Předseda: Důležité, které by poškozovaly naši republiku?
Neumannová: Říkal, že zprávy hospodářského a průmyslového rázu.
Předseda: Umožnila jste také útěk Pelantové prostřednictvím těchto svých známých?
Neumannová: Ano.
Předseda: Stručně nám to povězte.
Neumannová: Kvapilová mně napsala, že by bylo záhodno, aby Pelantová odešla za hranice a že má možnost provést to illegálním způsobem na norský pas. Sdělila jsem to Kleinerové,

která řekla, že se domluví s Pelantovou. Potom jsem dostala ještě příkaz, abych poslala fotografie pro Kvapilovou, aby mohla falešný pas nechat vystavit.

Předseda: Přímo v Norsku?

Neumannová: Ano. Když pak koncem června nebo začátkem července telefonovala Rivenes, že jsou zde dva páni, kteří chtěj Pelantovou převésti do zahraničí, tak jsem se spolu s Kleinerovou s nimi sešla v kostele u Jezulátka v Praze. Při té příležitosti mně předal ten jeden pán pas pro Pelantovou. Ten jsem předala Kleinerové a ta potom už to další zařídila.

Předseda: Vy jste už u toho nebyla?

Neumannová: Dozvěděla jsem se to telefonicky, že odjeli autem přes hranice a že Pelantová jela jako matka toho jednoho Nora.

Předseda: Jednala jste také o vysílací stanici?

Neumannová: Ano. Kvapilová chtěla, abychom si opatřili vysílací stanici. Sdělila jsem to Kleinerové a ta říkala, že má nějakého známého dr. France, zaměstnaného v Schnöblingově lékárně, ten že by si to vzal na starost.

Předseda: A provedlo se to?

Neumannová: Ano. Dr. Franc obstaral tuto vysílačku od Aubrechta.

Předseda: Jsou, prosím, nějaké dotazy? Od pánů obhájců? Co říkáte, paní obžalovaná Kleinerová?

Kleinerová: Je tomu tak.

Předseda: Paní obžalovaná Horáková?

Horáková: Všechno souhlasí, pouze počet zpráv není přesný v mé paměti.

Předseda: Další dotazy nejsou? Paní svědkyně můžete odejít. Budiž předveden další svědek dr. Josef Palivec.

VÝPOVĚĎ Dr JOSEFA PALIVCE

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat přistoupil k výslechu.

Předseda: Vaše zaměstnání, pane svědku?

Palivec: Spisovatel a ministerský rada min. zahraničních věcí v. v.

Předseda: Vy jste měl již dříve určité illegální styky se zahraničím. Proto se na vás obrátil i obžalovaný Hejda a žádal vás, abyste touto svou cestou odeslal do zahraničí nějaké jeho zprávy. Je to tak?

Palivec: Ano. Zčásti jsem ovšem vybídl k tomu dr. Hejdu i já sám,

protože jsem předtím pracoval pro bývalé sociální demokraty, kteří uprchli za hranice, a shromažďoval jsem pro ně zprávy o hospodářských a politických poměrech. První zpráva, kterou mi Hejda předal, pojednávala o těžkém průmyslu. Považoval jsem ji za velmi důležitou. Později jsme se dohodli, že mi bude podobné hospodářské a průmyslové zprávy odevzdávat příležitostně, to jest jakmile vždy něco podstatného a významného získá. Celkem mi od července do února předával tyto zprávy asi tak jednou měsíčně.

Předseda: Řekněte nám stručně, co obsahovaly.

Palivec: Byly to různé přehledy, týkající se pětiletého plánu, operativní plán na rok 1949, informace o zemědělské produkci, o těžbě uhlí, o výrobě oceli, o potřebě valut, o potřebě dovozu surovin...

Předseda: Jakým způsobem jste pak tyto zprávy odesílal do zahraničí?

Palivec: Umožňovala mi to zejména třetí tajemnice velvyslanectví USA slečna Schaffnerová. Když byla potom přeložena, pomáhala mi slečna Mary Trentová, velvyslanecká tajemnice velvyslanectví USA, s níž mne po jejím příjezdu z Norska Schaffnerová seznámila.

Předseda: Potřebovala mít slečna Schaffnerová při tomto předávání vašich zpráv souhlas některého úředníka amerického velvyslanectví?

Palivec: Schaffnerová vždycky říkávala, že se poradí a že to uváží. Já jsem se jí ovšem neptal, s kým se má o tom dohodnout, protože to v takové situaci není zvykem. Já sám jsem se snažil postupovat co nejtajněji.

Předseda: Tak se vám slečna Schaffnerová nikdy nezmiňovala, kdo jí tuto činnost povoluje a umožňuje?

Palivec: Nikoliv.

Předseda: Nikdy, ani když jste pracoval na tom vašem memorandu a jednal jste s ní, že byste chtěl...

Palivec: To ano. Tenkráte jsem jí požádal, aby se zeptala velvyslance Jacobse, zdali by memorandum přijal. Nato mi řekla, že je velvyslanec ochoten.

Předseda: Tedy přece. Nějaké memorandum vám také předala obžalovaná Kleinerová s tím, abyste ho přepravil za hranice?

Palivec: Ano. Byla to vlastně dvě tak zvaná memoranda, určená pro západní mocnosti, v nichž Kleinerová a její společníci žádali mimo jiné o pokyny, jak se zachovat a jak postupovat v případě války proti Sovětskému svazu.

Předseda: Kam jste měl poslat tato memoranda?
Palivec: Velvyslanci Jacobsovi. Já jsem tak učinil.
Předseda: A komu to měl předat Jacobs?
Palivec: Konferenci amerických velvyslanců v Londýně.
Předseda: Řekl jste Kleinerové, že jste použil tohoto Jacobsova prostřednictví?
Palivec: O tomto spojení Kleinerová věděla.
Předseda: Má někdo z pánů obhájců otázku? — Ne. Paní obžalovaná Kleinerová, je to správné, co zde vypovídá pan svědek?
Kleinerová: Až na to, že mně na poslední schůzce dr. Palivec jmenoval, jak se domnívám, diplomata Davise.
Předseda: Co na to říkáte, pane svědku?
Palivec: To je jistě nedorozumění, byl to Jacobs.
Kleinerová: Je to správné.
Předseda: Pane obžalovaný Hejdo, je to správné?
Hejda: Ano, souhlasí.
Prokurátor: Já mám ještě dotaz, pane předsedo. Pane svědku, pro ty zprávy, které vypracovával dr. Hejda a které vám předával, si chodila Schaffnerová a potom Trentová k vám do bytu?
Palivec: Většinou ano.
Předseda: Jsou ještě nějaké dotazy? Ne. Výslech svědka je skončen. — Nechť vstoupí svědek Antonín Vála.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA ANTONÍNA VÁLY

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat přistupuje k výslechu svědka.
Předseda: Řekněte nám něco o tom, jak a proč jste navázal spojení s obžalovanou Zemínovou?
Vála: Měl jsem v Mostě protistátní skupinu, kterou jsem chtěl zapojit na toto vedení. Proto jsem v jarních měsících 1949 právě navštívil Zemínovou, kterou mi doporučil můj člen v mé illegální skupině, Zvěřina. Zemínová mne a můj návrh kladně přijala. Vykládala mi tenkráte o zahraničně politické situaci, o tom, že dr. Zenkl, Ripka a Majer pracují k tomu, aby byly u nás znovu nastoleny buržoasní poměry a abychom byli začleněni do rámce středoevropské unie, o tom, že Amerika má diplomatickým nátlakem nebo přímo válkou dosíci odstranění lidově demokratického zřízení a my že máme k tomuto konci podle svých možností napomáhat. Dala mi určité pokyny, podle nichž se měla naše skupina soustředit na demoralisování lidí a na podlamo-

vání jejich důvěry v dnešní stát. Jinak naši dosavadní protistátní činnost chválila a pro budoucno slíbila pomoc.

Předseda: Zvěřina byl jedním z vedoucích členů vaší protistátní skupiny? Měl Zvěřina nějaké styky se zahraničím?

Vála: Zvěřina mně sdělil, že má spojení do zahraničí, a to prostřednictvím jisté Marcely, která jej seznámila a zprostředkovala dvě schůzky s americkým konsulem Parrym. Dále mně Zvěřina sdělil, že dodal Parrymu nějaké zprávy politické a hospodářské povahy. Jaké zprávy to byly, to z vlastní zkušenosti nevím, vypovídám jen o tom, co mně sdělil Zvěřina sám.

Předseda: Sešla se Zemínová také se Zvěřinou?

Vála: Ano. Sešla se s ním, myslím, jedenkráte.

Prokurátor: Jaké jiné pokyny vám Zemínová dávala?

Vála: Prostřednictvím Maxy, vedoucího chomutovské protistátní skupiny, mi tlumočila příkaz, abychom spolu s ním navázali styk s některými důstojníky určité posádky, s jejichž pomocí jsme měli připravovat násilný vojenský převrat.

Předseda: Dotazy, prosím — paní obžalovaná Zemínová chce něco...

Zemínová: Výpověď svědka je správná s malou výhradou.

Předseda: V čem spočívá ta výhrada?

Zemínová: V otázce unie . . ., tenkrát se zrovna psalo a mluvilo, že bude celní unie mezi Francií a Italií.

Předseda: To není to podstatné. Ještě bych rád věděl toto: Znamenalo pro vás spojení se Zemínovou jisté posílení ve vaší protistátní činnosti?

Vála: Musím říci, že ano — že na mne Zemínová velmi intensivně působila.

Předseda: Pane svědku, váš výslech je skončen.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA Dr JAROMÍRA KOPECKÉHO

Předseda: Prosím, aby vstoupil svědek dr. Jaromír Kopecký. *(Svědek předstoupil.)*

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat svědka přistupuje k dalšímu výslechu.

Předseda: Vy jste byl ve styku s některými obžalovanými?

Kopecký: Ano, byla to paní dr. Horáková, dr. Nestával a paní Zemínová.

Předseda: S panem obžalovaným Přeučilem?

Kopecký: Nikoliv.

Předseda: Obžalovanou Kleinerovou?

Kopecký: Ano — a to je všechno.

Předseda: Máte být slyšen jako svědek podle návrhu státního prokurátora o tom, zda tito obžalovaní, o kterých jste se zmínil, byli s vámi ve styku a používali vašich styků s určitými místy, zejména s některými osobami zastupitelských úřadů, abyste jim prostředkoval dodávání, resp. zasílání špionážních zpráv Jaké jste měl zaměstnání za první republiky?

Kopecký: Zprvu jsem byl na ministerstvu zahraničních věcí, v odboru zpravodajském.

Předseda: Potom jste byl vyslancem?

Kopecký: Pak jsem byl vyslán jako zástupce stálého delegáta ČSR do Ženevy a během války jsem se tam stal stálým delegátem a nakonec vyslancem u spolkové vlády švýcarské, až do 30. června 1946.

Předseda: Během této úřední činnosti jste se seznámil s celou řadou důležitých činitelů, kteří pracovali na zastupitelských úřadech.

Kopecký: Ano.

Předseda: A současně jste již byl také činným a bylo vás používáno k určitým zpravodajským úkolům, zejména z pověření t. zv. londýnské vlády, z doby nesvobody, kdy jste byl v Londýně.

Kopecký: Ano.

Předseda: Řekněte nám stručně, jaké to byly styky, s kým jste se seznámil, zda jste těchto styků využil k protistátní činnosti spolu s ostatními spoluobžalovanými?

Kopecký: Stručně bych mohl říci asi tolik, že v roce 1941, kdy jsem byl, jak jsem se již zmínil, šéfem zastupitelského úřadu ve Švýcarsku, jsem dostal písemný příkaz od tehdejšího ministra čs. vlády v Londýně dr. Ripky, abych navázal spolupráci s Elisabeth Wiskemanovou, která byla tehdy druhým britským tiskovým pověřencem ve Švýcarsku, ve skutečnosti však pracovala zpravodajsky. Wiskemanová byla ve styku přímo s náčelníkem strategické, vojenské a politické výzvědné americké služby Allanem Dullesem. Tento Ripkův příkaz jsem tehdy splnil. Potom jsem dále spolupracoval s Wiskemanovou, která asi od podzimu v roce 1944 sbližovala náš úřad a mne osobně se švýcarskými hospodářskými činiteli, kteří chtěli po válce proniknout do Československa, aby tímto způsobem kapitalistické hospodářské instituce mohly Československo ovlád-

nout a učinit je závislým na západních mocnostech. Prostřednictvím této Wiskemanové jsem samozřejmě zůstával nadále s Allanem Dullesem v pravidelném zpravodajském spojení. Při této činnosti jsem se seznamoval i s jinými členy západních zastupitelských úřadů a náš vzájemný styk se tím upevňoval.

Předseda: Pokračujte, prosím, ještě o tom, jak se tehdy vyvíjelo úsilí t. zv. londýnské vlády o osvobození naší země z nacistického područí a jaký vliv se při tom uplatňoval.

Kopecký: Jako spolupracovník naší vlády v Londýně jsem byl samozřejmě podrobně informován o úzké spolupráci těchto našich činitelů zejména dr. Ripky se západními mocnostmi a o protisovětském zaměření těchto činitelů. Tehdy se již rýsoval Ripkův plán, o kterém se také psalo v amerických novinách. Spočíval v tom, že má být vytvořen ze zemí střední a východní Evropy jakýsi spolehlivý kordon, který by zamezil rozšiřování vlivu Sovětského svazu do Evropy. Projevovala se také stálá tendence pracovat proti členům komunistické strany, kteří v Londýně a v Moskvě pracovali k upevnění přátelství a spolupráce mezi Sovětským svazem a Československem. Je jasné, že tak jako já jsem ve Švýcarsku spolupracoval s představiteli tajné anglo-americké služby, že totéž spojení udržovali i tito představitelé londýnské emigrace v čele s Ripkou.

Předseda: Nyní prosím o tom, jak s vámi toto obžalované vedení Horákové a jejích společníků navázalo styky po válce.

Kopecký: V roce 1946 jsem se vrátil z ciziny do ministerstva zahraničí a samozřejmě jsem zase navázal styky s politickými činiteli z čs. strany národně socialistické, jejíž jsem byl dlouholetým stoupencem. Právě pro tyto vlastnosti a pro dlouholetou spolupráci s národními socialisty jsem byl vybrán předsednictvem strany za místopředsedu právě se reorganisující komise zahraničně politické. Předsedkyní této komise se právě v té době stala dr. Horáková. V této komisi jsme pak připravovali různá usnesení a podávali náměty, směřující k tomu, aby se omezil, nebo úplně potlačil vliv komunistů na zahraniční politiku Československa. Posílit vliv západu a na druhé straně oslabovat vliv Sovětského svazu u nás, to byl účel a cíl našich opatření.

Předseda: Mělo to někdy také reálné výsledky?

Kopecký: Ano. Mohl bych uvést některé konkretní příklady; dnes už si nevzpomínám na všechna naše usnesení, ale utkvěl mi v paměti případ s bulharskou smlouvou. Naše spojenecká smlouva s Bulharskem měla být vytvořena a sepsána tak, aby

chránila Bulharsko proti útokům se strany kteréhokoliv útočníka. To se ovšem nemohlo hodit západním mocnostem. Právě vzhledem na situaci na Balkáně a na podvratnou činnost naší komise, kterou jsme směřovali k posílení vlivu západu a kterou vedla právě dr. Horáková, podařilo se nám obsah a význam této smlouvy v zájmu západu značně zeslabit. Potom bych mohl uvést naši politiku ohledně lidově demokratického Polska. Vůči Polsku jsme prosazovali právě prostřednictvím této zahraniční komise takový vliv, aby se spíše uplatňovala politika čistě nacionalistická, to znamená, že by se spíše oddalovaly tyto dva státy, než aby se pracovalo k jejich sblížení.

Předseda: Je vám dále známo, že jste pro tuto záškodnickou činnost dostávali pokyny od dra Ripky?

Kopecký: Měli jsme zvláštní tajné schůzky v kabinetě dr. Ripky, jichž se účastnili jenom vybrané a důvěryhodné osoby této komise. Bývala tu především přítomna dr. Horáková a také já. A tu jsme vlastně prostřednictvím dr. Ripky dostávali směrnice od západních představitelů.

Předseda: Jmenoval Ripka některé?

Kopecký: Vzpomínám si, že uváděl francouzského velvyslance Déjeana, s nímž byl v úzkých stycích a pak amerického velvyslance Steinhardta. Tímto způsobem nás Ripka usměrňoval tak, že jsme vlastně pracovali pod přímým vlivem západních mocností.

Předseda: To by byly tak všechny styky, které jste měl, pane svědku, do února. Jistě jste byl informován o tom, že Ripka, Zenkl a Stránský uprchli potom za hranice. Víte něco o tom, že Zenkl vydával potom ze zahraničí po dohodě s tamějšími činiteli určité instrukce, jak máte tady doma v této pro vás pozměněné situaci postupovat?

Kopecký: Ano, o tom jsem věděl.

Předseda: Takže činnost, kterou jste před únorem prováděli oficiálním či polooficiálním způsobem, pokračovala pak za přímého řízení ze zahraničí způsobem illegálním. Co byste mohl ještě říci o této vaší dnešní protistátní činnosti?

Kopecký: Pokud jde o zahraniční vedení, musím přiznat, že Ripka, Zenkl i ti ostatní vydávali pro nás instrukce jen po dohodě a schválení Američanů či Angličanů. Cela zdejší organisace byla tak ve skutečnosti řízena anglo-americkou špionáží, pro niž jsme my všichni zde pracovali.

Předseda: Kterými cestami jste zasílali špionážní zprávy?

Kopecký: Já sám znám pouze některé z těchto spojení, které měla

naše organisace. V roce 1948 mne informoval bývalý tajemník ministra Drtiny, že spojení na Ripku vede přes jistého Borovičku, který je opět napojen na francouzské velvyslanectví. Inž. Šobr mne zasvětil, že sám je zapojen na velvyslance Déjeana a že přes něho dostává pokyny a opačně zase odesílá špionážní zprávy do zahraničí. Poslankyně Kleinerová prý měla také své samostatné spojení s Ripkou. Domnívám se, jak jsem se potom později dozvěděl, že to bylo přes americké velvyslanectví v Praze. Stejně tak, to mně řekl dr. Čupera, byla v přímém spojení s dr. Zenklem paní Zemínová, a to opět přes americké velvyslanectví v Praze.

Předseda: A to vaše vlastní spojení, pane svědku, které bylo používáno obžalovanými...

Kopecký: Já již jsem vlastně o tom zčásti vypověděl. Mohl bych ještě dodat, že v létě 1948 se na mne obrátila ze Švýcarska prostřednictvím dr. Glasera tamější špionážní americká ústředna, vedená Allanem Dullesem, a žádala mne, abych jim podával špionážní zprávy o Československu. Já jsem tuto nabídku tehdy přijal a našel jsem si také cestu přes vojenského přidělence belgického vyslanectví plukovníka Mauroyse, který za to, že tyto mé zprávy mohl prohlížet, a to přirozeně pro služby belgické zpravodajské organisace, mně je dopravoval do Švýcarska dr. Glaserovi, který je jednak předával Dullesovi a jednak je zasílal nebo osobně odevzdával dr. Ripkovi do Paříže.

Předseda: Nyní, pane svědku, kdy jste tak vylíčil tyto cesty a tyto spoje, jde o to, abyste nám řekl, který z obžalovaných, s nimiž jste byl ve styku, vám předával špionážní zprávy pro zahraničí.

Kopecký: Zprávy jsem dostával přes inž. Šobra, jemuž je po konečné redakci předávali Horáková a Nestával. Ti je také pro Šobra neustále shromažďovali. Vím to proto, že mne o tom informoval inž. Šobr.

Předseda: ... Dotazů není? Výslech je skončen.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA JOSEFA NEDOMY

Po zákonném poučení a zjištění osobních dat přikročil předseda k výslechu svědka.

Předseda: Kdy jste se seznámil s Kleinerovou? Kdy jste zjistil, že je rozhodnuta nebo že již dokonce protistátně pracuje?

Nedoma: V únoru 1949 mne požádala Kleinerová, abych vypracoval elaborát o hospodářských a odborářských věcech. Řekla

přitom, že se něco chystá a že já jako odborník bych neměl zůstat stranou. Elaborát jsem vypracoval a odevzdal Kleinerové.

Předseda: Žádala vás o nějaké zprávy rázu špionážního?

Nedoma V červenci mně řekla, abych jí opatřoval špionážní zprávy rázu politického, hospodářského a vojenského. Získal jsem 12 takových zpráv, a z toho asi 10 jsem dal Kleinerové.

Předseda: Všechny tyto zprávy byly rázu špionážního, to jest prozrazovaly státní tajemství?

Nedoma: Ano, všechny měly takovou povahu.

Předseda: Dostal jste od ní nějaké zprávy?

Nedoma: Dostal jsem od Kleinerové číst dva oběžníky, které vydal dr. Ripka. Tyto zprávy mne velmi silně ovlivnily.

Předseda: Byl jste pozván do illegálního výboru?

Nedoma: Byl jsem pozván do bytu dr. Pecla. Na prvé schůzce byl také Kalandra a jeho paní. Při druhé schůzce, kde byl dr. Pecl a Kleinerová, vykládal Pecl, jak si představuje situaci.

Předseda: Vy jste měli podávat špionážní zprávy?

Nedoma: Ano.

Předseda: Zeslabovat hospodářské posice a budovatelské úsilí u nás?

Nedoma: Ano.

Předseda: A jaký cíl byl touto činností sledován?

Nedoma: Cílem bylo odstranění lidově demokratického zřízení a nastolení režimu liberalisticko-kapitalistického. Poněvadž jsme věděli, že vlastními silami to nemůžeme dosáhnout, měla naše činnost pomáhat západním mocnostem ve studené válce proti republice a tím — jak jsme doufali — hospodářským tlakem k odstranění lidově demokratického zřízení.

Předseda: Vy jste byl také ve špionážním styku s obžalovaným Peclem?

Nedoma: Já jsem přesvědčen, že dr. Pecl měl styk se zahraničím, a to s Američany.

Předseda: Jste přesvědčen, nebo to víte?

Nedoma: Já to vím. Pecl také na schůzkách zdůrazňoval, že jest třeba, abychom dodávali zprávy americkým žurnalistům.

Předseda: Měli jste v programu vloudit se také do odborů a rozrušit odbory?

Nedoma: Ta koncepce byla jasná. V konečném cíli bylo to rozbití odborového hnutí.

Předseda: Mají páni prokurátoři nebo páni obhájci dotazy? *(Dotazů nebylo.)* Obžalovaná Kleinerová, je výpověď správná?

Kleinerová: Ano.
Předseda: Obžalovaný Pecle, je výpověď správná?
Pecl: Ano.
Předseda: Výslech svědka je skončen.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA JAROSLAVA MAREŠE

Předseda: Nechť vstoupí další svědek, pan Jaroslav Mareš. *(Svědek předstupuje.)*
Předseda (po zákonném poučení a zjištění osobních dat a napomenutí k udání pravdy): Poslední vaše zaměstnání?
Mareš: Pracoval jsem v hospodářském družstvu v Hořicích.
Předseda: Když jste se setkal s Kleinerovou, říkala vám, že má nějakou protistátní skupinu?
Mareš: To bylo někdy v březnu 1949.
Předseda: Žádala vás, abyste jí nějak pomáhal v její protistátní činnosti?
Mareš: Ano, přímo mne žádala.
Předseda: Dala vám nějaké pokyny?
Mareš: Měl jsem dělat spojku mezi ní a různými osobami.
Předseda: Dělal jste to?
Mareš: Dělal.
Předseda: Kolik zpráv jste jí dodal? Jakého druhu? Přesně je neoznačujte, je-li to státní tajemství.
Mareš: Celkem jsem paní Kleinerové dal tři špionážní zprávy.
Předseda: Věděl jste, co se zprávami dělá?
Mareš: Věděl jsem, že je posílá do zahraničí.
Předseda: Jak jste přišel do styku s obžalovanou Zemínovou?
Mareš: Někdy v červnu 1949 poslala mne Kleinerová za Zemínovou do Darkova. Chtěla ode mne, abych jí vyřídil příkaz, že přišel dopis od Ripky o organisování špionáže.
Předseda: Paní obžalovaná Kleinerová, je to tak, jak líčí svědek?
Kleinerová: V podstatě je to tak.
Předseda: Co do činnosti je to správné?
Kleinerová: Ano.
Předseda: Paní obžalovaná Zemínová, je to jak líčí svědek?
Zemínová: Je to tak.
Předseda: Jsou nějaké dotazy? *(Dotazů nebylo.)* Svědek se může vzdálit. Nechť vstoupí svědek dr. František Rozsypal.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA Dr FRANTIŠKA ROZSYPALA

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat přistupuje k výslechu.

Předseda: Co je vám známo o protistátní činnosti obžalovaného Kalandry?

Rozsypal: V mém bytě došlo od listopadu 1948 do května 1949 asi k šesti schůzkám, kterých se mimo jiné zúčastnil také Kalandra. Věděli jsme, že Kalandra čerpá z těchto schůzek materiál pro svou spolupráci s Mary Bakerovou.

Předseda: On vám to řekl?

Rozsypal: Já jsem to zjistil, když mne, myslím, že to bylo v únoru 1949, Kalandra pozval do jejího bytu.

Předseda: Vyrozuměl jste při návštěvě, že je s ní ve styku špionážním?

Rozsypal: Ano, zjistil jsem to při této návštěvě.

Předseda: O čem tam spolu jednali?

Rozsypal: Předložili mi tam nějaký finanční výtah a žádali mne, Kalandra a Bakerová, abych jim to vysvětlil.

Předseda: Vy jste ovšem věděl o jaký jde, protože jste ho myslím, před tím Kalandrovi předal.

Rozsypal: Ne, nevěděl, ten nebyl ode mne.

Předseda: Vy jste předal obžalovanému důležitou zprávu, týkající se dolů?

Rozsypal: Ano. Na jedné z posledních schůzek...

Předseda: Podrobně se o zprávě nezmiňujte. Šlo o tajnou zprávu souvisící s objednávkami strojů ze zahraničí?

Rozsypal: Ano, dal jsem mu takovou zprávu.

Předseda: Podal jste mu určitou důvěrnou zprávu o automobilech?

Rozsypal: To jsem udělal.

Předseda: Pane obžalovaný Kalandro, je to správné?

Kalandra: Všechno, co svědek zde tvrdil, jest správné. Mýlil se však v tom, že ostatní členové na tehdejších schůzkách věděli, že já provádím špionáž. To mohl vědět jen Rozsypal ze schůzky u Bakerové.

Předseda: Vy nepopíráte, že jste z těch schůzek získával informace, které měly charakter špionážních zpráv, nebo že to byly informace, které vám daly možnost ke štvaní.

Kalandra: Nemám co měnit na své výpovědi.

Předseda: Jsou ještě dotazy na pana svědka? *(Dotazy nebyly.) Výslech svědka je skončen.* Přerušuji jednání.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA PAVLA HASTRLÍKA

Předseda: Bude se pokračovat v přerušeném přelíčení výslechem Pavla Hastrlíka. Předveďte svědka.

Předseda dává zákonné poučení a zjišťuje osobní data svědka.

Předseda: Vaše zaměstnání?

Hastrlík: Vedoucí úředník YMCY.

Předseda: Budete vyslýchán jako svědek k návrhu pana státního prokurátora ve věci proti obžalovanému Dundrovi, o té jeho činnosti, jejíž úsek je vám znám. Kdy jste se dověděl po prvé a jak jste se dověděl, že obžalovaný Dundr protistátně pracuje?

Hastrlík: Dověděl jsem se to z rozhovorů, které jsem s Dundrem měl koncem dubna nebo začátkem května 1948.

Předseda: V čem jeho protistátní činnost spočívala?

Hastrlík: Dundr v období, kdy jsem se s ním stýkal, mně odevzdal dopisy, které jsem odeslal do zahraničí.

Předseda: Vy jste měl nějaké spojení do zahraničí?

Hastrlík: Ano.

Předseda: Přes koho?

Hastrlík: Řekl jsem, že mohu zprostředkovati odeslání nejdříve pomocí Petra Carlyona, úředníka britského velvyslanectví v Praze, a později přes paní Posse-Brázdovou, švédskou státní příslušnici.

Předseda: K jakému účelu a komu byly určeny Dundrovy zprávy?

Hastrlík: Zprávy byly určeny bývalému poslanci sociální demokracie Václavu Holubovi a potom bývalému vyslanci ve Švédsku Eduardu Táborskému.

Předseda: Znal jste tyto lidi?

Hastrlík: Ano, znal.

Předseda: Věděl jste, že jejich zaměření a činnost je takového druhu, že je nepřátelská proti našemu státu?

Hastrlík: Ano, věděl.

Předseda: Víte o tom, že obžalovaný Dundr nebo někdo z jeho okolí používá, nebo má k disposici, nebo se zajímá o špionážní prostředky jako vysílací stanice a podobně?

Hastrlík: Dostal jsem koncem září 1949 dopis od Holuba a současně člověk, který mně jej předával, mně odevzdal prostředky, zvláštní průpisový papír a zvláštní tablety na vyvolávání odpovědi.

Předseda: Pro koho pracoval ten člověk?

Hastrlík: Odmítl mi dáti jakékoliv vysvětlení, ale domnívám se, že byl v britských službách.
Předseda: A ohledně vysílačky?
Hastrlík: Já sám jsem přijal vysílačku od Hrubého, kterou jsem uložil u svého známého Josefa Brabce v Bratislavě.
Prokurátor: Pane svědku, kdy měla býti použita ta vysílačka?
Hastrlík: Ta vysílačka měla býti použita v tom případě, kdyby nebylo možné písemné spojení.
Předseda: Tedy i pro podávání špionážních zpráv?
Hastrlík: Ano.
Obhájce Bartoš: Žádal vás Dundr o seznámení s jistým plukovníkem?
Hastrlík: Žádal, abych vyhledal podplukovníka Tomčíka.
Předseda: Jsou nějaké dotazy? Pane obžalovaný Dundře, máte něco k výpovědi svědka?
Dundr: Pokud jde o mne, odpovídá skutečnosti.
Předseda: Výslech svědka Hastrlíka je skončen. Další svědek František Harlas.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA FRANTIŠKA HARLASE

Předstupuje svědek František Harlas. Předseda po zákonném poučení a zjištění osobních dat přistupuje k výslechu.
Předseda: Vy jste se zúčastnil schůzek, kde se scházeli bývalí členové sociální demokracie, kteří byli nepřátelsky činni proti lidově demokratickému zřízení.
Harlas: Ano.
Předseda: Ty schůzky se konaly kde?
Harlas: Bylo konáno celkem osm schůzek, čtyři v mém bytě a čtyři v bytě dr. inž. Kubelíka a jedna rozšířená, která se konala na cvičišti bývalé DTJ na Strahově.
Předseda: Všech těchto schůzek jste se zúčastnil?
Harlas: Všech těchto schůzek jsem se zúčastnil.
Předseda: Zúčastnil se těchto schůzek obžalovaný dr. Peška?
Harlas: Také se zúčastnil. Obsahem bylo odmítavé zaujetí k tehdejším únorovým událostem.
Předseda: Jaké rozhodnutí z toho prýštilo?
Harlas: Z toho prýštilo rozhodnutí pracovat pro urychlení zvratu, který byl tehdy očekáván v roce 1948.
Předseda: Co jste se rozhodli činit?
Harlas: Rozhodli jsme se vydávat letáky.
Předseda: Věděl Peška o všech druzích letáků?

Harlas: Všichni jsme věděli o všech, také on. Věděli jsme také všichni, že byly rozmnoženy. Obsahově je propracovali a připravili Rada a dr. Peška, rozmnožoval a rozepisoval je Rada. Dr Peška také upravil a stylisoval program, který na schůzkách byl připraven. Program byl rovněž rozmnožen.

Předseda: Jak to bylo s vysílací stanicí?

Harlas: Jednou při schůzce mne vyzval dr. Peška, abych vyzvedl černou vysílačku, kterou on opatřil u svého známého. Vysílačka měla sloužit k našemu spojení s emigrací s tím, že potom v době změny nebo zvratu u nás se jí použije pro potřeby zdejší.

Obhájce dr. Bartoš: Zúčastnil se Dundr všech vašich schůzek?

Harlas: Na těch, kterých jsem se zúčastnil byl také.

Obžalovaný dr. Peška se hlásí o slovo. Je mu uděleno.

Peška: Pane předsedo, pokud jde o letáky, není mi známo více letáků než tři respektive čtyři, které byly vydány a o kterých vím. Poslední dva koncipoval a sám si vydal Rada. Pokud jde o vysílačky konstatuji, že jsem špatně slyšel.

Předseda: Pane svědku, předstupte a opakujte onu stať, jež se týká té vysílačky.

Harlas: Vysílačka byla opatřena vámi a jak se říkalo, měla sloužit ke spojení se zahraničím.

Peška: Konstatuji, že jsme se na žádném plánu o užití té vysílačky nedohodli.

Předseda: Nemusel to býti přesný plán.

Peška: My jsme tu vysílačku vzali, abychom ji měli pro všechny případy.

Předseda: Výslech je skončen. Nechť vstoupí další svědek pan Antonín Kozel.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA ANTONÍNA KOZLA

Před soud předstupuje svědek Antonín Kozel, bývalý krajský tajemník lidové strany.

Po zákonném poučení a zjištění osobních dat provádí předseda výslech svědka.

Předseda: Pan státní prokurátor navrhl, abyste byl slyšen jako svědek o činnosti obžalovaného Hostičky. Řekněte vše podle pravdy co je vám známo o jeho protistátní činnosti.

Kozel: Obžalovaného Hostičku znám a mohu potvrdit, že při mé návštěvě u něj asi někdy v lednu nebo únoru loňského roku mně řekl, že by ode mne potřeboval podávání zpráv z mého

úseku. Mluvil všeobecně o zprávách hospodářského rázu a politického rázu. Já jsem z počátku netušil k jakému účelu zprávy potřebuje, až asi v březnu mně konkretně řekl, že se jedná o illegální organisaci a tázal se mne zda bych s ním spolupracoval.

Předseda: Co je vám známo o tom, kdy se vrátil do Československa agent CIC Hašek.

Kozel: Vím, že se sem vrátil v červnu.

Předseda: Víte s jakým úkolem? A o čem s vámi Hašek hovořil?

Kozel: Hašek mluvil, že je třeba získávat špionážní zprávy a dále při jedné rozmluvě mně vyprávěl, že jakýsi obchodník Rýva v Litoměřicích si stěžoval, že mu určití lidé znemožňují obchodování. Hašek prohlásil, že to je maličkost, že mu na to sem někoho pošle. Já jsem tomu rozuměl tak, že to měl být nějaký člověk, který tu měl někoho oddělat. Mluvil jsem o tom s Hostičkou, který mi odpověděl vyhýbavě.

Předseda: Byl s Hostičkou v užším styku než vy s Haškem?

Kozel: Ano, poněvadž Hašek mně říkal, že mne Hostička bude informovat. Hostička mně však neinformoval a když jsem se ho ptal, měl ke mně pravděpodobně nedůvěru, že jsem příliš zvědavý a neřekl mi nic o té věci.

Předseda: Víte něco o tom, co vyprávěl Hašek o svém seznámení s inž. Žemlou v Německu?

Kozel: Hašek o tom vyprávěl, ale já jsem si přímo jméno Žemla nepamatoval, teprve při pozdějším jednání jsem seznal, že mohlo jít o inž. Žemlu.

Předseda: Mluvil jste o Rývovi? Kdo to byl?

Kozel: To byl koloniální obchodník. Mezi Haškem a Rývou bylo dohodnuto, že mu Hašek sem pošle nějakého mládence.

Předseda: Mluvil Hašek o tom, jakou ten mládenec má míti kvalifikaci? Nemluvilo se o tom, že to bude vyškolený terorista ze západního Německa?

Kozel: Já jsem to celé nezaslechl, vím z toho jen kusé věci. Rýva se nabízel, že ubytuje toho mládence ve svém bytě.

Předseda: A mluvilo se o zavraždění osob?

Kozel: Mluvilo se o tom, že Rýva mu označoval některé osoby, které mu působí obtíže a Hašek na to říkal: No, to je maličkost, na to ti sem někoho pošlu. Hašek mi říkal, že Hostička mne bude informovat.

Předseda: A informoval vás?

Kozel: Jak jsem již uvedl, neinformoval.

Předseda: Věděl jste, kam Hašek odešel? Věděl to i Hostička?

Kozel: Ano.
Předseda: Jsou nějaké dotazy? *(Dotazy nejsou.)*
Předseda: Pane obžalovaný, co na to říkáte?
Hostička: Zásadně souhlasím, trvám však na tom, že nevím co bylo mezi Haškem a Rývou.
Předseda: Výslech svědka je skončen.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA Dr BOHUMÍRA LIŠKY

Předseda: Předstoupí svědek dr. Bohumír Liška.
Po zákonném poučení a zjištění osobních dat přikročil předseda k výslechu svědka.
Předseda: Vaše poslední zaměstnání?
Liška: Soukromý úředník.
Předseda: Vy jste předal obžalovanému Křížkovi nějakou zprávu?
Liška: Ano, já sice osobně ne, nýbrž prostřednictvím mé ženy.
Předseda: Čeho se týkala ta zpráva, aniž byste mluvil podrobně, abyste neporušil státní tajemství.
Liška: Byl to finanční plán jistého závodu.
Předseda: Věděl jste, k čemu tyto zprávy mají sloužit?
Liška: Vzhledem k tomu, že jsem věděl, že zastupuje anglické vyslanectví, jsem se domníval, že to bude pro anglické vyslanectví.
Předseda: Jako špionážní zpráva?
Liška: Ano.
Předseda: Víte o činnosti obžalovaného, která směřovala k převádění osob za hranice? A kolik jste jich spolu převedli?
Liška: Dvě osoby, byla to paní Dobřanská a paní Kinská.
Předseda: Kdo to prováděl?
Liška: Já s obžalovaným Křížkem.
Předseda: Jakou dostal odměnu dr. Křížek?
Liška: To nemohu říci.
Předseda: Kolik vy jste dostal?
Liška: Pět tisíc.
Předseda: Jednal jste s obžalovaným o provedení přechodu průmyslníka Rolného. Jak se to vyvíjelo?
Liška: Křížek se ptal, co to bude stát. Já jsem řekl 250 000 Kčs. On řekl: Podívejte se, Rolný má dost peněz, já s tím mám zbytečné výlohy, řekněme 350 000 Kčs a těch 100 000 Kčs si rozdělíme na polovinu.
Předseda: Mluvilo se při té příležitosti o umožnění útěku ještě nějaké osobě? Kdo to měl býti?

Liška: Vojta Beneš.
Předseda: Pan obžalovaný dr. Křížek má námitky?
Křížek: Souhlasím.
Předseda: Výslech svědka je skončen. Nechť vstoupí další svědek dr. Antonín Sum.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA Dr ANTONÍNA SUMA

Předseda po zákonném poučení a napomenutí k pravdě a po zjištění osobních dat přistoupil k výslechu dalšího svědka.
Předseda: Použil vás někdy, pane svědku, dr. Čupera k tomu, abyste mu umožnil styk se zahraničím?
Sum: Na tuto otázku odpovídám kladně.
Předseda: S kým jste měl toto spojení na zahraničí?
Sum: Já jsem toto spojení se zahraničím zprostředkovával původně s Anthony Williamsem a Petrem Carlyonem z britského velvyslanectví v Praze a později s MacLaughlinem, který byl britským vicekonsulem v Praze. Tito pánové mně pomáhali navázat spojení na mé známé v zahraničí, na členy naší zahraniční emigrace, které jsem posílal prostřednictvím jmenovaných zprávy dodané mně Čuperou.
Předseda: Kolik zpráv jste předal, pane svědku, za pomoci Mac Laughlina?
Sum: Za pomoci MacLaughlina jsem předal celkem šest zpráv špionážního obsahu.
Předseda: To byly zprávy, které vám předával dr. Čupera?
Sum: Byly to jednak zprávy, které jsem sám zpracovával na podkladě schůzek u bývalého vyslance dr. Kopeckého a potom zprávy dr. Čupery.
Předseda: Kolik jste převzal zpráv pro zdejší protistátní pachatele?
Sum: Celkem tři zprávy instrukčního obsahu.
Předseda: A na koho jste byl vy napojen do zahraničí?
Sum: Do zahraničí jsem byl napojen na dr. Soukupa, potom na Jostena a Heidricha.
Předseda: I tento styk vám umožnili již jmenovaní cizí diplomaté?
Sum: Ano, Antonín Wiliams, Petr Carlyon a MacLaughlin.
Prokurátor: Můžete je identifikovat podle předložených fotografií? *(Svědkovi jsou předloženy fotografie a svědek poznává na fotografiích jmenované osoby.)*

Sum: Ano, jsou to jmenovaní diplomaté, s nimiž jsem byl v illegálním styku.

Předseda: Říkal vám dr. Čupera, od koho má zprávy, které vám předával k přepravě?

Sum: To mi neříkal, ale mně bylo jasné, že jsou od jeho illegálních spolupracovníků, jak jsem poznal z celé souvislosti.

Předseda: Nějaké otázky, prosím? Dotazů není. Výslech svědka je skončen.

Přerušuji hlavní přelíčení a bude se v něm pokračovat zítra v 8 hodin ráno.

Předseda: Zahajuji přerušené hlavní přelíčení. Budeme pokračovat ve výslechu dalších svědků.

Po výpovědi svědkyně Marie Kvasničkové, jejíž slyšení navrhl obhájce obžalovaného Nestávala a která však jen potvrdila, že doručila Nestávalovi písemnou zprávu o Kleinerové, předstupuje další svědek.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA Dr VÁCLAVA WAGNERA

Předseda: Nechť vstoupí další svědek pan dr. Václav Wagner. *(Svědek vstupuje.)*

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat přistupuje k dalšímu výslechu svědka.

Předseda: Jaké jste měl poslední zaměstnání?

Wagner: Byl jsem vrchním radou správní služby osvětové a přitom jsem byl přednostou státního památkového úřadu.

Předseda: Pan státní prokurátor vás navrhl jako svědka, abyste objasnil své styky s obžalovaným dr. Hostičkou. Jaké to byly známosti, pro které vás dr. Hostička vyhledal?

Wagner: Především chci uvést, že jsem rozhodnut vypovědět úplnou pravdu. A k věci: Jako úředník státního památkového úřadu jsem se úředně stýkal se všemi církevními hodnostáři, poněvadž to byli správci památek. Pak s četnými hosty, to byli především diplomaté, kteří si prohlíželi naše umělecké památky. Znal jsem proto všechny diplomaty, kteří byli u nás v roce 1945 až 1946 akreditováni.

Předseda: Jaký postoj projevili k našemu lidově demokratickému státu?

Wagner: Přímo nepřátelský postoj projevili americký velvyslanec Laurence Steinhardt a jeho úředníci. Pamatuji si z nich jen jméno John H. Bruinse, prvního politického attaché. Kromě toho to byl francouzský velvyslanec Déjean, jeho tajemník Pierre Cerles a myslím, že vojenský attaché Helliot. Dále to byli zástupci Jugoslavie, tehdejší velvyslanec dr. Černej a celý personál jeho velvyslanectví.

Předseda: Znal jste se s římskokatolickým páterem Markem z Litomyšle?

Wagner: Ano.

Předseda: Věděl o vašich stycích s těmi diplomatickými místy?

Wagner: Ano, věděl o nich.

Předseda: A to byl asi důvod, proč vás požádal o seznámení s americkými diplomaty?

Wagner: Ano, to bylo v roce 1948, kdy se vlastně celý personál amerického velvyslanectví vyměnil.

Předseda: S kým jste ho seznámil?

Wagner: Požádal jsem dr. Pinkase, aby ho dovedl na americké velvyslanectví a seznámil ho tam s některým jeho členem. Dr Pinkas mne potom řekl, že ho seznámil s Novakem, tehdejším vojenským attaché amerického velvyslanectví. Z Markových náznaků jsem usoudil, že pracuje s illegálním hnutím a že pravděpodobně proto se chtěl seznámit právě s vojenským attaché. Řekl mně, že použil té příležitosti, když se seznámil s plukovníkem Novakem, že mu dodal nějaké zprávy.

Předseda: A dal vám dopis, abyste ho někomu předal?

Wagner: Takový dopis mne dával pro francouzského vojenského attaché.

Předseda: Naznačil vám páter Marek, že v dopise jsou zprávy rázu vojenského nebo hospodářského, tedy velmi důležité?

Wagner: Potom, když jsem dopis dodal, řekl Marek: „To jsem velmi rád, že francouzský vojenský attaché zprávy dostal, poněvadž byly neobyčejně důležité."

Předseda: Jak se jmenoval onen vojenský attaché francouzského velvyslanectví?

Wagner: Helliot, jak si vzpomínám.

Předseda: Kdy jste poznal obžalovaného dr. Hostičku?

Wagner: Dr Hostičku jsem poznal roku 1948, tuším v červenci, kdy mně s ním seznámil právě Marek, kaplan v Litomyšli.

Předseda: Neříkal vám obžalovaný dr. Hostička, že protistátně pracuje a že vytvoří nový program?

Wagner: Později mi říkal takové věci, i pokud se týče programu.

Předseda: Říkáte, že vás informoval o tom, že protistátně pracuje, že pracuje na nějakém programu. Donesl vám takový program?

Wagner: Donesl mi dvojí program, nejdříve náznakový a potom rozšířený na mnoha listech. Požádal mne, abych předložil tento program některým církevním hodnostářům, především arcibiskupovi Beranovi. S arcibiskupem seznámil Hostičku sám Marek,

já jsem ho seznámil s biskupem Píchou v Hradci Králové a s opatem břevnovského kláštera Opaskem.

Předseda: Byli u arcibiskupa Berana?

Wagner: Byli a odevzdali mu program.

Předseda: Seznámil jste dr. Hostičku přímo s biskupem Píchou?

Wagner: Ano. Byl jsem přítomen jejich hovoru. Dr Hostička odevzdal Píchovi program. Dr Hostička také mluvil tehdy o tom, že by Vatikán měl být na věci zainteresován.

Předseda: Počítal dr. Hostička s tím, kdy a za jakých okolností bude možno program realisovat?

Wagner: Počítal s tím, že by program mohl uskutečnit po zvratu. Počítal rozhodně se Západem.

Předseda: Jakými prostředky měl Západ působit?

Wagner: Válečným konfliktem.

Předseda: Seznámil jste ho s nějakým řeckým úředníkem?

Wagner: S tím ho seznamovali dr. Pinkas a jeho sestra. Byl to řecký vyslanec Papagos.

Předseda: Seznámil jste Hostičku s opatem Opaskem?

Wagner: Ano.

Předseda: Říkal dr. Hostička opatu Opaskovi, jaké cíle sleduje protistátní skupina?

Wagner: Říkal mu výrazně, že by s těmito cíli měl být seznámen Vatikán.

Předseda: A co na to Opasek řekl?

Wagner: Opat Opasek na to řekl, jakmile se do Vatikánu dostane, že seznámí s tímto programem příslušné kruhy ve Vatikáně. Hostička mluvil tenkrát i o páteru Markovi a o jeho špionážní činnosti a o lidech, které získal a pověřil různými úkoly. Utkvělo mi v paměti jméno Arlet a Kolín.

Předseda: Bylo vám jasné, že dr. Hostička mluvil o těchto lidech takovým způsobem, že mu vytvoří vlastně nějakou zpravodajskou, případně špionážní síť, případně síť lidí, kteří měli organisovat protistátní skupinu a protistátně pracovat?

Wagner: To mně bylo jasné.

Předseda: Byl jste u toho, když dával dr. Hostička program opatu Opaskovi?

Wagner: Ano.

Předseda: Seznámil jste dr. Hostičku s nějakým dalším opatem?

Wagner Představil jsem Hostičku na jeho přání opatu Jarolímkovi.

Předseda: Seznámil jste ho také s opatem Emauzského kláštera?

Wagner: S opatem Emauzského kláštera jsem ho rovněž seznámil, také na výslovné přání dr. Hostičky.

Předseda: Žádal vás Hostička, abyste doporučil program také dalším biskupům v republice?

Wagner: Opakoval několikrát, že by to bylo jeho přáním, aby vysoká hierarchie vůbec tento program znala.

Předseda: Víte o tom, že páter Marek uprchl z republiky?

Wagner: Ano, vím.

Předseda: Pomáhal mu v tom obžalovaný Hostička?

Wagner: Pomáhal mu tím, že získal obchodníka Františka Haška z Teplic-Šanova, který měl tenkrát rovněž úmysl utéci do Německa. Byl to šmelinář nejhoršího druhu a defraudant. S tímto Haškem měl Marek odejít. Biskup dr. Pícha, který byl jeho šéfem, o tom věděl, že jde za hranice.

Předseda: Ten Marek si založil s Hostičkou archiv všech dokladů o protistátní činnosti?

Wagner: Ano. Archiv schovával Marek na litomyšlském probošství.

Předseda: A vy jste byl pověřen, abyste jej vyzvedl?

Wagner: Byl jsem pověřen, abych jej dal někam do bezpečí.

Předseda: Pane svědku, poslal sem Marek po někom zprávu, že se mu útěk podařil, kde žije a co dělá? Kdo sem tu zprávu přenesl?

Wagner: Markovu zprávu sem přenesl předseda Mezinárodní charity Angličan Sullivan. Sullivan mně řekl, že Marek je v Eichstädtu pomocníkem tamního biskupa pro české emigranty.

Předseda: Hovořil jste o Haškovi. Ten člověk se sem vrátil, věděl jste to a oznámil jste to Hostičkovi?

Wagner: Ano.

Předseda: A dověděl se Hostička od vás nebo od Haška, s jakými novými plány sem Hašek přišel?

Wagner: Ano.

Předseda: Co to bylo za plány.

Wagner: Především měl získávat rozmanité zprávy rázu hospodářského, politického i vojenského, které by dodával do Bavorska, a to ústředí CIC. Potom měl další velký plán, a to únos jisté významné osobnosti.

Předseda: Slyšel jste, pane svědku, že by byl býval ten Hašek už jako agent požádal přímo dr. Hostičku o podávání špionážních zpráv?

Wagner: Ano, toho jsem byl svědkem. Tyto zprávy měly být dodávány diplomatům a vysoké hierarchii.

Předseda: Jaké to byly zprávy, které získal Hostička?

Wagner: Ty zprávy, které Hostička dodával Haškovi, to byly zprávy o rozmanitých jednáních obrozené lidové strany, i důvěrných. Potom tam byl plánek o určitém plynovém potrubí a na něm bylo přesně vyznačeno místo, kde by se dalo nejlépe zničit. Byla tam také zpráva o důvěrné schůzce významných politických osob v republice.

Předseda: Děkuji, vyčerpal jsem látku, o které měl být pan svědek slyšen. Jsou nějaké dotazy? Otázek není. Pane obžalovaný Hostičko, chcete k tomu něco podotknout?

Hostička: Výpověď svědka souhlasí.

Předseda: Výslech je skončen. Nechť vstoupí svědek opat Jan Opasek.

VÝPOVĚĎ SVĚDKA OPATA JANA OPASKA

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat přistupuje k dalšímu výslechu svědka.

Předseda: Jaké bylo vaše poslední postavení?

Opasek: Opat břevnovského kláštera.

Předseda: Jaké byly vaše styky s obžalovaným dr. Hostičkou?

Opasek: Snad v září roku 1948 mne navštívil docent dr. Wagner v doprovodu pána, kterého mi představil jako dr. Hostičku, svého známého. Účel této návštěvy byl, aby mne informoval o své protistátní činnosti.

Předseda: Ano. Nepověděl jste mi však, co bylo příčinou, že dr. Hostička projevil přání se s vámi seznámit. Vy jste již měl nějaké spojení na dr. Chudobu? Jaké to spojení jste už měl se zahraničím?

Opasek: Ano, pane předsedo, měl jsem styk s Chudobou. V době, kdy chtěl opustit Československo, mne Chudoba navštívil a uvažovali jsme o tom, jakým způsobem by se mohl Chudoba dostat za hranice. Bylo rozhodnuto, že odejde. Při této příležitosti mne Chudoba žádal, abych s ním zůstal ve styku, až bude za hranicemi a dodával mu zprávy.

Prokurátor: Byla jedna z těch možností přechodu Chudoby za hranice přes pana George Vincenta, vojenského zástupce francouzského velvyslanectví v Praze?

Opasek: Chudoba mně říkal, že má od Vincenta falešný francouzský pas. Na ten pas také skutečně Chudoba pak odešel.

Předseda: A pak vás navštívil v klášteře nějaký neznámý muž.

Opasek: To bylo na podzim, už v září 1948. Přišel ke mně muž, který se představil jako generál Flippo. Přinesl dopis od lidovecké emigrace ve Francii a žádal mne, abych jej předal Jandečkovi.

Předseda: Nezmínil se o jménu odesilatele?

Opasek: Řekl, že je to od generálního tajemníka lidové strany dr. Klimka. Sdělil mi jména dvou lidí, a to dr. Jandečky a Boublíka, a požádal mne, abych umožnil zprostředkování toho dopisu. Já jsem tak učinil a dopis jsem předal prostřednictvím archiváře kláštera Čeřovského Jandečkovi.

Prokurátor: Seznámil jste potom generála Flippo s Jandečkou?

Opasek: Seznámil jsem ho s Jandečkou a odevzdal jsem Jandečkovi adresu a telefonní číslo Flippovo.

Prokurátor: Znáte příbuzenské svazky pana Flippo? Víte, že je švagrem pana Pinkase z anglického velvyslanectví?

Opasek: To jsem se dozvěděl.

Předseda: Nyní ke styku s Hostičkou.

Opasek: Hostička věděl, že jsem reakčního smýšlení a že jsem nesouhlasil s nynějším uspořádáním poměrů v republice.

Předseda: Jak to Hostička věděl?

Opasek: Věděl, že držím linii s arcibiskupem Beranem a tak se na mne obrátil s důvěrou, že nalezne pochopení.

Předseda: Projevil určité přání?

Opasek: Řekl, že založil protistátní skupinu, kterou organisuje po městech prostřednictvím důvěrníků, nad nimiž mají dohled krajští důvěrníci. Pravil dále, že vypracoval program skupiny. Věděl, že hodlám jet do Říma. Žádal mne, abych program vzal s sebou a abych jej odevzdal ve Vatikáně a já mu vyhověl. V Římě jsem dal Hostičkův program svému řádovému představenému, rektoru benediktinské university, páteru Udarichovi Bestemu, kterému jsem vyložil, že jde o illegální skupinu, založenou mým známým, jenž žádá o schválení své činnosti.

Prokurátor: Pokud vím, váš představený nebyl představeným po linii politické, nýbrž jen po linii církevní. A vy jste mu předkládal věc — dá-li se to tak vůbec nazvat — politickou.

Opasek: Ano, to je pravda. Uznávám, že to bylo zneužití náboženství.

Předseda: Pak jste se vrátil, že ano?

Opasek: Vrátil jsem se za několik týdnů. Krátce po mém návratu mi telefonoval dr. Hostička, že by se mnou nutně potřeboval mluvit. Jel jsem k jeho kanceláři a odtamtud jsme jeli autem do jeho bytu. Hostička mi dal číst jakýsi moták z Uherského

Hradiště. Bylo tam sdělení jednoho kněze, že při jeho vyšetřování bylo činěno mnoho dotazů na mne. Dr Hostička se divil, že jsem se vůbec vrátil, že mně totiž vzkázal přes pátera Marka, který uprchl do západního Německa, abych se už do Prahy nevracel.

Předseda: Svědomí jste už asi nejčistší neměl?

Opasek: Svědomí jsem už nejčistší neměl vzhledem k tomu, co jsem provedl.

Předseda: Potom jste se tedy pokusil uprchnout a nepodařilo se vám to?

Opasek: Ano.

Předseda: Já jsem vyčerpal látku. Jsou dotazy se strany pana státního prokurátora? Páni obhájci nemají dotazů? *(Dotazů nebylo.)* Pane obžalovaný Hostičko, chcete něco podotknout?

Hostička: Všechno souhlasí.

Předseda: Výslech svědka je skončen.

VÝSLECH SVĚDKA JOSEFA VÁVRY-STAŘÍKA

Prokurátor: Státní prokuratuře bylo známo, že v zajištění československých úřadů je osoba, uprchlá za hranice, která byla v úzkém styku se zrádnou emigrací. Navrhuji tuto osobu jako svědka ve všech otázkách, týkajících se spojení zrádné emigrace se špionážními agenturami anglo-amerických imperialistů a špionážní a teroristickou činností zrádné emigrace vůči republice a československému lidu. Zařídil jsem jeho předvedení k soudu a prosím o jeho připuštění. Dotyčná osoba se jmenuje Josef Vávra-Stařík.

Předseda: Soud se poradí o tomto průvodním návrhu v přestávce, po kteroužto dobu se přelíčení přerušuje.

Předseda: Po oddělené poradě usnesl se státní soud o návrhu pana státního prokurátora na provedení důkazu takto: Vyhovuje se jeho návrhu na provedení důkazu výslechem svědka Josefa Vávry-Stařík. Nechť tento svědek Josef Vávra-Stařík je přiveden.

(Byl předveden Josef Vávra-Stařík.)

Předseda po zákonném poučení a po zjištění osobních dat přistupuje k dalšímu výslechu svědka.

Předseda: Chcete vypovídat pravdivě o tom, co jste viděl za svého pobytu mezi čs. emigrací v zahraničí?

Vávra: Ano, chci vypovídat pravdu o tom, co jsem viděl v zahraničí mezi čs. emigranty.

Předseda: Proč a kdy jste uprchl do zahraničí?

Vávra: Odešel jsem do zahraničí proto, že jsem byl v březnu 1948 varován, že budu zatčen. 28. března jsem pak překročil illegálně hranice. V americké okupační zoně jsem se hlásil německé policii v městě Heidenmühle, která mne předala orgánům americké výzvědné služby CIC a ta mne dopravila do tábora uprchlíků v Řezně.

Předseda: Váš pobyt za hranicemi?

Vávra: Byl jsem od té doby v emigraci. Žil jsem v Německu, Rakousku, ve Francii, prošel jsem také řadou táborů, takže jsem měl možnost poznat emigrační život do všech důsledků v každém směru. Každý uprchlík v americkém okupačním pásmu je dán do tábora pro uprchlíky. Před příchodem do tábora a během svého pobytu v táboře jsou uprchlíci vyslýcháni a prověřováni orgány americké špionážní služby CIC, která uprchlíky třídí. T. zv. prominentní osoby, které pocházejí z t. zv. vyšších vrstev a většinou už dříve měly styk s Američany, jsou hned odděleny, a dostávají různé výhody a podpory, bydlí v hotelích, mají dostatek jídla a dokonce i auta k disposici. Těchto lidí ovšem není mnoho. To jsou lidé jako Zenkl, Ripka, Feierabend, Černý, Ingr a jim podobní.

Předseda: Kromě nich přijdou všichni ostatní uprchlíci do tábora?

Vávra: Ne. Je jiná skupina uprchlíků, lidé, kteří mají znalosti v různých úsecích veřejného nebo hospodářského života v Československu. Ti jsou odděleni a z nich se vybírají agenti pro americkou špionážní službu.

Předseda: Co se děje s ostatními uprchlíky?

Vávra: Ostatní, to jsou tak zvaní řadoví emigranti. Na těch Američané zájem neměli. Co od nich potřebovali, to jim emigranti řekli, a Američanům by byli na obtíž, kdyby se měli dále o ně starat. Byl jsem v táboře v Řezně. Tam jsme nedostali ani jídelní příbory. Museli jsme si na smetištích najít plechovky od amerických konserv, vyčistit si je a používat jich jako misek na jídlo. Lžíce jsme si půjčovali jeden od druhého. Jídla byl ve všech táborech velký nedostatek a bylo špatné. Českoslovenští

uprchlíci dostávali v táborech asi poloviční dávky potravin, než dostávali němečtí vězňové. Z toho vznikla samozřejmě spousta nemocí a o nemocné se nikdo nestaral.

Předseda: Kdo má hlavní slovo v táborech? Kdo je vlastně spravuje?

Vávra: Tábory spravují odsunutí sudetští Němci.

Předseda: Proč jste opustil Německo?

Vávra: Poměry se stávaly v uprchlických táborech nesnesitelnými a tak jsem uprchl illegálně do Francie.

Předseda: Kdo si osvojoval hlavní roli mezi uprchlíky ve Francii?

Vávra: To je všeobecně známé. Je to dr. Hubert Ripka. Žil si dobře. Měl mnohopokojový elegantní byt, v přepychovém pařížském hotelu, za který platil měsíčně podle mého odhadu asi 70 000 franků. Měl také přepychový vůz a vydržoval si tři soukromé tajemníky. Povolného a Tůmu měl v Paříži, třetího dr. Brzoráda poslal do Ameriky, aby měl svého člověka v okolí Zenklově.

Předseda: Odkud bral peníze?

Vávra: Ripka jich měl dostatek, poněvadž za svého ministrování v Československu si oddisponoval velké částky do různých švýcarských bank; z různých obchodních machinací, co jenom já vím, dovezl si do emigrace 2 000 000 Kčs v hotovosti.

Předseda: Od koho to víte?

Vávra: Vím to z okolí samého dr. Ripky. Dr Mádr a Bartoš, bývalý národně socialistický poslanec, vykládali to veřejně, když se s Ripkou nepohodli. Ripka si vydělával také jinak. Měl různé podpory od francouzských průmyslníků a další peníze si vydělával valutovými machinacemi. Prováděl je za souhlasu francouzských úřadů. Byl jejich agentem. Tak mu tím způsobem poskytovaly podpory.

Předseda: Nač používal těch peněz?

Vávra: Ripka si vydržoval rozsáhlý špionážní aparát a vyplácel pravidelné měsíční gáže různým poslancům a bývalým funkcionářům, kteří mu sloužili. Vedl nákladný život. Celá emigrace v Paříži ví, že býval takřka denním hostem v pověstných barech. To stálo značné sumy peněz. Velmi nákladné byly i jeho večeře s de Gaullem, pravičáky a fašisty. Řadové emigranty však odbavoval tím, že nemá čas, ani peníze, aby se o ně staral. On prý dělá vyšší politiku.

Předseda: Co víte o činnosti ostatních t. zv. prominentů?

Vávra: Ti nebyli o nic lepší, než Ripka. Také Hasal, Hais, Čížek, Bartoš, Řehák a jiní hospodařili s emigrantskými penězi stejně

jako on. Tak na př. Bartoš zdefraudoval větší částku peněz, za kterou si pronajal v Paříži nevěstinec a nazval ho hotel Maryša. V Paříži se spojil s dvěma maďarskými obchodníky, také emigranty, kteří prováděli obchody s padělanými dolary a pašovali přes Marseille kokain. Když to potom vyšlo najevo, francouzské kriminální úřady Bartoše v souvislosti s těmito machinacemi vyšetřovaly, ale vyšetřování bylo na vyšší příkaz, z politických důvodů zastaveno. Bartoš měl také jiné ambice. Tak na př. se nabízel jugoslávskému velvyslanectví jako agent. Byl jsem přítomen tomu, když odevzdával na jugoslávském velvyslanectví v Paříži dvě fotografie a životopis. O Arnu Haisovi je mně známo, že verbuje pro západní kapitalisty levné pracovní síly z řad emigrantů. Posílal jako tak zvaný sociální referent emigranty na nejtěžší práce, na příklad na stavbu mostu v Pyrenejích, kde měli nahradit Araby, kteří pro nesnesitelné pracovní podmínky tam odmítli pracovat. Pracovní podmínky za takových okolností jsou nesnesitelné. Já sám jsem se o tom přesvědčil mnohokrát přímými rozhovory s uprchlíky, kteří uprchli z různých pracovišť pro strašný hlad. Zvlášť je třeba se zmínit o tom, jak tam žijí uprchlice-ženy. Jsou dva druhy. Jedny, které byly dříve zámožné, ty se nestyděly vykrádat zásilky, dary emigrantům, zásilky šatstva a potravin a prodávaly je, aby si opatřovaly peníze na další nákladný život. Ty druhé, které neměly tolik finančních prostředků, byly nuceny oddávat se prostituci.

Předseda: Hovořil jste o různých bývalých poslancích a skupinách.

Vávra: Emigrace je rozdělena na mnoho skupin. Kde jaký zkrachovaný politik si tam založí skupinu, které říká strana a buduje si svou posici. Jsou tam ještě k tomu různé spolky, frakce a kliky, které se hádají a perou mezi sebou. V t. zv. radě svobodného Československa, která se vydává za vrcholný orgán, to není o nic lepší.

Předseda: Jaká je hlavní činnost emigrantů jako je Zenkl a Ripka?

Vávra: Špionáž. Hlavní činnost čs. emigrace je špionáž proti republice a válečné štvaní. Političtí vůdcové mají jedinou naději na válku, proto se snaží vytvářet v Československu pátou kolonu a organisují různé špionážní a sabotážní organisace.

Předseda: Kdo organisuje tuto činnost?

Vávra: Býv. generálové Ingr, Kudlák, Moravec, Liška a s nimi Ripka, Kovárna, Bušek, Hais, Majer, Luža, Bervida, Řehák a jiní.

Předseda: Koho používají k té špionážní práci?

Vávra: Emigrantští prominenti vybírají agenty mezi řadovými uprchlíky.

Předseda: Co tím vším sledují?

Vávra: Jde jim o jednu věc, aby se v patách imperialistických armád dostali znovu k moci. Jsou ochotni prodat republiku každému, kdo jim zajistí, že se jim vrátí fabriky, nebo velkostatky a tučné prebendy. Bývalý ministr Černý na schůzi agrární strany řekl, že na tom naprosto nezáleží, jak bude smýšlet lid, že se bude dělat to, co nařídí Američané. Prominenti se perou o to, kdo nastoupí místo Háchů, Krejčích a Bienertů z doby okupace.

Prokurátor: Co je vám známo o spojení Choce, který zavraždil majora Šrama, s Buškem a Bunžou?

Vávra: Choc byl v táboře u Stuttgartu. Po jisté době se objevil v Řezně a říkal, že jede do Československa. Příkazy Chocovi dávali Bušek a Kovárna a s nimi býv. lidovecký poslanec Benda a Bunža. Choc říkal, že jej Bušek pověřil takovými úkoly, že budeme otvírat oči. Když vražda vešla ve známost, Bušek hned prohlásil: To je moje věc, tu mi nikdo nevezme.

Prokurátor: Universitní profesor a vražda.

Vávra: Je známo, že Američané pověřili Buška teroristickými úkoly.

Prokurátor: Ještě jednu otázku. Šel Choc přímo z Řezna do Československa?

Vávra: Prvně mně bylo řečeno, že šel přímo, pak jsem zjistil, že nešel přímo. Někde blízko československých hranic je středisko Američanů. Přes toto středisko šel a tam se hlásil a podle vyprávění Krajčíroviče, který se vrátil, dostával také tam nějaké pokyny. Mezi emigrací jsou tyto věci všeobecně známé.

Předseda: Nejsou další dotazy? *(Dotazy nejsou.)* Výslech svědka Vávry-Staříka je skončen. Odveďte Vávru-Staříka.

PROVEDENÍ DŮKAZU LISTINNÝM MATERIÁLEM A VĚCMI DOLIČNÝMI

Po skončení svědeckých důkazů navrhuje prokurátor dr. Kepák, aby byl proveden důkaz listinami, připojenými ke spisům *(tyto důkazní prostředky byly již při výslechu jednotlivých obžalovaných přečteny)*.

Po poradě předseda prohlásil *usnesení* soudu, že se návrhu vyhovuje.

K důkazu byly přečteny písemné doklady, které souvisí s trestními činy obžalovaných.

Čte se dešifrovaný výpis z dopisu Růženy Pelantové, který dostala ze zahraničí Kleinerová a odevzdala ho Peclovi, zpráva, zabavená u dr. Pecla, kterou vypracoval Pecl s Kleinerovou a kterou Kleinerová poslala do zahraničí po Pelantové, memorandum kopie špionážní zprávy, zabavené u dr. Pecla. Originál vypracoval rovněž Pecl s Kleinerovou, která zprávu odeslala prostřednictvím velvyslanectví USA v Praze. Oba obžalovaní uznávají pravost těchto důkazů.

Dále se čte hospodářská zpráva za měsíc září 1949, zabavená u dr. Pecla a vypracovaná Kleinerovou podle informací dr. Podhradského. Také tuto zprávu Pecl a Kleinerová identifikují.

Byl proveden důkaz listinnými doklady z archivu Pecla: jde o směrnice protistátní skupiny, které vypracoval dr. Pecl a Kleinerová je poslala Pelantové. Pecl a Kleinerová uznávají doklad za pravý.

Z archivu Peclova přečten t. zv. Hejdův hospodářský elaborát.

Obžalovaný Hejda doznává, že tento elaborát vypracoval, Horáková přiznává, že jej dostala a že ho dala přečíst Pelantové a Přeučilovi a že po Přeučilovi ho poslala Kleinerové. Tito všichni uznávají pravost důkazu.

Dále se čte zpráva o situaci v československém textilu, zabavená u Pecla. Napsal ji Kalandra, dal ji Bakerové a kopii Peclovi. Ka-

landra i Pecl potvrzují pravost listiny. Pecl identifikuje leták, kopie tiskových polemik, které dostal od Kitičové, a 6 bianko občanských legitimací, které Kleinerová dostala od zahraničního agenta a schovala u Pecla, i 8 zpráv Ústředního svazu čs. průmyslu.

Obžalovaní uznávají také pravost ke spisům připojených štvavých letáků, špionážních zpráv, Ripkových dopisů, které dostala Kleinerová, fotografií špionážních zpráv, ukrytých a objevených v kanceláři Horákové, fotografie vysílačky, nalezené v bytě dr. Aloise France, konceptu rozdělení t. zv. hospodářské rady, programu illegální skupiny, vypracovaného dr. Peškou za součinnosti Dundra a nalezeného u Harlase, dopisu ze zahraničí pro Peškovu illegální skupinu, církevní zprávy zabavené u Sýkory, Buchalova dopisu Petru Zenklovi a rozkazů, které měl Buchal připraveny pro případ puče a plánů na přepadení dvou měst.

Buchal doznává, že zbraně, které jsou u soudu jako věci doličné, měla jeho teroristická skupina připraveny k provedení puče.

Obžalovaný Peška uznává pravost motáku, který se pokusil propašovat z vazby. Předseda konstatuje, že další součástí listinných důkazů jsou fotografie úředníků zastupitelských úřadů, kteří přišli do styku s obžalovanými a příslušníky protistátních skupin, jak byly identifikovány už během výslechů obžalovaných nebo svědků.

Předseda: Tím jsou skončeny svědecké důkazy, důkazy listinami a věcmi doličnými. Další důkazy, zejména výslechem dalších svědků, nebudou již pro nerozhodnost prováděny. Zbývá ještě provést důkaz znalci z oboru bezpečnosti a vojenského zpravodajství.

Na návrh prokurátora dr. Kepáka se státní soud usnesl, že veřejnost se vylučuje z hlavního přelíčení po dobu, kdy bude znalecký posudek podáván.

Ve veřejném přelíčení se pokračuje ve čtvrtek.

Předseda: Zahajuji přerušené hlavní přelíčení. Průvodní řízení je skončeno a prosím pana prokurátora, aby přednesl svou závěrečnou řeč.

ZÁVĚREČNÁ ŘEČ PROKURÁTORA Dr JURAJE VIESKY

Soudcové státního soudu!

Soud nad vedením záškodnického spiknutí proti republice a jejímu lidu se chýlí ke konci.

Kdo sedí na lavici obžalovaných?

Na lavici obžalovaných sedí zástupci buržoasie, sedí kapitalističtí kořistníci Hejda a Pecl, vedle nich sedí Dundr a Zemínová, tito staří nepřátelé pracujícího lidu, vedle nich sedí staří zrádcové Kalandra a ostatní. Na lavici obžalovaných sedí zástupci a služebníci buržoasie, kteří se spojili za tím účelem, aby za cenu nového Mnichova, nové okupace a nové války proti republice a jejímu lidu navrátili Peclovi jeho kamenouhelné doly, Hejdovi jeho továrnu, kapitalistickým vydřiduchům, Preisům, Hodačům, Rotschildům a Petschkům tuto republiku.

Na lavici obžalovaných sedí vedení záškodnického spiknutí proti republice, odhalená banda zrádců, která se spojila s úhlavními nepřáteli našeho lidu, s americkými imperialisty, s jejichž pomocí se snaží znovu získat své ztracené panství.

Co chtěli tito obžalovaní?

Stali se prostou pátou kolonou v týle pracujícího lidu, který je nenávidí, který jejich zlobám navzdory buduje svoji šťastnou republiku. Stali se pátou kolonou v týlu toho lidu, který nechce o nich nic slyšet, který se dobře pamatuje na jejich žebračenky, který se

dobře pamatuje na bídu a hlad, na beznaděj a zoufalství kapitalismu.

Stali se špionážní, záškodnickou, pučistickou základnou nejdravějšího amerického imperialismu proti lidu této republiky.

Kam se dostali?

Dostali se dík bdělosti nejen státní bezpečnosti, ale dík bdělosti všeho pracujícího lidu sem, kam patří, před soud lidu! Tady, před tváří pracujícího lidu, na lavici obžalovaných, končí hanebná cesta zástupců buržoasie, končí cesta zločinců, kteří se spojili proti lidu této republiky, aby vrazili dýku do jeho zad! Mluvím o tom, že se tito obžalovaní spojili v jedno vedení záškodnického spiknutí. Proces ukázal, co a jak dělali. Proces ukázal, že jednota těchto spiklenců byla jen jednotou nenávisti proti lidu, jednotou připravování války a okupace, ukázal však současně, jak na sebe žárlili, jak se mezi sebou nedovedli domluvit, jak byli jen věrným obrazem těch zlotřilých nepřátel republiky, kteří ve stálém vzájemném hašteření mezi sebou prodávají venku republiku a svorně připravují novou válku.

Zrádcové republiky sedí tu před vámi, soudcové lidově demokratické republiky, plně odhaleni!

K tomu, abyste mohli správně hodnotit jejich zločinnou činnost, musím se zabývat případem těchto 13 zrádců v širším rámci. Jen tehdy když si uvědomíme kdy, za jakých okolností, ve kterém prostředí prováděli tito obžalovaní své zločinné skutky, jen tehdy bude zřejmá jejich plná vina.

Píše se rok 1950. Proti sobě stojí dva tábory. Tábor míru, pokroku, štěstí lidstva, tábor demokracie, socialismu na jedné straně a tábor imperialismu a války na straně druhé. Ano, náš tábor, to je svět výstavby, budovatelského úsilí, svět mladosti, svět nadšených pracujících, svět míru. Druhý tábor je světem minulosti, světem imperialistických paličů, světem, který rodí nové Hitlery, světem války. To je nutné si uvědomit při tomto procesu. Třeba si zároveň připomenouti to, že do našeho tábora patří miliony a miliony pracujících v kapitalistických zemích, miliony a miliony v koloniích a polokoloniích a do jejich tábora zase zbytky poražené, ale nedoražené, zatlačené a tím úporně se vzpírající buržoasie u nás.

Před pracujícími celé naší republiky probíhal proces s nepřáteli lidu, které únorový vítr zavál do nenávratna, s představiteli třídy, která prohrála boj na otevřené scéně a nyní se vrací už ne jako politická síla, ale jako zločinné podsvětí, které připravuje nový Mnichov a válku proti vlastnímu lidu.

Tento proces vyznívá však nejen jako odhalení těchto obskurních postav — zbytků kapitalistického světa u nás, ale vyznívá současně i proti pánům, které únor odvál na západ. Tento proces odhaluje pány Zenkla a Ripku, Haise a Majera a všechny ostatní, odhaluje je jako profesionální agenty amerických, anglických či francouzských imperialistů, jako agenty s nyní hlavním americkým artiklem — s válkou.

Tento proces je konečně obžalobou imperialistů, obžalobou jejich válečných plánů a příprav vůbec, obzvláště však též úlohy, kterou v naší republice hráli někteří diplomaté imperialistických zemí. Tito diplomaté, akreditovaní oficiálně u naší vlády, u vlády lidově demokratické Československé republiky, porušují základní principy mezinárodního práva, a místo aby plnili své diplomatické úkoly, aby usilovali o pěstování normálních politických, hospodářských a kulturních styků mezi námi a svými státy, pomáhali zde organisovat pátou kolonu a paktovali se s nepřáteli našeho pracujícího lidu. Vedoucí úlohu sehráli zde v procesu odhalení američtí diplomaté.

Obžalovaní, jakož i Ripkové a Haisové, američtí diplomaté i jejich páni, mluví všichni jednou řečí. Stejnou řečí hovoří američtí imperialisté a jejich zmarshallisovaní vasalové, stejnou řečí mluví Zenkl, Ripka i Hais, stejnou řečí mluví Horáková, Dundr, Kalandra a ostatní. Je to cynická řeč připravovatelů nové války.

Ano, stejná řeč, avšak role není stejná. Imperialisté poroučejí Zenklovi, Haisovi a Ripkovi a obžalovaní poslouchají a prováději jejich zločinné rozkazy. Všechny tyto pány, západní imperialisty a jejich agenty, spojuje venku i doma společná nenávist proti našemu světu, proti naší socialistické výstavbě i proti pracujícím celého světa.

Proces ukázal, že není žádného zásadního rozdílu nejen mezi Hejdou a Peclem, ale ani mezi protiklerikální Zemínovou a pobožnůstkářským Hostičkou, mezi trockistickým Kalandrou a profesionálním fiškálem a současně špionem amerického i anglického velvyslanectví dr. Křížkem. Mezi jednotlivými skupinami buržoasie byla vždycky za kapitalismu nevraživost, konkurenční nenávist, odlišnost v bezprostředních cílech. Jako třída však měla buržoasie vždycky základní rys, spojující ji jako celek: tento společný rys spočíval v tom, že buržoasie, nechť se tvářila jakkoliv vlastenecky, ať skandovala jakákoliv hesla, ať psala jakékoliv úvodníky, vždycky zrazovala zájmy vlastního národa a stavěla zájmy fabrik, bank a velkostatků nad zájmy národa.

Náš lid má v tomto směru bolestné zkušenosti.

V době nástupu Hitlera k moci seděli ve vládě vedle Černého také zástupci stran Dundra i Zemínové. Svou účastí pomáhali rozbíjet jednotu republiky a uváděli v život fašistickou pátou kolonu.

Potom přišel Mnichov. A zatím co lid a komunistická strana v jeho čele se připravovali na boj s nacismem, Dundrové a Zemínové likvidovali své strany. A nakonec se Dundr a Hais stali konfidenty „Sicherheitsdienstu".

Obžalovaní měli za okupace dost času přemýšlet o této politice, měli dost času si uvědomit, že od politiky prosazující zájmy buržoasie proti zájmům lidu vede přímá cesta k novým Mnichovům. Oni se však nepoučili!

Na začátku tohoto procesu jsem citoval Ripkův list Janu Masarykovi. Viděli jsme Ripkovu koncepci, kde mluvil o tom, že „ta ješitná Kleinstaaterei", rozuměj „ta malá samostatná Československá republika" nemá v budoucnu oprávnění, že místo naší samostatné republiky se máme zapojit do jakési středoevropské federace. Jaká tato federace měla být, to ukázala koncepce pana Ripky. Pan Ripka vyjednával a paktoval se s kumpánem Adolfa Hitlera, Ottou Strasserem. Na začátku tohoto procesu byly rozebrány tyto dokumenty pana Ripky. Bylo tam uvedeno, že pan Ripka vyjednával se Strasserem o výstavbě poválečné Evropy. Bylo to doloženo autentickými doklady z archivu pana Ripky, který ve spěchu nemohl tento archiv zničit nebo vzít s sebou; bylo dokázáno, že přitom pan Ripka věděl o koncepci Otty Strassera, který agitoval pro to, aby se naše pohraničí na 10 let připojilo k republice a potom aby se provedl plebiscit. Plebiscit, to je nový Mnichov!

O tom, jaký měl postoj sám Ripka v otázce pohraničí, jak paktoval Ripka s Jakschem, byl čten též před soudem dokument. Pan Ripka nabízel Wenzelu Jakschovi „Sudety".

V reakční koncepci polsko-československé federace, nadiktované Churchillem, viděli pak ztělesnění svých protisovětských snah projevovaných po celou dobu války.

Když potom i tento plán se ukázal být nereálným, vracela se naše emigrantská buržoasie domů s koncepcí „mostu" mezi Východem a Západem. Tato koncepce nebyla ovšem nic jiného než maska skutečných záměrů této buržoasie, maska pozvolného přechodu od Východu ke kapitalistickému Západu, maska pozvolné restaurace kapitalismu, isolování Československé republiky od SSSR a zapojení do chomoutu Západu.

Jejich program spočíval v tom, že kladli překážky, úporné překážky na každém kroku naší výstavby. Do vedení reakčních před-

únorových stran, do vedení předúnorové nár. soc. strany, lidové strany, strany slovenských demokratů, se dostali představitelé zbytku velkoburžoasie, fabrikanti, velkostatkáři a profesionální reakční politici. Ke konci roku 1947 buržoasie, využívajíc zdánlivě pro ni příznivé mezinárodní situace, připravovala puč.

Během tohoto procesu z výpovědi trockisty Kalandry vyšlo najevo, že před únorem se vrátil americký špion, syn generála Benedikta, představitel americké „dobročinné misse CARE" a zároveň trockistické t. zv. IV. internacionály do Prahy a přinesl vzkaz, že proti úsilí pracujícího lidu, vedeného KSČ, se postaví na otevřený odpor celá buržoasie a přinesl naší trockistické bandě instrukce, aby se podílela na této akci buržoasie. Nový důkaz o tom, kdo všechno u nás připravoval před únorem komplot proti pracujícímu lidu.

Jak to dopadlo, ukázaly ony nezapomenutelné únorové dny, které smetly velkoburžoasii a její přisluhovače, které isolovaly tyto přisluhovače buržoasie od vlastních členských mas, které spolu s buržoasií zahnaly do tmavého kouta Zenkla a Ripku, Horákovou a Zemínovou, Dundra a Pešku!

Co byla podstata poúnorové činnosti poražené buržoasie? Buržoasie pokračovala po únoru doma v podzemí ve své staré protilidové a protinárodní politice. Lid pracoval a plnil plány.

Před tímto soudem defilovala již celá galerie pučistických spiklenců, kteří podle příkazu zvenčí se připravovali na nový „Machtergreifung". Poznali jsme sabotéry a teroristy, poznali jsme aspiranty na budoucí ministerská křesla, kterým plán na tato křesla nikdy nevyšel, ale kteří se vždy spokojili nakonec s úlohou sprostých špionů.

Chci připomenout jen ty nejznámější případy: stejná byla řeč Kutlvašra i Květoslava Prokeše, Borkovce i Wahla, lounských, mělnických a hodonínských atentátníků, gestapáckého konfidenta Věkoslava Louckého i agenta amerických diplomatů Waltera Birgea a Louisy Schaffnerové, Jaromíra Nechanského. Zatím co Kutlvašr, Borkovec či Prokeš snívali doma o funkcích nových „gauleiterů", zatím co Horáková, Peška, Nestával a ti druzí paktovali se mezi sebou, sešla se pod patronancí Američanů, Angličanů a Francouzů i jiných kapitalistických států pestrá společnost, pěstující tytéž sny.

Sešli se v zemích, kde bývalí statní carští atamané skončili dvacet let po vítězné Velké říjnové socialistické revoluci jako vrátní v hodinových hotelích. Sešel se Ripka, společník Otty Strassera a Wenzla Jaksche, „mein lieber Freund" těchto dvou pánů, sešel

se gestapácký agent Krajina a nacistický kolaborant Arno Hais, sešla se celá sebranka.

Když si položíme otázky, zda chtějí tito páni kromě války i samostatnou republiku, nechť poslouží několik citátů z řečí těchto výtečníků.

V Carnegie Hallu, v New Yorku, sešli se podle „Hlasu Ameriky" zástupcové 13 států za železnou oponou, včetně t. zv. zástupců Ruska. Za Československo, s odpuštěním, promluvil Zenkl. Byla přijata resoluce, ve které se praví, že všech 13 států za železnou oponou bude usilovati o federaci. Rok poté se shromáždila tato společnost na schůzi Ruské ligy na ochranu svobody. Harcoval tam za svobodu Ruska pan Hubert Ripka, který zdůraznil, že svoboda národů východní Evropy nebude plně zajištěna, pokud též národy Ruska nezískají svobodu. Musím se přiznati, že jsem na rozpacích, je-li to Ripka v originále, anebo Ripkův citát ze Strassera, anebo z Alfreda Rosenberga, takto nacistického ideologa neblahé paměti. Resoluce vyzněla samozřejmě pro federaci, včetně Ruska. Páni však zapomněli dodat, zda toho newyorského nebo toho pařížského.

Před dvěma lety v roce 1948 mluvil pan Ripka v Paříži. Opět na staré thema: „Svoboda, hlavně malých národů může být zaručena jen ve skupinách národů s federativním zřízením. Československá emigrace si proto uložila přispět ze všech svých sil k uskutečnění tohoto cíle." Stejnou notu pískají, ovšem ze stejných příkazů, pánové Hais a Táborský, Peroutka i další. K tomu přidejme ještě to, co vyšlo najevo přímo v tomto procesu. Jsou to Ripkovy instrukce a Ripkův „rozbor" situace, zaslaný obžalovaným — a je to opět federace — federace evropské kontrarevoluce.

Nuže, pomocníky této sebranky venku jsou obžalovaní tohoto procesu. Obžalovaní jsou realisátory tohoto plánu, těchto amerických imperialistických plánů u nás.

Americké přípravy na zásah do našich poměrů se datují ještě z války. O tom by mohl daleko víc vyprávět, než co tu povídal, bývalý vyslanec ve Švýcarsku dr. Kopecký, o tom by mohly vyprávět Kolbenka a Škodovka, Zlín a továrny rozbité na konci války.

Po válce se západní imperialisté pokusili proniknout do ČSR mostem, který jim stavěli páni Zenkl, Šrámek, Lettrich a jejich společníci.

Potom se po únoru 1948 tento most zhroutil. Páni Zenkl, Ripka a Lettrich zpod něho utekli, monsignore Šrámka a Hálu vytáhli ze záchodu u žateckého letiště, připravené na odlet francouzským letadlem.

Krysy zalezly po únoru do děr a jak to celá řada procesů dokázala, pokračovaly v podzemí v tanci podle americké píšťalky. Máme zkušeností a víme, že nebylo případu, kde by nehrála úlohu americká pomoc Československu ve formě špionážních instrukcí či vyslaných agentů.

Markantní ukázkou přímých zásahů do našich záležitostí, a to jak amerických diplomatů, tak i některých diplomatů zmarshallisovaných států jednajících jednotně s nimi, je právě tento proces.

Několik předcházejících procesů v této síni dalo jasný obraz o tom, že všichni záškodníci jsou agenty imperialistických válečných štváčů a jejich bezprostředními šéfy jsou někteří západní diplomaté.

Dokázali jsme, že Nechanskému a jeho společníkům radili přímo určití američtí diplomaté u nás. A je tu znova pěkný počet diplomatů odhalených v tomto případě. Tento proces ukazuje, jak diplomaté, akreditovaní u nás, a to hlavně diplomaté američtí, dále však i diplomaté angličtí, francouzští, belgičtí i jiní přímo zasahovali do našich vnitřních záležitostí, vydávali směrnice, přejímali špionážní zprávy, zprostředkovali styky, pašovali naše občany a někdy převzali i funkce mezinárodních zasilatelských firem. Nechť posoudí celý svět, komu takováto diplomacie slouží!

Tento proces ukázal i roli západních buržoasních žurnalistů, akreditovaných u nás. Jsme zvyklí na to, že zahraniční novináři, zástupci zahraničního kapitalistického tisku, o nás lžou. Jsme zvyklí na to, že štvou proti nám. Ale tento proces znovu ukázal i to, že cizí žurnalisté, sem vyslaní, kterým jsme dali pohoštění v naší zemi, používali svého výsadního postavení nejen ke lžím proti naší republice, ale přímo ke špionáži, přímo k paktování s domácími zrádci, přímo k nahrávání těmto zrádcům. Pan Schmidt, dopisovatel New York Timesu vzal nohy na ramena a utíkal v té chvíli, když se uveřejnila obžaloba v tomto procesu. Pan Schmidt, dopisovatel New York Timesu, byl tlumočníkem špionážních zpráv předávaných kalandrovskou bandou do zahraničí. Pan Schmidt byl prostředníkem memoranda pana Pecla. Pan Schmidt místo podávání novinových zpráv prováděl u nás špionáž.

Již jsem řekl, že obžalovaní jsou uskutečňovateli imperialistických plánů. Vycházím ze dvou Ripkových věcí, které byly ozřejměny během tohoto procesu. Z Ripkova deset let starého dokumentu, předloženého zde na procesu o té „ješitné Kleinstaaterei" a o nutnosti vytvořit místo samostatné republiky federaci a současně vycházím z druhé Ripkovy věci, z jeho pověstných instrukcí, které v tomto procesu hrály důležitou úlohu.

Třeba vyzvednout v této souvislosti, že za prvé obžalovaní ve své třídní nenávisti už vůbec neberou na vědomí, že jsme samostatný suverenní stát. Obžalovaní poslali v tomto směru petici na konferenci amerických vyslanců a velvyslanců v Londýně. Podepsali ji jménem t. zv. demokratické oposice a jak vyšlo najevo touto demokratickou oposicí byl podvodník Pecl a obžalovaná Kleinerová. My k této petici prohlašujeme jménem českého a slovenského pracujícího lidu, že nejsme ani Řeckem, ani že se nepíše rok 1938, kdy k nám západní imperialisté posílali své Runcimany.

Hlavně musíme zdůraznit, že heslo t. zv. voleb pod mezinárodní kontrolou není ničím jiným než průhlednou maskou, kterou obžalovaní se snaží zakrývat, jak tento proces nesporně ukázal, plány na vtrhnutí t. zv. policejních oddílů na naše území, plány na novou okupaci, na zničení samostatnosti republiky, na zničení lidově demokratického řádu a na návrat ke kapitalismu.

Zůstává jediná koncepce, kterou obžalovaní opravdu chtěli, je to linie války proti republice a jejímu lidu. Války vedené imperialisty, řízené americkými monopolisty. Tak je třeba přeložit do otevřené řeči „program" Kleinerové ve kterém se mluví o tom, že pro západní spojence bude výhodnější, budou-li bojovat na Visle, místo aby bojovali na Labi.

Toto je tedy podmínka návratu panstva pánů Zenklů a Ripků, obžalované Kleinerové, obžalovaného Pecla a Hejdy, obžalovaného Pešky a Dundra.

Tento proces ukázal jasně, že:

1. Jak obžalovaní, tak jejich pánové venku, hodili již předem přes palubu naši samostatnost. Území naší republiky by mělo být zpustošeno proto, aby se vytvořila středoevropská federace pana Ripky, pana Churchilla a pánů Američanů.

Tito obžalovaní, kteří házejí takto přes palubu naši samostatnost — připomeňme si to — to jsou titíž, kteří byli v různých obměnách nicnežnárodovci, kteří tolikrát vystavovali na trh svoje vlastenectví.

2. Tito pánové, ukládající o samostatnost republiky, vědí, že splnění jejich tužeb je spojeno s návratem novonacistické armády, vypěstované na západě.

3. Tito pánové, kteří ukládají o existenci naší republiky, usilují — a to je jejich společná koncepce — o restauraci kapitalismu, nechť to podávají jakýmkoliv způsobem. Mezi „koncepcí" nejen kapitalistů Hejdy a Pecla, ale i profesora Pešky, není žádného podstatného rozdílu. Užívají různé fráze a různé masky, hašteří se mezi sebou, dohadují se mezi sebou, ale jsou jednotni v jedné věci. Jsou

jednotni od Horákové až po Kalandru v tom, že to má být koncepce návratu ke kapitalismu, návrat hladu a bídy milionů, návrat bank a továren do rukou kapitalistických vydřiduchů, návrat Preisů a Hodačů, Rotschildů a Petschků, návrat cizího kapitálu, o který tak usiloval pan Hejda.

4. Za čtvrté třeba o jejich koncepci říci, že provádějí všechny svoje přípravy a plány na válku, na okupaci a na návrat kapitalismu v naprosté isolaci od masy všech pracujících občanů republiky, včetně svých bývalých straníků.

5. Pokud jde o jejich konkretní činnost, je třeba zdůraznit, že celý jejich honosný program, který defiloval tu před námi, se nakonec scvrkl na plnění špionážních a pučistických příkazů z venku, že celá tato společnost není ničím jiným než sprostou, špinavou, pučistickou a špionážní agenturou západních imperialistů.

Zhruba řečeno, jeví se jejich methody, jak tento proces odhaluje, takto: Jsou to pomlouvačné zprávy, zastrašování, pučistické přípravy, špionáž, sabotáž. Chceme několika slovy některé tyto typy charakterisovat.

Nač jsou na příklad pomlouvačné zprávy, které posílali ven, a nač jsou zprávy již předem vymyšlené, o kterých podavatel věděl, že nejsou pravdivé. Tyto zprávy jsou zdrojem štvavého vysílání „Hlasu Ameriky", onoho „Hlasu Ameriky", který převzal dědictví Josefa Goebbelse.

Jiná zbraň: v Ripkově návodu na boj proti nám je i návod na zastrašování.

Toto zastrašování třeba ještě dokreslit. Pučistické přípravy Buchalovy, řízené Zemínovou a Přeučilem, a pučistické organisace, řízené Zemínovou na západě, v Mostě a Chomutově, nejsou první. My tyto přípravy dobře známe. Víme z řady procesů, z případů Hubálků, Prokešů a Kutlvašrů i jiných, kolikrát se stanovila už data převratů, kolikrát bylo všechno „připraveno", kolikrát se hovořilo o plucích, které budou připraveny na puč. Potom se vždycky ukázalo, že je to hrstka lidí, kteří tento puč plánovali. Vždy tu byli „generálové", a vždy tu chybělo vojsko.

Bylo by však velmi mylné domnívat se, že tyto skupiny jsou neškodné. Musíme si uvědomit, že tisíce, desetitisíce a miliony budují. A stačí jednotlivci, aby toto budování vážně poškodili. Stačí jeden nepřítel, aby poškodil pec budovanou rok. Stačí jeden Buchal, aby rozbil to, co tisíce a tisíce budují. S tohoto hlediska třeba se dívat na činnost Zemínové, Buchala a Přeučila, s toho hlediska je třeba posuzovat tyto pučisty.

Ale Zemínová a Přeučil, Horáková a ostatní, stejně jako Ripkové a Zenklové a stejně jejich větší páni mají na svědomí, jak tento proces ukázal, i přímé vraždy. Při výslechu dr. Hostičky byl čten otřásající dokument o tom, kam vyústila v roce 1949 protistátní činnost. Vyústila v zavraždění příslušníka protistátní činnosti, který ztratil důvěru svých kumpánů. Tito zločinci mají na svědomí i život studenta Miloše Krátkého.

Víme, že zločinecké bandy, které ztratily politickou argumentaci, uchylují se k vraždám. Naše pracující veřejnost ani neví, kolik obětí si vyžaduje zákeřná, vražedná methoda odchovanců obžalované Horákové, Zemínové, zbožného Hostičky a všech ostatních. Ano, obžalovaná Horáková, ano, obžalovaná Zemínová, ano, všichni vy, kteří tu sedíte, vy jste za tyto vraždy odpovědni. Vy k tomu vychováváte a na vašich rukou schne proto krev, prolitá vašimi teroristy.

A teď o špionáži. Špionáž je především přípravou k válce. Ale špionáž není jen přípravou k válce. Je to i nástroj každodenní nepřátelské politiky, vedené imperialisty proti nám. Špionáž, to je dále i zbraň vnitřních nepřátel. K tomu, aby vnitřní nepřítel mohl na příkaz z venku či z vlastního podnětu se souhlasem z venku sypat písek do výstavby naší republiky, k tomu, aby mohl nahlodávat naši výstavbu, potřebuje vnější i vnitřní nepřítel zprávy, zprávy, zprávy a zprávy. Nepřátelé potřebují vědět potřebné informace o naší situaci, aby mohli na základě těchto informací rozbíjet naši výstavbu. Špionáž není tedy jen přípravou k válce, špionáž je i nástrojem podkopné sabotážní činnosti, neboť získané zprávy znamenají podklad pro sabotéry, pro teroristy, pro vrahy, kteří vycházejí z řad protistátních skupin, či které přes hranice posílají k nám za žold američtí imperialisté.

Je třeba si nakonec uvědomit, jak čas od času přicházejí z venku příkazy k proniknutí do Komunistické strany Československa. Dík bdělosti a ostražitosti jsou odsouzeny k zániku všechny plány záškodníků proniknout do komunistické strany a tak zasáhnout srdce československého lidu.

Jak proces ukázal, obžalovaní vytvořili centrum, které podle plánů západních imperialistů má u nás utvořit jádro páté kolony. Bylo by však mylné myslet si, že tu jde o koalici podzemních opozičních stran. Takové strany neexistují. Masy i předúnorových reakčních stran a složek, řadové členstvo a funkcionáři se zapojili do politického života obrozené Národní fronty a zapojili se do výstavby republiky. Masy i těchto stran se postavily proti těm, jejichž heslem do února bylo: „Čím hůře, tím lépe." Jak se za února

stali Zenkl, Majer, Lettrich i Šrámek generály bez vojska, tím spíše jsou generály bez vojska tito obžalovaní.

Kdo jsou obžalovaní? Jsou to kapitalisté jako Hejda a Pecl a političtí profesionálové od trockisty Kalandry přes Dundry a Peška, přes národně socialistické špičky až po farizejského lidoveckého profesionála Hostičku, kteří se snaží v odstínech od sebe lišit, ale kteří se všichni sešli na společné platformě. Jejich společnou platformou je to, že smeteni únorem stali se z bývalých politiků a politikářů obyčejnými kriminálními zločinci, pučisty, sabotéry a špiony.

Sjednocuje je nejen základna vinořské fary, kde se špičky dohodly na způsobu další spolupráce proti republice, ale co je ještě podstatnější, sjednotili se všichni ve společném úsilí o restauraci kapitalismu. A konečně, když odstraníme škrabošku, kterou své záměry a perspektivy maskovali, sjednocuje je společná platforma nového Mnichova, a když doba Mnichova už minula, zůstává nakonec jediná platforma, platforma války proti vlastní zemi.

Když se však zeptáme, zda mezi sebou se tito obžalovaní skutečně sjednotili, musíme konstatovat, že se oni sjednotili jen v cíli, a to v restauraci kapitalismu, jen v úloze páté kolony, jen v přípravě půdy pro válku proti vlastní zemi, jen ve vědomí, že slouží stejným pánům. Jinak stejně jako emigranti pozorně střeží si před sebou navzájem i oni kůži medvěda, kterého nikdy neskolí. Není rozdílu mezi jednotlivými složkami. Není rozdílu nejen v koncepci, v koncepci špionáže, velezrady a sabotáže, ale není rozdílu ani v tom, že lid nejde stejně za Horákovou, která nikdy nemluvila řečí lidu, jako nejde za starým zrádcem dělnické třídy Dundrem a jeho profesorským protinožcem Peškou, jako nejde za farizejským Hostičkou nebo za trockistou Kalandrou, který nerepresentuje už vůbec nic a nikoho. Dovolte mi však, abych se přece jen pozastavil u této odlidštěné postavy, abych se obíral jeho trestnou činností.

Kalandra je člověk, který řadí k sobě skutky, otřásající fakta špionáže a sabotáže, a za těmito fakty ozývá se právě prázdnota někoho, kdo už dávno ztratil sebemenší podobnost s člověkem. Kalandra, to je živý důkaz toho, kam vede nepřátelství vůči SSSR. Chci zdůraznit na tomto příkladě, že cesta těchto lidí vede nutně přímo k sprosté špionáži, k nejhanebnějším službám nejdravějšímu imperialismu. Horáková a Dundr, Zemínová a Hostička nenáviděli, Křížek prováděl velkolepé obchody na úkor republiky, ale Kalandra pracoval jako ubohý, prostý, bezduchý robot. Chci využít tohoto příkladu ještě k určité ilustraci. Chci poukázat na to, jak hrstka trockistů (bylo jich soustředěno okolo Kalandry asi 12)

si určila za cíl, po osvobození infiltrovat do sociálně demokratické strany, aby tam podpořili majerovské a vilímovské živly, aby prostřednictvím těchto živlů vrazili klín mezi pracující. Titíž lidé, kteří kdysi kritisovali KSČ a SSSR zleva, stali se sociálními demokraty zprava a volili národní socialisty. Konečně chci i na Kalandrově případu připomenout ještě „veličinu", která vyplavala z tohoto procesu. Je to osoba Daniela Benedikta, která tak symbolicky representuje jedním rázem americkou „dobročinnost" a trockistického emisara.

U Dundrů a Pešků se zastavme na chvíli vzhledem k jejich spojení na muže opravdu symbolické. Jde o jejich spojení s Arno Haisem, který aspiruje na nového gauleitera, na onoho Arno Haise, který stejně nerepresentoval český lid, když oplakával 2. června 1942 na Staroměstském náměstí krvavého kata Heydricha, jako nerepresentuje nyní nikoho jiného, než Pešku a Dundra, když 1. května 1950 z Londýna, z rozhlasu BBC pláče nad tím, že v ČSR se nesmí 1. máj svobodně oslavovat. Starý zaprodaný Hais možná přednesl svoji řeč o tom, když se snad jen těžko dostal policejními kordony, obklopujícími v těsné blízkosti BBC demonstrující lid Londýna, kterému labouristická vláda zakázala 1. máj oslavovat.

Shrnuji: na společné platformě se sešli obžalovaní, mezi kterými není ani jeden pracující, jen spekulanti na budoucí křesla a funkce. Jejich zvláštní postavení mezi řadou illegálních skupin a skupinek, aspirantů a aspirantíků na křesla, spočívá jen v tom, že jako bývalé špičky měli podle plánu západu vytvořit *jádro* páté kolony u nás. Vytvořili vedení záškodnického spiknutí proti republice a jejímu lidu, a v tom se jeví jejich zvláštní nebezpečnost.

Naše státní bezpečnost zavčas zneškodnila tyto zákeřné nepřátele republiky, a tu musím zdůraznit opravdu vynikající práci tohoto našeho lidově demokratického aparátu, který stojí na přední stráži bezpečnosti naší republiky.

Objektivní situace nepřeje novým gauleiterům a hitlerčíkům. Náš tábor, světový tábor míru, demokracie a socialismu, vedený mohutným Sovětským svazem, roste a mohutní ze dne na den. Bojujeme, a bojujeme za mír. Budujeme socialismus. Obžalovaní se chtějí postavit do cesty této výstavbě. Připravují válku. Touží za cenu štěstí lidu po nových zavřených továrnách, po Zenklových žebračenkách, po Dundrových paktech s buržoasií, po Stříbrném a Preisovi, po okupantech... Vnějším i vnitřním zrádcům zatím radíme: Ruce pryč od republiky!

Věříme, že bojovníci za mír v kapitalistických zemích, opírající se o mohutné, nepřemožitelné síly Sovětského svazu a zemí lidové

demokracie, jednou naučí imperialistické osnovatele války a s nimi i jejich pomahače poznat, že toto století není pro kapitalisty, že na světě je možno žít bez nich, a šťastně žít, lidsky žít!

Tento proces nechť je velkou školou bdělosti. Nechť je současně i školou nenávisti, nenávisti proti těm, kteří sice nemají sílu na to, aby tento náš svět zvrátili, ale kteří mají dost sil na to, aby nám škodili, aby ničili to, co sami nikdy nevytvořili.

Došly nám do tohoto dne tisíce resolucí pracujících. Tisíce resolucí žádá přísné potrestání zrádců, stovky resolucí spojují své protesty s novými závazky při výstavbě republiky. Tím se stává tento tribunál tribunálem nejen boje proti záškodníkům, ale též projevem síly našeho lidu, podnětem k ještě vřelejší a intensivnější práci pro republiku.

Pracující volají po přísném potrestání zrádců. Na okraj tohoto případu volám pracující k stálé bdělosti. Nechť se učí z tohoto případu, nechť se učí dobře poznávat nepřátele, pomocníky a připravovatele nové války, sluhy útočníků. A končím s vědomím, že lid naší republiky nejen vybuduje zde ráj na zemi, ale tento ráj i uhájí proti všem černým silám starého podlého světa, odsouzeného k záhubě. Váš rozsudek, soudcové lidově demokratické republiky, vlasti pracujících, bude příspěvkem k této výstavbě i k této obraně.

ŘEČ PROKURÁTORA Dr JOSEFA URVÁLKA

Přikročuji k tomu, abych ukázal na výsledcích osmidenního přelíčení proti 13 členům vedení záškodnického spiknutí proti republice, že obžaloba ze zločinu velezrady a špionáže byla u všech obžalovaných v celém rozsahu potvrzena. V prvé části závěrečné řeči obžalovací ukázala státní prokuratura, že obžalovaní představují konce té třídy, která, když prohrála svůj boj o moc, přešla na pole otevřené kriminální zločinnosti.

Na této základně kriminální zločinnosti proti vlastnímu státu a lidu spikli se všichni obžalovaní v jedno protistátní spiknutí. Jejich společným cílem bylo obnovení kapitalismu v naší zemi a zničení lidově demokratického zřízení, zbavení lidu všech jeho svobod a revolučních vymožeností a zničení samostatnosti a svrchovanosti republiky.

Společným byly jim také zločinné methody, kterých používali. Jsou to špionáž, příprava teroristických akcí, rozvratná činnost a především spekulace s útočnou válkou západních imperialistů proti vlastnímu národu, při níž se chystali sehrát úlohu páté kolony.

Ukáži to u jednotlivých obžalovaných konkretně na základě dokumentárního materiálu a svědeckých výpovědí.

Obžalovaná dr. Milada Horáková

patřila mezi hrstku poslanců, kteří odmítli spolupracovat s obrozenou Národní frontou. Velkomyslností našeho pracujícího lidu byly jí však ponechány všechny možnosti klidného, hmotně zabezpečeného života. Měla možnost uznat chyby, jichž se dopustila, a zapojit se do budovatelského úsilí Československa. Jaké si však vzala poučení? Jen to, že v boji proti lidově demokratickému zřízení na legální základně dále pokračovati nelze a že se musí se svým rozvratnictvím uchýlit do podzemí.

Její nenávist k lidově demokratickému zřízení je bezmezná. Dr Petr Zenkl, známý zrádce, jehož politický profil zde byl již vykreslen, pověřil ji společně s dr. Nestávalem jednáním s dalšími reakčními elementy, které byly vypuzeny z obrozených stran Národní fronty. Zahájila jednání s obžalovaným Zdeňkem Peškou,

informovala representanta lidovecké reakce Jandečku a došlo pak mezi nimi ke schůzce na faře ve Vinoři, jíž se účastnil také Vojta Beneš. Na této schůzce došlo k dohodě o společném postupu, jehož cílem mělo být zničení lidově demokratického zřízení a obnovení kapitalismu v naší zemi.

Již v srpnu 1948 zakládá Milada Horáková skupinu, v níž soustřeďuje kolem sebe bývalé význačné, reakčně orientované národní socialisty, dr. Nestávala, Čuperu, Sýkoru, Račanského, k nimž zakrátko byl přizván František Dlouhý. Milada Horáková říká ve své výpovědi o účelu tohoto výboru toto: „Vytvořili jsme illegální výbor proto, že jsme se cítili povinni poskytnouti bývalým straníkům jednotné informace a direktivy k protistátní špionážní činnosti."

A jaké to byly jednotné direktivy k protistátní činnosti, které obdržela Horáková společně s Nestávalem již od Petra Zenkla a potom v dopise od Huberta Ripky? Provádění záškodnictví, připravit se pro okamžik převratu, provádět zastrašovací akce, organisovat v masovém měřítku špionáž, podporovat teroristické skupiny, provádět pasivní resistenci ve výrobě, ostouzet režim lidové demokracie. To byly pokyny a směrnice, které toto podzemní vedení, utvořené Horákovou, dávalo pro období t. zv. studené války. Plnění těchto pokynů bylo nebezpečné právě proto, že obžalovaní, — isolováni od pracujícího lidu — byli spojeni se zločinci ve službách nepřátel vlasti a odhodláni k záškodnictví v době, kdyby jejich země byla napadena. Zatím bylo cílem brzdit všemi formami škůdnictví budování republiky, oslabit její schopnost k obraně.

Jak by se však rozvinula tato zločinná činnost, kdyby republika byla napadena útočníkem? Spekulovali Horáková a ostatní s touto možností? Obžalovaná Horáková říká: „Jako s jednou možností počítali jsme s třetí světovou válkou západních mocností proti Sovětskému svazu a samozřejmě i zemím lidové demokracie." Je to jediná možnost, se kterou tito velezrádci počítali, a to opět po shodě s agenty imperialistů Zenklem, Ripkou a ostatními. Postačí znovu připomenout dopis Huberta Ripky, v němž tento zločinec válku prohlašuje za jedinou reálnou možnost k vyřešení poměru k Sovětskému svazu a zemím lidové demokracie. A jak by se vyvinula činnost velezrádné skupiny, zatím orientovaná na sabotáž a přípravy sil v takové době? Obžalovaná Horáková přiznává, že v době války staly by se podzemní organisace pátými kolonami, které by podporovaly nástup útočníka proti nám. To byly úmysly, s nimiž Milada Horáková a ostatní zakládají protistátní skupinu proti republice.

V illegálním vedení protistátního spiknutí byla přesně určena úloha jednotlivých členů vedení. V čele organisace byla Milada Horáková, jejímž úkolem bylo udržovat spojení se zahraničím. Vedením podzemní práce v každém kraji byl pověřen jeden důvěrník. Úkolem těchto důvěrníků bylo udržovat spojení s protistátními organisacemi a koordinovat jejich činnost. Horáková sama převzala kraj České Budějovice a navázala tam protistátní špionážní spojení s bývalými reakčními funkcionáři národně socialistické strany z různých krajů. Během četných porad vedení ujasnili si všichni, o co jde, čeho chtějí dosáhnout. Vypracovali zásadní stanovisko k určitým hospodářským otázkám a je příznačné, že obžalovaná Horáková a všichni ostatní se shodovali v tom, že až nastane den, který jim zase vrátí ztracenou moc, musí změny v hospodářském životě provádět „takticky". Proč takticky, proč ne jasně a rovně říci, co chtějí, že chtějí restauraci kapitalismu u nás? Prostě proto, poněvadž si obžalovaní uvědomovali, že žádný režim, který přišel s takovým požadavkem, by se u nás udržet nemohl, že lid se již naučil vládnout si sám a poznal, že to jde podstatně lépe bez kapitalistů. Základní myšlenku restaurace kapitalismu propracoval pak ve svém pojednání spoluobžalovaný Hejda. Tento program byl projednán nejen v samostatném vedení skupiny Horákové a Nestávala, ale i s dalšími skupinami, s nimiž navázala spojení, zejména s Kleinerovou, Přeučilem, Šulíkem a dr. Peclem. Zenklovi se pokoušela pomoci k útěku za hranice, aby tam mohl rozvinout svou protistátní činnost s nepřáteli její vlasti a Hubertu Ripkovi tento útěk svou pomocí skutečně umožnila. Po útěku obou za hranice podávala jim zprávy o své velezrádné činnosti, přijímala od nich pokyny, dostávala informativní, instruktážní dopisy od Zenkla a od Ripky. Avšak nejen to. Za důležitý úkol své skupiny rozvratníků považovala špionáž zcela v souhlasu s Ripkovými pokyny. Proto posílala Zenklovi a Ripkovi nejrůznější zprávy hospodářské i politické, jejichž obsahem byly skutečnosti, které tvoří státní tajemství. Obžalovaná dobře věděla, že Zenkl a Ripka potřebují špionážní zprávy především pro západní imperialisty, a že jich bude užito proti republice. Spojení s těmito zrádci národa bylo udržováno různými cestami, zejména též přes uprchlici Annu Kvapilovou v Norsku, přes francouzskou státní příslušnici Essertier a Nora Andersona. Toto spojení přes cizí státní příslušníky a přes různá vyslanectví a velvyslanectví západních imperialistických států je příznačné nejen pro obžalovanou, nýbrž i pro všechny další obžalované a dokazuje, jak úzce jsou zrádci doma i za hranicemi svázáni s těmi, kteří vedou proti nám, právě tak jako proti

ostatním zemím tábora míru t. zv. studenou válku a připravují novou světovou válku.

Obžalovaná Horáková byla zločinnou organisátorkou celého zažalovaného záškodnického spiknutí.

Obžalovaný dr. Josef Nestával

je po květnové revoluci významným členem národně socialistické strany, členem jejího ústředního výboru, členem ústředního národního výboru hlavního města Prahy, předsedou politické subkomise strany národně socialistické. V únoru je zbaven politických funkcí a pověřen méně významným i když slušně honorovaným místem.

Od února 1948 nastupuje cestu zrady své vlasti. Od Zenkla přijal společně s dr. Horákovou pověření k jednání s exponenty pravicových sociálních demokratů a reakčních lidovců, společně s nimi jednal na schůzce ve Vinoři s profesorem dr. Peškou, Vojtou Benešem a dr. Jandečkou o vytvoření společné základny k rozvratné činnosti proti republice a po zatčení dr. Pešky vyjednával z pověření celé skupiny dr. Horákové s nástupcem Pešky dr. Jeřábkem. Stal se politickým vedoucím podzemního vedení, které založil společně s dr. Horákovou. Ve své vedoucí funkci zúčastnil se všech schůzí tohoto výboru a rozhodujícím způsobem ovlivňoval vznik a rozvinutí jeho zločinné činnosti. Kromě funkce politického vedoucího převzal v illegálním výboru funkci krajského důvěrníka, a to v nejdůležitějším Pražském kraji. Svým spolupracovníkům dal instrukce podchycovat další osoby pro protistátní činnost a členy udržovat v pohotovosti pro dobu převratu, vytvářet mezi obyvatelstvem náladu pro velezrádnou činnost a vyvolávat nechuť k budovatelské práci.

Snažil se zapojit do protistátní činnosti co nejvíce protistátních skupin. Na prvém místě je to t. zv. hospodářská rada, vedená inž. Františkem Klímou. Již na první schůzce dohodli se účastníci, že politické vedení skupiny svěří obžalovanému, který toto pověření také přijal a činnost skupiny řídil. Přejímal hospodářské elaboráty a zejména významné špionážní zprávy, sliboval, že po porážce lidově demokratického zřízení, bude mít hospodářská rada ve vládních orgánech významné zastoupení. Inženýru Klímovi při pravidelných schůzkách podal informace o obsahu dopisů, které výbor obdržel od Ripky a dr. Zenkla, zejména pak příkaz ke sbírání špionážních zpráv.

Dále dr. Nestával navázal spojení s Františkem Přeučilem, který ho informoval o existenci teroristických skupin na Ostravsku a Cho-

mutovsku a žádal ho o doporučení vojenské osoby, která by tyto skupiny řídila. Tak se tyto teroristické skupiny napojily na samotné ústřední vedení.

Navázal také styk se skupinou Antonie Kleinerové. Skupina Kleinerové uznávala obžalovaného za jednoho z vedoucích činitelů zločinného podzemí a tomuto vedení se podřizovala.

V dubnu 1949 pozval ho na návštěvu obžalovaný Oldřich Pecl, t. zv. „ideový" vůdce skupiny Kleinerové, který ho informoval, se zřetelem k jeho významné funkci v podzemí o své protistátní činnosti a o zamýšleném organisování protistátní akce. Při další schůzce s dr. Peclem mu Pecl oznámil, že štvavé memorandum na americké velvyslanectví již vypracoval a podepsal „za demokratickou oposici".

Veden snahou zajistit co nejúčinnější pomoc západních imperialistů a vzájemný styk s nimi za účelem co nejrychlejšího zvratu poměrů u nás, pokusil se vyjednati útěk Zenkla za hranice.

Dále navázal spojení s bývalým vyslancem dr. Kopeckým, od něhož se dozvěděl, že sbírá a prostřednictvím francouzského vyslanectví odesílá zločinné emigraci špionážní zprávy, sám ho informoval o své protistátní činnosti a jednal s ním o vybudování špionážní ústředny v Řezně.

Z jeho podnětu vypracovala dr. Horáková a inž. Šobr zprávu pro Zenkla a Ripku, v níž žádali o zaslání pokynů a o sdělení, kdy mohou počítat se zásahem západních imperialistů. Od Ripky a Zenkla pak dostal postupně po dvou informativních dopisech.

Na tuto široce založenou činnost organisační navazuje a k témuž cíli rozvratu směřuje činnost špionážní. Především spolupůsobil při redakci špionážních zpráv, které vyplynuly z jednání celého výboru a jichž dopravu Zenklovi obstarávala Horáková a Šobr přes francouzské velvyslanectví a úřednici Rivenes z norského vyslanectví. Sám získal od inž. Klímy celkem osm velmi závažných špionážních zpráv politického, hospodářského a vojenského rázu, které inž. Klíma obdržel od členů t. zv. hospodářské rady i dalších osob, na příklad zprávu pocházející od Aloise Krauseho, která obsahovala přehled průmyslové výroby ze všech krajů republiky za dobu tří měsíců, zprávu o některých úzkých profilech průmyslu a jiné, aby je zaslal za hranice špionážním centrálám.

Dr Nestával je právě tak jako Milada Horáková vedoucí postavou zločinného podzemí a nese plnou odpovědnost za jeho methody a cíle.

Jaké cíle sledovalo toto vedení zločinného podzemí nám nejlépe osvětluje případ dalšího spoluobžalovaného. Je to bezohledný ka-

rierista, jeden z těch, které náš pracující lid smetl z vykořisťovatelských posic.

Obžalovaný Jiří Hejda

Kdo je to Jiří Hejda? Již před Mnichovem spolupracoval s představiteli finančního a průmyslového kapitálu. Známý finanční magnát dr. Preis nabídl mu místo vrchního ředitele v Českomoravských strojírnách. Obžalovaný Jiří Hejda měl měsíční příjem 71 000 Kč jako vrchní ředitel, kromě toho další příjmy z různých správních radovství v akciových společnostech. Po čtyřletém působení odchází s odstupným ve výši 1 400 000 Kč. Kupuje pak továrnu na výrobu kuchyňského zařízení ve Vršovicích, kterou během okupace rozšiřuje. Obžalovaný Jiří Hejda, jehož třídní zájmy po celý život určovaly jeho postoj k pracujícímu lidu, své životní zásady nikdy neopustil. Hejda, jak známo, navrhl, aby 49 procent akcií přešlo do rukou cizího kapitálu a soukromých vlastníků a tím byly národní podniky změněny v akciové společnosti.

Po únoru 1948, kdy se zhroutila jeho legální základna a kdy jeho nenávist k lidově demokratickému zřízení byla vystupňována i tím, že také jemu byla znárodněna továrna, přešel k novým formám záškodnického boje.

Jeho zákeřnost charakterisuje fakt, že po únoru 1948 slíbil, že bude spolupracovat na výstavbě socialismu v republice, v ústřední plánovací komisi. Od poloviny roku 1948 až do února 1949 dodával pravidelně dr. Palivcovi zprávy o hospodářské situaci v Československu. V těchto zprávách vyzrazoval poznatky a statistická data získaná v ústřední plánovací komisi. Zprávy, které takto dodával Palivcovi, tento odesílal prostřednictvím Louisy Schaffnerové a Marie Trentové, tajemnic amerického velvyslanectví v Praze. — Je samozřejmé, že zprávy byly zasílány za souhlasu velvyslance USA Jacobse diplomatickou cestou. Dr. Palivec ho také odkázal na Miladu Horákovou.

V dubnu 1949 došlo mezi Hejdou a Horákovou ke schůzce, na níž Hejda nabídl Horákové vypracování hospodářského programu, který potom jí předal. Program hovoří otevřeně o vrácení podniků a továren bývalým majitelům.

Hejdovi jde o to, aby bylo zvráceno znárodnění průmyslu, jeden ze základních sloupů našeho lidově demokratického zřízení. Jde mu o to, aby bývalí kapitalističtí vlastníci našeho průmyslu dostali zpět své průmyslové závody. Mělo se tak stát zrušením znárodnění a navrácením majetku původním vlastníkům. Hejda však ví, že také páni newyorské bursy musí dostat své, protože bez nich tyto plány

uskutečnit nelze. Proto doporučuje i pronikání zahraničního kapitálu do naší země.

Ve svém programu konkretně mluví o Škodovce, o dolech na Ostravsku a jiných závodech, které měly dostat do rukou Rotschildové, Rockefellerové, Schneider Creusotové a jiní zahraniční kapitalisté. Samozřejmě, že má Hejda také plán pro velkoobchodníky. Velkoobchod bude opět v soukromých rukou, aby se snadno dalo šmelinařit a shromažďovat bezpracné zisky. Představoval si to tak, že tito kapitalisté dostanou zpátky akcie, stanou se generálními řediteli a dostanou vysokou provisi z obratu, která samozřejmě nebude podléhat zdanění.

Jestliže obžalovaný Hejda tak dobře to myslí s kapitalisty, podívejme se, jaké má plány pro lid.

Opět cituji: Velmi rychle je nutno přikročit k úpravě nájemného. Navrhuji, aby činže byly zvýšeny tak, aby průměrný výdaj za nájemné činil ve spotřebním koši opět ono procento, které činil v roce 1938.

Pokud jde o správu státu obsahuje tento dokument požadavek nového úřadu státních tajemníků, kteří jsou, jak Hejda uvádí, odborníky bez politické uvědomělosti. Vedli by resorty po odborné stránce. Je jasné, že těmito odborníky by byli exponenti finančního kapitálu, ti by zasedali v t. zv. hospodářské radě, která by rozhodovala o hospodářských otázkách. Jde tu v podstatě o diktaturu finanční oligarchie, o vládu bez jakékoliv odpovědnosti lidu.

A ještě jeden citát, který ukazuje zrůdnou nenávist těchto představitelů zanikající a proto zbabělé a mstivé buržoasní třídy. Tento zločinný dokument obsahuje přímé vyhrůžky politického teroru vůči pracujícím.

Tak páni fabrikanti a jejich dřívější služebníci odhalili své pravé ledví. Chtěli by statisícům našich nejlepších budovatelů připravit osud francouzských a italských pracujících a měli na mysli vzor: Hitlera. Avšak — jak říká naše přísloví: „Dělali účet bez hostinského." Návrh obžalovaného Hejdy a ostatních jasně dokazuje, že tu šlo o restauraci kapitalismu, že šlo o fašisaci veřejného života a o odstranění vymožeností lidu a nakonec zmarshallisování země a ztrátu její nezávislosti.

Tyto zločinné plány chtěli uskutečnit cestou ozbrojené intervence zahraničních imperialistů. A tak, jestliže zvážíme minulost Jiřího Hejdy, jeho nebezpečnou a krajně škodlivou činnost špionážní, jeho skutečně záměry, pak musíme Jiřího Hejdu kvalifikovat jako nenávistného nepřítele pracujícího lidu, jako nenapravitelného škůdce lidově demokratické republiky.

U Zemínové vystupuje do popředí předně motiv její trestné činnosti. Je to politický karierismus. Je si vědoma od začátku, že pro politickou činnost toho druhu, jak ji dříve provádělo reakční vedení národně socialistické strany, nelze získat československý lid, který svou politickou vůli jasně vyjádřil ve volbách v roce 1948. Proto hned od počátku vidí jedinou možnost, dovolat se pomoci západních imperialistů.

Obžalovaná je si vědoma od počátku, že zrádná zahraniční emigrace spekuluje na útočnou intervenci, na přímou útočnou válku se strany Západu, a této koncepci podřizuje svou zločinnou činnost proti lidově demokratickému Československu.

Především, pokud jde o navázání spojení se zločinnou emigrací, připomíná, že první spojení zprostředkoval agent americké špionážní služby Jiří Corn, s jehož pomocí poslala do Paříže řadu dotazů a do USA řadu špionážních zpráv. František Ambrož, další agent CIC, jí potvrdil v listopadu 1949 písemně, že její zprávy odevzdal agentovi Zenklovi a Pelantové. Corn jí pak řekl, že zprávy do zahraničí dopravují dva špioni, kteří byli vysláni špionážní organisací CIC. Tato skutečnost potvrzuje, že obžalovaná Zemínová si musila být od počátku vědoma, že t. zv. zahraniční emigrace, zejména dr. Zenkl, je v nejužší spolupráci s americkou výzvědnou službou.

Také ve vzkazu, který zaslala pomocí Rodovského do USA, žádala Zemínová, aby bylo vysíláno smluvené heslo t. zv. Hlasem Ameriky, což se také stalo a Zemínová se podle tohoto hesla ve své další protistátní činnosti řídila.

Těžisko protistátní zločinné činnosti obžalované Zemínové je v těchto zjištěných skutečnostech: Na jaře roku 1949 navštívil ji bývalý poslanec národně socialistické strany Antonín Vála z Mostu. Svěřil se jí, že organisuje protistátní rozvratnickou skupinu společně s ing. Zvěřinou. Požádal jí o částečné informace pro svou protistátní činnost a Zemínová mu je přislíbila. Později ji také navštívil Zvěřina, informoval ji o činnosti rozvratnické skupiny a ona ho požádala, aby pracovali v malých skupinách. Vála se Zvěřinou skutečně pak vybudovali protistátní teroristickou organisaci. Podobně se k ní dostavil František Maxa a svěřil se jí, že vybudoval rozvratnickou skupinu na Chomutovsku a žádal ji o napojení na ústřední protistátní organisaci. Stejně tak dávala pokyny rozvratným skupinám na Plzeňsku a Karlovarsku.

S největším úspěchem setkala se však podnětná činnost Zemí-

nové u spoluobžalovaného Jana Buchala. Obžalované Zemínové bylo naprosto zřejmo, že Buchal připravuje ozbrojený puč. Zemínová řekla Buchalovi, že samo nic nepřijde, že je nutno se organisovat, až přijde vhodná doba, že je třeba „spolehlivých, ke všemu »odhodlaných« lidí", aby mohli svrhnout lidově demokratický režim a znovu nastolit kapitalismus. Podle výpovědi Buchalovy, byla to právě Zemínová, která v Buchalovi vyvolala rozhodnutí k vybudování teroristické organisace.

Obžalované Zemínové ovšem bylo jasno, že nemůže sama tyto teroristické organisace řídit a proto jak Maxu, tak i Válu a Buchala odkázala na Františka Přeučila. Buchalovi pak dala heslo, jímž se měl hlásit u Přeučila.

Je pravda, že obžalované Zemínové, právě tak jako Přeučilovi šlo o to, aby na Mostecku a Ostravsku nedošlo k nějakým pučistickým akcím předčasně, neboť jim bylo jasno, že nemají sami o sobě nejmenších vyhlídek na úspěch. Počítali s úspěchem této akce jen při současné ozbrojené intervenci se strany západních imperialistů. Proto, aby šetřili síly ochotné k politickým akcím, dávali pokyny, aby se od otevřených teroristických akcí zatím upustilo.

Zemínové dostal se také do rukou známý dopis Huberta Ripky, agenta ve službách imperialistů, s pokyny pro protistátní činnost, které tlumočila Zemínová dále V. Vrabcové. Napsala s ní text výhružného dopisu, který pak Vrabcová zaslala veřejným a politickým funkcionářům.

To je jen malý úsek protistátní činnosti Františky Zemínové, která byla od února až do svého zatčení trvale ve styku s různými protistátně činnými osobami a podporovala jejich rozvratnickou činnost radami, připomínkami a svým souhlasem.

Obžalovaná Františka Zemínová rozvinula rozsáhlou protistátní, velezrádnou i špionážní činnost. Zemínová je odpovědna za vznik teroristických skupin na Ostravsku a Chomutovsku. Na ní se obracely protistátně činné osoby, aby si u ní vyžádaly direktivy a pokyny. Zemínová jim je také skutečně dávala, posilovala jejich odhodlanost pracovat proti lidově demokratickému zřízení. Právě proto je nutno její činnost označiti za velmi nebezpečnou.

Obžalovaný František Přeučil

se po únoru 1948 stal jedním z vedoucích spiklenců protistátního spiknutí proti republice. Pověřen vedením záškodnické činnosti převzal protistátní práci v Hradeckém a Pardubickém kraji, kde vytvořil z bývalých reakčních činovníků národně socialistické strany rozvětvenou špionážní síť, která mu dodávala zprávy. Vytvo-

ření této sítě bylo současně přípravou pro obsazení politických a hospodářských míst v případě zvratu. Vytvořil celou řadu protistátních skupin, jimž dával zcela konkretní úkoly. Mezi těmito úkoly na vesnici byla sabotáž a rozvratnická činnost při zakládání jednotných zemědělských družstev.

Od Zemínové přijal pokyny o organisování činnosti teroristických skupin na Ostravsku a Chomutovsku. Zvláštní pozornost musíme věnovat jeho součinnosti s teroristickou skupinou Jana Buchala. Jan Buchal se k němu dostavil podle pokynů Zemínové a představil se smluveným heslem. Přeučil si uvědomoval, právě tak jako Zemínová, že je nutno především koordinovat činnost této skupiny s jinými teroristickými bandami.

S Buchalovou skupinou Přeučil udržoval neustále spojení. Dával jí instrukce a podával o její činnosti zprávu Zemínové, Nestávalovi, Kleinerové a dalším osobám. Podobným způsobem navázal na žádost Zemínové spojení s vedením teroristické skupiny na Chomutovsku, kterému dával instrukce podle dopisu zrádce Ripky. Neštítil se použít nejhrubšího terorismu, jakmile by nastaly vhodné podmínky pro zvrat.

Cílem organisování teroristických skupin bylo opět zvrácení lidově demokratického zřízení, nastolení kapitalismu a postupná fašisace naší země. Je to patrno z Přeučilovy účasti v t. zv. hospodářské radě, která si vypracovala plán obnovy kapitalismu, a v níž Přeučil byl pověřen vedením úseku t. zv. živnostensko-obchodnického. Přeučil spolu s Klímou si již předem zajišťovali sinekury a Nestával jej ujišťoval, že s nimi a jejich společníky počítá na důležitá místa. Typicky pustý kariérismus pojí se tu se sobeckým třídním zájmem v protilidovém plánu restaurace kapitalismu a fašisace země.

Přeučil již při organisování podzemí dává každému členu především úkol vyzvědačství a skutečně ze své rozsáhlé sítě získává cenné zprávy. Zejména o výrobě ve zbrojovkách, o různých datech, vesměs zprávy obsahující státní tajemství, zvláště důležitá. Tyto zprávy předával Kleinerové, která je přejímala do svých soukromých špionážních zpráv.

Obžalovaný Jan Buchal

se snažil svést plnou odpovědnost na Zemínovou, Přeučila i ostatní, jimž prý věřil a podléhal. I když je jasné, že Zemínová a Přeučil dali podnět k jeho trestné činnosti, i když ji pak Buchal rozvinul, podstatně ji dále ovlivňovali, přece jen nese Jan Buchal za své zločiny plnou odpovědnost. Jan Buchal získal řadu osob z bývalých

členů SNB i armády, kteří pro své reakční smýšlení byli z těchto sborů vyloučeni. Ti ho považovali za vhodného vůdce protistátního spiknutí.

Obžalovaný Jan Buchal po rozmluvě se Zemínovou v únoru 1949 zorganisoval společně s M. Sýkorou teroristickou skupinu, vybavenou zbraněmi na základě směrnice, kterou mu Zemínová dala. Zemínovou také informoval podrobně koncem května 1949 o svých přípravách a žádal, aby mu pomohla navázat spojení s jinými protistátními skupinami. Zemínová ho poslala za Přeučilem a ten Buchala upozornil na nutnost podřídit skupinu rozkazům ze zahraničí. Slíbil mu, že pošle někoho k udržování styků s jeho skupinou, a skutečně vyslal Karla Wernera, který přinesl Buchalovi opis dopisu od Ripky.

Buchal navázal spojení pomocí agenta Jaroslava Hořejšího s americkou špionážní ústřednou v západním Německu. Dal příkaz dalším osobám k vytvoření podzemní skupiny, která by úzce navazovala na jeho vlastní skupinu. Cílem Buchala bylo provedení protistátního puče, a k tomu účelu vypracoval podrobný plán, týkající se obsazení nejdůležitějších míst v Ostravě. Pro obžalovaného Buchala je typické, že si připravil provolání k vyslanectvím imperialistických států, v nichž žádá o ozbrojenou intervenci, o pomoc letadel s posádkou, která by byla ochotna bombardovat naši vlast a podpořit protistátní puč jeho teroristické bandy.

Jaká hloubka cynismu jeví se v těchto úmyslech! Ostravsko, průmyslové srdce republiky, které uskutečňuje gigantické plány výstavby, mělo být napadeno cizími letadly, aby byla uspokojena ctižádost několika desperátů a těch, kteří sedí na lavici obžalovaných. Je ovšem jasné, že Buchal i ti ostatní neměli se svým pučem nejmenší naději na úspěch, protože takový pokus by byl v zárodku zmařen drtivou silou vyspělé dělnické třídy a všeho našeho lidu. Avšak takový pokus by byl znamenal s největší pravděpodobností celou řadu mrtvých a značné škody materiální. Čin Jana Buchala je nutno hodnotit v souvislosti s celým tímto podzemním spiknutím, jehož je nedílnou součástí. Úmyslem jeho bandy bylo, nezastavit se před vraždami a krvavým pučem.

Nechť proto stihne nejtvrdší trest toho, pro něhož životy našich pracujících nebyly ničím.

Obžalovaná Antonie Kleinerová

byla známa svým reakčním smýšlením již před únorem 1948 a proto také nebyla přijata do obrozené strany československých socialistů. Po únoru vrhá se do protistátní činnosti tak horlivě, až její

činnost vzbuzuje u některých jejich spoluobviněných dokonce obavy z prozrazení.

Za spolupráce s Růženou Pelantovou vytvořila protistátní skupinu, do níž zapojila také Šulíka a Nedomu, oba bývalé poslance národně socialistické strany, a bývalého majitele antracitových dolů dr. O. Pecla. Je příznačné pro tuto skupinu, že otázky t. zv. ideologie svěřila Kleinerová právě Peclovi. K tomuto jádru protistátní skupiny pak postupně připojovala další osoby, které pracovaly podle instrukcí Kleinerové a budovaly další protistátní organisace. Tak byly z jejího návodu vytvořeny protistátní skupiny na Hlučínsku, Opavsku a Jesenicku.

Při své protistátní činnosti řídila se pokyny agenta západních imperialistů dr. H. Ripky, které obdržela v září 1948 a znovu začátkem května 1949. Tyto pokyny pak její skupina rozmnožovala a používala jich pro instruktáž ostatních protistátních organisací i jednotlivců.

Obžalovaná Kleinerová se při své protistátní činnosti plně ztotožnila se zločinnou koncepcí zrádné zahraniční emigrace, s koncepcí, která za jedinou reálnou možnost svržení lidově demokratického zřízení, považuje válku. Její protistátní skupina vyslala za hranice Růženu Pelantovou za tím účelem, aby zprostředkovala styk mezi skupinou Kleinerové a zahraniční emigrací.

To ovšem nebyl jediný styk Kleinerové a její skupiny se zrádci národa v zahraničí. Další spojení měla prostřednictvím L. Neumannové a úřednice norského vyslanectví Rivenes na A. Kvapilovou.

Dále navazuje Kleinerová spojení s bývalým poslancem, spoluobžalovaným Přeučilem, který vyvíjel velmi rozsáhlou činnost při organisaci zločinného podzemí i činnost špionážní.

Cílem její protistátní činnosti bylo nastolit znovu vládu buržoasie a obnovit kapitalismus v naší zemi. Obžalovaná doznává, že v případě války by protistátní skupiny obranu vlasti sabotovaly, že by byly skutečně pátou kolonou.

Kleinerová sbírala špionážní zprávy při každé příležitosti, zejména od osob, zapojených do její zločinecké organisace. Těchto zpráv bylo takové množství, že Kleinerová, jak sama říká, si ani na všechny nevzpomíná. Nejdůležitější z nich byly zprávy o lehkém a těžkém průmyslu, od Přeučila dostala zprávu obsahující vojenská tajemství, neobyčejně významný byl vzorek o výrobě důležitého preparátu.

Tuto protistátní činnost doplňuje její styk s agenty CIC, dále

že opatřila v dubnu 1949 součástky pro vysílačku a úkryt pro tuto vysílačku.

Bylo jí jasno, že všechny tyto zprávy jsou určeny špionážním centrálám západních imperialistů. Kleinerová vysvětlila, proč používala šifrovacího klíče. Bylo to proto, poněvadž její zprávy byly na cizích vyslanectvích, jak říká, vykrádány. Nejcennější z těchto zpráv se dostaly do rukou zahraničních imperialistů přímo.

Jestliže pohlédneme po tomto vylíčení na Antonii Kleinerovou, která před tento soud předstoupila s kajícím prohlášením, že protistátní činnost, kterou prováděla byla jejím životním omylem, musíme její prohlášení posuzovati s krajní zdrženlivostí. Byla sociální pracovnicí v dobách první republiky a tehdy se nevzbouřilo její svědomí, tehdy nezačala pracovat proti řádu, který způsoboval bídu a nouzi. V protistátní činnosti nacházíme ji v době, kdy režim lidové demokracie provádí důslednou péči o pracujícího člověka. Proto její prohlášení je snahou o vyhnutí se plné odpovědnosti za spáchané zločiny. Žádám však, aby zákon plně dopadl na žalovanou.

Obžalovaný Pecl

Obžalovaného Oldřicha Pecla charakterisuje životní dráha od podvodníka, odsouzeného už za první republiky k 15 měsícům žaláře, přes zástupce mezinárodního trustu až po majitele antracitových dolů. Ve světle výpovědí jeho bývalých zaměstnanců-horníků viděli jsme Oldřicha Pecla jako bezohledného kapitalistu, který pro svůj zisk a blahobytný život hazardoval se životy dělníků.

Oldřich Pecl se rozhodl pracovat ke zničení lidově demokratického režimu a k obnovení kapitalismu u nás. Vytvořil společně s bývalou poslankyní Antonií Kleinerovou, Andělínem Šulíkem, Nedomou, Podrackým, Pelantovou a dalšími skupiny, jejichž úkolem bylo, jak jsem dokázal u Kleinerové, organisování zločineckého podzemí, špionáž. V případě napadení republiky měla záškodnické úkoly páté kolony.

V zachyceném písemném dokumentárním materiálu nacházíme zprávy rázu čistě špionážního, velmi důležitého a krajně tajného obsahu a vedle toho i zprávy nepravdivé, pomlouvačné a špinící naši vlast.

Za pomoci trockistického agenta Záviše Kalandry navázal spojení s americkou tiskovou agenturou United Press v Praze, ve skutečnosti špionážní centrálou USA, kde působily vyzvědačky Mary Bakerová a Fisherová. Získával zprávy od Kleinerové, Šulíka, Nedomy a Horákové a sám doznává, že odeslal do ciziny nejméně 100 zpráv všeho druhu.

Mezi těmito zprávami byly výsledky plnění pětiletého plánu v jednotlivých závodech, továrnách, hutích, dolech a jiných pracovištích, zprávy z jednotlivých krajů.

Cílem t. zv. diskriminační politiky a tím hospodářského oslabení republiky sloužilo sdělení adres určitých firem, které napomáhaly našemu ministerstvu zahraničního obchodu prolamovat diskriminační politiku USA proti ČSR a jejich předání americké t. zv. tiskové agentuře. Je pochopitelné, že američtí imperialisté mohli pak na tyto firmy vyvinout potřebný nátlak, aby zanechali svých obchodních styků s Československem. Tyto zprávy nutno hodnotit jako činy nejzáludnější sabotáže československého hospodářství, namířených proti československému lidu. Od prosince 1948 do června 1949 předával takto zprávy v desetidenních intervalech prostřednictvím Záviše Kalandry tiskové agentuře United Press. Mary Bakerovou žádal, aby vládě USA a Velké Británie doporučila vytvoření zpravodajských ústředen na území republiky pod rouškou obchodních zastupitelství, jimž by jeho protistátní organisace byla nápomocná ve špionážní činnosti. Společně s Kleinerovou zasílal špionážní zprávy Pelantové. U Bakerové seznámil se také s redaktorem New York Times Schmidtem a při rozhovoru s ním ho podrobně informoval o cílech své illegální organisace a podal mu různé zprávy o otázkách našeho veřejného života, a to způsobem, který Schmidtovi usnadnil pomlouvačnou kampaň proti republice v americkém tisku a požádal ho o vzkaz známému imperialistickému agentu Lockhartovi do Londýna. Důsledkem sympatií, které projevoval Pecl k Titovu fašistickému režimu bylo navázání styků s jugoslávským diplomatem dr. Ivo Murkem, jemuž rovněž předal špionážní zprávy. A tak se tu schází v nepřátelské frontě proti našemu lidu anglo-američtí imperialisté s diplomatickým představitelem titovské fašistické kliky.

Pecl pokračoval ve špionážní činnosti společně s Kleinerovou až do svého zatčení. Špionážní zprávy závažného obsahu spolu s nejrůznějšími pomluvami lidově demokratického zřízení obsahuje záškodnické „memorandum" t. zv. československé demokratické opposice. Pecl je vypracoval společně s Kleinerovou.

Oldřich Pecl se nám představuje jako bezohledný a zavilý nepřítel vlády lidu, ochotný zrazovat svou vlast pro své hanebné třídní zájmy. Projevil tak nebezpečnou a záškodnickou činnost a ohrozil tak důležité hospodářské a politické zájmy republiky, že spravedlivým trestem je zde trest nejvyšší.

je ztělesněním všech zjevů, které tak charakterisují trockismus. Cituji jeho vlastní slova:

„Mým cílem bylo zmařiti budování socialismu v Československu."

Cesta Záviše Kalandry docela logicky sleduje tu cestu, kterou se ubírali již trockisté, odsouzení v moskevských procesech, cestu špionáže, rozvratu a záškodnictví proti socialistické vlasti ve službách imperialistů. Pro trockisty a plnou měrou také pro Záviše Kalandru je charakteristická další vlastnost. Je to záludnost, s níž sledují svůj konečný cíl — zmařit výstavbu socialismu.

Záviš Kalandra a jeho skupina snažili se po květnu 1945 odvrátit sociální demokracii od spolupráce s komunistickou stranou. Záviš Kalandra současně v odborářských časopisech národně socialistické strany a sociálně demokratické strany pod různými jmény píše rozbíječské články.

Záviš Kalandra navazuje styky s vedoucím čs. odbočky CARE Američanem Benediktem, který byl přímým zástupcem t. zv. čtvrté internacionály a ve službách imperialismu byl vyslán do Československa za účelem rozkladných akcí mezi dělnictvem.

Člena amerického velvyslanectví Frieda žádá, aby se pokusil ovlivnit dr. Zenkla, aby byl vytvořen v podzemí blok k boji proti lidově demokratickému Československu. Nemůžeme se divit, že Záviš Kalandra hledá právě na americkém velvyslanectví spojence pro svou rozvratnou činnost. Friedovi také poskytl špionážní informace o Československu. To byl však teprve první počátek jeho činnosti.

Záviš Kalandra myslí zločinecky, avšak přesně, ví dobře, že výstavba socialismu v Československu je závislá na hospodářské výstavbě země. A proti této hospodářské výstavbě je především namířena další záškodnická činnost Záviše Kalandry. Volí záludnou cestu hospodářské špionáže, od níž očekává, jak výslovně doznal, že povede k utužení diskriminační blokády západních imperialistických států. K uskutečnění těchto úmyslů hledá své spojence. Nachází jej v bývalém majiteli dolů Oldřichu Peclovi. Spojuje se s jeho skupinou a se skupinou Kleinerové.

Vyhledal Mary Bakerovou, o níž věděl, že má styky s americkou tiskovou agenturou United Press, u níž správně očekával ne činnost informační, jak by její titul naznačoval, nýbrž činnost především špionážní. Záviš Kalandra po dobu půl roku dodával touto cestou nejrůznější špionážní zprávy hospodářského, politického i vojenského obsahu, tak, jak je získával od celé řady informátorů a především od skupiny Kleinerové a Pecla.

Podlost obžalovaného Záviše Kalandry projevuje se nejtypičtěji právě tehdy, když předává Bakerové adresy zahraničních firem, jejichž pomocí naše ministerstvo zahraničního obchodu proráželo diskriminační opatření americké vlády, namířená proti ČSR. To vše je jen pouhým zlomkem v rozsáhlé špionážní práci Záviše Kalandry.

Záviš Kalandra za tohoto procesu plně doznal svou záškodnickou a špionážní činnost. Učinil obsáhlé doznání proto, poněvadž mu nic jiného nezbývalo. Byl usvědčen, jeho činnost mu byla dokázána. Doznal také plně úmysly, které touto špionáží sledoval. Doznal, že usiloval o rozvrácení československého hospodářství. Tyto úmysly doznal proto, poněvadž je to jediné možné vysvětlení pro jeho činnost. A tak na otázku, proč to vše dělal, co tím sledoval, co může uvést na svou obhajobu, Kalandra chvíli mlčí a pak nemůže nic jiného, než prohlásit:

„Ano, tuto zločinnou činnost jsem prováděl z nenávisti k dělnické třídě a k socialismu. Není nic, co bych mohl uvésti na svou obhajobu."

V tom okamžiku stojí před tímto státním soudem Záviš Kalandra odhalen v celé své nahotě, jako zrádce a není dosti tvrdých slov, která by mohla jeho zločiny označit dosti přiléhavě. Pro tak zavilé, cynické a nenapravitelné zločince není místa v nové společnosti.

Obžalovaní Peška a Dundr

Peška a Dundr jsou dalšími členy vedení záškodnického spiknutí z řad reakčně zaměřených pravicových sociálních demokratů. Zdeněk Peška i Vojtěch Dundr jsou ovšem každý jiného ražení. Dr Zdeněk Peška, universitní profesor ústavního práva, representuje typ intelektuála, který ztotožnil své zájmy se zájmy kapitalistů. Stál vždy v sociální demokracii na pravém, reformistickém a oportunistickém křídle. Vojtěch Dundr je jako ústřední tajemník sociálně demokratické strany znám dělnické třídě již z doby první republiky jako odpůrce jednoty dělnické třídy, jako oportunista, spolupracující s kapitalisty, pomáhající rozbíjet stávkové boje dělnictva. Výpověď Říhy ho usvědčuje, že za okupace nabízel spolupráci Sicherheitsdienstu, byl ochoten psát profašistické články, takový článek skutečně také napsal a podlamoval tak jednotu národa v boji proti okupantům.

Po osvobození působí Dundr dále v řadách sociálně demokratické strany, aby ji odvracel od spolupráce s komunisty a podlomil tak jednotu dělnické třídy. Proto také na brněnském sjezdu v roce 1947 usiloval o zvolení Vojty Beneše předsedou strany, té-

hož Beneše, se kterým se zúčastnil po únoru hned první protistátní schůzky, jíž byli přítomni též dr. Peška, Harlas a Rada. Na této schůzce se rozvratníci dohodli, že vydají protistátní letáky. Obžalovaní se zúčastnili stylisace letáků a jejich rozšiřování.

V protistátní skupině byly rozděleny úlohy: dr. Peška se stal řídícím činitelem zločinné protistátní skupiny, zúčastnil se všech porad a byl iniciátorem v její rozvratné činnosti.

Peška navrhl, aby skupina vypracovala tak zv. program, který by byl základnou boje proti lidově demokratickému zřízení, a vypracoval jeho konečně znění. Dundr se rovněž zúčastnil vypracování programu protistátní skupiny.

Obžalovaní se rozhodli, že navážou spojení se zahraničními středisky, nepřátelskými lidově demokratické republice, aby jejich protistátní činnost byla koordinována s činností zrádné emigrace.

Již v létě 1948 navázal Peška spojení prostřednictvím dr. Sýkory přes jedno západní vyslanectví se zrádcem dr. Táborským v zahraničí a poslal mu řadu špionážních a pomlouvačných zpráv.

Podobně Vojtěch Dundr navázal spojení zejména s Arno Haisem, jehož profil byl zde už vykreslen. Dundr podal do ciziny špionážní zprávy prostřednictvím rozvratných agentů. Ve zprávě Arno Haisovi vylíčil politické události v Československu, informoval ho o vzniku podzemní organisace a připojil výpis tak zvaného programu.

Peška hledal spojení na bývalého podplukovníka Tomčíka zřejmě proto, aby získal vojenského poradce pro protistátní organisaci a Vojtěch Dundr toto spojení vyjednával. Na jaře 1948 opatřil Peška s Dundrovým vědomím pro protistátní organisaci vysílačku a dal ji ukrýt. Oba se pokusili rozšířit činnost podzemní organisace na Slovensko a za tím účelem dal Dundr Radovi a Harlasovi dopis, adresovaný Michalu Kormanovi.

Protistátní organisace Dundra a Pešky byla odhalena dříve, než mohla plně rozvinout činnost. Je jasné, že také tato skupina počítala s válkou, jako s jedinou reálnou možností, za které by mohly být splněny její cíle.

A tak Zdeněk Peška a Vojtěch Dundr, bývalí sociální demokraté, jimž za kapitalismu nevadil bezmezný teror buržoasie proti dělnické třídě, v době, kdy budujeme socialismus v naší vlasti, přecházejí k záškodnickému boji proti dělnické třídě, spekulují s největším násilím, s válkou a jsou připraveni účastnit se boje proti vlastnímu národu na straně nepřítele. I když vylíčená činnost prokazuje bezpečně oběma zločiny v obžalobě uvedené, mám za to, že by státní soud při výměře trestu měl přihlédnout jak k počínání

obou obžalovaných před tímto soudem, tak i k tomu, že dr. Zdeněk Peška byl iniciátorem a hybnou silou této podzemní skupiny a projevoval se až do konce tohoto procesu jako zavilý nepřítel republiky.

Obžalovaný dr. Bedřich Hostička

Další složku protistátního spiknutí proti republice representuje dr. Bedřich Hostička. Je pokračovatelem Vojtěcha Jandečky, účastníka zmíněné schůzky ve Vinoři. Po únorové porážce reakce stal se právním referentem v ústředním sekretariátu ČSL. Předstíral souhlas s obrozenou Národní frontou, aby tak zákeřněji mohl škodit republice. Svou rozvratnou činnost započal rozmnožováním pastýřských listů protistátního obsahu, které rozeslal osobám reakčního smýšlení. Záhy přikročil k dalšímu rozvinutí své protistátní činnosti a počal organisovat síť důvěrníků ve všech krajích, aby zachytil reakční živly předúnorové lidové strany a soustředil je v podzemní skupinu, jejímž účelem bylo dodávání špionážních zpráv do zahraničí a příprava násilného zvratu v Československu. Sám říká, že spoléhal na vojenskou nebo politickou intervenci anglo-amerických imperialistů. Navázal jednak sám, jednak se svými důvěrníky spojení s některými protistátními skupinami, s domácí a cizí hierarchií a Vatikánem a prostřednictvím agentů americké výzvědné služby i se západními imperialisty.

K navázání tohoto spojení došlo takto: V únoru 1948 pomohl Hostička ve spolupráci s členem protistátní skupiny dr. Wagnerem k útěku do zahraničí spoluspiklenci páteru Markovi a současně s ním defraudantu-podvodníku Františku Haškovi. Hašek se stal v západním Německu agentem americké špionážní služby a vrátil se v létě 1949 zpět do Československa a vyrozuměl Hostičku, že přichází s konkretním posláním pro něho, že ho posílá ing. Žemla, který se stal agentem americké špionážní služby. Tento Žemla byl odsouzen československými soudy k trestu smrti pro zločin vraždy. Hašek přinesl Hostičkovi pokyny pro protistátní činnost, které obsahovaly příkazy k provedení násilného únosu určitého představitele našeho veřejného života, vybudování špionážní sítě, která by spolupracovala s ing. Žemlou, pokyn k vybudování protistátních teroristických organisací a pokyn k navázání spojení s dalšími protistátními skupinami. Tyto příkazy Hostička přijal, a pokud jde o úkoly špionážní, použil k jejich plnění své sítě důvěrníků, kterou již dříve vybudoval. Prostřednictvím dr. Wagnera předal Haškovi různý důvěrný materiál a zejména nákres plynového potrubí, s označením míst, kde je nejlepší možnost sabotáží. Současně požádal Haška, aby od ing. Žemly přivezl další direktivy pro protl-

státní a špionážní činnost. Další směrnice měl Hostička obdržet prostřednictvím zahraničního rozhlasu BBC smluveným heslem. Hostička také zařídil útěk do zahraničí dr. Hofírkovi, jemuž dal na cestu rovněž několik špionážních zpráv. Rozvratnou činnost maskoval Hostička frázemi o křesťanství a svobodě. Po opatu Opaskovi poslal pak Hostička svůj tak zv. program do Vatikánu a Opasek tento „program" skutečně odevzdal příslušným vatikánským místům.

Činnost Hostičkova je charakterisována těsným spojením s agenty výzvědné služby americké a vatikánské, budováním sítě krajských důvěrníků, kteří úzce spolupracují s jinými protistátními organisacemi, spojenými s vedením záškodnického spiknutí. Jde o nebezpečného nepřítele republiky, který se neštítí prostředků sebezločinnějších.

Obžalovaný Jiří Křížek

je advokát, který po roce 1945 ve své honbě za bezpracným ziskem zachraňoval kolaboranty z řad bývalé šlechty ze sběrných táborů pro nacisty, bojoval v restitučních řízeních všemi prostředky za buržoasní zájmy svých kapitalistických klientů. Na jaře 1948 přešel do přímých služeb západních imperialistů a dodal na žádost britských diplomatů v Praze — Harolda Gibsona, Mc Laughlina, Anthony Rumboldta a Boltona řadu špionážních zpráv, z nichž nejzávažnější byl výpis z tajných spisů o procesu s bývalým generálem Pikou, anglickým špionem, týkajícím se jeho spolupráce s anglickou špionážní službou.

Od jara až do konce roku 1948 zprostředkoval dr. Křížek za úplatu illegální útěky svým klientům — bývalým šlechticům. Přechody prováděl prostřednictvím svých spolupracovníků, které měl na Šumavě, v Chebu a jinde. Vyjednával zprostředkování illegálního útěku Vojtěchu Benešovi a jiným zrádcům.

Pokud jde o právní zhodnocení, nemůže být pochyby o tom, že všichni obžalovaní se dopustili zločinu velezrady a vyzvědačství. Všichni obvinění se svým jednáním pokusili zničit a rozvrátit lidově demokratické zřízení, společenskou a hospodářskou soustavu republiky, zaručenou ústavou, a přímo zničit samostatnost republiky a dovésti ji do područí západních imperialistů. Vyzvídali a vyzrazovali cizí moci státní tajemství. Hejda kromě toho byl povinen uchovávat státní tajemství, což mu bylo výslovně uloženo. Všichni obžalovaní se spojili k této velezrádné a špionážní činnosti v protistátní skupiny.

Během celého procesu se zcela jasně ukázalo, že všichni obžalovaní byli spojeni společnou, bezmeznou nenávistí k republice a jejímu lidu, ke všem revolučním vymoženostem, a všechny je spojuje stejná třídní nenávist. Všechno, co proces ukázal, lze shrnout, že se obžalovaní pokoušeli o návrat kapitalismu do naší země se všemi jeho důsledky. Ukázalo se, že pracovali pod vedením zrádců Zenkla, Ripky a jejich chlebodárců, amerických imperialistů.

Pro své cíle by se tato banda neštítila vyvolat válku proti vlastnímu lidu, vložit na jeho bedra její utrpení a hrůzy, a zničit svobodu a samostatnost našich národů, tak draze vykoupenou vítězstvími slavné Sovětské armády. Tisíce resolucí, které došly tomuto soudu, vyjadřují vůli našeho lidu rozhodně skoncovat s nepřáteli, a jménem tohoto lidu žádám slavný státní soud:

Nechť rozsudek, jak to žádají zákony a zájmy vlasti, dopadne tvrdě na všechny žalované!

PROJEV PROKURÁTORKY LUDMILY BROŽOVÉ

Státní soude!

„Lidé, měl jsem vás rád, bděte!" To je naléhavý vzkaz našeho národního hrdiny, Julia Fučíka, který dobře věděl, že jsou takoví, kteří nemohou říci jako on „Lidé, mám vás rád," protože mají rádi jen své továrny, své velkostatky, svou pochybenou politickou kariéru jen zisk, jen peníze. Peníze, které nechtějí sami poctivě vydělávat, ale vydřít na druhých.

A my si dáváme pozor před takovýmito nepřáteli lidu, dovedeme je najít a tak jsme našli i tyto zde a posadili je na lavici obžalovaných. Nemohou se vymlouvat, byli varováni. Náš pracující lid řekl v únoru 1948 jasně všem rozvratníkům a zrádcům: „Ne, republiku si rozvracet nenecháme."

Obžalovaní však poslouchali raději západní imperialisty a uprchlé zrádce, sloužící válečným paličům. — Každý úspěch na naší cestě k socialismu zvyšoval jen jejich nenávist.

A tak zatím co textilačka Herajtová z Kotony v Berouně zvyšovala svůj výkon na automatických stavech, aby co nejvíce pomohla budovat naši republiku, obžalovaná Horáková dávala v podzemí dohromady nepřátelské bandy ke zničení naší republiky.

Zatím co údernice Dítětová ze Spojených oceláren v Jihlavě plnila tvrdé normy na 159 %, aby přispěla ke zvýšení životní úrovně svých spoluobčanů, organisovala obžalovaná Kleinerová špionážní síť, aby své spoluobčany zrazovala.

Zatím co naše ženy nastupovaly do práce, aby uvolnily muže pro obtížnější zaměstnání a tak pomohly výstavbě šťastné budoucnosti pro naše děti, obžalovaná Zemínová pomáhala také při výstavbě — ale teroristických skupin.

Zatím co naši dělníci a rolníci plnili náš pětiletý plán, obžalovaný Hejda také plnil — ale nepřátelské špionážní ústředny zprávami s důležitými státními tajemstvími.

Stejně tak se chovali i ostatní obžalovaní — a to v době, kdy vzrůstá údernické hnutí, množí se socialistické smlouvy. V době,

kdy každý poctivý občan naší republiky si pokládá za čest pracovat lépe, pracovat rychleji.

Ale tomu obžalovaní nechtěli rozumět. Proto vítali každé nové válečné štvaní táboru války, radovali se z atomové bomby, slibovali a připravovali se na to, že se stanou v případě válečného útoku na naši republiku pátou kolonou, a že všemi prostředky budou pomáhat útočníkovi. Válka — to byl společný program těchto zločinců.

A proč chtěli obžalovaní uvalit hrůzy války na naši vlast? Proto, aby naši republiku zaprodali západním imperialistům. Aby z pracujícího lidu udělali znovu otroky. Aby továrny, které konečně patří nám všem, dali kapitalistům pro jejich bezpracné zisky. Aby statkářům darovali půdu, na které poctivě pracují naši rolníci. — A pracujícímu lidu aby vrátili hlad, krise, nezaměstnanost, žebračenky.

V tisících resolucí, které dostáváme, se s hnusem odvrací náš lid od těchto zrádců. A naše dobré ženy a mámy se ptají, kam jste daly srdce, vy obžalovaná Horáková, Kleinerová, Zemínová, když jste zrazovaly naši vlast a boj milionů a milionů žen za mír?

Obžalovaní se těžce provinili proti lidu naší republiky. Ale nejen proti našemu lidu, ale proti všem poctivým lidem na celém světě, kteří nejsou ochotni umírat za špinavé cíle těchto lidí a jejich velitelů — amerických imperialistů. Obžalovaní spáchali zločin také na dělnících v Americe, kteří marně hledají práci, na stávkujících v Anglii, na dělnících v Italii, do nichž kapitalisté dávají střílet, na dělnících francouzských, kteří odmítají nakládat zbraně určené proti ženám a dětem ve Vietnamu. Spáchali zločin také na řeckých, španělských a jugoslávských vlastencích, kteří trpí ve fašistických žalářích.

Hlavní důvod této zločinné činnosti je strach. Imperialisté a jejich sluhové se bojí. Bojí se zemí lidové demokracie, které v čele se Sovětským svazem ukazují všem vykořisťovaným a zbídačovaným lidem kapitalistických zemí, že se dá lépe a v míru žít — bez kapitalistů. Proto se kapitalisté třesou před slovem mír, proto pronásledují a stavějí před soud lidi, kteří vylepují plakáty, na nichž je napsáno toto nejkrásnější slovo na světě.

Nyní svět války postavil ve Francii před soud E. Cottonovou, protože se stala hlasatelkou míru.

Náš svět, svět socialismu, pokroku a štěstí lidstva, odsuzuje s těmito obžalovanými i útočnou válku. Toto hlavní přelíčení je součástí velkého boje za mír: Ať tedy soud vyřkne spravedlivý rozsudek ve jménu pracujících, ve jménu socialismu a ve jménu míru!

ŘEČI OBHÁJCŮ

Předseda: Prosím nyní pány obhájce, aby přednesli své závěrečné řeči za obžalované, kteří jim byli svěřeni.

Obhájce dr. Martin: Slavný státní soude! Byl jsem pověřen hájením dr. Milady Horákové, jež je obžalována z nejtěžšího zločinu, který zná náš zákon na ochranu lidově demokratické republiky. Moje chráněnka doznala celý skutkový děj, kladený jí za vinu. Vyvracet tvrzení žaloby by tedy nebylo na místě.

Obžaloba zjišťuje pohnutky činnosti obžalované v její nenávisti k vládě lidu a v jejím odporu ke snahám tohoto lidu. Jak je to možné vysvětlit? Je třeba se vrátit k historii prvních měsíců r. 1948 — k událostem únorovým. Poraženi, roztříštěni, vycházející z mylných předpokladů, považovali za nutné navázat spojení s jakýmikoliv silami, které by stejně jako oni stály a bojovaly proti novému řádu. Nepochopili tenkrát ani domácí ani světovou politickou situaci a nedovedli se v zajetí zakořeněných třídních zájmů vypořádat se změnami, které u nás v únoru vůlí pracujícího lidu nastaly. Obžalovaná, která se nechala informovat zrádnou emigrací a jejich chlebodárci, se domnívala, že nové uspořádání našich poměrů není definitivní a že dojde k jejich zvratu. Domnívala se, že v tomto směru musí vyvíjet svoji činnost, jež pak — jak dr. Horáková sama říká — postupně přecházela z legality do illegality.

Ano, dr. Horáková usilovala o zničení lidově demokratického zřízení. Zaujímala dokonce významnou funkci v tomto spiknutí. Její vina je zajisté velmi těžká, a proto já, jako její obhájce musím a také mohu zdůraznit převahu polehčujících okolností, které svědčí pro moji chráněnkyni. Je to její dosavadní zachovalost, je to ta okolnost, že byla ke své činnosti svedena, a naposledy její úplné doznání, které je tím cennější, že bylo učiněno spontánně a u vědomí tragického omylu, jímž její protistátní činnost byla. Prosím proto slavný soud, aby vynesl rozsudek sice přísný, ale nikoliv nelítostný.

Druhým mým chráněncem je dr. Jiří Křížek. Tento žalovaný

není profesionální politik a nebyl ani organisován v nějaké politické straně. Obžaloba tvrdí, že jeho činnost motivovala touha po bezpracném zisku. Jsem však informován, že si dr. Křížek nenashromáždil žádného bohatství, přestože měl po dlouhou řadu let nejprve v Bratislavě a potom v Praze dobře prosperující advokátní kancelář. Zastupování cizích vyslanectví přebíral vlastně bezplatně a stejně tak i jeho klientela z bývalých šlechticů více slibovala než plnila.

Případy, kdy dr. Křížek napomáhal některým ze svých klientů k illegálním přechodům přes hranice, byly sice četné, ale já věřím tomu, že se Křížek domníval, že tito lidé chtějí do ciziny za svými rodinami či příbuznými a nikoli proto, aby tam proti našemu státu pracovali.

Pokud jde o jeho činnost vyzvědačskou, šlo o několik zpráv, které získal Křížek na popud člena britské legace Gibsona. A již v srpnu 1948 je toto jejich spojení Gibsonovým odjezdem z Československa přerušeno. Jako nejzávažnější příklad opatření špionážních informací vyzdvihuje obžaloba zprávu, kterou Křížek opatřil o procesu s býv. generálem Pikou. Jsem však přesvědčen, že se tu obžalovaný nechtěl po stránce subjektivní sdělením těchto okolností, o nichž se i z části potom referovalo v novinách, dopustit ničeho nedovoleného.

Tolik k otázce viny. Proti navrženému trestu uvádím ještě závažné polehčující okolnosti, a to jeho zachovalost, jeho plné doznání a tu skutečnost, že své trestné činnosti zanechal již před svým zatčením. Zároveň projevil účinnou snahu napravit to, čím se na republice prohřešil. Prosím proto soud, aby v tomto případě použil § 113 zákona o zlidovění soudnictví.

Dr Müller, obhájce obžalovaného dr. Nestávala, se nejprve zmínil o poměrech, v nichž Nestával vyrůstal a studoval. Zdůraznil, že rozhodující vliv na jeho smýšlení mělo již jeho studium na předválečné právnické fakultě a později především členství v národně socialistické straně. Pak pokračoval: Z výpovědi obžalovaného a z ostatních provedených průvodních prostředků vyplývá, že se Nestával stal členem illegálního výboru. Nebyl však jeho vedoucím a neměl v něm ani rozhodující vliv, jak tvrdí obžaloba. Pokud jde o Zenklovo pověření provádět illegální činnost, bylo obžalovanou Horákovou a svědkem Rudolfem Zenklem potvrzeno, že dr. Zenkl pověřil Nestávala pouze jednáním s pravicovými sociálními demokraty. A to ještě spíš pro jeho vlastnosti osobní než politické.

Ve své funkci pražského krajského důvěrníka vyvíjel Nestával jen činnost nahodilou. Vydal sice několika svým pomahačům pokyny pro budoucí protistátní práci, ale pak se s nimi již nesetkával. Také při spojení s některými protistátními skupinami nebyl Nestával nijak iniciativní. Skupiny inž. Klímy a Kleinerové na ústřední vedení, jehož byl členem, nenapojil.

V dalším poukazuje dr. Müller na to, že si obžalovaný Nestával nepřál války a že jakoukoliv teroristickou činnost odmítal. Závěrem uvádí, že Nestával sice provozoval špionáž, ale nikoli pro potřeby americké špionážní služby, nýbrž s určením pro Zenkla a Ripku:

Chtěl tím — jak nám zde Nestával řekl — podepřít jejich význam v zahraničí. Teprve později si uvědomil, že i Zenkl a Ripka jsou jen pouhými agenty imperialistických mocností.

Prosím, aby státní soud při posuzování viny obžalovaného Nestávala tyto skutečnosti spravedlivě uvážil. Troufám si říci, že výpověď obžalovaného byla věrohodná. I když jeho činnost, k níž se plně přiznal, naplňuje skutkovou podstatu velezrady a špionáže, prosím, aby státní soud neuděloval obžalovanému Nestávalovi trest absolutní.

Dr Müllerovi byla též svěřena obhajoba obžalovaného dr. Hostičky:

Musíme se nejprve zabývat otázkou, jak se k této činnosti obžalovaný vlastně dostal. Je tu třeba dobře uvážit, že jako věřící katolík podléhal vlivu vysoké církevní hierarchie a zejména vlivu vatikánského dvora. Případ dr. Hostičky může přímo dokumentovat, jak zhoubně působí rozvratná vatikánská agitace, jež vlastně spoluzapříčinila jeho trestnou činnost. A k tomu ještě přistupuje osobní rys obžalovaného, potvrzený i svědkem dr. Wagnerem: je to nebezpečné velikášství. Prosím, aby státní soud tyto skutečnosti při posuzování viny dr. Hostičky nepomíjel. Obžalovaný se jinak k svému činu plně doznal, je zachovalý a stará se o jedno dítě a manželku. Myslím, že trest na svobodě by byl dostačující.

Předseda: Děkuji panu obhájci a prosím, aby se teď ujal slova dr. Neuman.

Obhájce dr. Neuman: Pane předsedo, státní soude! I já bych se rád zmínil o příčinách, které vedly obžalovaného dr. Hejdu k trestné činnosti, naplňující nakonec skutkovou podstatu tak těžkých zločinů.

Dr Jiří Hejda říká, že po únorových událostech ztratil svůj raison d'être. Patří k těm lidem, kteří se domnívají, že se nemohou smířit s dějinným vývojem a jeho přirozenými důsledky. K těm lidem, kteří v dnešních poměrech žijí a pracují, ale kteří jako by ve svém politickém odporu přešli do jakési emigrace vnitřní. Hejda, isolován od skutečného dění kolem sebe, setrvával i nadále na svých dřívějších názorech a své stanovisko nechtěl nijak pozměnit. Domníval se, že tak činí správně a že má v tomto svém záporném postoji vyčkat další vývoj událostí. Byl ponechán v důležité veřejné funkci, ale sám se však obklopil neproniknutelnou zdí, jež ho oddělovala od ducha a tempa nové doby. To snad také bylo základní příčinou jeho trestné činnosti. Dostával se pak pomalu a postupně — aniž by si to přesně uvědomoval — na šikmou plochu.

Dr Neuman dále osvětloval některé detaily jeho skutkového stavu, podmínky, v nichž vznikl t. zv. Hejdův program a pak probral obsah špionážních zpráv, které Hejda předával do ciziny. Končil takto:

Národohospodářský theoretik Hejda vyrostl v době kapitalistické. V jejím duchu byl také od svého mládí jako syn redaktora maloměšťácké Národní politiky vychováván. Zůstával proto pořád až do poslední doby přesvědčen o neomylnosti svých thesí. Sám doznal, že se domníval, že jeho hospodářský a politický program získá mnoho stoupenců.

Jelikož je sdostatek závažných polehčujících okolností, může podle zákona soud navrhovaný nejvyšší trest přeměnit na trest na svobodě. Prosím, aby slavný státní soud tak učinil.

V zastoupení obžalovaného Jana Buchala dr. Neuman řekl:

Povinností obhajoby je zabývat se jednak dějem skutkovým, jednak právní kvalifikací trestní činnosti obžalovaného. Jan Buchal se doznal ke všemu, co skutečně spáchal. Toto jeho doznání k vině nemůže být ovšem pro soud jediným pramenem skutkového zjištění. V tomto řízení bylo totiž zjištěno, že Buchal připravoval dvakrát svůj útěk do ciziny z důvodů více méně osobních, že organisoval protistátní skupinu na Ostravsku, kterou podpořil vedení pražského ústředí, jemuž prostřednictvím Sýkory podával zprávy o své činnosti, jednak si od něho vyžadoval pokyny, podle nichž se řídil, avšak nebylo prokázáno, že obžalovaný vyvíjel kromě velezrádné činnosti též činnost výzvědnou. Cílem a úmyslem jeho činnosti bylo výhradně přispět k zničení lidově demokratického zřízení a jeho hospodářské sou-

stavy. Proto u obžalovaného Jana Buchala podle názoru obhajoby není dána skutková podstata zločinu vyzvědačství a proto obhajoba navrhuje, aby byl obžaloby pro zločin podle § 5 zák. č. 231/1948 Sb. zproštěn. Naproti tomu naplnil obžalovaný skutkovou podstatu zločinu velezrady podle § 1 téhož zákona, k němuž se kajícně doznal. Byl ve spojení s obžalovaným Přeučilem a Zemínovou, byl napojen na protistátní ústředí v Praze, ale je třeba uvážit, že neznal jeho organisaci a rozsah a zejména nevěděl o jiných skupinách. Proto neodpovídá za rozsáhlejší a nebezpečnější organisaci než jen za svou vlastní.

Obhájce Neuman v závěru dokazoval, že se Buchal neustále nechával ovlivňovat ať Zemínovou, Přeučilem nebo i štvavými relacemi západního rozhlasu:

Celá jeho činnost se proto jeví víceméně jako činnost řízená osobami třetími.

Předseda: Děkuji. Prosím dalšího pana obhájce.

Obhájce dr. Vízek: Slavný státní soude, pane předsedo. Obžalovanou Zemínovou, jejíž obhajoba mi byla uložena, viní obžaloba ze dvou nejtěžších zločinů, které zná naše trestní právo, ze zločinu velezrady a vyzvědačství. Velmi pečlivé a podrobné vyšetření tohoto případu a dále důkladné provedení trestního řízení dává spolehlivý skutkový základ pro posouzení celé činnosti obžalované. Františka Zemínová doznala úplně celý skutkový děj, její výpověď je logická a je ji proto možno vzít za podklad k závěrům skutkovým i právním.

Obhájce Vízek pak uvádí osobní pohnutky, jež motivovaly protistátní činnost obžalované Zemínové.

Prosím, abyste zvážili celý její život. Zemínová vyšla z drobných poměrů a do politického života vstoupila na sklonku minulého století, kdy liberalistický kapitalismus byl na vrcholu. Poznala politiku v tom starém, nesprávném pojetí, kdy politický boj se záměrně vybíjel ve vzájemném osočování jednotlivých politických stran. Svět, v němž politicky pracovala, byl světem mnohých politických stran, v němž se každá na úkor druhé snažila pro sebe urvat kus politické moci, byl světem, kde nebylo jasného směru, kde nebylo nic podobného našemu dnešnímu budovatelskému úsilí. A její dnešní politická přítomnost byla v podstatě tatáž. Pohybovala se zase ve společnosti, kde se i velezrádné a špionážní zprávy, předávané do zahraničí, vzájemně vykrádají a kde i v táboře politických ztroskotanců v emigraci jde především o boj o posice. Prosím vás, abyste obžalované

Zemínové přičtli v tomto smyslu v její prospěch, že se ona hmotnými zájmy neřídila.

Prosím slavný soud o shovívavé posouzení její viny.

Jako druhého obhajuji z úřední povinnosti *obžalovaného Kalandru.* V jeho případě je skutkový základ pro posouzení jeho viny naprosto jasný, a to až do nejmenších podrobností. Kalandra učinil totiž tak podrobné doznání, že není sebemenších rozporů mezi jeho výpovědí a výpovědí kteréhokoliv z obžalovaných nebo ze svědků. Odvolávám se právě na tuto přesnost jeho výpovědi a prosím, abyste mu uvěřili i v těch částech, kde jeho slova svědčí i pro něho samotného. Především ta jeho věta, že byl po válce rozhodnut vyhnout se jakékoliv politické činnosti, že však jeho minulost působila jako magnet a tak došlo k obnovení schůzek trockistické skupiny, základny další zločinné činnosti. Další skutečností, zjištěnou i výpovědí dr. Pecla, je to, že iniciativa byla na straně Peclově a že obžalovaný Kalandra byl spíše nástrojem, i když povolným, ochotným a někdy i iniciativním.

Kvalifikace právní je jasná a nebudu proto o ní vůbec mluvit. Pan státní prokurátor navrhuje pro obžalovaného Kalandru trest absolutní. Budete proto, pane předsedo a páni přísedící, uvažovat o tom, zdali jsou tu podmínky § 113 zákona o zlidovění soudnictví.

Nechť státní soud posoudí, je-li správné, aby Záviši Kalandrovi byla dána příležitost k nápravě. Víme z několika minulých případů, že celá řada těžkých provinilců již našla lepší cestu a snaží se svojí prací odčinit alespoň částečně svoji vinu. Já věřím, že by tomu tak bylo i u obžalovaného Kalandry.

Po něm promluvil obhájce dr. Bartoš: Slavný státní soude. Skutečnost, že obžalovaná Antonie *Kleinerová* dospěla k doznání, že se těžce zpronevěřila národu a lidu, nemůže být dostatečnou omluvou této její činnosti. Nemělo by proto smyslu hovořit o meritu věci, neboť činy obžalované Kleinerové hájit nelze. V případě mé svěřenky mohu pouze hájit její osobu.

Antonie Kleinerová se plně a kajícně doznala nejenom zde, před vámi, ale doznala se plně už při výslechu na státní bezpečnosti. Zejména později vyjevila i ostatní spolupachatele a umožnila tak jejich postavení před soud. Prosím, aby tato ne malá polehčující okolnost byla při výměře trestu vzata v úvahu.

Jsou zde však ještě další polehčující okolnosti. Je to dosa-

vadní bezúhonnost a úplná zachovalost. Nechci slavnému soudu tvrdit, že Kleinerová byla k činům, které spáchala, svedena. Uvážíme-li však její neburžoasní původ, pak dospějeme k zjištění, že její postoj byl zapříčiněn onou štvavou kapitalistickou propagandou, jíž obžalovaná uvěřila, které podlehla a za niž se postavila.

Činy obžalované Antonie Kleinerové zasluhují po zásluze nejtěžší trest, jaký naše zákony znají. Já však vás, slavný soude, jménem obžalované Kleinerové prosím, abyste v ní přece jen přes její zločiny viděli ženu, ženu sice zločinnou, ale přece jen ženu, a abyste jí podali pomocnou ruku k jejímu polepšení a k její nápravě.

Druhý obžalovaný, jenž mně byl svěřen k obhajobě, je Vojtěch *Dundr*.

Také tento obžalovaný je žalován panem státním prokurátorem z obou nejtěžších trestných činů zákona na ochranu lidově demokratické republiky — z velezrady a vyzvědačství. Také tento obžalovaný se plně doznal.

V případě obžalovaného Dundra jde spíše po stránce právní o subsumpci činů tohoto obžalovaného, t. j. zda spadají pod zákon na ochranu lidově demokratické republiky č. 231/48 či pod zákon na ochranu republiky č. 50/23. Platnost nového zákona započala dne 25. října 1948. Průvodním řízením bylo zjištěno, že trestní činnost Dundrova se projevila ještě na schůzce uskutečněné koncem září 1948. Na příští schůzku, na kterou byl Dundr pozván v polovině října 1948, se nedostavil, a to již s úmyslem, jak aspoň tvrdí, v protistátní činnosti dál nepokračovat.

Dundr přispěl také svou pravdivou výpovědí před vyšetřujícími orgány k tomu, že naše státní bezpečnost mohla zajistit a zneškodnit některé další osoby, pracující proti lidově demokratické republice.

Dundr byl do doby spáchání své trestné činnosti trestně zachovalý. Nebyl žádnou hlavou a vedoucím protistátní organisace, byl pouze jejím členem, jemuž nebyla svěřena žádná funkce. Nakonec své činnosti zanechal a dalších schůzek se nezúčastnil. Dundr ví, že spáchal těžký zločin na naší lidově demokratické republice, a prohlásil, že svých činů lituje. Trest, který mu bude vysloven, bude časově dlouhý. Při stáří tohoto obžalovaného, kterému je dnes přes 70 let, bude to proto jistě dostatečný trest,

který mu již zabrání páchání dalších trestních činů, aniž by musel být stanoven trest nejvyšší.

Předseda: Děkuji panu obhájci a prosím, aby další obhájce pronesl svou závěrečnou řeč.

Obhájce dr. Aron: Státní soude. Za obžalovaného dr. Oldřicha Pecla se nemohu vzhledem k jeho rozsáhlému doznání i co do zákonné kvalifikace jeho činnosti, která je předmětem tohoto soudního řízení, zabývat ničím jiným než tou otázkou, bylo-li by na místě posuzovat jeho činnost podle nejpřísnějších ustanovení zákona na ochranu lidově demokratické republiky č. 231/48. Zejména mám na mysli otázku trestu. Náš nový trestní zákon zdůrazňuje, že trest má úkol nápravný a výchovný. Není pochyby o tom, že člověk, který se dopustil tak závažné trestné činnosti, bude potrestán nejpřísnějším trestem. Bude-li mu však uložen trest vězení jakéhokoli rozsahu, je zde vždycky možnost, aby se nějakým způsobem stal užitečným lidské společnosti.

Předseda: Děkuji. Prosím posledního obhájce.

Obhájce dr. Čeřovský: Do skupiny špatně orientovaných, kteří falešně pojímají výklad pojmů národ a vlast, protože počítali jen s určitou třídou a nepočítali s pracujícím lidem, patří František Přeučil a Zdeněk Peška, jejichž obhájcem jsem ustanoven.

Obžalovaný František Přeučil se jeví jako nástroj zločineckých politiků z profese a jako, můžeme to říci, i vykonavatel cizí vůle, které on sám ve své slabosti podlehl. Svou činnost nejen od počátku kajícně doznal, nýbrž i svou výpovědí usnadnil vyšetření celého případu této skupiny.

Obžalovaná Zemínová doznala, že Přeučil řídil ostravskou skupinu dle instrukcí, které mu ona dávala. Byl též označen za výkonný orgán spoluobžalované Zemínové, jejíž příkazy resp. instrukce realisoval. K jeho prospěchu možno uvésti naprostou bezúhonnost a dřívější zachovalost, konečně úplné a kajícné doznání. Žádám, aby tyto polehčující okolnosti byly slavným soudem zváženy a podle toho aby byl obžalovanému Přeučilovi také vyměřen jeho trest.

Druhým, jehož mám povinnost hájit, je obžalovaný prof. dr. Zdeněk Peška, který se nám jeví jako politický buržoasní intelektuál, který přes své vzdělání nepochopil dobu a její vývoj. Ve své učenosti nechtěl přiznat, že svět jde jinou cestou než on předvídal. Dle posudku znalců spočívala jeho činnost v rozvratnické a vyzvědačské činnosti. Ze zpráv, které podal, týkaly se

dvě státního tajemství, ostatní byly označeny za zprávy štvavé a pomlouvačné. Za polehčující okolnosti je třeba vzít jeho předchozí bezúhonný život, kajícné doznání rozhodujících okolností a v jistém směru i svedení falešnými profesionálními politiky ze zahraničí. Konečně dlužno uvážit, zda nepřichází přece jen v úvahu platnost starého zákona na ochranu republiky č. 50/23.

Předseda: Děkuji. Tím byly projevy pánů obhájců skončeny.

POSLEDNÍ SLOVO OBŽALOVANÝCH

Předseda: Bude se pokračovat v přerušeném hlavním přelíčení. Obžalovaní mají právo na poslední slovo. Obžalovaná Horáková, předstupte.

Horáková: Slavný státní soude. Je mi těžko nalézt vývody na svoji obhajobu, protože i teď musím přiznat, že jsem své činy dělala vědomě. Když nyní celou věc důsledně a logicky promýšlím, znovu si osvětluji, že cíle, za nimiž jsem šla, jsem učinila odvislé od války. A jako příslušník tohoto národa jsem se octla v nebezpečí, že jednoho dne mohu stát na stejném břehu s nacistickými Němci.

Jak jsem se dostala sem, jaké byly pohnutky mého jednání, slavný státní soude, myslím, že i během vyšetřování státní bezpečností vyšlo najevo. Musím prohlásit, že státní bezpečnost a její orgány projevily více trpělivosti, aby mne přesvědčovaly, než já jsem projevila trpělivosti po únoru, abych se přesvědčila. Já jsem dostala na mnohé věci jiný názor a k mnohým věcem jsem byla přivedena, abych o nich mohla přemýšlet.

Chtěla bych říci jen toto: V tomto státě nikdo pro své přesvědčení nemusí umírat ani chodit do vězení. Může se svým přesvědčením žít, jestliže chce poctivě pracovat a jestliže nechce rušit, kazit a ohrožovat to, co se většina našeho lidově demokratického a lidově demokraticky přesvědčeného obyvatelstva rozhodla dělat. Já myslím, že jediné statečné co mohu ještě udělat, je to, když řeknu zcela naze, pravdivě, bez okras všem: Nedělejte to, co jsem dělala a udělala já. Nedělejte to, ledaže byste byli blázni nebo jste chtěli za každou cenu zemřít.

Slavný státní soude, je mně opravdu těžko říci něco víc. Pokud jde o mne, věřím ve spravedlnost vašeho uvážení.

Předseda: Posaďte se, obžalovaná.

Obžalovaný dr. Nestával.

Nestával: Pane předsedo, páni přísedící. Svoji vinu jsem, pane předsedo, podle pravdy přiznal. Její dosah a rozsah posoudí

státní soud. Jsem připraven vzít rozhodnutí o trestu tak, jak sluší na každého, kdo se provinil.

Stojím před státním soudem československým a připojuji se k tomu, co řekla dr. Horáková o postupu při vyšetřování. I když ochránci státní bezpečnosti jednali se škůdci, bylo to jednání lidí s lidmi. V celém svém výslechu jsem se nesetkal s jedinou ukázkou špatného jednání. Chtěl bych říci, že budu potrestán za činnost, která republiku poškozovala, která pracovala proti ní, poněvadž není žádné třetí cesty, není žádné polovičatosti a není žádného vyčkávání mezi prací pro národ a proti národu; není střední cesty mezi prací pro socialismus anebo proti němu, není střední cesty mezi prací pro stát, pro vlastní republiku, pro blaho jejího lidu a tím všeho lidstva a mezi prací pro nepřítele.

Předseda: Obžalovaný dr. Hejda.

Hejda: Slavný státní soude, pane předsedo, vážení pánové přísedící. Děkuji svému právnímu zástupci za to, co řekl a nemám, co bych k tomu v podstatě dodal na zmírnění své viny, jíž jsem si v plném rozsahu vědom. Zcela spontánně a poctivě jsem doznal celou svoji vinu, jak byla zde potvrzena spoluobžalovanými, tak také svědkem. Uvědomil jsem si, že jsem stál proti zdrcující většině národa; uznávám to.

Předseda: Obžalovaná Zemínová.

Zemínová: Vážený pane předsedo, vážení páni přísedící.

Jsme vlastně hrstkou trosečníků. Budiž mi jako staré příslušnici národně socialistické strany dovoleno říci, že to byl dr. Hubert Ripka, který působil přímo sugestivním dojmem zejména na Kleinerovou a na všechny ostatní, jak ze soudního jednání bylo zjevno. Byli jsme po únoru potápějícím se korábem. Nejdříve opustili potápějící se koráb nejen u nás, ale i u strany lidové, u slovenských demokratů pan kapitán a důstojníci. Utekli za hranice a použili právě žen, aby jim dodávaly zprávy, kde oni nechtěli nastrkávat svoji kůži. To jsem povinna říci. Nakonec, pane předsedo, chci poděkovati za to, že jste vedl celé líčení se vzácnou objektivností a prosím, aby s toutéž objektivností byla posouzena celá naše činnost, všechny naše činy. Děkuji.

Předseda: Obžalovaný Přeučil.

Přeučil: Pane předsedo, páni přísedící. Já bych prosil, aby mé přiznání, jak jsem ho učinil, bylo opravdu hodnoceno věrohodně a s vírou, že jsem se snažil vnést světlo do celého případu. Zejména bych prosil, aby bylo konstatováno slavným soudem

a přihlédnuto ke skutečnosti, že jsem nebyl skutečným vedoucím těch skupin, nýbrž že jsem se snažil najít napojení a prostředníka, poněvadž já sám jsem neměl k tomu předpoklady. Prosím slavný státní soud, aby mi byla dána nějaká příležitost, kde bych mohl dokázat, že svých činů lituji. Děkuji.

Předseda: Obžalovaný Buchal.

Buchal: Pane předsedo, páni přísedící. Celou svoji podlou protistátní činnost považuji za nejtěžší zločin, kterého jsem se mohl jako příslušník svého národa proti němu dopustit. Jako příslušník strany národně socialistické, do které jsem vstoupil v roce 1946, přímo fanaticky jsem začal věřit vůdcům této strany a klamně se domníval, že tito vůdcové skutečně hájí demokracii a socialismus. Věřil jsem také všem těm lžím a výmyslům, které tito vytvářeli za tím úmyslem, aby pošpinili komunistickou stranu. Z toho důvodu moje nenávist se také stále zvyšovala. Když část těchto zrádců uprchla za hranice, začal jsem poslouchat jejich nenávistné projevy.

Těmto jsem věřil a tím jsem byl stále udržován. Největším mým neštěstím bylo setkání se Zemínovou, která mne upevnila v této myšlence a poskytla morální podporu.

Na závěr bych chtěl ještě říci: Bude-li skutečně nade mnou vynesen ten nejtěžší trest, který očekávám, prosím, abych před jeho vykonáním mohl státu prokázat službu předáním svého vynálezu.

Předseda: Obžalovaná Kleinerová.

Kleinerová: Slavný soude, já nemám nic, co bych uvedla na svou obhajobu. Děkuji za slova svého právního zástupce a jenom bych chtěla v zájmu pravdy ještě říci, že jsem ne tak, jak on laskavě uvedl, se ihned po zatčení přiznala. Já jsem se nepřiznala po celé čtyři měsíce, naopak jsem klamala státní bezpečnost svými nepravdivými výpověďmi, abych tak zmátla všecky stopy své činnosti a činnosti své skupiny. Činila jsem tak jednak proto, abych zmátla další vyšetřování, ale také jsem tak činila proto, abych zhatila možnost zajištění některých svých spolupracovníků. A prosím při této příležitosti, slavný soude, aby byl pro tyto mé spoluúčastníky, které jsem sváděla k zločinnosti proti vlastnímu národu, brán zřetel na to, že to byla moje vina a moje instrukce, podle kterých svoji zločinnou činnost konali. Já sama jsem si plně vědoma odpovědnosti za to, co jsem činila a jen bych chtěla říci, že ještě děkuji za trpělivost bezpečnostních orgánů, které po celé čtyři měsíce se mi snažily ukázat to, co jsem nakonec jasně a zřetelně pochopila: Kde je základ

mé viny, jak byla namířena proti mému národu. Vidím nyní, že jsou jenom dvě možnosti v tomto světě dnes. Starý svět, který umírá a nový svět, který znamená budování. Děkuji.

Předseda: Obžalovaný dr. Pecl.

Pecl: Slavný státní soude. Moje činnost je tak těžká, že se těžko dá hájiti. Těžko by mně bylo dodávat nějaká slova, abych napravoval svou vinu.

Předseda: Obžalovaný Kalandra.

Kalandra: Cítím se zavázán, abych na tomto místě poděkoval svým vyšetřujícím orgánům za jejich bezpříkladnou korektnost, a to zejména proto, poněvadž cítím, jak uboze jsem jednal, když jsem právě v této věci předával známému siru Bruce Lockhardtovi pomlouvačné a skrz na skrz nepravdivé, prolhané zprávy o tom, jakoby v tomto úseku našeho lidově demokratického státu docházelo k nějakým ukrutnostem, nebo jen nesprávnostem.

Jinak, slavný soude, chci jenom konstatovat: Dnes se moje politická minulost láme už po druhé. Po prvé se zlomila v srpnu 1936, kdy jsem byl vyloučen z KSČ pro otevřený útok na Sovětský svaz a na komunistickou internacionálu. Bylo to při příležitosti druhého moskevského procesu. A já jsem napsal pamflet, který byl diktován tím, že jsem si tenkrát nedovedl představit, že by bylo vůbec možné, aby někdo přešel od pouhých úchylek, od sklouznutí se stranické linie, až do tábora kontrarevoluce. Dnes mne můj vlastní příklad přesvědčuje o tom, že to možné je, že opravdu od úchylek, od nekorigovaných, levě oportunistických a vůbec oportunistických omylů vede taková logická cesta přes nepřátelství ke komunistické straně až do otevřeného tábora kontrarevoluce. Pane předsedo, páni přísedící, mluvit v posledním okamžiku před vynesením rozsudku o lítosti, bych považoval za příliš laciné. Co chci říci, je jen to, že zbývá-li mi něco z mého života, chtěl bych dokázat, že moje nynější příliš pozdní lítost je lítostí účinnou.

Předseda: Chce, prosím, ještě někdo z obžalovaných použít práva posledního slova? Obžalovaný Peška.

Peška: Slavný soude, prohlašuji, že hluboce lituji veškeré své činnosti. Průběh tohoto procesu mě také poučil o tom, jaké je zákulisí mezinárodního imperialismu, který usiloval o samostatnost naší republiky, o čemž jsem tenkrát neměl tušení. Prosím, aby slavný soud přihlédl k těmto okolnostem. Moje činnost byla jistě činností velmi povážlivou a činností, která je těžce hodnocena s hlediska trestního zákona. Nicméně v mém případě, je-li účelem trestu náprava zločincova, je jasné, že jsem

dospěl k přesvědčení, že není možno ani účelno pracovat proti lidově demokratickému zřízení. Skládám svůj osud v ruce slavného státního soudu, doufaje v jeho spravedlnost.

Předseda: Obžalovaný Dundr.

Dundr: Pane předsedo, slavný státní soude.

Já jsem nejstarší z obžalovaných. Proto považuji za svou povinnost zde říci, zejména na slova pana prokurátora, že od svých mladých let, od dvacátého roku, jsem v dělnickém hnutí. Nyní nemám jiného přání, než aby můj případ byl upozorněním pro ty, kdo se dosud nerozhodli, aby byl upozorněním a současně poučením, aby se věnovali práci na upevnění a dobudování republiky a na uskutečnění socialismu.

Jinak děkuji svému právnímu zástupci za slova, která zde pronesl, panu předsedovi za jeho naprosto objektivní řízení a jsem přesvědčen, že rozsudek, který bude vynesen, bude spravedlivý.

Předseda: Obžalovaný Hostička.

Hostička: Slavný soude. Sám teprve pozdě, bohužel pozdě, jsem poznal, jak špatný a nesprávný byl vliv Vatikánu na mne a naše příslušníky. Nechci omlouvat svůj čin, ale prosím: trestejte ty, jejichž vinou jsme se octli na této lavici obžalovaných a trestejte je přísně; nás však suďte shovívavě.

Předseda: Obžalovaný Křížek.

Křížek: Slavný státní soude, mé zaměstnání advokáta 20 let v Bratislavě a 10 let v Praze přivádělo mne výlučně do styků s buržoasií, aristokracií a nakonec diplomacií. Především to byla ta neblahá okolnost, že jsem byl vysazen tak častému styku s diplomaty, že jsem pozdě prohlédl jejich úlohu zde. K tomu se přiznávám. A to je dnes pro mne velmi trpký pocit, že zatím co já jsem zde po prvé v životě jako obžalovaný před soudem, pan Gibson, který mne k této činnosti získal, klidně si hoví v Anglii. Proto prosím slavný soud, aby laskavě vzal v úvahu všechny polehčující okolnosti, které můj pan právní zástupce laskavě přednesl a prosím, aby rozsudek, který bude vynesen, byl nejen spravedlivý, ale také milosrdný.

Předseda: Tím, že se obžalovaní vyjádřili naposled ke své trestné činnosti, je jednání ukončeno. Soud se odebéře k poradě o rozsudku. Přerušuji proto hlavní přelíčení na dobu do 20 hodin.

Ve 20 hodin vstupuje senát státního soudu do jednací síně.

Předseda: Pokračuji v přerušeném hlavním přelíčení. Povstaňte a poslyšte rozsudek.

ROZSUDEK

ROZSUDEK.

Jménem republiky!

Státní soud v Praze uznal po hlavním přelíčení, provedeném ve dnech 31. května až 8. června 1950, takto právem:

Obžalovaní:

1. JUDr Milada *Horáková,* roz. Králová, nar. 25. 12. 1901, úřednice a bývalá poslankyně, posledně bytem Praha XVI, Zappova 3,

2. JUDr Josef *Nestával,* nar. 12. 12. 1900, úředník, posledně bytem v Praze I, Valentinská 22,

3. JUDr Jiří *Hejda,* nar. 25. 2. 1895, bývalý továrník, posledně bytem v Praze XVII, U Tenisu č. 5,

4. Františka *Zemínová,* nar. 15. 8. 1882, redaktorka a býv. poslankyně, posledně bytem v Praze XII, Na Folimance č. 13,

5. František *Přeučil,* nar. 9. 10. 1907, býv. nakladatel, posledně bytem v Praze-Dejvicích, Srbská č. 1,

6. Jan *Buchal,* nar. 30. 5. 1913, štábní strážmistr SNB v. v., posledně bytem v Ostravě XVI, Paskovská č. 169,

7. Antonie *Kleinerová,* roz. Šteinitzová, nar. 23. 3. 1901, důchodkyně a býv. poslankyně, posledně bytem v Praze VII, Haškova č. 14,

8. JUDr Oldřich *Pecl,* nar. 14. 9. 1903, býv. majitel dolů, posledně bytem v Praze I, Pařížská č. 1,

9. Záviš *Kalandra,* nar. 10. 11. 1902, býv. novinář, posledně bytem v Praze I, Revoluční 5,

10. JUDr Zdeněk *Peška,* nar. 9. 5. 1900, universitní profesor, posledně bytem v Praze XV, Doudova č. 15,

1. Vojtěch *Dundr,* nar. 25. 12. 1879, pensista a někdejší ústřední tajemník býv. sociálně demokratické strany, posledně bytem v Praze XI, Husinecká č. 4,

12. JUDr Bedřich *Hostička,* nar. 9. 4. 1914, tajemník, posledně bytem v Praze XIII, Košická č. 23,

13. JUDr Jiří *Křížek*, nar. 27. 5. 1895, býv. advokát, posledně bytem v Praze III, Valdštýnské nám. č. 32,
všichni t. č. ve vazbě státního soudu,

jsou vinni,

že v době od jara roku 1948 až do svého zatčení v Praze a na jiných místech na území republiky i mimo ně:

I. spolčili se jednak navzájem, jednak s dalšími osobami k pokusu o zničení samostatnosti republiky a o zničení a rozvrácení jejího lidově demokratického zřízení a společenské a hospodářské soustavy republiky, zaručené ústavou, a vešli s cizí mocí a s cizími činiteli ve styk jednak přímý, jednak nepřímý, při čemž
   a) jejich jednáním byla samostatnost republiky, její lidově demokratické zřízení a společenská i hospodářská soustava, zaručené ústavou, ohrožena zvláštní měrou,
   b) Františka Zemínová, František Přeučil a Jan Buchal sbírali a organisovali branné a pomocné síly,

II. všichni vyzvídali a vyzrazovali přímo i nepřímo cizí moci státní tajemství a k tomuto činu se jednak navzájem, jednak s jinými spolčili, při čemž
   a) byli členy organisace, jejímž úkolem bylo vyzvídati státní tajemství,
   b) dr. Milada Horákoyá, dr. Josef Nestával, dr. Jiří Hejda, František Přeučil, Antonie Kleinerová, dr. Oldřich Pecl a Záviš Kalandra dopouštěli se vyzvědačství delší dobu, ve značném rozsahu a způsobem zvláště nebezpečným, a vyzvídali státní tajemství zvláště důležitá,
   c) dr. Jiřímu Hejdovi byla povinnost uchovávati státní tajemství výslovně uložena.

Tím spáchali

I. všichni zločin velezrady podle § 1 odst. 2 (odst. 1 lit. a, c) zák. č. 231/48 Sb. a podle § 1 odst. 2 lit. b) téhož zákona,
Františka Zemínová, František Přeučil a Jan Buchal mimo to též podle § 1 odst. 3, lit. c) téhož zákona,

II. všichni zločin vyzvědačství podle § 5 odst. 1, odst. 2, lit. c) zák. č. 231/48 Sb.,
dr. Milada Horáková, dr. Josef Nestával, dr. Jiří Hejda, František Přeučil, Antonie Kleinerová, dr. Oldřich Pecl a Záviš Kalandra též podle § 5 odst. 2, lit. d, e) cit. zák.,
dr. Jiří Hejda mimo to též podle § 5 odst. 2, lit. b) téhož zákona, a

za to všichni podle § 1 odst. 3 zák. č. 231/48 Sb. se zřetelem na ustanovení § 34 tr. z.:

1. JUDr Milada Horáková k trestu smrti,
2. Jan Buchal k trestu smrti,
3. JUDr Oldřich Pecl k trestu smrti,
4. Záviš Kalandra k trestu smrti,
5. JUDr Josef Nestával s použitím ustanovení § 113 odst. 1 zák. č. 319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na doživotí,
6. JUDr Jiří Hejda s použitím ustanovení § 113 zák. č. 319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na doživotí,
7. František Přeučil s použitím § 113 zák. č. 319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na doživotí,
8. Antonie Kleinerová s použitím ustanovení § 113 zák. č. 319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na doživotí,
9. JUDr Bedřich Hostička s použitím ustanovení § 113 zák. č. 319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na dobu 28 (dvaceti-osmi) roků, zostřenému půlletně tvrdým ložem,
10. JUDr Zdeněk Peška s použitím ustanovení § 113 zák. č. 319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na dobu 25 (dvaceti pěti) roků, zostřenému půlletně jedním tvrdým ložem,
11. JUDr Jiří Křížek s použitím ustanovení § 113 zák. č. 319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na dobu 22 (dvaceti dvou) roků, zostřenému půlletně jedním tvrdým ložem,
12. Františka Zemínová s použitím ustanovení § 113 zák. č. 319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na dobu 20 (dvaceti) roků, zostřenému půlletně jedním tvrdým ložem,
13. Vojtěch Dundr s použitím § 113 zák. č. 319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na dobu 15 (patnácti) roků, zostřenému půlletně jedním tvrdým ložem.

Podle § 55 lit. a) tr. z. započítává se obžalovaným do trestu vazba takto:

JUDr Josefu Nestávalovi ode dne 8. 11. 1949 — 6.30 hod.,
JUDr Jiřímu Hejdovi ode dne 21. 12. 1949 — 20 hod.,
Františce Zemínové ode dne 8. 11. 1949 — 4.35 hod.,
Františku Přeučilovi ode dne 8. 11. 1949 — 6 hod.,
Antonii Kleinerové ode dne 8. 11. 1949 — 6.50 hod.,
JUDr Zdeňku Peškovi ode dne 11. 11. 1948 — 19 hod.,
Vojtěchu Dundrovi ode dne 19. 11. 1948 — 19.30 hod.,
JUDr Bedřichu Hostičkovi ode dne 22. 8. 1949 — 11 hod.,

JUDr Jiřímu Křížkovi ode dne 15. 2. 1950 — 20 hod.,
všem pak do dne 8. června 1950 do 20.15 hod.

Podle § 389 tr. ř. jsou všichni obžalovaní povinni nahraditi rukou společnou a nerozdílnou náklady na řízení trestní, každý pak zvláště náklady výkonu svého trestu.

Podle § 47 zák. č. 231/48 Sb. ukládá se vedle trestu na svobodě peněžitý trest, a to:

JUDr Josefu Nestávalovi ve výši 50 000 Kčs,
JUDr Jiřímu Hejdovi ve výši 500 000 Kčs,
Františce Zemínové ve výši 15 000 Kčs,
Františku Přeučilovi ve výši 80 000 Kčs,
Antonii Kleinerové ve výši 20 000 Kčs,
JUDr Zdeňku Peškovi ve výši 60 000 Kčs,
Vojtěchu Dundrovi ve výši 10 000 Kčs,
JUDr Bedřichu Hostičkovi ve výši 30 000 Kčs,
JUDr Jiřímu Křížkovi ve výši 150 000 Kčs.

Podle § 48 zák. č. 231/48 Sb. vyslovuje se u všech obžalovaných konfiskace celého jmění.

Podle § 52 téhož zákona vyslovuje se u všech obžalovaných ztráta čestných práv občanských, při čemž doba způsobilosti k nabytí těchto práv určuje se na dobu 10 let.

Po vynesení rozsudku k dotazu předsedy senátu prohlašují obžalovaní dr. Josef Nestával, dr. Josef Hejda, Františka Zemínová, František Přeučil, Antonie Kleinerová, dr. Zdeněk Peška, Vojtěch Dundr, dr. Bedřich Hostička a dr. Jiří Křížek, že se vzdávají opravných prostředků proti rozsudku a trest ihned nastupují. Obžalovaní dr. Milada Horáková, Jan Buchal, dr. Oldřich Pecl a Záviš Kalandra požádali o doručení písemného vyhotovení rozsudku k rukám jejich obhájců.

Státní prokurátor si vyhradil lhůtu tří dnů k vyjádření.

Předseda: Prohlašuji hlavní přelíčení za skončené. Odveďte obžalované.

PŘÍLOHA

Znění § 1 a § 5 zákona na ochranu lidově demokratické republiky č. 231/48 Sb., podle nichž byla kvalifikována trestní činnost obžalovaných.

§ 1 — velezrada.

(1) Kdo se pokusí:

a) zničit samostatnost nebo ústavní jednotnost republiky,

b) odtrhnout od republiky část jejího území,

c) zničit nebo rozvrátit lidově demokratické zřízení nebo společenskou nebo hospodářskou soustavu republiky, zaručené ústavou, nebo

d) násilím znemožnit ústavní činnost presidenta republiky nebo jeho náměstka, zákonodárného sboru nebo vlády (sboru pověřenců),

bude potrestán pro zločin těžkým žalářem od deseti do pětadvaceti let, nebo na doživotí.

(2) Stejně bude potrestán, kdo se k činu uvedenému v odstavci 1 s někým spolčí nebo vejde v přímý nebo nepřímý styk s cizí mocí nebo s cizími činiteli.

(3) Smrtí bude vinník potrestán:

a) dopustí-li se činu uvedeného v odst. 1 nebo za branné pohotovosti státu nebo v době ozbrojeného napadení republiky.

b) byly-li takovým činem zvláštní měrou ohroženy samostatnost, ústavní jednotnost nebo územní celistvost republiky, její lidově demokratické zřízení, společenská nebo hospodářská soustava, zaručené ústavou, nebo byla-li znemožněna ústavní činnost presidenta republiky nebo jeho náměstka, zákonodárného sboru nebo vlády (sboru pověřenců),

c) bylo-li k takovému činu užito branné moci nebo ozbrojeného nebo na vojenský způsob organisovaného sboru nebo byly-li k takovému činu sbírány nebo organisovány branné nebo pomocné síly nebo hromaděny zbraně nebo střelivo,

d) byl-li při takovém činu kladen násilný odpor branné moci nebo ozbrojenému sboru, nebo

e) je-li tu jiná zvláště přitěžující okolnost.

§ 5 — vyzvědačství.

(1) Kdo vyzvídá státní tajemství v úmyslu vyzraditi je cizí moci, nebo kdo je cizí moci přímo nebo nepřímo vyzradí, nebo kdo se k takovému činu s někým spolčí nebo vejde v přímý nebo nepřímý styk s cizí mocí nebo s cizími činiteli, nebo kdo vejde ve styk s organisací, jejímž účelem je vyzvídati státní tajemství, v úmyslu její snahy podporovati, bude potrestán pro zločin těžkým žalářem od deseti do pětadvaceti let nebo na doživotí.

(2) Smrtí bude vinník potrestán:

a) dopustí-li se činu uvedeného v odst. 1 za branné pohotovosti státu nebo v době ozbrojeného napadení republiky,

b) dopustí-li se takového činu, ač mu povinnost uchovávati státní tajemství byla výslovně uložena,

c) dopustí-li se takového činu jako člen organisace, jejímž účelem je vyzvídati státní tajemství,

d) týká-li se takový čin státního tajemství zvlášť důležitého,

e) dopustí-li se takového činu po výdělečném způsobu nebo páchal-li takový čin po delší dobu nebo ve značném rozsahu nebo způsobem zvlášť nebezpečným, nebo

f) je-li tu jiná zvláště přitěžující okolnost.

(3) Státním tajemstvím se rozumí skutečnost, opatření nebo předmět, jež vláda tají v důležitém zájmu republiky, zejména v zájmu politickém, vojenském nebo hospodářském nebo jež v takovém zájmu mají zůstati utajeny před cizí mocí nebo před cizími činiteli.

OBSAH

Obžalovací spis 3

Hlavní přelíčení 27

Výslech obžalované dr. Milady Horákové 30
Výslech obžalovaného dr. Josefa Nestávala 52
Výslech obžalovaného dr. Jiřího Hejdy 65
Výslech obžalované Františky Zemínové 72
Výslech obžalovaného Františka Přeučila 86
Výslech obžalovaného Jana Buchala 99
Výslech obžalované Antonie Kleinerové 106
Výslech obžalovaného dr. Oldřicha Pecla 122
Výslech obžalovaného Záviše Kalandry 131
Výslech obžalovaného dr. Zdeňka Pešky 142
Výslech obžalovaného Vojtěcha Dundra 152
Výslech obžalovaného dr. Bedřicha Hostičky 159
Výslech obžalovaného dr. Jiřího Křižka 168

Průvodní řízení 174
Výpovědi svědků 175
Provedení důkazu listinným materiálem a doličnými věcmi . 218
Závěrečné řeči prokurátorů 220
Řeči obhájců 255
Poslední slovo obžalovaných 264
Rozsudek 271
Příloha 275

PROCES
S VEDENÍM ZÁŠKODNICKÉHO SPIKNUTÍ
PROTI REPUBLICE

I. vydání v počtu 140 000 výtisků vydalo v červnu 1950 ministerstvo spravedlnosti nákladem Orbisu. Písmem Ideal vytiskl Orbis, tiskařské závody, n. p., závod č. 1 v Praze XII, Stalinova 46.
Brož. Kčs 20,—.